

ДЖУЛИЕТ МИЙД БЛИЗКИ НЕПОЗНАТИ

Превод от английски: Красимира Икономова, 1999

chitanka.info

*„Както съществува в обществото,
любовта не е нищо друго, освен обмен на две
илюзии и повърхностен контакт на две тела.“*

Никола-Себастиан
Шамфор, Максими и
мисли,

1796 г.

Съпругът (замислено):

*Едва ли искаше да ме ядоса или
дразни.*

*Проклятие! Но как е трудно да
й угодиш...*

*Тя има дом и дрехи — истински
съблазни,*

а все видът ѝ е сърдит...

*Например вчера подарих ѝ
диаманти,*

а тя, какво? Навири си носа.

*Какво да сторя? Нямам избор,
знам си.*

*Жените просто са това, което
са.*

Ела

Хилър

Уилкокс, откъс

от

„Празникът“

(1850–1919)

*„Няма измяна там, където не е
съществувала любов.“*

Оноре дьо Балзак, в
писмо до мадам Ханска,

август 1833 г.

В общи линии членовете на клуба „Почивка на разменни начала“ може би са сред най-добрите гости. Вероятно защото разбират, че собствените им домове не са идеални, също както и вашите, и си дават сметка, че златното правило „да вникнеш в живота на другия“ може да постави ново начало...

Световен
справочник на клуба
„Почивка на разменни
начала“,

1993 г.

ПРОЛОГ

Април 1993 г.

Маги тъкмо беше преоблякла бебето с чисти ританки за през нощта и закопчаваше последното копче, когато чу как външната врата се хлопва и Оливър тръгна нагоре по стълбата. Докато разкопчаваше джинсите си, той отвори вратата на спалнята. Съпругът ѝ беше рус като нея, висок, хубав, дългокрак мъж, който още с влизането си се усмихна на своя син и наследник.

— Къде беше? — Маги не обичаше гласът ѝ да звучи обвинително, но вече се дразнеше по-често отколкото ѝ се искаше да признае.

— В кръчмата. — Той взе Артър на ръце и го подхвърли във въздуха. — Как си, приятелче? Забелязвам, че не ти се спи много. — Бебето размаха ръчички във въздуха, доволно, че баща му ще си поиграе с него. — Бях с Бриг. Беше трудно да се отърва от него, Маги. Честна дума. Стояхме само половин час.

— Само половин час? Хубава работа, Ол! Да не би бирата им да се е свършила? Тази вечер нямаше ли някоя хубава барманка? Нещо, което да те изкуши?

— Престани да се заяждаш, Маги. Имахме работа. Там бяха Чарлс и Луси, също и Едуард. Всички ти изпращат поздравии. Мнооого поздравии за мама. — Остави бебето обратно на леглото и започна да го гъделичка по стъпалцата през кадифените ританки.

— Виж какво, той никога няма да заспи, ако го закачаш така. Ключаше, когато го донесох. Щеше да е заспал, ако не беше включен тъпият телефонен секретар. Телефонът го събуди. — Маги седна на леглото по сутиен и пликчета, събу чорапите си и изгледа намръщено съпруга си.

— Твоят телефонен секретар — изрече той с доволна усмивка.

— Да, но ти не го беше изключил.

Оливър сви рамене.

— Хайде да не се караме за това, Магс. Да запазим силите си за някоя важна разправия. Не си лягаш, нали? — Погледна часовника си.

— Както ме гледаш, не би казал, че съм облечена като за „Риц“, нали?

— Слез долу. Искам да поговорим за почивката. Ще сложа негова светлост да спи, а ти сипи уиски. На мен голямо. — Намигна ѝ, Маги омекна и му се усмихна.

— Да имаш да вземаш. Лека нощ, сладко малко зайче. Спи спокойно.

Маги и Оливър бяха свикнали да разговарят едновременно помежду си и с бебето. Маги подхвърляше по някоя реплика към Оливър, докато говореше на Артър, а Оливър казваше по нещо на Артър, докато разговаряше с Маги. Артър още не бе проговорил — всъщност беше само на девет месеца, но родителите му го разбираха. Ако някой ги подслушваше, трудно би могъл да разбере коя реплика за кого се отнася, макар че те все пак променяха тона си, а и човек можеше да се сети по съдържанието. Оливър Калахан например би могъл да бъде сравнен с много неща, но не и с малко сладко зайче.

Маги облече халата си и след като провери, че Лили спи спокойно, слезе отново в малкия хол, където седеше, докато ревът на Артър не бе я накарал да се качи в спалнята. Тя вяло разрови огъня. Беше средата на април, но вечерите все още бяха хладни и се налагаше да палят камината. Бележките ѝ бяха пръснати по пода на стаичката, която тя настояваше да нарича свой кабинет, макар всички останали да я смятаха за килер. Тя събра листовете на купчина и ги пхна в папка. Оливър ненавиждаше начина ѝ на работа. Той казваше, че само три неща са нужни, за да бъдеш добър журналист — бързина, бързина и пак бързина. Маги му възразяваше, че единствената причина да твърди подобно нещо е относително подреденият кабинет, който си бе обзавел на долния етаж на къщата, и възможността да работи в помещенията на „Дейли телеграф“. Тя пишеше материалите си денем върху кухненската маса, а посред нощ — облежната на леглото на Артър или в килера. Не разполагаше със свой компютър, нито с шкафче за папките и ако не побързаше да сложи в ред нещата си, вероятно с кариерата ѝ на журналистка на свободна практика щеше да бъде свършено. Когато Оливър слезе долу, по чудо успял лесно да приспи бебето, тя вече бе наляла уиски в две чаши, беше извадила една

поизмачкана папка с надпис „Размяна на къщи през 1993 г.“ и се бе свила на най-близкия до огъня фотьойл. Оливър влезе със самодоволен вид.

— Бързо успя да се справиш — призна Маги завистливо. Тя искрено оцени жеста на Ол да приспи Артър, но все пак смяташе, че той заслужава порицание, понеже се бе забавил в кръчмата, без да ѝ се обади.

— Всичко е въпрос на дисциплина, Магс. Както ти е известно, обичам да ме слушат, Артър също го знае. След като ти излезе от стаята, той ме погледна, дръпна перчема си много сервилно, сякаш искаше да каже: „Както кажеш, шефе“ и веднага заспа. Това момче знае кой командва тук, какво е дисциплина, признава авторитета. — Той замахна с юмрук във въздуха.

— Просто с теб не му е толкова забавно, колкото с мен. Или му доскучава и заспива, или алкохолните изпарения от дъха ти моментално го замайват и го унасят.

— Хайде, хайде, Магс, не бива да ми се сърдиш, че набързо съм изпил една бира с Бриг. Нямахме как. Той толкова настояваше. Ужасно се вълнува. Трябва да спре строежа на някакъв нов път, който Министерството на транспорта препоръчва. Иска да направим жива верига, хванати за дърветата. Готов е да води истинска страхотна битка. Нямахме как да не изразя подкрепата си, нали? Казах му, че сигурно няма да бъдем тук през лятото, но ще инструктираме янките, които ще дойдат в дома ни, да се проснат пред булдозерите. Единственото, което можех да направя, бе да издавам съчувствени звуци.

— Искаш да кажеш да сърбаш, да преглъщаш и да се оригваш като мечка ли?

— Точно така. Това е духът на обществото в „Лисицата с жартиерите“. Бриг настоява протестът да бъде отразен в печата.

— Ол, откога си започнал да пишеш материали в защита на околната среда?

— Винаги има първи път. Всъщност, Магс, ти би могла да свършиш работата, като напишеш статията под мое име, за да ѝ придадеш повече тежест.

Маги не обърна внимание на думите му.

— Смятам, че ще си останем тук цяло лято, ако не получим някое примамливо предложение. — Тя бавно прегледа съдържанието на папката, която лежеше в скута ѝ. — Единствените отговори, които сме получили досега, са за ранчо близо до Мидланд в щата Тексас, за двустаен апартамент в Манхатън и за луксозен мезонет в Санта Фе, Калифорния.

Оливър сви рамене.

— Нямам никакво намерение да прекарам осем седмици, които според мен представляват значителна част от оставащия ми живот, в джакузито на „един от най-престижните жилищни райони на Америка“. — Грабна наръчника от скута на Маги. Беше тънък и носеше заглавие „Световен клуб за почивка на разменни начала“, където бяха вписани вероятно хиляди домове, чиито обитатели желаеха да се разменят с други хора по света. Над заглавието беше записан лозунгът „Почивка в безплатен разкош...“. Първо обърна на обявата за тяхната къща и я прочете на глас:

Прекрасна обширна фамилна къща от деветнайсети век с голяма градина, разположена в идилично село близо до Солсбъри, Уилтшър. Четири гостни, осем спални. Стоунхендж — на осем километра и половина. Исторически места — Бат, Уинчестър и Лонглейт, на близки разстояния с кола. Почистването е осигурено. Централно отопление, хладилник, пералня със сушилня, миялна машина за чинии, телевизор стерео. Две коли. Три кучета.

Възможно е да се използва и малък апартамент в Лондон.

Оливър и Маргарет Калахан, Бокхемптън Хаус, Бокхемптън, Солсбъри, Уилтшър. Той — журналист. Тя — журналистка. Трима възрастни и две деца (едното на четири години, другото — на девет месеца). Предпочитат САЩ за дълга размяна — 6 до 8 седмици.

Остави справочника и изгледа злобно Маги.

— Звучи ужасно, не ти ли се струва? Няма микровълнова печка. Няма тенискорт. Няма проклето джакузи.

— Ти го написа, миличък. Винаги си твърдял, че имаш дарба да формулираш добре фразите. Нали казваш, че ако някой от двамата ще печели от писане, за да живеем, това си ти. Както и да е, така и така доста си преувеличил по отношение на централното отопление.

— Ние *имаме* централно отопление. — Маги го изгледа и вдигна вежди въпросително. — Или поне нещо подобно. Работата е там, че не действа особено добре. Все пак нали ще бъде посред лято! Никой дори няма да разбере дали има централно отопление, или не. — Отново се взря в текста. — Трябваше да изпратим и снимка. Така въпросът щеше по-бързо да се реши. Защо не изпратихме снимка?

Маги му отправи ослепителна усмивка.

— Поправи ме, ако греша, скъпи, но доколкото си спомням ти не поиска да платиш седем лири и половина допълнително.

— По дяволите. Значи заминаваме за Санта Фе. Маги и Оливър останаха на долния етаж още един час и преглеждаха списъка на къщите. Три месеца по-рано по препоръка на свои приятели те попълниха формуляр, за да бъдат приети в Световния клуб за почивка на разменни начала. Оливър убеди шефовете си в „Дейли телеграф“ да му възложат да подготви поредица от статии, нещо подобно на рубриката „Писма от Америка“ на Алистър Кук, а Маги реши да си даде два месеца почивка. Ако толкова ѝ се приискаше да пише, винаги би могла да се включи в някой от материалите на Оливър. След шест години брак, през които редовно бе изчитала статиите му, не ѝ представляваше никаква трудност да пише под името Оливър Калахан. След известно време получиха справочника, в който бе поместен и техният текст, заедно с инструкции да пишат на собствениците на къщите, за които кандидатстват, и да им предложат размяна. Те изпратиха седем писма — главно до семейства, които живееха на Източния бряг (Оливър не обичаше Западното крайбрежие), и още няколко до Мексико, просто ей така. Оливър обаче съвсем не беше сигурен как биха погледнали в „Дейли телеграф“ на „Писма от полуостров Юкатан“. Досега не бяха получили нито един отговор, но пристигнаха три неочаквани писма от хора, които бяха харесали тяхното предложение. Те бяха от Мидланд, Манхатън и Санта Фе и понякога Оливър ги наричаше според предполагаемите от него

занимания на собствениците — Каубоя, Орела на законността и Копелето. В краен случай щяха да приемат да заминат, за ранчото. И двамата не бяха ходили в Тексас или на югозапад, така че все пак биха го приели като „придобиване на опит“. Предложението за Манхатън, макар че какво му беше на града, не смятаха за подходящо — двустаен апартамент просто не беше достатъчен, за да приюти тях двамата, Лили и Артър, и гувернантката Лия, освен това на Маги не ѝ допаднаше идеята да бави две малки деца в центъра на Ню Йорк цели осем седмици. От самото начало отхвърлиха Санта Фе. Оливър каза, че му се повдигало от твърдението на собствениците, че живеят в едно от най-престижните, ако не и най-престижното място за живеене в Америка.

Маги вдигна очи от допълнителната притурка към справочника, която получиха неотдавна, където бяха включени и последните добавени адреси.

— Ол, Знаеш ли къде *наистина* ми се ходи? Искам да отидем на юг.

Оливър не я погледна. След като отхвърлиха всички предложения за Тенеси, сега той преглеждаше адресите за Върмонт.

— На юг ли? Искаш да кажеш във Флорида? Дисниленд ли имаш предвид?

— Не, имам предвид истинският Юг. Старият Юг. Разбираш какво искам да кажа. Югът от Гражданската война. Където е звучал маршът на Шърман^[1]. Където е създадена Конфедерацията.

Оливър притисна с пръст страницата, за да не загуби докъде беше стигнал, погледна я и се усмихна.

— Ти така и не можа да излезеш от „Отнесени от вихъра“, нали, Магс? Направо умираш да си сложиш рокля с кринолин, да седнеш на верандата и да кажеш: „Ето кой идва — господин Рет!“, а Кларк Гейбъл да те вземе в обятията си...

— Даа, там е проблемът. Само ти ще ми бъдеш под ръка, а ни най-малко не приличаш на Рет Бътлър. Може би по-скоро на Ашли Уилкс. — Тя се усмихна, загледана в дългото му тясно лице. — Знаеш ли, Ол, никога по-рано не ми беше хрумвало, но ти наистина малко приличаш на Лесли Хауърд^[2]. Носът ти е малко големичък, по-скоро гърбав, отколкото прав, линията на челюстта ти не е толкова изразена

като неговата, видът ти по-скоро е покварен, отколкото благороден, но в тъмна нощ, ако човек ти хвърли само бегъл поглед...

— Ако случайно съм с куче, което да ме води, и нося бял бастун, да, да, всичко това съм го чувал и по-рано, много ти благодаря, Магс. Престани с обидите, моля те. Хубаво разгледай това приложение и намери къде да отидем или *ти* ще останеш в един от *най-малко* престижните жилищни райони на Англия, а аз ще замина сам за Манхатън.

Кристи Мур Макарти седеше на задната веранда на къщата си и четеше „Бизнес уик“. Не беше особено завладяна от статията за малки запушалки, не се интересуваше от каквито и да било количества малки запушалки поне от три години, а може би и повече, ако беше честна със себе си, но въпреки всичко усърдно я четеше. Кристи четеше всичко. Четеше „Бизнес уик“ и „Вашингтон пост“, „Венити феър“, „Нешънъл Джиографик“ и „Космополитън“. Би чела дори „Популярна механика“, ако абонираха за това списание. Четеше и романи, детски приказки и пиеси. Четеше романтични книги, детективски истории и романи на ужасите. Четеше и книги по зоология, социология, теология, криминология и екология. Четеше биографии, исторически книги и поезия. Четеше всичко, което ѝ попаднеше. Най-вече четеше белетристика. Дори веднъж прочете научнофантастичен роман. Четеше жадно, имаше любопитен ум и живо въображение. Откакто преди шест години престана да работи като брокер в „Мерил Линч“, разполагаше с прекалено много време.

Изчиташе „Бизнес уик“ от кора до кора и едва тогава го оставяше. Беше едва април, към обяд, но на верандата започваше да става горещо. В средата на лятото новата бяла боя на къщата щеше да се обели от слънцето. Кристи влезе в кухнята, за да направи чай с лед. Правеше го по традиционния начин — с истински чаени листенца, с истински лимонов сок и истинска захар. Нямаше нужда да се тревожи за килограмите си, освен това обичаше традициите. Майка ѝ, Бланш Хюлет Мур, винаги твърдеше, че можеш да познаеш дали една жена е дама само докато я гледаш как приготвя чай. Тя сипа горещия чай във висока чаша, пълна с лед и чу как кубчетата започнаха да пукат, докато се топят. Майка ѝ не би одобрила това. Тя би настояла да остави чая да

изстине, преди да го сервира, но Кристи нямаше толкова търпение. Тъкмо когато се върна на верандата, пощаджията спря на алеята при задния вход.

— Как сте днес, госпожо Макарти?

— Прекрасно, благодаря, Сам. Става истински горещо, нали?

— Така си е. Скоро ще стане още по-горещо.

— Надявам се, че не грешиш! Всичко хубаво, Сам.

Той махна за довиждане, Кристи прегледа купчината писма и отвори дебел кафяв плик. Беше от приятелката ѝ Майра в Ню Йорк. В плика намери кремава книжка — Справочник на Световния клуб за почивка на разменни начала. Прочете кратката розова бележка, която я придружаваше.

Мила Кристи,

Тази книжка пристигна с пощата преди няколко седмици, а тази година двамата с Марти не можем да се откъснем от града, понеже Мич ще посещава лятно училище. (Не можеш да си представиш колко бих искала децата ми да бяха малки колкото Джейк! Скоро ще трябва да се разправяме и с приятелки!) Канех се да я хвърля, когато се сетих, че вие с Гейб все говорите за дълго пътуване в Европа и си помислих, че тази книжка би могла да ви вдъхнови да осъществите идеята си! Ние три пъти сме пътували на разменни начала и винаги сме прекарвали чудесно, защо и вие да не опитате? Само си изберете къщите, които ви харесат, пишете на хората или по-добре им се обадете по телефона, защото хубавите места бързо се заемат, а тази книжка отдавна е у нас.

Поздрави на Гейб и Джейк, позвъни ми, когато прегледаш книжката. Време ти е да се поразходиш до града, сигурно умираш от желание да излезеш за малко от провинцията!

Майра

Майра грешеше. Кристи не копнееше да се върне в Ню Йорк. Тя бе напуснала града шест години по-рано, когато забременя с Джейк и

„се оттегли“, за да се отдаде на майчинството и на Оук Ридж — къща край малкото градче Лорънсвил в областта Марлън, щата Северна Каролина. Нито веднъж не съжали, че се премести и ако нещо липсваше в живота ѝ, то не бе Ню Йорк. Обичаше го, докато живееше там, но не ѝ се искаше да се върне. Когато Кристи вземеше премислено решение, изпълняваше го и никога след това не съжеляваше. Приятелите ѝ, които не се осмелиха да последват примера ѝ, се опитваха да си създадат самочувствие, като твърдяха, че Кристи е направила грешка. Но не беше вярно. Кристи Мур Макарти беше възпитана според най-строгата традиция на аристокрацията от Юга и заедно с майчиното си мляко беше всмукала решителността и твърдостта, присъщи на всички издигнати южняци — и мъже, и жени. Кристи притежаваше тези качества в пълна степен. Тя не правеше грешки, а взимаше решения. Съвсем просто.

През останалата част от сутринта Кристи прочете Справочника и когато го свърши, не позвъни на Майра. Обади се на съпруга си в кабинета му в Шарлот — на триста и дващест километра северозападно от Лорънсвил.

— Здравей, скъпа! Всичко наред ли е?

— Наред е, Гейб, всичко е просто прекрасно.

— Какво правиш?

— Нищо особено.

— Хайде, Кристи! Разкажи ми какво свърши, след като се събуди. Знаеш как обичам да си представям какво правиш, по което и да е време на деня.

— Както ти казах, Гейб — Кристи се помъчи раздразнението да не проличи по тона ѝ, — нищо особено. Просто почетох. Джони ще намине да ми даде още един урок.

— Позанимавайте се с бекхенда, нали разбираш, скъпа? Както правихме в събота и неделя.

— Добре, Гейб. Колко дълга отпуска ще си вземеш това лято? — Трябваше да постави въпроса ребром. Като един от съдружниците на малка, но много известна адвокатска фирма в Северна Каролина, съпругът ѝ имаше право на толкова отпуска, колкото пожелаеше. Някои от неговите колеги отсъстваха през цялото лято, но не и Гейб, който смяташе, че просто не би било честно към младшите съдружници и сътрудници. Тя го чу как пое въздух през зъби.

— Трудно е да се каже отсега, скъпа. Може би две седмици. Зависи колко хора ще останат... Реши ли къде искаш да отидем?

— Да. Искам да заминем за Европа.

— Скъпа, бяхме в Париж за Нова година. Смятах да отидем до Върмънт или някъде другаде само да се откъснем от тази проклета горещина...

— Искам да отидем в Уилтшър.

— В Уилтшър ли? Къде за бога е това?

— В Англия. Стоунхендж е в Уилтшър. — Тя очакваше, че той ще проследи мисълта ѝ.

— Стоунхендж?

— О, Гейб! Разказвала съм ти за Стоунхендж! Споменавах се в „Тес от рода Д'Арбървил“^[3].

— А, да, сега си спомних, ти се поставяше на мястото на Тес, нали? В тази книга ли имаше мъж, който приличал на мен? Нали ми каза, че съм приличал на героя?

Кристи се засмя.

— Не, Гейб. *Не* съм смятала, че приличаш на героя. Ти въобще не приличаш на Ейнджъл Клеър, всъщност той не е истински герой... в края на краищата.

— Е, мога да си отдъхна, скъпа, защото би било обезпокоително само ако си представех, че някой на име Ейнджъл ти напомня за мен...

— Онзи, на когото смятах, че приличаш, беше Гейбриъл Оук. В друг роман. От същия автор обаче — добави, за да го успокои. Гейб нямаше нужда от успокоение. Беше прочел и двете книги — „Тес от рода Д'Арбървил“ и „Далеч от влудяващата тълпа“, и нарочно смесваше главните мъжки образи, за да развесели Кристи и да ѝ даде възможност да се отнесе покровителствено към него. Би застанал и на главата си, ако това би я накарало да се засмее. Съпругата му продължи: — Би трябвало да прочетеш тези романи. Ще ги вземем на почивката в Уилтшър.

— Скъпа, нямам време да прочета дори една книга по време на почивка...

— Гейб, би ли могъл да вземеш по-дълга отпуска?

— По-дълга отпуска ли? Кристи, хайде кажи какво се върти в хубавата ти главица?

— Исках да те попитам дали би могъл да си вземеш по-дълга отпуска, да речем месец... Бихме могли да останем по-дълго там. На Джейк много ще му хареса, а ще му повлияе добре и в образователно отношение...

Няма родител на света, който поне веднъж да не е оправдавал някое свое желание с твърдението, че го прави заради децата си. Родителската любов е един от малкото непробиваеми щитове на егоизма.

— Ами трябва да видя — отвърна Гейб уклончиво, тъй като не желаше да прекърши надеждата на Кристи. — Може би.

— Добре. Ще поговорим, когато се прибереш. Ще можеш ли да се върнеш по-рано? — Беше четвъртък. Обикновено в четвъртък вечер Гейб се качваше на самолета в Шарлот, летеше до Файетвил — най-близкото летище, и в петък работеше вкъщи. Това бе едно от предимствата, че замени практиката си в Ню Йорк срещу място на съдружник в Северна Каролина.

— Рано ли искаш да се прибера, Кристи, скъпа?

— Разбира се, че искам! Дори тръгни още сега. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво и подкупващо, а Гейб се разсмя.

— Ще направя всичко възможно. Прегърни Джейк от мен, ако не успея да се прибера, преди да си е легнал.

— Непременно. Ще се видим. Чакам те — прелъстителните нотки отново погалиха слуха му:

Кристи постави внимателно слушалката на мястото ѝ и се качи на горния етаж да се преоблече за тенис. Върху люлеещия се стол на верандата Световният справочник за почивка на разменни начала остана отворен. С дебела червена линия бе обградена само една обява:

Прекрасна, обширна фамилна къща от деветнайсети век с голяма градина, разположена в идилична местност близо до Солсбъри, Уилтшър. Четири гостни, осем спални. Исторически места като Бат, Стоунхендж...

Кристи нямаше търпение да дочака съпруга си да се прибере. След като Джони — треньорът им по тенис, привърши с нея и я остави да прави упражнения за стягане на китката за бекхенд, Кристи се върна

в бялата къща, строена отпреди Гражданската война, където живееха с Гейб и сина им Джейк след напускането на Ню Йорк, и набра телефонен номер в Англия. Проведе дълъг разговор с приятна жена на име Маги Калахан. Всяка от тях описа своята къща и двете се споразумяха да си разменят по-подробна информация и снимки. Обсъдиха възможните дати и най-близките летища, които биха могли да се използват. Говориха за мъжете си, за децата и за животните. Направи им впечатление съвпадението, че съпрузите им работят далеч от къщи. И двете бяха на мнение, че би било много удобно да имат на разположение компютри, принтери и факс машини, когато са на почивка, а също, че трябва да оставят уредите за почистване и инструментите за градината на местата им. И двете смятаха, че шест седмици е абсолютният минимум време, необходим, за да има успех планът им, и решиха да удължат престоя до осем седмици. Постигнаха съгласие по всички въпроси и по най-важния — да разменят къщите си.

[1] Шърман Уилям (1820–1891) — американски генерал, предвождал войските на Севера в Гражданската война. Той осъществява прехода през Джорджия (1864 г.), решаващ за победата на Съюза. — Б.пр. ↑

[2] Лесли Хауърд — американски актьор, изпълнил ролята на Ашли в прочутия филм по романа „Отнесени от вихъра“. Кларк Гейбъл изпълнява ролята на Рет Бътлър. — Б.пр. ↑

[3] Роман от английския писател Томас Харди (1840–1928). В този, както и в другия си роман „Незабележимият Джуд“, анализира нравствената същност на човека. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

На Кристи ѝ бяха нужни точно пет седмици, за да постигне целта си. До 20-ти май не само бе убедила Гейб да вземе осем седмици отпуска и да замине за Уилтшър, а не за Върмонт, но бе разменила няколко писма със семейство Калахан и бе получила официалното им съгласие да им предоставят къщата си от 3-ти юли до 28-ми август. С колкото и голямо нетърпение да очакваше да прекара лятото в Англия, не можеше да си представи, че няма да се върне отново в любимата си Оук Ридж и ще прекара остатъка от живота си в затънтения Уилтшър. Тя предложи на Маги да използват и къщата им край брега, на което англичанката се зарадва. Още щом отвори писмото, в което имаше снимки на къщата в Бокхемптън, Кристи се влюби в нея, тя беше всичко, че и повече, отколкото беше очаквала. Кристи не обърна внимание на предупрежденията на Маги Калахан, че до известна степен къщата била занемарена и че централното отопление не било съвсем наред. Отказа и предложението на англичанката да купи микровълнова печка с думите, че иска да поживеят точно така, както семейство Калахан. Каза на Маги да не прави каквито и да е промени нито в къщата, нито в градината. Вече бе резервирала билети за Лондон, щяха да пристигнат рано на 3-ти, уреди тенискортът да бъде поправен, както и климатичната инсталация и остави английски чай за закуска. Сложи го във фризера. Стори ѝ се подходящо и си помисли, че така ще остане свеж през следващите шест седмици. Оставаха само шест седмици, а тя имаше да свърши толкова много неща.

Повечето от приятелите им сметнаха, че са луди да оставят дома си в ръцете на хора, които никога не са виждали. Мери-Джо — най-близката им съседка в Лорънсвил бе ужасена.

— Ама, Кристи! — възкликна тя. — Какво ще стане с всичките ти тайни? Те ще проверят банковите ти сметки, ще бъркат в личните ти вещи...

Гейб отхвърли думите ѝ със смях.

— Току-що свали маската си, Мери-Джо. Ти сигурно би пребъркала всички лични документи на хората, но това не значи, че семейство Калахан ще постъпи така, нито пък ние. Ние сме обикновени хора, а ти май си нещо друго.

Мери-Джо се разсмя кокетно, но размаха пръст към него.

— Е, Гейб, миличък, ако имаш някакви проблеми с тези хора, не идвай да ми се оплакваш. Поне съм те предупредила. — Тя поглади тясната си копринена рокля и се приготви да си тръгне от верандата. — Само не ме разбирайте погрешно. Наистина ще се грижа за тези хора като за истински съседни, но все пак ви казвам да приберете всичко, което не бихте искали дори най-близките ви да знаят...

Кристи огледа къщата и двора като че ги виждаше за пръв път. Оук Ридж беше построена през 1860 година не точно в колониален стил, по-скоро беше голяма и луксозна фермерска къща в самия край на Лорънсвил. Бе заобиколена от ниви, засадени с памук, тютюн и соя. След като се нанесоха, семейство Макарти бяха направили някои подобрения. Стегнаха тенискорта, под тяхно наблюдение стана преустройството на градината и поляните, а предишната година Кристи довърши лятната къща до езерото. Колкото и критично да гледаше, Кристи знаеше, че домът ѝ е прекрасен. На външен вид къщата изглеждаше малко грубовата, но бе запазила характера си на семейно убежище. Кухнята и трапезарията бяха добре подредени, но съвсем не в модерен стил. Кристи бе запазила оригиналния дървен под навсякъде — непрекъснатото скърцане беше част от характера на Оук Ридж и тя го предпочиташе пред трополенето по теракотни плочи или пред неестествената тишина на мокета. Изкачи се бавно по извитата широка стълба, прекара механично ръка по перилата, за да провери дали е избърсан прахът. Вторият етаж също бе подреден класически — четири обширни спални, на високите тавани бяха закачени огромни дървени перки за раздвижване на въздуха, пердетата и покривките на леглата бяха от лека, драпирана памучна материя с дантели и придаваха хладина и свежест. Благодарение на простия и елегантен вкус на Кристи и на усърдната работа на прислужницата ѝ Елън всички стаи, дори тази на Джейк, бяха с много малко мебели, почти празни. Най-накрая Кристи отвори вратата на малкия кабинет на съпруга си. Сви устни, когато забеляза листовите, пръснати върху бюрото и по пода, пепелникът, препълнен с угарки от пури и редицата

използвани чаши. Знаеше, че Гейб мрази Елън или тя да влизат в личното му светилище, но времето напредваше и през следващите няколко седмици трябваше да сложат в ред и кабинета. Докато се взираше в бюрото, сложила ръце на хълбоците си, чу, че външната врата се затваря и писъци и смях огласиха къщата. Мариела, жената, която се грижеше за Джейк, го бе довела от училище. Токчетата на Кристи изтрополяха надолу по стъпалата.

Джейк се хвърли в прегръдките ѝ като че ли не беше я виждал отдавна, потърка черната си къдрава глава в корема ѝ, говореше и се смееше едновременно, така че почти нищо от думите му не се разбираше.

— Мамо, мамо, познай какво направи Били, само познай, беше толкова смешен, приличаше на слон...

Кристи прегърна момчето, погали го по главата и го остави да ѝ опише как Били Феърчайлд — най-добрият му приятел от училище, напълнил устата си с вода и изпръскал учителката. Джейк смяташе, че това е невероятно смешно и беше истински възхитен. Мариела стоеше встрани и наблюдаваше Кристи предпазливо, не знаеше дали това ще развесели господарката ѝ или пък ще я разсърди. Боеше се да не да обвинят нея за тази непочтена постъпка. Кристи беше в добро настроение. Макар да се намръщи и да се закани с пръст на момчето, много скоро на лицето ѝ се появи прекрасната ѝ усмивка, ако и тонът ѝ да беше укорителен.

— Били се е проявил като много, много непослушен.

— Да, вярно. Много непослушен — съгласи се Джейк радостно.

— Бедната госпожа Уест.

— Да, бедната госпожа Уест. Били е непослушен — повтори момчето, а усмивката не слизаше от лицето му. Кристи се засмя, прегърна го и вдигна очи към Мариела. — Би ли завела Джейк до езерото да поплува преди вечеря? Аз се къпах на обяд и водата беше топла като в баня. Трябва да подготвя някои неща за Англия.

— Кога заминаваме за Англия, мамо? — поинтересува се Джейк. — Утре ли? Със самолет ли ще пътуваме? — Той започна да бучи като самолет. — Сега ли тръгваме?

— Скоро, миличък. Наистина много скоро. Ще стигнем там, преди да се усетиш.

— Ами Джаксън? Ще вземем ли Джаксън?

— Миличък, не е разрешено да водим кучета в Англия, но семейство Калахан ще го гледа добре, а там те имат три кучета — ще ти ги покажа на снимка.

— *Три кучета?* Страхотно! — Джейк, променчив като всяко петгодишно дете, веднага забрави за Джаксън и се втурна след Мариела. Докато Кристи го наблюдаваше как се отдалечава, тя отново си помисли каква трагедия беше, че синът ѝ разчиташе толкова на компанията на животни. Би дала какво ли не, за да можеше да му роди братче или сестриче, но беше невъзможно. Това бе едно от тези неща, които не станаха така, както ги бе замислила.

Кристи се върна на горния етаж с няколко кашона за книгата на Гейб. Докато ги сортираше на купчини и ги редеше в кашоните, някое изречение или фраза от време на време се набиваше пред погледа ѝ. Хората непрекъснато търсеха съвети от съпруга ѝ. Негов колега бе написал на ръка: „Гейб, смятам, че всичко изглежда наред, но все пак бих искал да го провериш.“ Писмо с благодарности от Нейшънс Бенк: „Добре свършена работа, приятелю!“ „Гейб, оставям ти моята сметка за делото Морган Луис. Би ли могъл да провериш числата, когато ти остане време?“ Клиенти от старата му фирма в Ню Йорк продължаваха да се обръщат към него, явно на някои от бившите му колеги им липсваше точната му преценка. Кристи усети слаба тръпка — от какво ли? Дали от гордост? Не. Или понеже беше засегната? Тя уважаваше Гейб, разбира се, че го уважаваше, гордееше се с него, наистина изпитваше гордост, че колегите му — адвокати толкова го ценяха. Все пак беше време, когато тя самата се връщаше с купчина папки, върху които трябваше да работи, имаше бележки, на които тя трябваше да обърне внимание, тя да даде съвет, пишеха ѝ бележки от благодарност, че се е справила с някоя важна сделка. Какво имаше сега? Нищо. Единствените, които искаха мнението ѝ, бяха Мариела, Елън, някой работник или декоратор, повикан да промени нещо в имението. Кристи знаеше много добре, че никой не ѝ забранява да работи, най-малко Гейб. Самата тя реши да напусне „Мерил Линч“ и никога не съжали за това. Никога. Но би било добре, ако от време на време някой извън къщата и семейството поискаше мнението ѝ. Само защото бе прекъснала работа, за да бъде добра майка, съвсем не означаваше, че за една нощ умствените ѝ способности са изчезнали. Разбира се, Гейб продължаваше да иска съвети от нея. Често се консултираше дали да

поеме някой случай, как да се отнася с капризен клиент, кога да даде повишение на талантлив, но прекалено самоуверен младши сътрудник. Само че не беше същото. Дълбоко в сърцето си беше сигурна, че съпругът ѝ искрено желаше да знае какво мисли тя и обикновено разчиташе на нейното мнение. Но ѝ се искаше и някой друг да цени ума ѝ, някой, за когото не беше омъжена, на когото не плащаше заплата и който в идеалния случай да е по-висок от метър и десет. Довърши разпределянето на книгата и ѝ се стори, че последните в купчината не бяха така добре подредени като първите, бяха по-смачкани, но дори и да бе така, Гейб едва ли щеше да забележи.

В седем часа Кристи влезе в стаята на Джейк, завари сина си по пижама, а Мариела сгъваше дрехите му. Тя пожела лека нощ на девойката и седна на леглото на Джейк. Той я чакаше. Току-що измитата му коса беше пригладена, след като Мариела го бе сресала старателно, но съхнейки, тъмните, непослушни къдрици, наследени от баща му, бухваха около челото му.

— Избра ли кои книжки с приказки ще четем? — попита Кристи, докато се настаняваше на края на леглото.

— Да. Тези пет. — Той сложи книгите в скута ѝ.

— Джейк, знаеш какво се разбрахме. Три.

— Не, пет. Пет не са много.

— Три.

— *Мамо*, три са за бебета. Едва ли има деца...

— Джейк — прекъсна го тя — искам да ти обясня нещо, което трябва да помниш цял живот. Има неща, за които можеш да водиш преговори, има и такива, за които не можеш. Това е едно от нещата, за които няма да се разправяме. Нали ме чу? Три приказки, мъничкият ми.

Джейк заспа преди края на третата приказка, а Кристи слезе долу, за да приготви напитките преди Гейб да се е върнал. Направи сироп от джоджен като стри листата му със захар, докато се образува зелена каша, отгоре сипа бърбън и много лед. Изнасяше двете чаши и кристалното шише на верандата, когато чу гумите на колата да хруцят по чакъла на задната алея. Гейб свали сакото и вратовръзката си, докато изкачваше стъпалата към верандата, поднесе ѝ букет цветя, целуна я по косата и наля чашите. Това бе домашен ритуал, към който се придържаха, започвайки от средата на април или началото на май,

когато температурата се вдигнеше над 20 градуса. Известно време двамата мълчаливо отпиваха от напитката — Кристи, облегната на парапета, се взираше в храстите на двора. Гейб въздъхна доволно.

— Хубаво е човек да се прибере вкъщи, скъпа.

Кристи веднага настръхна. Това също бе част от ритуала им.

— Всеки път го казваш.

— Понеже всеки път го изпитвам.

— Толкова си...

— Предказуем? Досаден?

Кристи се помъчи да се успокои и му отправи най-топлата усмивка, която успя да изтръгне от сърцето си.

— Не. Ти толкова... ме поддържаш. Винаги си в добро настроение, винаги ми носиш цветя. Знаеш какво искам да кажа. Притежаваш уменията да се възхищаваш.

— Има страшно много неща, на които се възхищавам, Кристи, и на теб най-вече. Това тревожи ли те?

— Да ме тревожи? — Тя сви рамене. — Не, как може да ме тревожи? Би било извънредно странно, ако ме тревожеше. — Тя стоеше вдървено на края на верандата и скубеше изсъхнали листа от растенията в саксии, подредени върху парапета. Искаше ѝ се Гейб да проявяваше по-малко възхищение и повече страст. — Радвам се, че забелязваш някои неща, Гейб.

— Понякога обаче ми се струва, че ти досаждам. Сигурно те вбесявам.

Едно от нещата, с които съпругът ѝ я дразнеше най-много, бе опасението му, че ѝ досажда. Ако наистина го усещаше, поне да бе направил нещо вместо само да го признава от време на време. Тази вечер тя си обясняваше въпросите му, пък и паузата, която направи в очакване тя да го опровергае, като измислен от него метод да се поздрави за това, че я прави щастлива. Самодоволството му я обиждаше. Тя стисна очи, преброи до десет, после се обърна към него. Потупа го по бузата, усети, че брадата му беше набола, а Гейб използва възможността да я хване за ръката.

— Наистина смятам, че си глупав. Как можеш да ми досаждаш? Ти си добър съпруг, добър баща и аз се гордея с теб. — Тя седна в скута му. — Как мина денят ти?

— Беше много дълъг. Скучен. Мартин провали покупката на Бъкланд и ще се наложи ние да поемем отговорност. Сто пъти му казах да не ги притиска, сега те се оттеглиха и ни предстоят сериозни неприятности. — Той затвори очи, когато дългите пръсти на Кристи се плъзнаха в гъстата му коса и загладиха къдриците на челото му. — Но това се е случвало и друг път. За съжаление сигурно пак ще се случи. Ще минат месеци, докато се оправи цялата тази каша.

— Не месеци, Гейб. Имаш време до първи юли.

— Не се тревожи, Кристи. Ще се качим на самолета дори да се наложи аз да го управлявам. Знам колко означава тази почивка за теб. Бих преобърнал небето и земята, само и само да бъдеш щастлива.

— Не бива винаги да мислиш за мен, Гейб. Помисли и за себе си. Ти не искаш ли да заминем? Искане ми се веднъж да помислиш и за себе си. Не се ли вълнуваш?

— Разбира се, че се вълнувам, скъпа, но нали ме познаваш, щастлив съм, където и да е, стига ти и Джейк да сте около мен. С най-голямо удоволствие ще прекарам остатъка от живота си ей на това място. — За кой ли път на Кристи й направи впечатление колко малко изисквания имаше съпругът й към живота. — Разговаря ли отново с Калаханови?

— Само с Маги. Всичко е уредено. Дори изчистих кабинета ти.

— Но Кристи! Има още месеци докато заминем! Всички тези документи ми трябват...

— Заминаваме след месец и половина, а безценните ти документи са наред. Запазила съм всички. Просто ги подредих. Помислих, че ако го оставя на теб, ти ще се захванеш с това през нощта, преди да тръгнем. Всичко е наред, Гейб, повярвай ми.

— Вярвам ти, скъпа. Ясно ми е, че ще намериш начин да направиш точно онова, което желаете, независимо какво ти казвам. — Тя отново го потупа игриво по бузата. — Всъщност затова те обичам. Това е една от причините. Една от многото. — Той я целуна и се изправи, като в същото време я повдигна. — Има ли време да си взема душ, преди да вечеряме?

Кристи се заслуша в тежките му стъпки нагоре по стълбата. Чу го как влиза първо в тяхната спалня, после в стаята на Джейк. Беше добър баща. Заслужаваше да има пълна къща с деца, макар и никога да

не я обвиняваше, че не му ги ражда, напротив — винаги заявяваше, че за него Джейк е целият свят.

Оливър куцукаше в стаята на Лили и влачеше единия си крак.
— Аааах! Аааауи! — ръмжеше.

Лили седеше в леглото и го наблюдаваше безстрастно.

— Не го правиш много добре, татко. Не си страшен. Мама е по-страшна. И то много по-страшна.

— Ами добре, благодаря ти много, млада госпожице. Ще приема мнението ти, когато станеш артистичен директор в Кралския Шекспиров театър, но едва тогава. Ще те запозная с някои от най-добрите артисти у нас — с Алън Хауард, Кенет Брана или Кен, както аз го наричам, с Антъни Хопкинс, с Гилгуд — всички те се консултират с мен, преди да играят чудовища, страшилища и всякакви други опасни типове. Колкото до мама, макар че тя несъмнено понякога е страшна, например рано сутрин, все пак тя е *начеваща* в работата с чудовищата — чу, че Маги влиза в стаята зад гърба му, — и макар че добре се справя, има още много какво да учи. Много. Ти само гледай татко си и се учи от майстора.

Оливър повтори изпълнението си, наблюдаван от два чифта неумолими зелени очи. Не успя да направи никакво впечатление нито на Маги, нито на Лили.

— Е, добре, не съм се разгрял. На Артър много му харесвам.

— Понеже Артър е още бебе — поясни Лили.

— Лили, време е да заспиваш. Много е късно. Часът ти отдавна мина. Ол, обади се Едуард, ще се отбие да използва твоя факс. Каза и че би пил едно уиски. По-добре слез долу, ще дойде всеки момент.

— Ама, мамо! Татко ще ми чете приказка!

— Много е късно за приказки. Ако искаше да ти прочете приказка, да си беше легнала по-рано — заяви твърдо Маги.

— Не е честно! — извика Лили. — Татко, ти ми обеща!

Оливър изгледа гордо Маги.

— Публиката ме зове и аз не мога да ѝ откажа.

— Добре. Аз ще сляза да посрещна Едуард. Но няма да лудувате като маймуни, чувате ли?

— Като маймуни ли? Ето, това е нещо, което мога да направя!

Маги излезе от стаята, а Оливър започна усърдно да се чеше по ръцете за най-голяма радост на Лили.

Тя чу шум в кабинета на Оливър и се отправи нататък. Едуард беше дошъл и се бе настанил. Искаше да изпрати факс до Лондон на някакъв продавач на старинни предмети. Едуард Арейбин беше съдружник в „Бишъп и Муди“ — аукционери от Солсбъри. По-важното бе, че беше един от най-близките съседи на Калаханови и един от най-верните им приятели. Десет години по-възрастен от Оливър, той изглеждаше твърде добре и независимо от няколкото посивели косъма в тъмната му коса, би могъл да мине за трийсет и осем-девет годишен.

— Съжалявам, че не бяхме тук, Еди. Слагахме децата да спят.

— Малките негодници още ли не са заспали? Трябвало е да ги сложиш по-рано, Маги, наистина. Аз така бих направил.

— Защото нямаш деца, Еди.

— Много си права. Животът е проявил малко милосърдие към мен. Как си, мила?

— Добре. Малко съм уморена.

— Изглеждаш прекрасно. Да те схруска човек. — Целуна я леко по бузата, отдръпна се, задържа я на една ръка разстояние, наклонил глава на една страна, възхищавайки ѝ се, сякаш беше картина. — Може би забелязвам леки сенки под очите ти — всъщност доста пленителни. Отиват ти. Може би не би трябвало да заминаваш на почивка.

— Да, но заминаваме, Еди. Казах ти. Разменяме къщите си с американското семейство Макарти.

— О, да! С нашите американски братовчеди! Как можах да забравя? Е, кога пристигат? Кога се приземяват янките?

— Ами ние заминаваме на 2-ри юли, те пристигат тук на 3-ти. Ела в моя кабинет да пийнем. Оливър ще слезе след малко.

— С още по-голямо удоволствие бих дошъл в кабинета ти да пийнем, ако знам, че Оливър няма да слезе скоро...

Маги го хвана за ръката.

— Знаеш ли, Едуард, използваш най-баналните и изтъркани изрази, които съм чувала, но те обичам за това. Хубаво е около нас, майките, да се навърта по някой местен хитрец. Поддържате ни формата.

Едуард продължи да бърби, докато Маги наливаше чашите, но я наблюдаваше внимателно. Тази вечер по държането ѝ усети, че се

чувства неловко и предположи, че причината е Оливър.

— Е, как е той?

— Кой?

— Любовникът ти, разбира се. Кого мислиш, че имам предвид, Маги? Онзи горе.

— Оливър е добре. След минута сам ще го видиш.

— А ти? Как си всъщност? — Едуард седна във фотьойла и изпъна дългите си крака.

— Как ли съм наистина? — повтори като ехо Маги. — Ох, Едуард, не знам. Очаквам това заминаване, но като че ли не съм много ентузиазирана. Сигурно просто съм уморена, честна дума. Артър не спи много добре, може би му никнат зъби или не знам какво му става. Никненето на зъби като че ли е фраза, която родителите използват, когато искат да кажат, че нещо им е противно. — Тя му се усмихна слабо, очаквайки той да се засмее заедно с нея. Той не се засмя. — Прочете ли материала ми в „Мси. П“?

— Не, Магс, не съм. Не чета вестници, освен ако не ме предупредиш, че твой материал излиза.

— Никога не съм те виждала да четеш за друго, освен за крикет.

— Това е единственото, за което си заслужава да се чете. В доброто старо време, когато бях млад — Едуард беше четирийсет и пет годишен и смяташе, че най-добрият начин да се шегува с възрастта си е да я преувеличава, — добрите вестници публикуваха добри материали. Сега всичко е лъжи. Лъжи, лъжи и маркетинг.

— Моят материал беше за отглеждането на децата и за родителите. За това дали майките да си остават вкъщи и да гледат децата си, вместо да ходят на работа.

— Боже мой, Магс, да не би да ставаш сериозна на твоята почтена възраст?

— Недей така, не се шегувай. Всичката ми сериозност се изпари преди пет или шест години, точно когато се оженихме с Ол. С материала си се опитвам да оправдая себе си, че имам бавачка, когато почти не работя.

— Не би трябвало да се оправдаваш. Много си добре така, както си.

— Но това ме тревожи, Едуард. Това е ахилесовата ми пета.

— Ти нямаш ахилесова пета, скъпа. Имаш две съвършени пети и не вярвай на никого, ако ти казва обратното.

На Маги ѝ стана приятно от думите му. Едуард винаги я караше да се чувства добре.

— Както и да е, дай ми вестника с твоя материал, звучи ми тъкмо по моята част.

— Откога се интересуваш от отглеждане на деца?

— От деца не. Интересувам се от теб. — Маги винаги имаше усещането, че някаква врата се открехва в отношенията им с Едуард и макар да не ѝ се искаше да я затваря, тя внимаваше да не я отваря повече.

— Благодаря — отвърна весело. — Винаги кавалер, нали, Еди? Искаш ли още?

Тя сипваше в чашата на Едуард, когато Оливър влезе в стаята.

— Едуард, стари друже, забавляваш съпругата, а?

— След като нямам собствена, какво ми остава, освен да забавлявам съпругите на други мъже. Оливър, Маги тъкмо ми разказваше за вашите американски гости. Искаш ли да ги поразведа наоколо, да им покажа това-онова?

— Не според твоя вкус, Еди. Няма да намериш много туристи, които биха искали за една вечер да обиколят осемнайсет кръчми. — Оливър хвърли възглавница по главата на приятеля си.

— Сериозно, Едуард, наистина би ли могъл да ги изведеш? Да им покажеш катедралата или нещо друго?

— Разбира се, Маги. С най-голямо удоволствие. Може би не катедралата, макар че... чакай да помисля. — Той се намръщи и сви тъмните си рунтави вежди. — Винаги бих могъл да ги заведа на мач на крикет! На селски мач или дори на „Лордовете“. — Кимна към Оливър. — Ще трябва да се бръкнеш за три билета, друже. Не разполагам с по двайсет и шест лири за билет за хора, които не познавам и с които едва ли бих се сприятелил.

— Два билета, Еди. Няма да плащам и за твоя проклет билет. Ти сам можеш да си го купиш, а ако свалиш госпожа Макарти, ще очаквам да платиш и нейния.

— Съвсем справедливо, Оливър, но недей да лежиш на това ухо. Никога не съм имал късмет с омъжени жени, жалко. — Целуна Маги по бузата. — Виж какво, ще си помисля дали да ги заведа на мач. Ако

успея да ги убедя, ще ги заведе, ако не, ще намеря друг начин да ги забавлявам. Не се тревожи. Е, мили мои, трябва да тръгвам. Искате ли да дойдете на вечеря другата седмица? В четвъртък да кажем? Чарлс и Луси ще дойдат.

— Не и ако ти готвиш, Еди. Нашите кучета ядат по-добра храна, отколкото ти приготвяш. — Оливър още беше ядосан, че щеше да плати петдесет и две лири за мач по крикет, който дори нямаше да види. — Така или иначе в четвъртък съм в Лондон.

— Така ли? Благодаря ти, че ми каза — каза остро Маги, а после се усмихна на Едуард. — Аз ще дойда с най-голямо удоволствие, ако успея да убедя бавачката да остане.

— Чудесно. В такъв случай ще действаш като домакиня, мила моя. Ще се видим тогава.

Едуард потупа Оливър по рамото, излезе и се отправи към своята къща. Замисли се за семейство Калахан и по-специално какво не беше наред с тях. Познаваше Оливър и Маги от деня, когато дойдоха да живеят в Бокхемптън, но питаеше особен интерес към Маги. У нея имаше нещо, което изключително го привличаше, но не можеше да определи какво точно. Оливър беше много по-лесен за разбиране — беше първокласен простак, но невероятно очарователен. А Маги... Маги беше различна. Необикновена. Напоследък изглеждаше все по-депресирана и Едуард се безпокоеше за нея. Докато стъпките му го отведоха до собствената му врата, стигна до простото заключение, че или Маги не получаваше достатъчно секс, или Оливър получаваше прекалено много.

ВТОРА ГЛАВА

Съобщение, оставено на телефонния секретар на Калаханови:

Здравей, Маги. Обажда се Кристи Макарти. Искан само да ти кажа, че всичко е уредено. Извадихме старото креватче на Джейк за вашето момченце, а също и играчки за момиченцето ви. Срамота е, че няма да се срещнем, но ще ви махнем от самолета! Всичко хубаво и не се колебайте да ми позвъните, ако имате нужда от нещо...

В четвъртък вечер, на 27-ми май, Маги си сипа чаша вино в кухнята. С едното си ухо слушаше радиото, а с другото — спора между Лили и бавачката.

— Мамо, Лия е ужасна. Не ми дава да гледам „Книга за джунглата“, а аз искам. Ужасна е и вече не ми е приятелка. Ще й кажеш ли да си върви, а ти да останеш с нас. Защо си облякла тази рокля?

— Не я ли харесваш, Лили?

— Не. Много е грозна и е черна. Защо не облечеш нещо хубаво — например яркожълто с много, много воланчета? — Лили разпери ръце и се завъртя, за да покаже колко широка трябва да е полата.

— Жълто отива на теб, скъпа, но на мен — не. С жълто приличам на банан. Освен това ще се покрие с косми от кучето. Космите на Бумър няма да личат на черната рокля. — При споменаването на името му дебелият черен лабрадор в краката й апатично завъртя опашка. Лили наблюдаваше внимателно как майка й закопча клипсовете на обиците си.

— Няма да излизаш, нали, мамо? Няма да ни оставиш, нали?

— Отивам на вечеря при Едуард, Лили. Няма да стоя дълго. Лия ще остане тук с вас.

— Не може ли Лия да отиде на вечеря при Едуард? — изстена Лили. — А ти да останеш и да ни четеш цяла нощ. Мразя Едуард.

— Не го мразиш, обичаш го много и никога не бива да казваш, че мразиш някого. Твърде грубо е.

— Но аз наистина го мразя. Понякога мразя и Артър. — Лили престана да хленчи, докато мислено преброяваше онези, които понякога мразеше. Лицето ѝ придоби замислен вид. — Също и Уилям. И ужасната Миранда. — Въодушеви се от задачата си да изброи всички, които не харесваше в детската градина.

— Достатъчно, Лили. Няма да закъснявам, Лия. Всъщност, честно казано въобще не ми се ходи.

— Глупости, ще прекараш чудесно. Какво става с плановете за Америка?

— Всичко е уредено. Оливър получи поръчката за „Телеграф“ и се мисли за новия Алистър Кук. Семейство Макарти ни помогна ужасно много, направиха всички застраховки и каквото бе необходимо. Помолих ги да направят застраховката на колата на твое име, за да се чувстваш по-свободна и да се поразходиш.

— Страхотно! Имам приятелка в Атланта. Мисля да ѝ отида на гости.

— Чудесно. Кой знае кога пак ще отидеш в Щатите, затова не пропускай възможността. Аз също бих постъпила така. — Маги прегърна двете деца, а Лили се опита да се изплъзне от ръцете ѝ, тъй като майка ѝ закриваше екрана на телевизора.

Когато Маги влезе в плевнята, която преди няколко години Едуард Арейбин бе превърнал в къща за живеене, тя чу гласовете на семейство Уикъм-Едуардс, които спореха на висок глас. В това нямаше нищо необичайно. Чарлс и Луси непрекъснато се караха, смятаха едва ли не за свое задължение да занимават домакините или гостите си със семейни спорове. Маги беше чувала хиляди пъти как Луси бе направила грешката да приеме предложението на Чарлс, а също и как Чарлс се оженил за красива руса нимфа, която за дванайсет месеца се превърнала в шейсет и пет килограмова вещица. Всъщност Чарлс беше, а и вероятно продължаваше да бъде най-хубавият мъж в графството, а Луси нямаше повече от петдесет килограма и бе най-привлекателната жена поне в Южен Уилтшър. Този път бяха избрали Едуард за свидетел на поредната им разправия, а той седеше, потънал

в мълчание, докато всеки от двамата представяше своето виждане за преустройството на градината. Беше се отпуснал срещу тях и раздражено притискаше челото си с елегантните си пръсти, докато ги слушаше как се карат. Обърна сивите си очи нагоре, когато Маги влезе. Луси и Чарлс едва поеха дъх, за да я поздравят и да продължат, но пристигането на Маги даде възможност на Едуард да се извини и да предложи на новодошлата нещо за пиене. Когато той се върна, въпросът бе поставен на гласуване.

— Можеш ли да си представиш нещо по-лошо и по-безвкусно от редица кипариси и алпинеум? Направо отвратително! Напомня ми на някакво грозно предградие като Боърхемуд.

— Не бъди такава глупава снобка, Луси, цялата ти теория е основана върху „Англичанката и нейната градина“, по дяволите! Не можеш да имаш стогодишна черница, ако не е била посадена преди сто години. Тук ни трябва въображение, виждане... нови измерения — тъкмо това означава градинарството, нали, Едуард?

Разговорът беше прекъснат от пристигането на двама приятели на домакина, дошли с кола от Лондон. Когато седнаха да вечерят — Едуард бе подготвил своя специалитет от пушена съомга и черен хляб, стек и пай с бъбреци, както и подбрани английски сирена, Луси се обърна към Маги и поиска да научи всичко за американците, които щяха да дойдат.

— Знаеш, че сме любопитни, Маги. Все пак в нашата долина не гостуват често чужденци. Дори не съм сигурна дали въобще са идвали американци, искам да кажа, да останат за по-дълго време. Май от войната насам не са се мяркали. Мъжът добре ли изглежда?

— Всъщност не съм мислила за това, но, да, в известен смисъл е хубав. Съдя по снимката, която изпратиха. Едър, висок, тъмнокос. Прилича малко на жокей.

— Направо прекрасно — измърка доволно Луси. — А тя? Тя как изглежда?

— Много хубава — отвърна твърдо Маги. — Истинска красавица. Казва, че е на трийсет и шест, но изглежда десет години помлада, стройна е... На снимката е с дрехи за тенис, има страхотно дълги крака, слаба, но атлетична, с дълга черна коса на вълни, огромни очи — Луси внимателно попиваше, — ослепителна усмивка като за

корица на списание, идеални бели зъби. Ако искаш, ела да видиш снимките, Лус.

— Не, благодаря. Ще почакам, докато пристигне, да я видя в действителност. По думите ти изглежда страхотна. Какво разбираш под „слаба, но атлетична“? Има мускулести прасци ли?

— Боже мой, не. Искам да кажа слаба, стегната като, осемнайсетгодишно момиче.

— Кучка. Май ще трябва да заключваме съпрузите си, а? Да не говорим за местните ергени. Мога да се обзаложа, че няма да виждаме Едуард цяло лято — непрекъснато ще кисне в къщата ви. Поне Оливър ще бъде далеч. Много си лоша, Маги, да докараш тук фатална жена, а ти да се запилееш на хиляди километри с твоя мъж. Не е честно по отношение на нас.

— Нищо няма да се случи, Лус. Сигурна съм, че ще се сприятелиш с Кристи Макарти. Между другото тя не е фатална жена, а е щастливо омъжена...

— Надявам се, не искаш да кажеш, че двете неща взаимно се изключват, Маги — настръхна Луси. — Аз също съм щастливо омъжена, като стана дума за това, но все си мисля, че съм и „фатална“. Щастливият брак не означава нищо що се отнася до флирт по време на почивка. Всъщност точно обратното.

— Тя има петгодишен, син и е избрала да дойде тук, защото много се интересува от английска литература, особено от Харди...

— Боже мой! Само не казвай, че е и умна! Това вече е прекалено. — Луси притвори очи с болезнено изражение.

— Нямам ни най-малка представа дали е умна, или не. Да четеш Харди въобще не означава, че човек е умен, Лус. Семейство Макарти са просто приятно, младо, обикновено американско семейство, което се надява да прекара спокойна почивка в английската провинция.

— *Богати* ли са? — Луси сниши глас почти до шепот. Това беше най-много, което можеше да направи, когато искаше да е дискретна.

— Нямам представа! Човек не задава такива въпроси, когато си разменя къщите. Аз пък никога не бих могла да я попитам. Струва ми се, че живеят удобно. Имат много хубава къща й вила край брега. Не сме си разменили банкови гаранции. Както и да е, Лус, не те карам да прекараш цялото си време с тях. Просто ги покани на едно питие. Дръж се добре и толкова.

— Я стига, Магс. Кога си виждала Луси да се държи „добре“ с някоя привлекателна и по-млада от нея жена? — Чарлс слушаше търпеливо разговора, изчаквайки възможност да се присмее на жена си.

— Какво искаш да кажеш с това „по-млада“, Чарлс? Аз съм само на трийсет и девет, а тя е почти на моята възраст, колкото и хубава да изглежда. Освен това към Маги се държа доста добре. Винаги съм се държала така.

— Именно. Приключих с изложението си. — Последва кратко, но много неудобно мълчание, по време на което Чарлс и Маги се изчервиха.

— Маги, не исках да кажа, че не си привле...

— Всичко е наред, Чарлс, не казвай...

— Ти си една прекрасна млада жена...

— Чарлс, ти си същински идиот — изстена съпругата му.

— Не, ти не разбираш. Исках да кажа, че...

— Остави, Чарлс. Маги, както и всички ние, знае прекрасно, че е очарователна. Човек трябва да е сляп, за да не го забележи. Остави този въпрос, моля ти се, защото ще се принудя да се съглася с жена ти, че си идиот. Истински кретен. — Едуард се пресегна, за да стисне ръката на Маги, но установи, че от нерви бе дръпнала ръкавите си надолу така, че покриваха пръстите на ръката ѝ. Не успя да я докосне. Вместо това отново напълни чашата ѝ.

— Някой гледал ли е едно много любопитно предаване по телевизията онзи ден за сексуалните наклонности на животните? — Чарлс се опитваше да промени темата.

Маги кимна.

— Казваше се „Сексуална повеля“. Да, гледах го. За бабуините и мишките. По-точно за някакви австралийски пустинни мишки. Беше изумително, нали?

— Ти да не би случайно да се интересуваш от бабуини? — попита Ричард, който бе важна клечка в рекламата в Лондон и бе отскочил до провинцията за глътка чист въздух, както се изрази.

— Не, но идеята беше много интересна. Всъщност животните се съвкупяват, за да продължават вида, но се държат по различен начин по време на ухажването. Обясняваше се връзката между инстинкта за самосъхранение и необходимостта да се запази вида.

— Колко вълнуващо! И какво правят бабуините? Използват различни сексуални техники, така ли? Нищо чудно, че Чарлс го е гледал! — На Луси ѝ беше интересно, но не чак толкова, че да забрави нетактичността, която съпругът ѝ прояви преди малко.

— Не точно техники, Лус. Разказваше за разликата в ритуалите на ухажване при пустинната мишка и бабуина. Докато бабуинът е моногамен, пустинната мишка не е, затова женските им реагират съвсем различно.

— Кой ги бива повече?

— В какъв смисъл?

— Ами кои са по-добри любовници? Човек би помислил, че е пустинната мишка, тъй като го прави по-често и така да се каже има по-голяма практика.

— Не вярвам някой да е доказал, че моногамията е свързана с редки сексуални контакти. Поне от научна гледна точка няма подобна хипотеза. Все пак, не за това ставаше дума, Луси. Според мен и двата вида са еднакво добри. По-скоро се разискваше кой от тях по-успешно осигурява репродуцирането на поколението и защо помежду им съществува толкова голяма разлика. Щом пустинната мишка достигне сексуална зрелост, тя веднага започва да си търси женска, после се бори с нея, после се съвкупяват в продължение на около дванайсет часа, след това той си тръгва, намира друга женска и всичко се повтаря. Бабуинът просто избира своята спътница и остава край нея цял живот, прави всичко, за да ѝ достави удоволствие, така че тя да няма причина да си търси друг. Просто сравнението беше интересно.

— Знам кой от двамата бих предпочел да бъда, ха-ха! — разсмя се Майкъл — другият приятел на Едуард от Лондон.

— Може да си мислиш така, но за мишката крайт на историята не е много хубав. — Маги изчака, докато прикове вниманието им. — Четири дни по-късно или след като четири пъти е сменил партньорката си, мишокът пада и умира. Нали разбирате, поради всички тези хормони напрежението за сърцето и за имунната система се оказва прекалено голямо.

Майкъл се умърлуши, а Луси се разсмя.

— Според мен си получава заслуженото, след като не остава да помага в отглеждането на поколението. Това отнася ли се и за мъжете?

За мъжете като човешки същества, ако изобщо би могло да ги наречем така?

— Не, не се отнася, макар и да ти се иска, нали? — Маги обърна глава така, че косата ѝ падна напред и закри лицето ѝ. — Дали пък мишката на смъртния си одър изведнъж не започва да изпитва угризения на съвестта и дали не стига до заключението, че не си е заслужавало да живее по този начин. А може би се опитва да остави послание на синовете си — послушайте какво ви казвам, не повтаряйте моите грешки.

Всички се разсмяха.

— Ами женската бабуин? — подхвърли Луси. — Не ви ли се струва, че от робската преданост на партньора, ѝ става безкрайно скучно! Само като си представиш някоя грамадна маймуна да върви след теб по цял ден и да те пита: „Мила, да ти поднеса ли още една чаша чай?“. Истинска досада.

— Всъщност в предаването не ставаше дума за женските.

— А би трябвало. Според мен женската пустинна мишка е изправена пред определен проблем. Защо трябва да се примирява с мъжките прищевки? Може би ако тропне с крак и откаже да удовлетвори мръснишките желания, мъжете ще се променят? Мишоците искам да кажа.

— Кой знае. Може пък да им харесва. Сигурно повечето женски обичат само настъпателни и сексапилни партньори и нямат нищо против, ако тъкмо такива се въртят около тях.

— В това има нещо — изкикоти се Луси. — Искам да кажа, ако си имаш един бабуин вкъщи, а също една-две мишки, би могла да бъдеш относително доволна...

Времето минаваше неусетно, спокойно и бавно както това става само в провинцията в средата на седмицата. Никой не бързаше да си тръгва, нито един от присъстващите не се интересуваше особено какво впечатление прави, нямаше никакви наболели теми за обсъждане, а като се изключат двамата натрапници от Лондон, гостите на Едуард щяха да се видят отново, ако не на следващия, то непременно на последващия ден. Това изпълваше вечерта с добро настроение. Малко след полунощ малката компания все още седеше около дъбовата маса.

— Еди, трябва да тръгвам. Казах на Лия, че ще се прибера рано.

— Не, не бързай. Чудесно знаеш, че още е рано. Няма да ти позволя да разваляш компанията, след като живееш най-близо и има кой да се грижи за къщата ти. — На Маги се стори, че Едуард Арейбин изгледа доста многозначително приятелите си от Лондон.

— Хайде, Майк, трябва да тръгваме — изрече Ричард твърдо, но изобщо не се помръдна. — Може би едно малко уиски, стари друже, и тръгваме.

— Хайде, стига, Дик. След вечеря не сервирам алкохол на хора, които ще пътуват с кола. Това е един от малкото ми принципи.

— Винаги бихме могли да останем да спим тук, нали, Едуард? Утре нямам какво толкова да правя, а ти, Майк? — Ричард хвърли през масата изпълнен с надежда поглед на приятеля си.

— Боя се, че не е възможно. Рано сутринта трябва да ръководя един аукцион, а на вас ще ви е много по-удобно, ако си тръгнете сега, когато няма движение... — Едуард се изправи на крака, без да даде възможност на Майк да отговори.

На Едуард му бяха необходими няколко минути, за да накара двамата мъже да си вземат довиждане и да ги изпрати до вратата. Когато се върна, Чарлс и Луси бяха подновили спора си за редицата кипариси в градината, а Маги лениво търсеше чантата си.

— Магс, едно уиски набързо. Тази вечер нямахме възможност да си поговорим като хората. Хайде, ела и седни до огъня — хвана я здраво за ръката. — Не се притеснявай. Рано е.

— Ами... — Маги се отпусна на дивана, беше твърде изморена, за да тръгне към къщи и да си легне, беше благодарна на Едуард, че възпря опитите ѝ.

— Чарлс, трябва да тръгваме.

— И аз исках едно уиски... — започна Чарлс.

— Стига ти. Достатъчно пи тази вечер. Еди каза, че утре има много работа.

Маги пак понечи да стане, но ръката на Едуард я спря.

— Нямам нищо за утре. Само исках да се отърва от онези натрапници. Можете да останете, ако желаете. — Поканата му не беше много настойчива.

— Безкрайно ти благодаря, приятелю. Едно чисто, ако може? — Чарлс отново седна на стола.

— Чарлс! — Луси изсъска името му като същинска кобра. — Не мислиш ли, че е време да тръгваме?

Съвсем стандартен край на вечеря. Маги и Чарлс се надигнаха с наведени глави, неуверени дали не бяха преминали границата на гостоприемството, а Луси стоеше, вече облякла палтото си, хванала дръжката на вратата. Чарлс най-послед тръгна след нея, а Едуард и Маги се усмихнаха един на друг, когато чуха гласа на Луси да звънти към нощното небе:

— Няма, разбираш ли, просто няма да понеса алпинеум в градината. Това е съвършено достатъчна причина за развод, чуваш ли ме, Чарлс?

— В такъв случай звучи ми като страшно хубава идея...

Едуард докосна чашата си до тази на Маги. Сивите му очи ѝ се усмихваха, а с другата си ръка приглади назад гъстата си коса.

— Най-послед сами. Е, прекрасна моя, какво те тревожи?

Маги затвори очи, потърка ги уморено, без да я е грижа дали размазва грима си. Пред Еди нямаше защо да се преструва.

— Толкова ли ми личи? Никога не съм била добра актриса. Чувствам се такава глупачка, Едуард. Миналия месец навърших трийсет и пет години.

— Магс! И да не ми кажеш! Щях да ти направя торта.

— Няма за какво да се хваля. Не ме разбирай погрешно, Едуард. Не искам да кажа, че съм потисната, понеже съм станала на трийсет и пет. Работата е там, че досега трябваше да бъда напълно независима, зряла жена, да имам подреден живот, а всъщност... Нищо не съм постигнала. Понякога се чувствам като на шестнайсет.

— Няма нищо лошо в това, прекрасна моя. Понякога ти наистина изглеждаш на шестнайсет. Между другото да си на трийсет и пет и да се чувстваш на шестнайсет е много по-за предпочитане, отколкото да си на трийсет и пет и да се чувстваш на четирийсет и четири.

Маги сви рамене.

— Всъщност не става дума само за възрастта. Опитвам се да ти кажа, че се дразня, когато Оливър го няма. Напоследък прекарва много време в града. Не се чувствам пълноценна и се ядосвам на себе си, че не действам нормално без съпруга си. — Всъщност Маги криеше истината. Искаше да каже на Едуард, че е нещастна, но не ѝ се щеше да сподели причината.

— Според мен това само потвърждава, че бракът ти е много добър. И че двамата не можете един без друг.

— Кой знае. — Маги отново сви рамене. — Може и да си прав. Но струва ми се, че Ол няма никакви проблеми, когато е сам. Дори му е приятно. Вероятно само аз съм така трогателно зависима и просто...

— Маги, Маги... — Едуард поклати глава. — Обичам те много, но понякога направо ме ядосваш. Не си по-зависима от Оливър, отколкото той от теб. Нали това е брачният идеал? Общата цел?

Маги се усмихна накриво.

— Значи все пак признаваш, че в брака има някаква цел, а, Еди? Ти — заклетият ерген?

— Това не се отнася до мен, Магс. Има хора, мои познати, които би трябвало да бъдат женени, на тях им отива да са женени и мисля, че е хубаво да се стремят към обща цел и въобще да имат цел. Но това не се отнася до мен.

— Едуард, звучи толкова тъжно! Искан ми се да си намериш някоя. В брака има толкова неща, които биха ти харесали, а ти наистина си привлекателен, достатъчно млад си...

— Маги, аз съм почти на четирийсет и шест.

— Не си възрастен, Еди.

— Не казвам, че съм. Мисълта ми беше, че ако четирийсет и пет години не съм пожелал да бъда женен, едва ли е вероятно сега да ми се прииска. Тази работа не е за мен, Магс. Не се чувствам нещастен. Просто не е за мен. Обичам да гледам щастливи женени хора, възхищавам им се, но не искам да съм на тяхно място и никога няма да бъда.

— Защо не? — Маги го изгледа изпитателно.

— Някои хора разцъфват, когато са с окови... Извинявай, не искам да съм груб, но според мен на някои хора наистина им понася постоянната връзка с друг човек, да се подчиняват на известна дисциплина, да правят компромиси. Вярвам, че ме разбираш. Никога не съм срещал жена, с която бих желал да живея, да приемам присъствието ѝ край себе си до края на живота. Разбираш ли, става дума за спътник до края на живота. Огромен риск е да кажеш, че ще обичаш някого вечно. Ами ако стане така, че в някой момент той престане да заслужава любовта ти?

— Може би никога не си срещнал голямата си любов...

— Срещал съм много жени, Маги. Десет, може би петнайсет. Някои от тях дори ме обичаха. Имах късмета да познавам наистина чудесни, достойни за обич, очарователни жени. Чувала ли си този цитат от Шоу? „Непостоянството на жените, които съм обичал, е сравнимо единствено с адското постоянство на жените, които са ме обичали“. Та така, не е за мен. Работата е там, че съм истински, чистокръвен романтик, а бракът е за прагматици, за реалисти, ако предпочиташ. Те не си поставят високи идеали, за да не се разочароват по-късно. Не съм създаден за брак. Според мен става въпрос за това какво очакваш от живота. Всичко е наред, ако си наясно, че си женен за кучка или за негодник, както е в твоя случай. Почти сигурно е очакванията ти да се изпълнят, поне няма да претърпиш разочарование. Но ако си мислиш, че си женен за богиня, Господ да ти е на помощ, защото никой друг няма да ти помогне.

— Никога ли не си обичал някоя жена толкова, че да ѝ направиш предложение?

— Какви въпроси задаваш само — каза меко Едуард и ѝ се усмихна.

— Кажи де — настоя Маги.

— Време е за изповеди, така ли, прекрасна моя? — Едуард въздъхна. — Добре, да. Обичах една жена някога, много отдавна и наистина ѝ направих предложение.

— И?

Едуард разпери ръце.

— Сама виждаш. Ето ме. Без съпруга. Тя ми отказа. Непостоянство, нали разбираш? Както е казал Шоу: най-добрите жени са непостоянни.

— Еди, много съжалявам. Колко тъжно. Никога не си казвал нищо за нея. Много ли я обичаше?

— О, да, много, наистина много. Обичах я... страхотно. Но мисля, че го преживях.

— Несподелена ли беше любовта ти? Тя за друг ли се омъжи?

— Не точно. Тя вече беше омъжена, когато ѝ направих предложението. Не зная дали ме е обичала, или не. Струваше ми се, че ме обича, но човек никога не може да бъде сигурен, нали? Колкото повече време минава, толкова повече се убеждавам, че не е приемала връзката ни на сериозно. Разбираш ли? Аз също съм нечестен. Когато

се разделихме, заклех се никога да не забравям колко се обичахме и тогава се усъмних в нейните чувства. Вероятно истината е, че тя просто не ме е обичала достатъчно, за да напусне съпруга си, затова взе правилно решение и ме прати за зелен хайвер. Умна жена. — Усмихна се накриво. — Може би не е била чак толкова непостоянна. Това е ужасното в неверността. Интерпретацията на човек, който е изневерил на съпруга си зависи от коя страна ще погледне на въпроса. На мен може да ми се струва непостоянна, а за мъжа си, и вероятно за целия свят тя си остава истински образец на постоянство. Боже мой! Беше толкова отдавна, но странното е, че и сега не ми е леко, когато говоря за нея.

— Много съжалявам — прошепна Маги. — Нямах право да те разпитвам.

Едуард се премести на канапето до нея и сложи ръка върху раменете ѝ.

— Магс, разрешавам ти да ме питаш всичко, което поискаш. Не се тревожи за мен. Аз съм щастлив. Възползвай се от земната ми мъдрост. Така виждам нещата. Грешката ми се състоеше в това, че смятах любовта и брака за сън, който се сбъдва. Е, това просто не е възможно. Нали знаеш, сънищата винаги са разбъркани. Веднъж сънуваш, че си на осем години, отново си в училище с любимата си учителка, а в следващата минута сегашният ти шеф влиза в класната стая и започва да топи косата ти в мастилницата. Сънищата са сънища, защото съществуват извън реалността и вероятността. Въображението няма нищо общо с действителността. Така че, ако си романтичка, а аз предполагам, че поне малко си, тогава съветът ми е да разграничаваш тези неща.

— Ами какво ще стане с теб? По-нататък?

— По-нататък ли? Накъде биеш? — Той се ухили. — Искаш да кажеш, когато стана на деветдесет години ли? Немоощен старец, за който няма кой да се грижи? За мен бракът не е сделка, Маги. На моята възраст не мога да се ожения само от страх да не остана сам на старини. Сигурен съм, че ще се намери кой да ме гледа... Ако плащам достатъчно. — Докосна с устни косата ѝ.

Маги, малко замаяна от уискито, което изпи твърде бързо, произнесе импулсивно:

— Аз ще се грижа за теб, Едуард! Обещавам ти! Той се разсмя.

— Маги, колко си мила. И сърцето ти е добро. Какво бих правил без теб? Хайде да се споразумеем. Ако ще се грижиш за мен след четирийсет години, позволи ми аз от своя страна да се погрижа за теб сега...

Маги се сепна и се отдръпна от него.

— Защо всички мислят, че не мога да се грижа за себе си? Имам две деца, поддържам къщата, работя — понякога де, имам отговорности...

— Маги, също някой трябва да се грижи за теб. Всеки има нужда от внимание. Децата ти, Оливър, аз, ти... И тъй като съпругът ти го няма, защо аз да не се грижа за теб? Ти си изморена, всичко ти е дотегнало, позволи ми да ти помогна... — Дръпна я отново към себе си да се облегне на рамото му.

Маги си спомни първата си среща с Едуард Арейбин. Беше през първата седмица откакто се бяха преместили в Бокхемптън и тя вървеше, бутайки Лили в количка през дълбока кал, когато Едуард с ягуара си едва не ги прегази. Възмутена, опръскана от главата до петите, Маги застана с ръце на хълбоците и започна да реди гръмки думи за маниакалното му шофиране. Едуард бавно излезе от колата и ѝ подаде голяма ленена кърпа, да се избърше. Двайсет минути по-късно той седеше върху един от сандъците в хола им и пиеше уиски от чаша за миене на зъби, докато я запознаваше с местните клюки. Оттогава едва ли минаваше седмица, без тя и мъжът ѝ да се видят с него.

— Еди, не съм сигурна дали Оливър още ме обича.

Еди задържа уискито в устата си и не ѝ отговори веднага. Той изчакваше Маги да му подсказе в каква посока да тръгне разговорът им, но сърцето му замря след последните ѝ думи. Надяваше се да избягнат точно тази тема. Въпреки че Оливър Калахан беше негов добър приятел, Едуард отдавна се съмняваше дали обича жена си така, както тя заслужаваше. Размисли дали да каже на Маги истинското си мнение, но реши по-скоро да я успокои, а не да ѝ отваря очите.

— Вече стигнахме до заключението, че не разбирам много от брачни въпроси. Сигурен съм, че Оливър те обича. Може би просто си изтощена от чаровните си деца и имаш нужда от почивка. Сигурно същото важи и за Оливър. Смятам, че представата ти за брака е твърде романтична, убедена си, че трябва да бъде съвършен и никога да не

среща трудности. Не знам, Маги. Но съм сигурен, че си прекрасна жена, добра приятелка. Оливър е щастливец и аз ревнувам.

В това изказване Едуард изрази различни настроения, но онова, което стигна до ушите на Маги бяха последните му думи — че я ревнува от съпруга ѝ. Това беше тема, която тя винаги се стараяше усърдно да избягва.

— Чарлс много ясно показва, че не ме смята за привлекателна.

— Ще те поправа. Чарлс даде ясно да се разбере, че Луси не те смята за заплаха. Чарлс е сънувал еротични сънища с теб. Самият той го е споделял. И то няколко пъти, дъртият му негодник. — Залюля я, както се бе облегла на рамото му. — Луси не те смята за заплаха, защото е интелигентна жена, също като теб, колкото и да се опитва да докаже обратното. Знае много добре, че ти не би имала нищо с Чарлс. Следователно, не си заплаха за нея и затова тя не се държи лошо с теб. От своя страна пък Чарлс мисли, че Луси не те смята за привлекателна, така че той най-спокойно би могъл да те сънува, без Луси да се притеснява и да му го натяква. Хайде, Магс, използвай малко ума си. Достатъчно умна си, за да трябва да ти обяснявам всичко това.

— Понякога си мисля, че никой не ме харесва. — Маги си даваше сметка точно какво прави и как звучат думите ѝ. Вярно, че беше пийнала. Беше достатъчно замаяна, за да оправдае държането си, но не толкова, че да не съзнава, че си проси комплимент, нито пък толкова пияна да не усеща, че се плъзга върху тънък лед, който вероятно не би издържал тежестта ѝ. А докато пристъпваше по хлъзгавата повърхност, можеше да се нарани. В продължение на година или две от време на време ѝ минаваше през ума, че Едуард я харесва, а тя също го смята за привлекателен, но досега винаги бе потискала тези мисли. Приятно ѝ беше, че между двамата има неизказана, известна само на тях тайна.

Едуард се намръщи. Обърна я към себе си, за да се взре в очите ѝ и я стисна здраво за рамото.

— Какво правиш, Маги? Какво каза?

— Не знам. Сигурно говоря глупости. Може ли още малко уиски?

— Сипи си сама. Искам да видя дали можеш да се държиш на краката си.

Маги бавно се изправи и прекоси стаята с твърди крачки до масата, където Едуард беше оставил бутилката. Черната ѝ рокля имаше доста семпла кройка, но полата беше с дълбока цепка, през която се виждаше немалка част от добре оформеното ѝ бедро. Когато се обърна и тръгна обратно към Едуард, тя съзнателно полюшна ханша си, така че цепката да се отвори максимално.

— Добре. Приемам, че имаш хубава походка. Не съм сигурен каква игра играеш. — Едуард прокара пръст по бузата ѝ.

— Трябва да се прибирам.

— Недей. Ще се прибереш по-късно. Часът е едва един. Нали каза, че Лия си е легнала и няма да те чака. Нито пък Оливър. Имаме време да говорим колкото си искаме. Довърши мисълта си. — Едуард вече не я докосваше. Вместо това я гледаше доста особено, лицето му беше само на няколко сантиметра от нейното. Маги изведнъж усети, че ѝ става страшно горещо, молеше се да не се е изчервила, пое няколко пъти дълбоко въздух и отново се облегна на дивана със затворени очи.

— Мислиш ли, че Оливър има някаква връзка, Еди? — попита тя, като провлачваше думите.

— Честна дума, Магс, не знам. Никога не ми е казал нещо направо, пък и аз не съм го питал. Откровено казано, не бих искал да ми доверява подобно нещо.

— Защо? За да не мислиш за мен като за бедничката Маги ли?

— Никога не бих могъл да мисля за теб като за бедничката Маги. Просто интимният живот на Оливър не ме интересува.

— Искаш да знаеш само неща, които те интересуват, така ли?

— Да.

— Значи не би желал да знаеш дали съм имала някаква връзка? Това не би те интересувало, нали? — Маги седеше със затворени очи, беше облегнала глава назад на дивана.

— Напротив. Признавам, че ти ме интересува. Но не бих те попитал.

— Защо? Нали сме приятели? Спомена, че мога да ти задавам всякакви въпроси. Би било нечестно, ако не е взаимно. — Маги отвори очи и го погледна косо, с присвити клепачи, без да обръща глава.

— Маги, държанието ти точно сега ме смущава...

— О, извинявай. Сигурно те притеснявам. — Едуард леко сложи пръст върху устните ѝ, за да замълчи.

— Изчакай ме да довърша. Не мога да проумея каква игра играеш. Не мога да разбера какво искаш да направя и как да ти отговоря. Много те харесвам, Маги. Не бих искал да те разстройвам, но не увъртай, говори направо. Хващат ме нервите, когато не съм наясно какво искат от мен.

— Просто не искаш да ми кажеш, че Оливър е имал пет връзки с жени и че не ме харесваш. — Последните думи изрече бързо, така, сякаш не желаше Еди да ги чуе.

— Боже мой, Маги — изохка Едуард и обхвана главата си с ръце. — Не знам да Оливър е имал дори една връзка, да не говорим за пет. Ако наистина искаш да ме накараш да предположа...

— Да, искам.

— Добре тогава. Подозирам, че може би е имал или има връзка. Може би. Но никога направо не ми го е признавал. Струва ми се, че е донякъде потаен човек. — Маги не промълви и дума. — Засяга ме повече какво ти мислиш за мен и какво смяташ, че аз мисля за теб. Явно не ти се разсъждава на тази тема. А какви са тези глупости, че не съм те харесвал?

— Ох, Едуард! Трябваше вече да съм се прибрала! — изхленчи Маги.

— Но не си.

— Наистина. Виж какво. Знам, че Оливър имаше връзка. Почти една година след като се оженихме, той ми разказа за изневярата си с колежка от „Дейли телеграф“. Луиз се казваше. Представяш ли си — бяхме женени само от една година? Той не ми го довери направо. Аз още работех в „Гардиън“. Живеехме в Сларинкард Гардънс, помниш ли ужасното апартаментче, за което съм ти споменавала? Аз си мислех, че като младоженци си живеем блажено. Той започна да се прибира късно, възникнаха най-различни ангажименти, все в последната минута. Известно време не подозирах нищо. Господи, колко глупава съм била! После една вечер негов колега спомена нещо за тази жена, Луиз, все още не мога да понасям това име, а той го изрече с особена интонация, като че ли знаеше нещо. Разпитах Оливър за нея, той реагира много странно, излъга ме, разбира се. Нали знаеш, че лъже? Каза ми, че не я познавал. Въобще не можел да се сети за нея. Най-накрая, месец или два по-късно, когато слагах кадифения му панталон в пералнята и разтърсих джобовете, за да проверя дали няма монети,

оттам изпадна презерватив. Попитах го защо го носи, а той се изчерви до корените на косата си. Първо каза, че уж бил за приятел в службата. Както можеш да си представиш, аз не му повярвах. После измисли, че някой от редакцията се пошегувал с него, пъхнал го в джоба му с надеждата да го намеря. След това напълно загуби самообладание и обяви, че ще каже истината, чуй ме — мислел, че ако го използваме, това щяло да придаде пикантност на отношенията ни, щели сме да си спомним доброто старо, пълно с опасности време преди да се оженим. — Маги погледна Едуард и той не можа да разгадае израза на зелените ѝ очи. — Можеш ли да повярваш? Сигурно ме е смятал за пълна идиотка. Аз вземам хапчета от осемнайсетгодишна възраст. Най-накрая рухна и си призна всичко. Изля го като ведро с вода. Разговаряхме в продължение на седмици. Реших да постъпя като зрял човек. Той действително се разкайваше. Простих му, предполагам. После, когато забременях с Лили, ми се стори, че наистина е гузен, понеже известно време беше много внимателен към мен. Нямам представа какво е правил между ражданията на Лили и Артър. Но сега съм сигурна, че има връзка. Не ми е казал нищо, но аз просто го усещам.

— Прости ли му за Луиз?

— Да. — Маги кимна енергично, после застина неподвижна. — Да му простя? Не. Всъщност мисля, че не. Опитвах се да го забравя, но просто не успях.

— Оттогава питала ли си го дали няма връзка? След Луиз?

Маги бавно поклати глава.

— Няма смисъл. Първо никога няма да разбера дали не ме лъже и второ не знам дали бих искала да знам истината, дори да ми я каже.

— Ами ти, Маги? Ти някога имала ли си връзка?

Тя наведе глава нервно, после му се усмихна.

— Само във въображението си. Може би съм съгрешила в сърцето си, но не и с плътта си.

— Защо не?

— Не мога да ти обясня точно. Понякога ми се струва, че причината е прекалената ми обич към Ол, друг път — защото твърде сериозно възприемам брачния си обет. Понякога пък си мисля, че всъщност никой не е поискал.

— Маги Калахан, ще легнеш ли с мен?

Въпросът прокълнтя в гостната стая на Едуард.

— Маги Калахан... Ще се съгласиш ли да легнеш с мен?

Този път Маги не поклати глава и косата не падна над очите ѝ, не скри лицето си в ръце и не притвори клепачи. Тя копнееше за този въпрос, дори и да не знаеше отговора му. Изглежда смело и естествено Едуард право в очите, и попита.

— Ако ти отговоря да, Едуард, какво би означавало това за теб?

Той хвана ръката ѝ, вдигна я към устните си, после я стисна в двете си ръце.

— Би означавало, че ще любя жена, която съм желал отдавна. Ще можем да говорим искрено един с друг, да се радваме един на друг. Предполагам, че за мен ще е сбъждане на мечтите, а за теб — опит за бягство. Не знам, прекрасна моя. Не е хубаво да се говори какво ще се случи, преди нещо да е станало. Просто трябва да решиш дали да направиш някои неща и да приемеш последствията.

— Изневярата едно от тези неща ли е?

— Маги, мила моя. Не мога да ти кажа. Аз съм неженен мъж. Не изневерявам на никого и не бих искал да се тревожа за онова, за което вие с Оливър се тревожите. Това си е ваш избор. Единственото, което мога да ти кажа, е, че много бих желал да се любим. Преди, когато ти споменах, че съм срещал прекрасни и очарователни жени, имах предвид, че ти си една от тях. Ако в този момент си тръгнеш, уверявам те, че няма да бъдеш по-малко прекрасна и очарователна за мен. Може би ще трябва да те зачеркна от списъка ми като потенциална любовница, но от друга страна до тази вечер никога не ми е и минавало през ума, че имам някакъв шанс. Така че за мен няма да бъде съкрушително разочарование. От момента, в който те видях на пътя, изпръскана с кал, никога не съм мислил за теб като за нещо друго, освен... Не бих казал „привлекателна“. Това не изразява онова, което изпитвам. Винаги съм мислил за теб като за съвършен сън, за нещо, което не мога да изразя — нежно, изкушаващо, прекрасно същество, до което не мога да достигна, освен ако ти не ми позволиш. Единственото, което мога да ти предложа, е искреното си приятелство и откровеното си и много силно желание да бъдеш щастлива. Желая те повече, от която и да е друга жена в радиус от сто километра. Не мога да ти кажа нищо повече от това, прекрасна моя. Всъщност никога не бих го изрекъл, ако изведнъж не бе влязла в ролята на Саломе.

— Еди, чувствам се ужасно. Излиза, че аз флиртувам с теб, подвеждам те, а на теб какво ти остава, след като сама се хвърлям на врата ти? — Изрече го с усмивка, но гласът ѝ звучеше рязко. — Как мога да ти отговоря? — продължи Маги. — Всъщност ми казваш, че ти е все едно дали ще преспиш с мен, или не. Ти как смяташ, че ще се почувствам? — Бузите ѝ се зачервиха, очите ѝ святаха, дишаше учестено. Но тя направи първата крачка, като изговори онова, което винаги оставаше неизречено между тях. Сега тя копнееше Едуард да направи нещо, така че нещата да прехвърлят границата на думите и да се стигне до момента, когато тя просто щеше да се отдаде. Най-вече копнееше той да поеме пълната отговорност за всичко, което се случва.

Повечето прелъстявания зависят от момента и от настроението. Докато бракът се смята за нещо трайно, нещо, което продължава до края на живота — безкраен низ от дълги коридори с отворени врати от двете страни, съществува едно много малко прозорче за извънбрачна сексуална връзка. Една секунда, една дума или израз не на място, случайно оставена снимка и това прозорче или ще се отвори, или ще се захлопне плътно.

Едуард направи всичко възможно, за да помогне. Наведе се напред и я целуна страстно. Устните ѝ не се отвориха, но това нямаше значение, горната част на тялото ѝ се отпусна и това означаваше, че целувката е добре дошла. Но след това Едуард се отдръпна. Отново се облегна назад на дивана и я изгледа.

— Маги — в гласа му прозвучаха шеговити нотки. — Всичко е много просто. Ти се опитваш да го направиш сложно, а то съвсем не е. Ако изпитваш желание да спиш с мен, тогава, за бога, хайде да се качим горе и да го направим. Не съм на осемнайсет години, не мога да седя възбуден два часа. Ако не желаеш да спиш с мен, тогава, Господ да те благослови, иди си вкъщи или легни да спиш тук, на дивана. Или аз ще легна на дивана, а ти спи в леглото ми. Ако желаеш, а само Бог знае колко се надявам да е така, тогава ела с мен горе и после няма да говорим нито за Оливър, нито за брака. Ще си говорим за теб, за мен или въобще няма да приказваме. В този момент искам точно това, Маги. Нищо повече.

Маги бе сигурна, че Едуард е искрен и казва точно онова, което изпитва. Тя си даваше сметка и какво желае — да се хвърли в обятията му, без да мисли за последствията. Имаше миг, когато доброволно би

литнала нагоре по стълбата, но той мина, а заедно с него и всякакво извинение за необмисленост на действието ѝ. Вече говориха твърде много, прекалено дълго анализираха. Ако се качеше с него сега, трябваше рационално да оправдае постъпката си. А разгорещени рационални спорове не са подходяща компания в леглото.

— Едуард, мисля, че е по-добре да си вървя. Чувствам се поласкана наистина и те намирам много привлекателен. Но струва ми се, че съм пияна и май не би трябвало да го правя, след като въобще не знам какво ще мисля утре за станалото. Ти си най-добрият ми приятел тук, а може би и въобще. Не съм сигурна, ако легна с теб, дали после ще мога да се държа така, сякаш нищо не се е случило, не знам какво ще изпитвам към теб, какво ще мисля за себе си и за Оливър. Съжалявам.

— Не съжалявай. Сега да видим как да се придвижим до Бокхемптън.

— Мога да карам, Еди, само на километър и половина е...

— Не, ще те закарам с твоята кола. Може да не съм достатъчно джентълмен, понеже се опитвам да съблазня жената на мой приятел, но все пак няма да ти позволя да караш до къщи полупияна. Винаги съм признавал двойните стандарти. Ще те откарам и ще се прибера пеша. Ще ми се отрази добре. Така ще се поохладя. По-ефикасно е, отколкото да взема душ.

Едуард откара Маги до дома ѝ в пълно мълчание. На вратата тя обви лицето му с ръце и го целуна нежно.

— Едуард, всичко ще бъде наред, нали? Нали не съсипах всичко?

— Разбира се, че не си, скъпа. Мисля, че никога не би могла да съсипеш каквото и да било.

Той тръгна по пътя, вдигна яката си, тъй като му стана хладно и си заподсвирква весело, докато Маги затвори вратата. После видя как лампата в спалнята ѝ светна. Тогаваше спря и забави крачка. Идеята набързо да се люби с Маги не му се нравеше особено. А обстоятелството, че тъкмо това можеше да се случи тази вечер здравата го разтърси, макар да се постараше да го скрие от нея. Беше ѝ казал, че каквото и да стане между тях, няма да навреди на приятелството им, но изобщо не беше уверен в твърденията си. Отдавна бе признал пред себе си, че чувствата му към Маги се задълбочават, но сега беше съвсем различно. Или желаше много

повече отколкото да преспи една нощ с Маги, или би трябвало да се задоволи със значително по-малко.

Докато Маги се събличаше, тя също се почувства смутена и разочарована, макар да изпита и облекчение. Струваше ѝ се, че Едуард не я желае достатъчно, щом не я хвърли в леглото си, но от друга страна, си отдъхна, че нямаше да мисли за последствията. Смесените чувства я притесниха, но не я изненадаха. Маги винаги бе обвинявала себе си в нерешителност. Когато изгаси лампата и се сви в леглото, тя осъзна, че усеща нещо, което отдавна не бе изпитвала. Вълнение.

Много лесно е да теглиш дебела черта между безнравственост и добродетелност. Повечето пъти тази линия е едва забележима и тънка като драсване с молив. Всички изпитваме желание да осъдим изневярата, а онези от нас, които я порицават най-енергично, вероятно най-силно осъзнават колко близо са до нея. Затова изневярата се превръща в завладяваща мисъл. Много от нас не могат да кажат със сигурност от коя страна на линията ще се окажат.

Следващата сутрин, опитвайки се да не мисли за Едуард, Маги се зае със задачата да подготви къщата за семейство Макарти. Двамата с Оливър не можеха да се надяват, че каквото и да направят, Бокхемптън „ще светне“. Те нямаха нито време, нито пари, за каквото и да е сериозна работа по къщата, освен това Маги обичаше индивидуалните ѝ особености и несъвършенства. Нямаха възможност да сменят мебелите, когато я наследиха от чичо Лио, а и много от стаите направо крещяха за нова боя. Можеха да си крещят колкото си искат, мислеше си мрачно Маги, защото нямаше да я получат. Но имаше други неща, с които бяха свикнали толкова, че вече не ги забелязваха — липсващи крушки, вратата на една от баните нямаше дръжка, ключът от задния вход бе изгубен отдавна, вероятно бе захвърлен на боклука от Лили. Първата задача на Маги беше да направи списък с нещата, които трябваше да се свършат. Тя очерта три колони и над тях написа „Маги“, „Оливър“ и „Други“. Когато започна да попълва задачите под съответното име, списъкът излезе извънредно зле балансиран. На Оливър се падаше едно-единствено задължение — да подреди кабинета, листовите и папките си. Маги трябваше да се нагърби с около петнайсет задачи, свързани главно с подреждането на багажа, почистването и осъществяването на такива хубави идеи като свежи цветя и бутилка шампанско за семейство Макарти. Но всичко

това бледнееше в сравнение с изброените под „Други“. Тази неопределена личност трябваше да оплеви градината, да окоси поляната, да натори розите, да свали пердетата, да ги изпере и отново да ги закачи, да закара колите на сервиз, да лъсне печката, да лакира паркета, да провери бойлера, да викне хора да почистят килимите, както и цялата къща... Докато Маги гледаше списъка, започна да съжاليا, че въобще е предложила размяната на къщите. Оставащите ѝ пет седмици щяха да минат в непосилен труд по оправянето на къщата. Маги се предаде пред истината. Чудотворното „Други“ — екип от работници, които биха могли да съперничат на феите, нямаше да се материализира. Не ѝ оставаше нищо друго, освен отново да прегледа списъка и да разпреди задачите между хората, на чиято помощ можеше да разчита — Лия, Джоун Мейсън, която ѝ помагаше с готвенето и чистенето, господин Гордън, градинарят, когото викаха от време на време за по няколко часа и самата Маги. Тя знаеше, че Ол щеше да изпадне в ужас, ако го помолеше да направи нещо практично, но все пак му прехвърли задачата да се оправи с кучетата.

Щом списъкът беше готов и всяка възможна дейност описана, Маги реши да отиде до местната конюшня, за да поязди.

— Здравсти, Модж. — Маги се облегна на вратата, докато приятелката ѝ Имоджин замиташе фъшкиите. — Има ли възможност да пояздя следобед?

— Здравей, Маги. Разбира се. Не разчитай на Бони — кракът му не е добре, но може да изведеш Самсон на манежа. Аз ще дойда след две минути.

— Самсон!

— Да. Той е брат на Бони. Истински сладур. Иди да го оседлаеш — такъмите са тук, той е от горната страна, третият отляво. Ей сега ще дойда.

Маги тръгна бавно из конюшната и надникна над вратичката в бокса на Самсон. Подсвирна.

— Модж — извика, — какво е това?

Имоджин дойде при нея пред бокса на Самсон. Големият черен кон не им обърна внимание.

— Е, Маги, не съм сигурна, но бих казала, че е кон — изрече тя бавно.

— Това не е никакъв кон — заяви убедено Маги. — Това е цяла кула. Той наистина е огромен.

— Но е кротък като агънце, нали, миличък?

— Имоджин, не мога да го яздя... Дори няма да мога да се кача върху него...

— Не ставай смешна, Маги, имаме един дънер, на който...

— По-скоро ще ми трябва стълбичка — измърмори Маги.

— Той е прекрасен. Абсолютно чистокръвен.

Имоджин винаги описваше конете си като „чистокръвни“, а Маги все още не проумяваше какво искаше да каже. Всъщност Имоджин нямаше дори един кон, който Маги би описала като „агънце“, да не говорим за „чистокръвен“. Маги бе стигнала до заключението, че конете се държаха според собствения си характер, с други думи, ако имаше зъл нрав, конят се държеше като истински дявол, а ако беше буен, буйстваше. Толкова за чистокръвността. Малко по-късно Маги успя някак си да се качи върху Самсон и яздеше в тръс на манежа, наблюдавана от суперкритичната Имоджин.

— За бога, Маги, внимавай с краката! Какво си мислиш, че правиш, масаж ли? Или си пиеш кафето? Съсредоточи се! Хайде сега го смушкай, не му позволявай да се държи така, той ще те хвърли, кажи му какво искаш да правиш, за бога...

— Казвам му какво искам, но той не ме слуша...

— Тогава му го кажи още веднъж. Той е интелигентен, Магс, знае какво прави, само че не може да разбере какво искаш ти, смушкай го пак, за бога, така, това е, дръж го така... По-добре. Много по-добре...

Самсон отхвърли глава назад така, че се видя бялото на очите му и направи цяла серия подскоци.

— Нали е миличък? Толкова игрив, също като агънце... За бога, Маги дръпни поводите, говори му, не си чувал с картофи! — извика Имоджин, после замълча и добави: — Да не би пък да си?

Имоджин не изглеждаше като типична ездачка — беше хубавичка, изискана, много елегантна и доста години бе работила в отдел за реклама в Сити, а след като се пенсионира, се премести в Уилтшър, за да се отдаде на мечтата си. Отнасяше се към конете като към хора, като към трудни, но чаровни младежи, които имаха нужда някой да ги ръководи, да ги напътства, някой с твърда ръка и нежен

глас. За сметка на това тя имаше навика да се държи с хората, които ги яздеха, като че ли бяха тъпи животни.

Маги прехапа езика си. Не ѝ беше особено приятно, но все пак беше по-добро, отколкото да чисти килими...

Докато Маги се мъчеше да се наложи на Самсон, Кристи Макарти приготвяше коктейл със скариди. Беше поканила Мери-Джо и съпруга ѝ Франк на вечеря, както и Линда, и Би Джей Ричардс. Кристи готвеше внимателно с мисълта, че това може би щеше да е последната вечеря, която щеше да даде, преди да заминат за Англия. Когато Гейб се прибра, всичко беше готово и подредено върху бюфета в трапезарията — коктейлът със скариди като ордъовър, забележително мароканско ястие от пиле и туршия с лимони, рецептата, за което откри в стар брой на списание „Гастроном“, и за десерт малини, запечени в крем за целувки, също от „Гастроном“. За Лорънсвил това бе вечеря като за богати хора, там обикновено приготвяха пържено пиле или стек, но Кристи беше над средното ниво и обичаше да дава пример. Много жени в Лорънсвил искаха нейни рецепти, за да подражават на менюто ѝ и обичаха да казват: „Кристи ми даде рецептата, мисля, че това ястие е от Ню Йорк...“. В началото Кристи готвеше съвсем прости неща или по-скоро караше Гейб да готви много прости неща. В околността славата на Гейб се носеше като специалист на скарата. Но тази вечер тя го изгони от кухнята и го остави да се погрижи единствено за напитките.

— Въобще не мога да си обясня защо им е притрябвало да идват в Лорънсвил... — Мери-Джо тръсна русите си къдрици. — Те имат ли представа къде отиват? Защо някой европейец би поискал да летува в някакво си малко затънтено градче?

— Е, Мери-Джо, Лорънсвил не е чак толкова лош... Нали всички сме избрали да живеем тук, значи е хубаво... Ти би ли искала да прекараш осем седмици в Ню Йорк? Или в Чикаго? Или в Лос Анджелис?

— В никакъв случай! Но, Гейб, те можеха да отидат в Чарлстън или поне в Савана... — Мери-Джо беше от Чарлстън също като Кристи и според нея Савана беше беден братовчед на известния южен град.

— Мери-Джо, смятам, че това е добро, обикновено семейство, което иска да прекара някъде почивката си. Предполагам, че ще живеят повечето време в къщата на брега, отколкото в Оук Ридж. Децата им са малки, голямото е колкото Джейк, изглеждат доста сериозни хора.

— Е, бихме могли да се организираме и да ги заведем някъде... Например до Триъгълника или до Кароуиндс, на децата ще им хареса. Бихме могли да направим парти в тяхна чест, нали, скъпи? — Мери-Джо се обърна към доста мълчаливия си съпруг Франк.

— Както кажеш, Мери-Джо.

— А Франк би могъл да ги отведе на търг на тютюн, това може да бъде интересно за мъжа, аз пък ще изляза с нея по магазините...

— Госпожа Калахан може да няма желание да ходи по магазините с теб, Мери-Джо. — Кристи се усмихна на приятелката си.

— Искаш да кажеш, че тукашните магазини не могат да се сравняват с английските... — Мери-Джо придоби загрижен вид.

— Не мога да разбера защо сте толкова сигурни, че тези хора ще се разочароват от Лорънсвил — намеси се твърдо Линди Ричардс. — В края на краищата те са избрали да дойдат тук. Ще си прекарат хубаво на брега, а всеки от нас би могъл да ги покани на обяд или на вечеря. Ще се погрижим за тях, Кристи, дано вие с Гейб и детето да прекарате добре.

Домакинята я потупа по ръката с благодарност. Макар че теоретично Мери-Джо беше най-добрата ѝ приятелка, Кристи много уважаваше семейство Ричардс. Те бяха малко по-възрастни и цял живот бяха живели в Лорънсвил. На пръв поглед Линди беше потвърда и пряма от много жени, които Кристи познаваше в околността, повече приличаше на нюйоркчанка, макар по рождение и възпитание да бе южнячка. Тя казваше на бялото бяло, винаги говореше истината, без да се интересува за последствията. Всички в околността я уважаваха, особено семейство Макарти. Съпругът ѝ Би Джейк беше истински джентълмен от старата генерация — очарователен, духовит, с широко сърце, напълно спокойно приемаше живота и имаше собствени разбирания за християнството. Обръщаха се към него само с инициалите му, Кристи никога не беше чувала някой да го нарича с истинското му име и когато попита местните жители какво беше то, оказа се, че те или никога не го бяха чували, или толкова дълго не бяха

го употребявали, че го бяха забравили. Така че той беше Би Джей или Бийдж както от време на време го наричаха Гейб и останалите им стари приятели, когато отиваха за риба.

— Слушай, Гейб, аз бих могъл да ги заведа на бейзбол, какво мислиш? Ще бъде нещо различно — да им покажем как истински мъже играят с топката...

— Много добра идея, Би Джей. Надявам се, че няма да гледаме тези странни английски игри, при които играчите само се разхождат нагоре-надолу между две пръчки — сещаш се какво искам да ти кажа, онази игра, как се наричаше? Кристи знае.

— Крикет.

— Точно така. Крикет. При последната ми командировка в Лондон един британски адвокат ме заведе на крикет и да ви кажа право никога не съм изпитвал такава скука... Играчите са с много смешни костюми, носят панталони с много подпльнки и тъкмо когато си мислиш, че ще се затичат, тогава изведнъж всички спират... Много странно, казвам ви. А публиката! Публиката направо полудява, когато нищо не се случва. Например един от защитниците улови топка, която моят Джейк би могъл да хване с една ръка, докато другата е завързана на гърба му и всички като наскочаха, радват се, викат, атмосферата се нажежава... Мен ако питате, сигурно винаги е така.

— Много се радвам, че го каза, Гейб, защото и без това нямах намерение да ходя на подобни игри през почивката... — Кристи се усмихна, след което се обърна към Франк. — Франк, разкажи ми какво става с теб, ама всичко, до последната подробност. Чувам, че си взел нова площ към Мартинсвил?

Гейб наблюдаваше как действа жена му, докато в същото време наведен учтиво към Мери-Джо, я слушаше с едно ухо, а тя не спираше да говори. Не за пръв път се възхищаваше на уменията на Кристи да общува. Не беше лесно човек да включи Франк в разговор — той беше свит, но и малко надменен, освен това се чувстваше нещастен, когато разговорът се отклоняваше от познати нему неща, а те бяха строго свързани с фермерството и то само в Северна и Южна Каролина, с историята на Гражданската война и с риболова. Любимата му тема определено беше реколтата. Въпреки всичко Кристи, единствена помежду всички в Лорънсвил, умееше да го изтръгне от нея. Успяваше да го направи послушен като кученце. Гейб подозираше, че независимо

от явната привлекателност на неговата собствена жена, Франк е влюбен в Кристи, много дълбоко влюбен, още откакто двамата с Кристи се преместиха да живеят в Лорънсвил. Това караше Гейб да обикне още повече жена си, ако въобще беше възможно.

Само седмица, след като се запозна с Кристи на коктейл на Уолстрийт, и след още няколко срещи, Гейб реши, че Кристи е жената, за която искаше да се ожени. Тя беше изумително красива, много търсена и Гейб се подготви да действа дълго и упорито, за да спечели разположението ѝ. След бясно ухажване, той колебливо ѝ направи предложение и безкрайно се изненада, когато тя веднага прие. Каза му, че майка ѝ никога не би ѝ простила, ако не върши нещата както трябва и го накара да чака за отговор. Когато Гейб се запозна с Бланш Хюлет Мур, той разбра какво е имала предвид Кристи. Мур бе престижно семейство в Чарлстън, но не толкова, колкото Хюлетови. На Хюлетови дори бе наименувана улица и то не коя да е, а централна. Бланш Хюлет Мур беше красива жена, почти толкова прекрасна, колкото дъщеря си и също така забележителна. Тя даде на Гейб да разбере колко си е отдъхнала, че на зрялата възраст от двайсет и шест години Кристи най-после е изпълнила задължението си да се задоми. Тя подсказа също, че оттук нататък очаква дъщеря ѝ и зет ѝ да вършат всичко както трябва. Те наистина направиха една великолепна сватба. Беше събитие за Чарлстън, домакини бяха родителите на Кристи и на нея присъстваха всички, които имаха някакво значение в щата. Веднага след приема заминаха на меден месец в Париж, в „Риц“, Бланш му каза, че „Риц“ е единственият хотел, на който би могъл да стане постоянен клиент. Гейб все още виждаше Кристи в бледорозовото ѝ костюмче, което избра за пътуването, а също и бледорозовата шапка, която Бланш настоя да си сложи и която Кристи стъпка с крака в порив на самостоятелност още щом колата се отдалечи от дома на родителите ѝ. В началото на брака им Гейб забелязваше бунтовни изблици у жена си, желание да събаря условностите, но тези пориви се появяваха само след посещение при майка ѝ.

Бяха женени едва от година, когато Бланш им отиде на гости в Ню Йорк. Това стана по същото време, когато Кристи му каза, че е време да станат истинско семейство. Нищо не би могло да го зарадва повече. Тъща му се обаждаше всеки месец, за да попита дали дъщеря ѝ е заченала. Шест месеца по-късно Кристи инсталира телефонен

секретар и отказа да отговаря на повикванията ѝ. Наложил се Бланш да чака дълго. На Кристи ѝ трябвало цели три години, както и много консултанти, за да забременее. Когато състоянието ѝ бе потвърдено, първият човек, на когото Кристи се обади, беше майка ѝ. Шефът ѝ беше вторият. Още същия ден тя подаде оставката си от „Мерил Линч“, една седмица по-късно обяви апартамента за продан и убеди Гейб да започне да си търси работа в Северна Каролина, тъй като не желал да живее близо до майка си. Искал да открие идеалната фамилна къща. Двамата се разбирали чудесно, Гейб почти не можел да си спомни случай, когато да са били на различни мнения. Сега, когато се замислил, едва ли дори бяха спорили. Кристи и Гейб съвсем естествено стигали до едно и също решение. Бяха еднакво несъгласни да отглеждат деца в Ню Йорк и с нетърпение чакали да се върнат на Юг. Нито един от тях не смятал, че децата биха получили сигурността, от която имат нужда, ако двамата родители преследвали кариера. Не, за разлика от много семейни двойки, които познавал, той и Кристи не се карали. Мислил еднакво. Понякога той забелязвал, че на лицето ѝ, макар и за кратко, се изписвал раздразнение, но никога не се престрашил да я запита за какво мисли в тези мигове. Като я наблюдавал сега, Гейб си спомнил за черния период, за ужасното време след като се родил Джейк, тъкмо когато трябвало да бъдат най-щастливи. Лекарят им беше съобщил, че Кристи никога повече няма да забременее. Тя изпадна в депресия. Четири седмици не стана от леглото — неговата Кристи, която и двайсет минути не можел да седи на едно място. Държеш се нежно с нея, беше търпелив и внимателен и най-накрая я убеди, че на него Джейк му е напълно достатъчен. На другата сутрин бурята беше преминала. Кристи бе станала преди него, приготвила бе закуска, а после се обади на екип от дизайнери да преустроят Оук Ридж от горе до долу. Това бе първият от няколкото големи ремонта, правени в имението. Оттогава тя стана съпруга за пример.

Тези дни я наблюдавал внимателно, боел се, че тя преувеличава, когато твърди колко е щастлива в Лорънсвил, колко се радва, че прекарва толкова време с Джейк, колко е доволна, че напредва в тениса, колко се вълнува от набирането на благотворителни помощи, колко удовлетворена се, чувства, че може да посвещава цялото си внимание на единственото си дете. Понякога, когато

забелязваше светналите ѝ очи и прекалено широката усмивка, той оставаше с впечатлението, че тя преиграва, че се опитва да убеди някого, може би майка си, а може би него, че е щастлива. Тя бе в състояние да изиграе съвършено ролята си и той, дори да се заслушваше, трудно успяваше да долови някакви знаци на неудоволствие. Все пак Гейб усещаше много повече, отколкото тя казваше. Но имаше и моменти като тази вечер например, когато вярваше, че Кристи е напълно искрена, че не би желала да живее на друго място, освен в Лорънсвил, че единственото, което би искала, е да бъде негова съпруга и майка на детето му и че за нея на този свят не съществува друг мъж, освен него.

Когато обичаш някого много, в живота няма нищо удовлетворяващо от това да знаеш, че правиш любимия си напълно щастлив. Любовта може да изостри самозащитните реакции, а понякога — да събуди страх. Ако влюбеният съсредоточи всичките си мисли по въпроса, почти винаги би могъл да се убеди, че любовта му е споделена.

Когато гостите им си тръгнаха, развълнувани от предстоящото пристигане на Калаханови, семейство Макарти се оттегли на горния етаж. Кристи изгледа купчините върху леглото си. Беше избрала около пет куфара, беше ги напълнила с дрехи и сега започваше процесът на елиминиране.

— Какво мислиш, скъпи? Ако взема два копринени тоалета — кремавия и зеления, дали ще са ми достатъчни за официални случаи? Сигурна съм, че англичаните се обличат по-добре от нас, затова бих могла да взема и тафтата, но тя пък заема много място, с нея ще се чувствам прекалено наконтена... В никакъв случай не бих желала да изглеждам така.

Гейб се усмихна на себе си. Беше трогнат, че Кристи го питаше за мнението му, но я познаваше достатъчно добре, за да осъзнае, че тя ще стигне до решение, независимо от неговия отговор. Кристи имаше стил и макар да бе така добра да се допитва до него, правеше го по такъв начин, че той да потвърди нейния избор. Сега я слушаше и изчакваше да му даде някакъв знак.

— Копринените рокли са небрежно официални, нали разбираш какво искам да кажа, докато тафтата е като за премиера, да кажем в

„Метрополитън“... Не мисля, че ще ни се отдаде такъв случай в Уилтшър... Бих могла да взема черната „Сакс“... би ставала за...

— Кристи, ако бях на твое място, бих взел двете копринени рокли, защото могат да се носят както през деня, така и вечер, а също и защото изглеждаш великолепно с тях, но бих взел и черната рокля, защото е сексапилна и изискана... Всъщност ако ме питаш мен, бих взел и лилавата дантела, защото когато си с нея не мога да ти устоя.

Право в целта.

Кристи го бутна по гръб на леглото, така че той падна върху купчината нейни дрехи.

— Страхотен мъж си, Гейб Макарти! Имаш златна уста, език, гладък като коприна и изискан вкус. Е, не чак толкова, колкото моят, защото аз те избрах, но наистина добър... — Целуна го страстно по устните, макар и малко повърхностно за разбиранията на Гейб и се изтърколи от него. Гейб започна да се разсъблича, разпределяйки дрехите си внимателно — онези, които бяха за пране — в коша, а останалите обратно в гардероба. Кристи го наблюдаваше зорко, докато редеше дрехите в куфарите. Тя се радваше, че съпругът ѝ взимаше участие в нейните дела. Най-много харесваше Гейб, когато го гледаше как добре подрежда дрехите си. В такива мигове Кристи си мислеше, че е направила много добра инвестиция.

— Гейб, наистина изглеждаш чудесно. Дори по-добре отколкото, когато се оженихме.

— Понеже добре се грижиш за мен, скъпа. Щастлив съм.

— Наистина си хубав.

Кристи се гордееше със съпруга си. Имаше дни, когато го смяташе за най-голямото си и вероятно единствено постижение. Гейб беше хубав, с прибран корем, общителен, чаровен, отбелязваше успехи... Признаваше му хубостта, както и успехите. Не че тя ги имаше напоследък. Не че и Гейб бе съвършен. Онова, което му липсваше, беше малко повече хъс и язвителност, малко лустросана агресивност, инстинкт на убиец. Засега естественият му чар вършеше работа, а тя работеше по въпроса да го направи по-ярък. Според нейния опит нужна бе много по-голяма артистичност за изострянето на слабите черти на един мъж, отколкото за омекотяването на острите. Въпросът се свеждаше до това да си поставиш висока цел, а да не се примиряваш, разсъждаваше тя. В работата върху Гейб би могла да

вложи същата енергия, която използваше за прехвърляне на акции в „Мерил Линч“. Тя внимаваше да не дава поводи на майка си да критикува представянето ѝ като съпруга. Ако Гейб нямаше професионален идеал, майка ѝ нямаше да го научи. И ако в някои мигове Кристи се съмняваше дали Гейб беше съвършеният мечтан любовник, майка ѝ също нямаше да го разбере. Ако начинът им на живот понякога доскучаваше на Кристи до мозъка на костите ѝ, нали това не беше работа на Бланш Хюлет Мур? Кристи се бе омъжила за Гейб, защото беше онзи тип мъж, за който ѝ бе втъпявано още от люлката, че ще я направи щастлива. Ако не се чувстваше чак толкова щастлива, нито Гейб, нито майка ѝ щяха да научат. Може би просто така ѝ е било писано. Щеше да преживее и така. Би могла да се споразумее със съдбата. Понякога Кристи имаше усещането, че бракът ѝ е бил предопределен също като роля в пиеса, репликите, режисурата, появите ѝ на сцената и излизането ѝ оттам бяха написани, затова единственото, което трябваше да прави, бе, когато ѝ дойдеше редът, да излиза на сцената. Ако това бе всичко, Кристи бе решена да изрича репликите си по най-блестящия възможен начин. Досега само веднъж не бе успяла. Ролята ѝ предполагаше голямо семейство, за това двамата с Гейб си бяха мечтали още от самото начало, но тя не успя да му го осигури. Само по тази точка се отклоняваше от сценария. Когато се замислеше, макар много усърдно да се стараяше да не го прави, тъкмо това за пръв път в живота ѝ я караше да се чувства неудовлетворена, но нямаше да позволи да се провали отново.

Съблече се бързо, сложи си копринена камизолка. Гейб лежеше в леглото върху чаршафите и четеше нейния брой на „Бизнес уик“. Тя включи вентилатора на тавана и бавно се изтегна до него. Гейб сложи ръка нежно върху корема ѝ, но продължи да чете. Кристи взе книга от нощното шкафче до леглото и също се зачете. След няколко страници усети как ръката на Гейб се плъзва по вътрешната част на бедрата ѝ. Тя усети как я затопля. Прочете още една страница. Милувките му ставаха все по-настойчиви, Кристи остави книгата и сподави въздишка.

Гейб винаги я любеше по един и същи начин. Започваше като слагаше ръка върху бедрото ѝ, после тя сякаш най-невинно се плъзгаше надолу между краката ѝ. В този момент с другата си ръка обхващаше гърдата ѝ и започваше да я целува. Кристи бе в състояние

да предугади движенията му почти до секунда. Гейб целуваше много добре, бавно и нежно, на което тя се наслаждаваше, но понякога се чувстваше отегчена и ужасно много ѝ се искаше да го накара да се забърза. Той бе бавен и нежен във всеки един момент от любовния акт, но Кристи изпитваше значително по-малко удоволствие, отколкото от целувките му. От любовта може да се извлече твърде голяма наслада и Гейб се стараеше, но не му достигаше размах, макар че тя никога, дори за миг, не си помисли да го укори за мудността му. Майка ѝ винаги ѝ бе казвала, че мъжете се справят много по-добре, ако ги оставиш сами да изберат начина, по който да правят нещата. Това не означаваше, че Кристи бе изцяло пасивна, тя всячески се мъчеше да задоволи Гейб, а също да му покаже колко голямо удоволствие ѝ доставя той. Това бе най-малкото, с което можеше да му се отплати за това, че беше такъв чудесен съпруг, или поне тя смяташе така. В някои отношения нейните усилия бяха значително по-големи от неговите. Тази нощ поне беше така. Тя почувства облекчение, когато Гейб, който се бореше мъжествено, да предизвика нейния оргазъм, започна да диша тежко и накрая изстена. Той свърши, след което както винаги ѝ прошепна:

— Скъпа, наред ли е всичко? Хареса ли ти?

— Беше чудесно, Гейб! Наистина прекрасно.

Той я целуна и се отдръпна от нея.

— Лека нощ, скъпа. Спи спокойно.

Кристи заспа, докато си представяше как среща непознат мъж в тъмна и дъждовна нощ. Засънува как дъждът я шибва безмилостно с водните си струи, а нечии порочни, сладострастни очи се втренчиха в нея.

В някои нощи тя си фантазираше или сънуваше ужасни неща. Понякога си въобразяваше, че пътува с влак, намира се в старомоден вагон с дървена ламперия и в купето срещу нея седи непознат мъж. Нямаше никакво значение кой беше той или как изглеждаше — можеше да бъде всеки мъж. Представяше си как очите им се срещат и тя изразява мълчаливо своето съгласие. Виждаше се как върви по коридора срещу него, тялото ѝ се полюшваше в неравномерния ритъм на влака. Наблюдаваше се как влиза в друго купе, следвайки мъжа; от птичи поглед се виждаше как лежи на твърдия, незастлан с нищо под и се люби бързо и страстно, а после се облича в своя преднамерено строг, тъмен костюм, хвърля последен поглед на мъжа, отпуснат и

изненадан, и затваря вратата след себе си, без да промълви и дума. Това бяха ужасни, наистина ужасни мисли, но нали не се случваха в действителност, пък и само Кристи знаеше за тях.

ТРЕТА ГЛАВА

Бележка, оставена в кантората на Гейб — „Уинкълър Бароус“, Шарлот, Северна Каролина.

ДАТА: 29-ТИ ЮНИ 1993 Г.

ОТ: ГЕЙБ МАКАРТИ

ЗА КАКВО СЕ ОТНАСЯ: ПЛАНОВЕ ЗА ПОЧИВКАТА

ДО: ЛАЙЛА БРИГС

Лайла,
От 2-ри юли до 28-ми август ще се намирам на следния адрес:

Бокхемптън Хаус

Бокхемптън

Комптън Пърлу

Солсбъри

Уилтшър SP7 8LN

Англия

Тел.: 01144-873-655381

Факс: 011-44-873-655385

Можеш да ме търсиш по всякакви служебни въпроси и вярвам, че ще мога да отговарям от Уилтшър, когато бъде необходимо. Моля те, разпределяй пощата ми и ми изпращай по факса всичко, което изисква внимание. Предай адреса ми на всички в службата.

Благодаря, Лайла! Не знам как бих се справил без теб!

Гейб

Маги се облегна на вратата, изчаквайки Оливър да свърши разговора си по телефона, като му правеше знаци да приключва. Той лежеше на пода на кабинета си и ритмично свиваше коленете към гърдите, опитвайки се да изпъне кръста си. Заради болките в гърба Оливър се смяташе за мъченик и прекарваше много време на пода или върху масата на масажиста. Неотдавна бе усетил нова болка във врата. Когато се оплака на Маги, тя му отвърна, че нищо му няма.

— Трябва да привършвам, Питър. Жената ми прави физиономии. Изправен съм пред една домашна криза и трябва да се справя с нея. Това е то да си необходим. — Изпъна единия крак над главата си, понеже някой му беше казал, че болката в гърба му идваше от подколянното сухожилие. — Маги ли? Добре е, прекрасно дори. — Маги му изпрати въздушна целувка. — Изпраца ти поздрави... Непременно ще ѝ предам. — Прати въздушна целувка на Маги от Питър, главният редактор на „Дейли телеграф“. — Да. Вдругиден тръгваме... — Разбира се, че сме готови! Нали ме познаваш, Пийт. Аз съм самата експедитивност. Добре. Тогава ще поговорим. Поздрави.

Оливър се изтъркаля на пода и сложи слушалката на място.

— Пийт ни пожелава приятно пътуване. Каза също, че очаква първия материал за събота. Ще трябва да започна да пиша веднага щом пристигнем.

— Ол, няма да можем въобще да тръгнем, ако не ми помогнеш малко. В списъка има още поне стотина неща, а ти си се търкаляш тук и Бог знае какво правиш...

— Магс, аз работя. — Оливър направи обидена гримаса. — Все пак аз съм този, който печели хляба. Трябва да осигуря храна за децата ни и да се грижа за дълготрайните ни интереси...

— Добре, разбирам, но дори не си подредил кабинета — Маги разпери ръце и посочи бъркотията, — остава ни само още ден и половина, за да свършим всичко. Помолих Лия да подреди багажа на децата и да оправи леглата, госпожа Мейсън ще дойде, след като тръгнем, но ти трябва да се справиш с тази стая, трябва да си приготвиш багажа и...

— Маги, боя се, че ти ще трябва да свършиш всичко това вместо мен. Пийт току-що ми каза, че утре следобед трябва да бъда на събранието на редколегията. Искат да видят плана и Пийт казва, че трябва да бъда там, в случай че някой се опита да провали работата...

— Сега със сгънатото си коляно се опитваше да докосне пода. Маги го гледаше безизразно.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че утре ще заминеш за Лондон? За бога, Ол, в осем часа в петък трябва да бъдем на Хийтроу! Как ще заминеш утре? Това означава, че ще се върнеш чак вечерта! Знаеш, че трябва да натоварим колата, а аз не мога...

— Помислил съм и за това. Понеже ще тръгна, след като свърши редколегията, трябва да бъда тук до осем вечерта. Ще замина с влак, за да нямам проблеми с движението. Трябва да тръгна много рано, защото преди редколегията ще се срещна с новото момиче на обяд и заедно ще обмислим идеите ми, понеже после тя ще ги редактира. Ти само ще трябва да ме вземеш от гарата и тогава ще свършим всичко заедно...

Маги най-после се отпусна и седна на пода.

— Ол, не постъпвай така с мен. Не мога да го понеса. Ти май се шегуваш, нали?

— Маги, как си представяш, че въобще можем да си позволим това развлечение? Ако не беше „Дейли телеграф“, нямаше да заминем. Не мога да се обърна към Пийт и да му кажа: „Съжалявам, шефе, но не мога да дойда на редколегията, защото Магс иска да седя върху куфарите, докато тя ги затваря“, нали, скъпа? — Маги поклати глава недоумяващо. — Това не е някакво обикновено материалче от осемстотин думи за рубриката „Живот в провинцията“, което ще плати пътуването, нали? Искам да кажа, че колкото и добра воля да имам, скъпа, тъкмо ти каза, че не искаш да работиш през следващите няколко месеца... но все пак някой трябва да го прави... Това е работа, Маги. Знам, че ти е много трудно да го проумееш в положението си на неработеща дама, но аз имам известни задължения... Хайде, Маги, нали сме един екип, помниш ли?

— Екип, как не. Ти заминаваш и се забавляваш, докато аз върша цялата работа. Екип! Ако има нещо, с което не мога да се примиря, Оливър, това е, че се отнасяш така снизходително с мен, сякаш съм идиот, който никога през живота си не е работил. Непоносим си. Просто не мога да повярвам, че постъпваш така. Не мога да си обясня защо се омъжих за теб. Никъде не искам да заминавам. Направо не си заслужава.

Оливър, който все още се подпираше на пода, ѝ се ухили.

— Знаеш ли колко си сексапилна, когато дишаш така тежко. Искаш ли да го направим набързо тук или предпочиташ да се качим горе и да се любим пълноценно?

— Гледай си работата, Оливър.

— Аааах... бедничката. Бедната Маги.

— Ти никога нищо не приемаш на сериозно, нали? Никога не мислиш за друго, освен за себе си. Въобще не слушаш какво ти говоря.

— Чувам те, чувам те, Маги — каза Оливър многострадално, докато продължаваше да прави упражнения с коляното.

— Не е едно и също, Ол. Може да ме чуваш, но въобще не ме слушаш. Тръгвам. Не мога повече да гледам самодоволната ти физиономия, подлец такъв!

Той протегна ръка.

— Вдигни ме, скъпа...

— Сам се вдигни — срязва го Маги. — Омръзна ми, Оливър. Ти си мързелив, негодник и егоист.

— Последно, искаш ли да се любим?

— Искам да те убия, но всъщност трябва да изчистя печката. — Тя затръшна вратата на кабинета му и слезе в кухнята, за да се оправя със старата печка.

— Много си хубава, когато си сърдита! — извика Оливър след нея.

Най-после Оливър дойде да ѝ помогне. Около единайсет часа вечерта остави купчина книги върху кухненската маса. Маги чистеше сребърните прибори, гневът и малко беше стихнал.

— Магс, когато редиш багажа, сложи и тези книги, нали няма да забравиш? Помисли и от кои дрехи ще имам нужда. В Лорънсвил едва ли ще има книжарница, затова искам да взема тези книги, защото ми трябват. Ще запомниш, нали?

— Ще запомня, Ол. — Не го погледна, а гласът ѝ беше леден.

— Добре. Хайде да се поразвеселим, да пийнем по едно уиски, а аз ще направя списъка, който искаше.

Седнаха в малкия кабинет и стояха до ранните часове на четвъртъка, докато подготвиха справочник на Бокхемптън и Солсбъри за семейство Макарти. Опитаха се да обяснят ясно как да запалят печката, ако неочаквано изгасне, как да използват факса и да включват

телефонния секретар, къде се намира кутията с бушоните — нито Оливър, нито Маги успяха да си спомнят, затова се наложи да претърсят къщата, за да допълнят тази точка. Оставиха им и дълъг списък на важни телефонни номера на приятели, лекари, водопроводчици, застрахователни компании, сервизи и други, важни за нормалния живот в Бокхемптън Хаус. Маги добави списък на магазините, които им препоръчваше, както и местните ресторанти, които предпочитаха с Оливър. Когато най-после си легнаха, Оливър изгаси светлината и изрече самодоволно.

— Виждаш ли, Магс? Почти всичко е направено. Утре, можеш да се смяташ за свободна и да си направиш косата.

— Да, точно така! Знаеш ли какво имам да правя утре? Трябва да изчистя градината, да довърша лъскането на среброто, да закача пердетата, да изкъпя кучетата, да си приготвя багажа, както и твоя. Между другото, откъде ти дойде идеята да си направя косата?

— Може би е необходимо. Сигурно ще станеш по-хубава, ще личи, че се грижиш за себе си.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това? Да не би да се смяташ за Божи дар за жените?

— Хайде, Магс. Беше шега. Престани да се заяждаш. Животът не е толкова лош, а ти се самосъжеляваш...

— Аз да се самосъжелявам! Съвсем не, Оливър. Чест е за мен, че съм неплатена домашна прислужница. Нищо не ми доставя по-голямо удоволствие. Гледам на това като на призвание, честна дума. Никога не съм очаквала нещо повече! Понякога лежа будна и си мисля колко съм щастлива, че се омъжих за теб. Не, за това, че някога си ми *изневерявал* или си постъпвал подло. Не, ти не си способен на подобно нещо. Ти си образец на предаността, ти си умен, добър, помагаш ми да делим цялата отговорност за живота вкъщи и е удивително, че оценяваш бледите ми нещастни опити. Редовно падам на колене и благодаря на Бога за това, че ми е дал теб. Наистина. Ти си истински Божи дар. Направо чудо. Огромно чудо, дадено от Бога.

Лежаха мълчаливо един до друг в голямото легло с балдахин. Оливър не можа да се въздържи да не каже последната си дума.

— Според мен сарказмът ти поддържа пламенността на отношенията ни, Маги — изрече тихо той.

— *Моят* сарказъм? За бога, Оливър, точно така. Сега вече наистина прекали. Няма да мръдна и пръста си за теб. Ти никога не си оценявал *нищо*, което правя, нито пък с колко работа съм затрупана...

— С колко работа? Защо не помислиш аз колко много работя? И какво признание получавам?

— Защо ти е признание? Когато пишеш, ти вършиш точно онова, което желаш, и то просто е удобно извинение да не се занимаваш с нищо, което не желаш да правиш. — Тя започна да го имитира. — „Извинявай, Магс, бих искал да ти помогна, обаче съм потънал до гуша в работа.“ „Извинявай, Магс, бих искал да окося тревата, но срокът ме притиска“. „Извинявай, Магс, наистина бих искал да приготвя вечерята, но имам среща с новата мадама от редакцията“, „Извинявай, Магс, с най-голямо удоволствие бих сменил пелените на Артър, но болките в гърба ме свиха отново!“ — Маги вече седеше в леглото и крещеше.

— Престани за минутка, можеш ли? Да не би да искаш да събудиш децата?

— Разбира се, че не! Нали би било ужасно, ако се наложи ти да ги сложиш отново да спят?

— Има много жени, които биха дали мило и драго да имат твоя живот, Маги.

— Така ли? Ами нека да заповядат — готова съм да се разменя с тях! Искам да те попитам какво му е толкова хубавото на моя живот?

— Това. — Ръката на Оливър изведнъж се промъкна под горницето на пижамата, което бе облякла Маги.

— Само ти си мислиш така. Смяташ, че да спиш с мен е компенсация за цялата гадост, с която трябва да се примирявам, така ли? — Маги се опитваше да се дръпне от него и гневът ѝ да не стихва. — Ти имаш прекалено високо мнение за себе си, наистина се мислиш за неотразим, нали? Добре, искам да ти кажа нещо, Оливър Калахан, ти не си единственият мъж, с когото съм спала и нямам представа какво те кара да си въобразяваш, че си най-добрият. Луиз ли ти го каза? — Докато ръцете на Оливър я опипваха, гласът ѝ стана гърлен, тя изричаше думите набързо, като ги отделяше с непривични паузи. — Ти се ласкаеш... Наистина... Понякога се чудя защо въобще трябва да спиш с мен. Ти и без това си прекарваш времето чудесно. Може би... и по-добре.

— Защо просто не млъкнеш и не ме оставиш да продължа? — изръмжа Оливър и започна да я целува по врата, беше хванал гърдите ѝ, а с коляно бе затиснал бедрата ѝ.

— Сега пък не ми позволяваш... и да говоря? — изпъшка Маги.

— Точно така. Престани. Искаш ли да направим експеримент и да видим дали е възможно да държиш устата си затворена в продължение на пет минути.

— Дотам ли стигна, че само пет минути ти трябват, за да свършиш? Истински рекорд! При това положение не знам дали ти си човекът, който би трябвало да говори за експеримент! — подигра го тя.

— Млъкни, по дяволите! — Оливър я хвана за косата и я дръпна назад така, че вратът ѝ се откри. Ръцете му отново се плъзнаха под юргана и хванаха грубо бедрата ѝ. Маги преплете крака около кръста му и забрави всичко за разправията, за Луиз и за известно време за Едуард.

Около четирийсет минути по-късно тя си спомни колко работа ѝ предстои. Оливър хъркаше. Смушка го с лакът в ребрата.

— Какво има?

— Ол, казвала ли съм ти някога какъв великолепен съпруг си? И какъв невероятен любовник?

— Всъщност да, казвала си ми го. Беше отдавна, но си го спомням съвсем ясно.

— Е, добре, излъгала съм те. — Маги се усмихна на себе си в тъмнината. Последната дума беше нейна. Обикновено я казваше, макар и късно.

Въпреки заяжданията на Маги, в късния следобед в четвъртък по-голямата част от работата бе свършена благодарение на обединените усилия на Маги, Лия, Джоун Мейсън и Бил Гордън и въпреки опитите на Артър да разваля всичко, което бавачката бе направила. Оставаше още да се подредят куфарите, но Маги реши да го направи, след като децата си легнат и тя вземе Оливър от гарата в Солсбъри. Преди да си тръгне, Джоун Мейсън — жена, чиято способност за тежка работа беше легендарна в долината, направи на Маги чаша чай.

— Хайде, госпожо Калахан, седнете, за да си отпочинат краката ви. Ще дойда утре сутрин, след като тръгнете, ще мина килимите с

прахосмукачката, ще довърша това-онова, ще приготвя обяд и вечеря на семейство Макарти, така че да не пазаруват още първия ден.

— Не знам какво щях да правя без теб, Джоун — отвърна Маги искрено. — Има ли нещо, което би искала да ти донесем от Америка?

— Едва ли, госпожо Калахан. През последните петдесет години успявам да намеря всичко, което ми трябва, или тук, или в града. Не знам какво има в Америка, което да го няма в Солсбъри...

— Вероятно си права — отвърна Маги с усмивка. — Добре, ако все пак се сетиш за нещо, каквото и да било, само кажи... Имаш телефона ни там, нали?

— Залепен е на хладилника. Сега защо не отидете да си полегнете, госпожо Калахан?

Маги кимна. Опитвала беше, но така и не успя да убеди Джоун Мейсън да я нарича Маги, въпреки че една Коледа, когато Оливър я покани да остане на чашка шери, тя се обърна към него с „господин Оливър“ и се изчерви като момиче. Обясни, че като кажела „господин Калахан“, винаги се сещала за покойния Ленърд Калахан — чичото на Оливър и затова все още не можеше да се обърне към друг по същия начин. Джоун Мейсън явно е била много привързана към чичо Лио.

Маги наблюдаваше как Джоун върти педалите на велосипеда си по пътя, после извика Лия.

— Можеш ли да останеш тук и да наглеждаш децата, докато отида да взема Ол, Лия? Той трябва да пристигне към осем часа, но ще се обади, преди да тръгне.

— Не се тревожи, Маги. Багажът ми е готов, бих могла да остана да спя тук, ако не възразяваш, тогава госпожа Мейсън няма да се безпокои за апартамента утре. — Лия беше дошла в кухнята да вземе чая за децата.

— Чудесно, Лия, много ще ми помогнеш. Виж какво, ще отида да поля розите още веднъж, извикай ме, когато Ол се обади. — Маги целуна Лили и Артър по главите и излезе в градината.

Беше прекрасен летен следобед, наистина топъл и Маги постоя малко да се порадва на последната вечер в Бокхемптън. Градината изглеждаше много по-добре. Бил Гордън, свадлив и особняк старец, който постоянно мърмореше защо „онези в Уестминстър“ трябвало да връщат отново смъртното наказание, имаше златни ръце и винаги, когато го извикаха, градината като че ли разцъфваше. Откакто се

преместиха от Лондон, решиха да планират почивката си не през лятото, а през пролетта, тъй като и двамата с Оливър обичаха летата в Уилтшър. Сега, когато Лили поотрасна и през септември щеше да тръгне на училище, нямаше да имат свободата да пътуват в чужбина. Това означаваше, че нещата ще се променят и Маги усещаше, че навлиза в нов период — щеше да води заседнал живот с определена програма, щеше да тича до училището и обратно, животът ѝ щеше да се върти само около семейството, навлизаше в средна възраст и се чувстваше посредствена... Не че не искаше да замине за Щатите, в известен смисъл ѝ се искаше. Седна на възената люлка на Лили под ябълката и си представи как щеше да изглежда градината след месец, когато любимите ѝ рози разцъфнат, както и ароматният грах, който двете с Лили засадиха. Въпреки спокойната вечер, изпита някакво предчувствие. Чувстваше се неудобно с Оливър, повече от когато и да било. Отношението му към нея се променяше незабележимо. По-рано, когато му се сърдеше, той или правеше опити да се пошегува, за да ѝ мине, или млъкваше. През последните няколко седмици почти нямаше случай да не се скарат и разправиите им по-скоро охлаждаха, отколкото изглаждаха проблемите им в леглото. Това, че щяха да прекарат два месеца сами, не предвещаваше нищо добро. Колкото повече се караше с Оливър, толкова повече мислеше за Едуард. Не беше го виждала откакто беше на вечеря при него. Предишната седмица се сблъскаха в хлебарницата, но Маги изхвъркна от магазина набързо, като едвам изрече някакво извинение през рамо. Едуард я изгледа озадачен, не точно обиден, но наистина малко смутен. След това разтреперана прекара десет минути в колата си, а оттогава той не се бе обаждал по телефона. Маги бе сигурна, че дори не се бе опитвал да я търси, защото оставяше телефонния секретар непрекъснато включен, в случай че той позвъни. Погледна часовника си. Шест без петнайсет — трябваше да се размърда, за да свърши всичко, докато Оливър се върне.

Един час по-късно чу Лия да я вика, пусна маркуча и се затича да се обади.

Когато се втурна в къщата, Лия я изгледа разочаровано.

— Новините не са добри, Маги.

— Какво? Да не би да му е станало нещо?

— Не, добре е. Забавил се е.

— Ол? Здравей. Къде си?

— Все още в града, Магс. В редакцията.

— Ох, *Оливър*. Защо?

— Тук стана голяма бъркотия, Магс. Съжалявам, скъпа, налага се да направим още една редколегия. Тази вечер, по-късно. Пийт запланува второ събрание. — Гласът му трепна. — След това пък трябва да вечерям с Пийт и някакъв глупак от телевизията — има възможност да направим телевизионна серия, Магс. — Сниши глас. — Точно сега не мога да ти кажа повече, ако ме разбираш. Още е много рано. Идеята беше на Пийт, не искам да изпусна толкова добра възможност. Искат да направя шест серии за Южните щати, но преди да тръгнем, ще трябва да се видя с продуцента. Такава възможност се случва веднъж в живота. Много съжалявам, Магс. Нищо не ми остава, освен тази вечер да спя тук и да се срещнем на летището. — Маги чу доста силен шум около него, естрадна музика от 70-те години и нечий смях. Изведнъж изстина.

— Оливър? Къде се намираш?

— Нали ти казах? В редакцията, в кабинета на Пийт. — Оливър държеше слушалката, здраво стиснал зъби и затворил очи, за да не гледа препълнената кръчма. — Всички са тук — искат да променим приложението в таблоидно, нали знаеш, да стане като на „Таймс“, но всичко е доста сложно. Налага се да остана, Магс. Питър настоя. Млъкнете, де! Дори не чувам какво говоря!

Маги чу, че шумът малко утихна.

— Оливър, не виждам защо трябва да оставаш. Можеш да се върнеш с колата и по-късно. След вечерята. — Оливър въздъхна шумно.

— Маги, не мога. Не знам кога ще свършим, нали ги знаеш какви са тези от телевизията? Но така или иначе не взех колата, забрави ли? Виж какво, ще се реванширам. Утре вечер, когато пристигнем в града, двамата с теб ще излезем и ще отидем в най-хубавия ресторант в Лорънсвил. Съгласна ли си? Наистина съжалявам, скъпа. Давам си сметка, че те оставям в критичен момент, но това тук е важно. Представи си какъв удар ще мога да направя в телевизията. Сигурен съм, че Лия ще ти помогне.

— Да. Прав си — отговори бързо Маги. Тя осъзнаваше прекрасно, че Оливър я лъже, цялата история или поне част от нея бе

лъжа.

— Виж какво, ако толкова ти пречи, ще откажа вечерята.

— Недей. Не желая да се връщаш. — Вече искаше само разговорът да свърши.

— Магс, ще ти се обадя, когато отида в апартамента, съгласна ли си?

— Не се обаждай, ще включа телефонния секретар. Ще се помъча нощес да поспя поне три часа.

— Значи ще се видим утре в осем часа на Терминал 3, „Юнайтид Еърлайнс“.

Маги пак чу силен смях.

— Сигурен ли си, че си в редакцията, Оливър? — Даде му последна възможност, идеше ѝ да му затвори телефона.

— Разбира се, да не съм изкуфял, Магс. Само че около мен има много хора.

— Добре. Оливър, къде е паспортът ти?

— Паспортът ли? А, да, при мен е... Май съм го пъхнал в чантата. За щастие. Ти само вземи билетите.

— Значи си го сложил в чантата си? Колко странно. Ето, това е късмет. Или предвидливост.

— Да. Магс, опитай се да се напиш, обещавах ли? Ще ти се обадя, ако не е много късно. Наистина съжалявам, че не съм при теб, за да помогна. Много още ли ти остава?

— Всъщност не. Почти всичко е свършено.

— Магс, ти си страхотна. Обичам те. Много целувки. Нямам търпение да дочакам до утре.

Маги не отговори. Стомахът ѝ се сви на топка така, че не смееше да промълви нито дума повече.

— Чао.

— Довиждане, скъпа.

Оливър затвори слушалката на автомата и усети гадене. В кръчмата „Орелът и детето“ беше шумно както винаги и той осъзна, че Маги щеше да се досети, че не се намира в кабинета на Питър. Истината беше, че след около час щеше да отиде в редакцията да вземе Пийт. Оливър се прокле. Разполагаше с прекрасно и основателно извинение, че няма да се върне в Бокхемптън. Защо излъга Маги? Защо ѝ каза, че е запланувано второ събрание на редколегията? Никога

в „Дейли телеграф“ не се провеждаха две редколегии, събиранията се свикваха само по предварително определен план, а Маги знаеше повече за „Дейли телеграф“ от много тъпаци, които работеха там... Не можеше да разбере защо просто не ѝ обясни за продуцента от Би Би Си и не ѝ каза, че е в кръчмата с няколко приятели, докато изчаква Пийт да се освободи. Винаги когато се чувстваше гузен, той инстинктивно доукрасяваше истината, макар в случая да нямаше нужда от това. Просто му се изплъзна от езика и веднъж изрекъл благовидна лъжа, му беше много трудно да я опровергае. По дяволите. Не искаше да сърди Маги. Искаше да я предупреди, за да не се ядоса за закъснението му, но прекали, излъга я и тя млъкна. Негодник. Сара, новата колежка се промъкна към него, когато той затвори слушалката.

Оливър си мърмореше: „По дяволите, по дяволите, по дяволите...“.

— Мъчно ли ѝ стана на съпругата ти? Неприятности на семейния фронт, а? Да ти донеса ли още една чаша? — гальовно измърка тя.

— А? Не, благодаря, Сара.

— Хайде, Оливър, не позволявай на неприятностите да те сломят. — Усмихна му се и като проява на съчувствие сложи нежно ръка върху рамото му. Тя бе високо момиче, двацет и няколко годишно, с кестенява коса и широка усмивка, откриваща едрите ѝ бели зъби. Оливър погледна краката ѝ. Не са лоши, каза си, малко равни, той предпочиташе по-голяма разлика между прасец и глезен, но пък ѝ придаваха вид на ученичка. Представи си я с къси сиви чорапки. Напомни му на прекалено израсла капитанка на хокееен отбор. Или по-скоро на дясно крило.

— Извинявай, Сара. Мислех за нещо друго.

— Всички знаем какво ти е в главата, Оли — каза Гюс Бишъп — дебел парламентарен дописник и му намигна, намеквайки за нещо неприлично.

— Е, хайде, принуди ме... Джин и тоник, понеже виждам, че е ред на Гюс да черпи, но тоникът да не е много, Сара, мила...

Сара беше успяла да се вреди на работа в „Дейли телеграф“ случайно, но така добре се беше представила пред Питър Форбс, че той ѝ нареди „да помага“ на Оливър и на други изтъкнати журналисти. Сара дори не криеше факта, че възхищението ѝ бе насочено

изключително към Оливър. Още когато се запознах, му каза съвсем открито, че се надява той да ѝ бъде наставник. Оливър я наблюдаваше както бе застанала до бара и навиваше лъскавата си кестенява коса около пръста си като дванайсет годишно момиче. Ако вечерята свършеше рано, би могъл да се отбие отново в „Орела и детето“ за известна утеха, стига Сара все още да беше там. Маги вече му се разсърди, независимо че бе относително невинен. Ако щеше да се унижава за нещо, поне да имаше защо да изпитва угризения.

Маги затвори. Лия изникна до нея и ѝ подаде чаша, май беше джин с тоник, и Маги я пие.

— Негодник, нали? Какво е направил пак този гадняр?

— Всъщност всичко е наред. Остава ми само да подредя куфарите. Няма да правя нищо повече в градината. Тя изглежда добре. Нито пък в къщата. Майната им.

— Маги, може би не би трябвало да го казвам... Но не ти ли се струва, че той си пада малко кръшкач?

— Кръшкач ли?

— Нали разбираш, измъква се... в последната минута те оставя с всичко това...

— Не, Лия. Не е така. Той просто прави онова, което трябва да направи. Такава е работата му, това е всичко. Всъщност почти свършихме. Остава ми само това-онова.

— Както кажеш, ти си шефката — отвърна Лия и сви рамене. Маги обикновено използваше всяка възможност, за да критикува Оливър. — Да сложа ли децата да спят, какво ще кажеш?

— Наистина ще ми помогнеш.

Ръката на Маги остана върху телефонния апарат и щом Лия излезе от стаята, тя набра номер.

— Едуард, Маги е.

— Здравей, скъпа! Смятах, че вече си заминала за страната на свободата. Как беше в онази стара песен? „Моя страна, това е за теб, сладка земя на свободата“ рам-там-там-там... — Тонът му бе съвършено нормален, сякаш бяха разговаряли сутринта.

— Утре рано заминаваме. Едуард, чудех се дали не искаш да пийнем по една чаша за довиждане? Ол е принуден да остане в Лондон, аз много се уморих тук и бих искала да си почина малко...

— С най-голямо удоволствие. Да дойда ли?

— Не, аз ще дойда, ако нямаш нищо против. След около половин час?

— Не се бави. Чакането ме убива.

Маги се качи на горния етаж и пусна душа, преди да се съблече. Пристъпи под течащата топла вода и стоя така известно време. Замисли се дали Оливър не е бил в „Орелът и детето“. Все пак това му беше като втори дом. Тъкмо там се запозна с него още през първия си работен ден в „Дейли телеграф“, беше преди малко повече от седем години. Когато отношенията им станаха сериозни, той престана да я води там. Макар че отдавна не беше ходила в кръчмата, представи си прекрасно дългия бар, подредените покрай него драскачи и мръсната телефонна будка в ъгъла. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че Оливър е бил в „Орела“. На Маги ѝ се струваше, че е свикнала с лъжите на Оливър, от които той не можеше да се въздържа и сега си каза, че това вероятно е своеобразен рефлекс. Лъжеше с еднаква непоклатимост както за дреболии, така и за връзката си с някоя жена. Би могъл да лъже и за телевизионния продуцент. Напоследък тя рядко го предизвикваше, понеже се осланяше на собствените си инстинкти, но думите „Лъжеш ли ме? Излъга ли ме за това? Мамиш ли ме?“ звучаха в главата ѝ настойчиво.

На Маги ѝ хрумна, че би било полезно, ако имаше приятелка, която да дойде у тях и да каже: „Боже мой, Оливър се е променил! Почти не можах да го позная! Удивително как се е променил за шест месеца!“, но знаеше, че подобно нещо няма да се случи. Хората правят такива забележки за децата, а не за съпруга на друга жена. Обаче тя нямаше да си губи времето с мисли за Оливър. Той си оставаше постоянен проблем, за който можеше да мисли и друг път. Непосредствената ѝ грижа бе Едуард. Беше нервна, преди да го види, което включваше очакване и вълнение, но се чувстваше напълно решена и това ѝ даваше усещане за кураж. Нахлузи джинсите, една стара риза на Оливър и ботуши, поизсуши косата си с кърпа. Преди да слезе, се отби в детската стая, за да съобщи на Лия, че излиза за час-два.

— Мамо, не бива да излизаш с мокра коса. Ще настинеш — направи ѝ строга бележка Лили. Тя бе практически и сериозно дете с високо развито чувство за отговорност. Артър, зает да дърпа копчетата на блузата на Лия, измърмори нещо неразбираемо.

— Това са бабини деветини, глупавичката ми.

— Не съм глупавичка, аз съм Лили.

— Знам, миличко. — Маги целуна и двамата, и още веднъж прегърна Лили. — Скоро ще се върна. Трябва да свърша някои неща в последната минута.

— Кога заминаваме за Америка?

— Утре, скъпа. Утре сутрин, щом се събудиш и тръгваме.

— Чудесно. Татко ще дойде ли?

— Разбира се. Ще се срещнем с него на летището.

— Той ще ми купи ли подарък?

— Може би. Спете добре, сладурчета.

На излизане Маги хвърли дрехите, които току-що беше свалила, а също и тези на децата в пералнята и я включи. Нямаше смисъл да оставя и пране на Джоун, освен всичко друго. Извади бутилка шампанско от хладилника. Сутринта бе купила две — една да остави за „добре дошли“ на семейство Макарти и една да изпият с Оливър в последната си вечер в Бокхемптън. Жалко. Оливър загуби, Едуард спечели. Докато караше към къщата му, тя видя Имоджин със Самсон и свали стъклото.

— Утре заминаваме за Щатите, Модж. Ще се видим след няколко месеца.

— Разбира се. Къде си тръгнала? Ако искаш се отбий при мен да се чукнем за довиждане.

— Може би. Ако имам време. Имам да върша някои неща и не знам колко ще се забавя.

— Аз съм си вкъщи. Ако искаш да се отбиеш, заповядай! Тъкмо ще си вземете довиждане със Самсон.

— Самсон ще се радва, че ме няма. — Маги махна с ръка, докато ги отминаваше.

Едуард седеше в градината, когато тя влезе през портата.

— Здравей, скъпа! Прекрасна вечер, нали? Какво носиш? Шампанско! Ако знаех, че ти дошло наум нещо толкова официално, щях да си сложа сако и вратовръзка. Чакай да донеса чаши. Можем да поседим тук и да наблюдаваме патиците.

Като се имаше предвид, че Едуард Арейбин не се занимаваше с градината си, не беше женен и не даваше вид да се интересува от онова, което го заобикаляше, той имаше една от най-прекрасните

градини в околността. Седнала на стол с поглед към реката, Маги му завидя заради изключително спокойната атмосфера.

— Освен материалите, които ще напише за Америка, Оливър има възможност да направи серия по телевизията.

— Така ли? Каква серия?

— Не му остана време да ми каже — може би как англичанинът усеща Юга.

— Би било интересно... Сигурно много ще му помогне в кариерата. Как си представяш да си омъжена за телевизионна звезда, Магс?

— Възможно е да има някои предимства.

— Като например? Фолио, посветено на него в списание „Здравей“?

— Е... Може би пари.

— Не разчитай, ако я прави за Би Би Си.

— Поне като първа стъпка.

— Несъмнено. Не изглеждаш особено щастлива, Маги.

— Така ли? Напротив, щастлива съм, дори много — заяви твърдо тя. — Може ли да ми сипеш още, Едуард? Радвам се за него. Не че не бих искала и на мен да ми се представи подобна възможност. Но Оливър ще се справи по-добре от мен. Сигурна съм, че операторът ще остане доволен от него. Да не говорим за публиката.

— Дали не усещам нотка на професионална завист?

— Може би съвсем мъничко. Едуард, човек не би могъл да завижда на собствения си съпруг! Поне аз не мога.

— Защо не? Аз пък мога да завиждам на всекиго за всичко.

— Е, когато си женен е различно.

— Сериозно? Не знаех. — В гласа му се долови нотка на копнеж.

Маги не можа да измисли какво да отговори, затова се загледа към реката, която течеше в края на градината и се престори, че вниманието ѝ е погълнато от двойка лебеди. Докато седеше, по-скоро чувствайки, отколкото виждайки слънцето зад гърба си, изпита изненадващо спокойствие и увереност.

— Тук е прекрасно — каза мило Маги. — Колко е хубаво реката да тече до градината ти. Знаеш ли, като си помисля за замяната, установих, че никога не бих могла да напусна долината завинаги. — Маги се ядосваше на себе си. Не беше дошла, за да говори за

градината на Едуард или да води банален разговор за размяната. Тя свали ботушите си, кръстоса крака и ги опря в скута на Едуард. Той сведе поглед към тях и докосна едната ѝ пета.

— Имаш забележително красиви крака, Маги. Май никога не съм виждал толкова хубави крака.

— Това, което казваш, е много странно, Еди. Отсега нататък ще ги гледам в нова светлина. — Тя вдигна краката си няколко сантиметра нагоре и се престори, че ги разглежда критично, преди да ги отпусне.

— Струва ми се малко глупаво да седим тук и да обсъждаме Оливър.

— Защо, Еди? — Маги не пожела да го погледне в очите. — Като че ли не сме го правили толкова пъти.

— Вярно, но имам чувството, че ме отбягваш.

— Така ли? Не е вярно.

— Напротив. Не съм те виждал цял месец. Не се обади. Миналата седмица се срещнахме в хлебарницата и когато ме видя, подскочи като котка и изхвъркна от магазина.

— Бях оставила Артър в колата.

— Не е вярно, Маги. Последвах те от магазина и те наблюдавах. Седя в колата десет минути, там нямаше никой. Дори малко човече.

— Сигурно съм забравила.

— Защо ме отбягваше? Заради последния ни разговор ли?

— Не. Всъщност, да. Наистина те отбягвах в известен смисъл. Струва ми се, че не знам как да се държа.

— Нали казахме, че това няма да се отрази върху отношенията ни? Смятах, че ще се правим все едно нищо не се е случило.

— Нищо не се случи.

— Точно така.

— Тъкмо затова дойдох да те видя, Еди. — Маги се наведе, откъсна една маргаритка от поляната и започна да скубе листенцата ѝ, свела очи надолу. Устата ѝ пресъхна и когато събра кураж, за да заговори, не позна собствения си глас. — Чудех се дали можеш да ми направиш една услуга.

— Стига да не е свързана с пари. Или с много пари.

— Не е.

— Казвай тогава.

— Мислех си дали можеш да ме целунеш отново. — Маги му се усмихна стеснително и отметна косата си назад. — Искрах да кажа, можем ли да се целунем пак? Едуард извърна очи към брега на реката.

— Маги, не знам какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо.

Едуард я привлече върху коленете си и зарови лице във все още влажната ѝ коса.

— Миришеш прекрасно.

Маги се засмя гърлено.

— Само не казвай, че мириша на току-що окосена трева.

— Не съм и сънувал да кажа нещо толкова тъпо. Всъщност не знам дали съм в състояние да кажа каквото и да било. — Целуна я по устните, после леко по ъгълчетата им, по слепоочията, по очите и отново по устните. Маги обви ръце около шията му и се притисна към него с крака свити между неговите.

— Знаеш ли какво, Еди? Много пъти съм идвала тук откакто те познавам, но никога не съм виждала спалнята ти.

— Боже мой, Маги, говориш по-много странен начин. Може би съм твърде стар. Или пък съм те разбрал съвършено погрешно.

Маги бавно поклати глава.

— Въобще не мисля, че си стар. За мен не си. — Наведе се напред и се притисна към гърдите му. — Не се изразявам много добре, само знам какво изпитвам. Не знам въобще дали да казвам нещо! — Взря се в очите му. Стори ѝ се, че двамата с Едуард водят разговор, който нямаше нищо общо с думите, които произнасяха. — Обичам те, Едуард. Искам да спя с теб. Не желая да говорим повече, особено за Оливър. Точно сега просто искам да съм с теб и да забравя всичко.

— Нямах представа какво означава това за мен.

— Знам. Мисля, че знам. Поне знам какво означава за мен. — Маги го погали по лицето, направи ѝ впечатление колко хубав изглеждаше, умните му, честни очи бяха впити в нейните, когато обхвана лицето ѝ с ръце.

Едуард се изправи, вдигна Маги на ръце и я внесе в къщата като малко дете.

Спалнята представляваше дълго като галерия помещение точно под стрехата на къщата. Като останалата част на преустроената плевня, то представляваше нещо подобно на пещерата на Аладин със

съкровища, събирани дълго време. В дъното на стаята имаше голямо легло, покрито с кървавочервена покривка. Маги се хвърли върху него и сплете ръце под главата си.

— Изумителна е, Еди — каза, като плъзна ръка по покривката. — От какво е?

— От козя вълна. Боядисана, разбира се. От Узбекистан. Поне така ми обясни продавачът. Твърдеше, че е поне на двеста години, но аз предполагам, че е добавил една нула от себе си. — Едуард беше трогателно нервен. Седна до нея и сложи ръка върху ханша ѝ. Маги се надигна от леглото и свали джинсите си. Едуард се съблече. Раменете му бяха по-широки, а гърдите му — по-космати отколкото предполагаше. Космите му бяха копринено меки като килима от камилска вълна. Той я притисна здраво.

— Маги... по-красива си, отколкото съм си представял...

— Представял ли си ме гола, Едуард?

— Безброй пъти, това е моят грях. Затова съм такъв поклонник на краката ти. Единствено тях виждам редовно съвсем голи. То е като обещание за нещо, което ще се случи...

— Значи не си разочарован?

— Не. Тялото е едно от малкото неща, които изглеждат по-добре в действителност, отколкото в сънищата. — Започна да я гали с нежните си, но опитни ръце. — Но това не се отнася за мен, разбира се. В моя случай очакването сигурно е по-примамливо от действителността.

— Грещиш, Едуард. Много грещиш. Чувствам се прекрасно с теб.

— Маги, мога ли да те попитам нещо? Знам, че не искаш да говориш, но искам да ти задам само един въпрос. Това единствен път ли ще бъде? Първи и последен?

— Ох, Еди, скъпи Еди, просто не знам. Моля те, хайде да не говорим какво ще се случи по-нататък... Не умея да предричам нещата.

— Добре. Това е достатъчно. Дори да е само този път, и това ми стига. Обичам те, Маги. Поне в това съм сигурен.

Няколко часа по-късно Маги влезе с колата в двора и я паркира до задната стена на конюшната, близо до къщичката на Имоджин. Къртис го нямаше, поне колата му с изключително крещящ цвят липсваше. Къртис беше пенсиониран играч на крикет от Западните Индии^[1], който живееше с Имоджин, макар и да не бяха женени. Тя казваше за него, че е „функционалният еквивалент“ на съпруг, Маги внимаваше да се държи коректно и го наричаше „партньорът на Имоджин“, макар повечето хора в долината в зависимост от настроението си да казваха за него или „любовникът на Имоджин“, или „онзи черен негодник“. Когато влезе, Маги я повика по име. В долината никой не чукаше на вратите.

Имоджин седеше пред телевизора и лъскаше ботушите си.

— Здравсти, Модж. Къртис няма ли го?

— Отиде в кръчмата. — Имоджин кимна към фотьойла. — Седни и си сипи нещо за пиене. Зад гърба ти има уиски.

Маги изпълни каквото ѝ бе казано. Наистина харесваше Имоджин. Тя беше много пряма и независима жена, постъпваше точно така, както желаше, а Маги знаеше, че може да ѝ има пълно доверие. Всъщност *тя* беше „чистокръвна“ много повече, отколкото конете ѝ.

— Е, Магс, какво става? Всичко ли е готово за голямото приключение?

— Като се върна, имам да подреждам куфари и толкова. Не ми се прибираше направо къщи.

— Защо? Къде беше? — Имоджин гледаше право към ботушите си.

— Бях при Едуард Арейбин.

— Така ли? Как е той? Не съм го виждала седмица или две, откакто Самсон го хвърли.

— Какво ти става, Модж? Да не би да пускаш Самсон на приятелите, от които ти е писнало?

— Не. — Имоджин плюна и започна да четка още по-усилено. — Пазя Самсон за хора, които истински обичам.

— Никога не си давала Самсон на Оливър.

— Не защото не го обичам, а защото Оливър свързва ездата със секса — той просто не може да ги отделя едно от друго. Оливър язди само за да покаже бедрата си с брич. Самсон би го усетил и това не би му харесало. Не понасяя някой да му съперничи. Честно казано Оливър

и Самсон много си приличат. Двамата са фукльовци и не биха се разбрали. Ти се сработи добре със Самсон. Както и с Оливър, предполагам. — Тя постави, единия си блестящ ботуш на пода и се захвана с другия. — Е, как е Едуард?

— Току-що прекарах вечерта в леглото с него — изрече бързо Маги. На излизане от къщата на Едуард се закле, че няма да казва на никого, но решението ѝ трая само петнайсет минути.

Имоджин веднага попита:

— Как е той?

— Искаш да знаеш как е със здравето или питаш как е в леглото? — Маги се разсмя и погледна светналите очи на Имоджин.

— И двете. Надявам се, че не си го убила. Всъщност винаги съм изпитвала известно любопитство бива ли го.

— Направо е чудесен. Не искам да кажа, че е най-страстният любовник. Но е много по-добър от това. Кара те да се чувстваш прекрасно, ако разбираш какво искам да кажа. — Маги се наведе напред към приятелката си. — Странно, но не изпитвам никакви угризения. Отидох там с решението да се любя с него и между нас казано, да си върна на Оливър, вече не си спомням за какво. Направих го и не съжалявам. Наистина бях нервна, а той беше направо чудесен. Замислих го като отмъщение — да се позабавлявам с добър приятел, но беше много, много повече от това. Беше невероятно хубаво. Чувствам се като че ли съм пусната на свобода, като че ли досега съм била с усмирителна риза, а някой е дошъл и ми я е свалил. Наистина беше прекрасно. Направо прекрасно. — Маги отново се засмя. — Можеш да познаеш, че съм журналистка, нали, Модж? Поне бивша журналистка, така леко ми вървят думите...

— Кой има нужда от думи, Маги, когато се отнася до секс? Беше само секс, нали? Не е някаква голяма любов?

— Не. Любов ли? Че кой има нужда от любов? — Маги се стараеше гласът ѝ да звучи по-лекомишено, отколкото се чувстваше в действителност. Поизчерви се и поклати глава енергично. — Любов ли? Не ставай смешна, Модж, не съм чак такава глупачка. — Забеляза хладния поглед на Имоджин. — Не, беше си само секс. Наистина обичам Едуард, но просто исках да правя секс с някого, който ме харесва, когото и аз харесвам и най-вече, когото уважавам. Еди отговаря на показателите.

— Не защото случайно живее най-близо до Бокхемптън, нали?

— О, в никакъв случай, Модж. Така бях пламнала, че бих пропътувала и по-дълго разстояние, за да стигна до мъжа, когото съм пожелала. Просто късмет е, че той живее само на километър и половина от нас.

— Не се ли любите с Оливър?

— Всъщност доста често. Обаче и много се караме. Мислиш ли, че има някаква връзка? — В този миг Маги си спомни за режима на съвкупяване на пустинната мишка. Сви рамене и се престори, че ѝ е все едно, което не беше вярно... — Може би го направих заради промяната, за да се подмладя с друг.

— Къртис би се разочаровал.

— Имоджин, не бива да му казваш...

— Няма да му кажа, разбира се... Не бих наранила толкова дълбоко Къртис. Той направо ще се стопи, ако разбере, че си тръгнала да хойкаш и си избрала Едуард Арейбин, а не него! Той смята, че ако на някого му се плува, би трябвало да се обръща именно към него. Нали той е черният символ на долината, бедното невинно агънце. Никога няма да му кажа. А ти ще кажеш ли на Оливър?

— Ти как мислиш?

Имоджин я изгледа изпитателно.

— Мисля, че няма, поне не веднага. Не знам, отношенията ви с Оливър са толкова смешни.

— Как така смешни — ха-ха?

— Не ме развеселявай чак толкова. Може би само на вас двамата ви е смешно. Имам предвид, че са особени.

— Не съм наясно какво ще кажа на Ол. В този момент въобще не ми се говори за него. Може би утре сутринта ще се събудя, ще изпитам срам и вина... Кой знае?

— Чака те доста дълъг полет, ще седиш до него през целия път. По-добре си помисли.

— Ако има нещо, което със сигурност никога няма да направя, то е да мисля. Знам само, че въобще не ме е срам. Чувствам се направо в еуфория, освободена.

— Това е от хормоните, мила. Така е всеки път.

Малко по-късно Маги установи, че е единайсет часа, прегърна Имоджин и си тръгна към къщи да стяга куфарите. Докато караше към

къщи, мислеше за Едуард и много малко за Оливър. Мисълта за Едуард я караше да се чувства напълно щастлива. Вярваше му. Беше убедена, че той никога нямаше да извърши нещо, с което би я обидил, и това ѝ даваше чувство на увереност, неизпитвано от години. Усещаше се едновременно възбудена, сигурна и свободна. Когато отвори вратата на къщата, тя видя подредени в антрето куфарите на Лия, на децата, чантата, пълна с играчки и неща, които щяха да трябват за из път. Всичко бе готово да бъде натоварено на колата. На върха на купчината Лия беше оставила бележка:

Здрасти, Маги! Приготвих моя багаж и този на децата. Оня гад се обади. Казах му, че тичаш нагоре-надолу по задачи.

Той поръча да ти кажа, че наистина съжалява, праща ти много любов и ще се видите утре.

Лия беше нарисувала щастливо лице — малко кръгче с широка усмивка и удивителен знак. Маги го погледна и избухна в ридания.

Оливър вечеря с Питър Форбс и с независимия продуцент Дани Бужевски в „При Жерар“ на улица Шарлот. Срещата мина добре както Оливър се надяваше, а продуцентът изглеждаше ентусиазиран. Дватамата — Бужевски и Питър си тръгнаха малко след десет, за да не им се карат жените. Оливър нямаше подобни тревоги, но позвъни на Маги от ресторанта, за да опита да се реваншира. След като не я намери, представи си я как седи с чаша вино в ръка при Модж и говори против него. Взе такси и се върна в „Орела“. Някои от хората край бара се бяха разотишли, но Сара, Гюс и редакторът на страницата „Здраве и медицина“ все още седяха около малка масичка, отрупана с празни чаши. Лицето на Сара светна, когато Оливър влезе.

— Оливър! Тъкмо навреме за последна поръчка. Мисля, че е твой ред. — Гюс доволно се облегна назад на стола.

Оливър потърка ръце.

— Гюс, днес нямам нищо против да те почерпя. Не го приемай като precedent. Просто искам да отпразнувам нещо. Какво ще пиеш?

Коняк? Бутилка шампанско?

Приеха предложението за шампанско, а Гюс си поръча коняк, за да бъде спокоен.

— Е, каква е добрата новина, Оли? Да не си спечелил от тотото?

— Е, нищо особено... Просто ми предстои почивка, синьо небе над главата... Изпълнен съм с любов към човечеството...

— И към жените, нали, Оливър? — подсказа му Сара. — Какво ще кажеш за жените? — Харесваше му откритото ѝ лице и големите зъби. Приятно му беше как го гледа с кучешка преданост и се смееше на всяка негова остроумна забележка. Харесваше му, че е млада, не много умна и с такава лекота я забавляваше. Малко му напомни на Луиз.

— Сара, ако ме познаваше по-добре, щеше да знаеш, че винаги съм обичал жените. — Намигна ѝ. — Любовта към човечеството ми е по-трудна.

Когато затвориха кръчмата, Оливър предложи на Сара да я изпрати до дома ѝ, като остави Гюс да се справя с напълно гипсирания специалист по медицинските въпроси. Стигнаха само до студиото на Калахан в Нотинг Хил.

Кристи заключи вратата на малката тоалетна и проведе ритуала по почистване на лицето си. В едно отделение на чантата си носеше миниатюрни пластмасови шишенца, пълни с всичките ѝ продукти за разкрасяване, както и топчета памук и кърпички за изтриване на лицето, също и фон дьо тен, за да може да ги използва по време на полета. Разполагаше дори с шишенце с лосион за лице против сухия въздух в кабината или поне така пишеше на етикета. След около час щяха да кацнат в Лондон. Изтри едно малко петънце под линията на теменуженосините си очи, които не беше затворила нито за миг по време на пътуването. Когато тръгна обратно по пътеката, видя съпруга си, дълбоко заспал, също и Джейк, и Мариела на реда зад него. Господ да благослови Гейб, че запази места бизнес класа за всичките. Вече сервираха закуската. Кристи направи знак на стюардесата да остави подносите за спящото ѝ семейство. Тя щеше да опита закуската, преди да реши дали да ги буди да закусят, или да ги остави да спят.

— Дами и господа, ще се приземим на лондонското летище Хийтроу след приблизително трийсет и пет минути. „Америкън Еърлайнс“ ви предлага един видеофилм за аклиматизация, а и да се позабавлявате... — Кристи огледа начервените си устни в малко огледалце, после обърна внимание на екрана над главата ѝ, където минаваха картини от Англия — смяна на караула, Уестминстърският мост, замъкът в Единбург...

— Добре дошли в Англия — изрече приятен глас. — Надяваме се, че ще имате време да се насладите на селския чар и стилната изисканост, които правят от страната една от най-прекрасните на света. Лондон — тъкмо показваха Биг Бен — е космополитната столица на Англия, където търговията, правителството и шествията доминират над всичко. — Сцената се промени, показваха различни църкви и сгради, които Кристи не познаваше. — Но има въпроси също както има и отговори... Бруленият от ветровете монолитен Стоунхендж — Кристи смушка Гейб в ребрата и при озадачения му поглед му посочи екрана — всичко това е остатък от изчезнала цивилизация... Кога е възникнала, защо е изчезнала? Какви са причините? — Сцената отново се смени и гласът продължи да говори, но Кристи престана да слуша.

— Гейб! Видя ли! Не е ли невероятно — показаха Стоунхендж? Това е знак, сигурна съм! — Огромните ѝ очи блестяха от възбуда.

Всичко вървеше като по часовник. Опашката пред паспортния отдел не беше дълга, багажът им пристигна, Джейк се държа като ангелче. На бюро „Информация“ им връчиха плик, адресиран до господин Гейбриъл Макарти, в който намериха ключове от кола, карта на Бокхемптън и набързо написана бележка от Маги Калахан: „Колата е паркирана на номер 23 в първото ниво на паркинга 1А на терминал 3. Добре дошли!“ Кристи изчака търпеливо със сина си и Мариела, докато Гейб отиде да вземе колата. Десет минути по-късно той докара доста износено волво пред терминала. Около половин час вниманието им бе насочено към намирането на начин да излязат от летището и да попаднат на път М25, който явно беше планиран от садист, ако не и от цял отбор садисти. Щом стъпиха на пътя, вече имаха повече време да гледат околностите. Колите профучаваха близо до тяхната, изведнъж се изсипа проливен дъжд и Гейб не успя веднага да открие копчето за чистачките.

— Нищо, мили, справяш се чудесно. Сега всички трябва да гледаме за път МЗ и знак за Портсмът.

— Аз се пазя от този идиот отдясно, Кристи, ти гледай за знаците. Доста е странно да караш отляво. — Шофьорът от дясната му страна натисна клаксона няколко пъти поради причина, която семейство Макарти не успя да разбере, после ги изпревари, направи знак за победа, вероятно защото бе спечелил няколко метра път. Гейб вдигна въпросително вежди. — Сигурно ще се качим пак в колата, едва когато стане време за връщане.

Щом се отклониха по МЗ, Гейб натисна газта, доволен, че може да кара със скорост от 90 километра в час. Но продължаваха да се движат в лентата за по-бавна скорост, докато всичко друго по пътя — включително най-малките и стари коли, които Кристи беше виждала, профучаваха покрай тях. Останалите упътвания бяха лесни за следване и в осем и половина минаха покрай знака, обявяващ, че влизат в село Бокхемптън. Погледнаха километража, за да имат представа кога ще минат два километра и половина и търсеха с очи от лявата страна да се появят две каменни колони. Кристи затаи дъх, когато завиха по алеята, разширяваща се в малък паркинг пред къщата. Пред очите им се простираха открити поля, където пасеше стадо крави. От лявата страна се издигаше каменна къща — съвсем същата, каквато бе на снимката, имаше и порта, през която се влизаше в оградена градина.

— Стигнахме ли, мамо? Това ли е?

— Да, Джейк, това е.

— Къде казаха, че ще оставят ключовете?

— Не казаха. Сигурен ли си, че не бяха в плика?

Докато разтоварваха багажа си, чуха яростен лай, видяха, че външната врата се отваря, оттам шумно изскочиха кучета, спуснаха се по стъпалата, за да ги посрещнат, а зад тях на прага застана висока, добре сложена жена със стоманеносива, събрана на кок коса.

— Вие трябва да сте семейство Макарти — заяви тя делово. — Аз съм Джоун Мейсън. Помагам на Калаханови. — Ръкува се набързо с Гейб и Кристи, кимна на Мариела и обърна стоманения си поглед към Джейк.

— Така. Значи това е малкият.

— Това е малкият ми Джейк. — Кристи го побутна напред.

— Джейк. Странно име за дете. Е, предполагам, че там в Америка вършите нещата различно. Как си, млади човече?

— Много добре, благодаря, мадам.

Джоун Мейсън се наведе и вдигна двата най-големи куфара, без да обръща внимание на протестите на Гейб и ги поведе навътре в къщата.

— Сега, моля да ме последвате в кухнята, осмелявам се да кажа, че имате нужда от закуска след пътуването.

Очите на Кристи попиваха всичко. Непосредствено след вратата имаше затворен коридор, настлан с теракотени плочи, пълен с ботуши и палта, снаряжение за риболов, няколко бухалки за крикет и голям дъбов сандък. По стените висяха няколко пожълтели черно-бели снимки на възрастни хора с риби в ръце. От двете страни на коридора се виждаха двойни врати, но Кристи не посмя да погледне какво има зад тях, докато госпожа Мейсън не ги разведеше из къщата. Послушно последва икономката в обширната селска кухня, където масата беше сложена за четирима.

— Седнете, ако обичате, докато аз довърша закуската.

— Госпожо Мейсън, много сме щастливи, че дойдохме. Надявам се да не сте си дали много труд.

Джоун напълни чиниите им с бекон и яйца, наденички, пържени филии и пържени домати, а в средата на масата сложи блюдо с купчина препечени филии, намазани обилно с масло и мармалад.

— Не е кой знае какво, сър. Направих само онова, което госпожа Калахан би искала, сигурна съм. Вероятно мечтаете да поседнете след тези ужасни аероплани. Самата аз не ги одобрявам.

— Аеропланите ли?

— Точно така. Досадни огромни чудовища. Никога не съм изпитвала нужда да отида, където и да е, ако не мога да стигна дотам на собствените си два крака. Ако Господ е искал да летим, щеше да ни даде криле, така обичаше да казва моят Уилям...

— Сигурно сте права! — Гейб намигна на съпругата си. — Къщата наистина е чудесна.

— Изпълнява предназначението си, предполагам, като всяка къща. Пази човек от дъжда. Хайде, не оставяйте храната да изстине. Хапвайте.

Кристи с изумление наблюдаваше как обикновено придирчивият ѝ син изяде всичко, което бе сложено в чинията му, без да мърмори. Джейк обикновено приемаше всяка храна, която явно не беше филия, намазана с фъстъчено масло и конфитюр, с ужасен вик „Какво е това?“, но сега си похапна здраво. Кристи се канеше да каже на Гейб да отбягва бекона — тя най-ревностно следеше количеството холестерол, което той поемаше, но след като забеляза как госпожа Мейсън я гледа, наведе глава и послушно започна да яде. Имаше нещо сюрреалистично във всичко това. Само четиринайсет часа по-рано бяха тръгнали от Оук Ридж, от изгарящата горещина на Каролина, а ето ги сега тук, разговарят с непозната жена в чужда къща и ядат току-що приготвена закуска. Кристи нямаше търпение да обиколи къщата. Подскочи, когато усети мокро носле под полата си.

— Това трябва да е...

— Бумър — довърши Джейк вместо нея ѝ потупа дебелия врат на лабрадора. Няколко седмици бе изучавал снимката на кучетата и бе запомнил имената им. — Онова е Снъф — посочи териера, който излая приятелски, а онзи там е Лукиъс.

— Лусиъс — поправи го госпожа Мейсън. — Странно име за куче, бих казала, но това не е моя работа. Наистина необичайно за обикновен мелез. Вече може ли да ви покажа къщата?

Гейб прикри усмивката си.

— Да, моля. Госпожо Мейсън, наистина много мило от ваша страна.

Образуваха спретната редица зад госпожа Мейсън, която ги преведе обратно по коридора и отвори двойните врати, зад които се откри огромна стая с два прозореца с ниши. Основно място в нея заемаше маса от махагон, около която най-спокойно биха се събрали поне осемнайсет души.

— Това е трапезарията — обясни тя, без да е необходимо. — Ужасно студена стая и през лятото, и през зимата, но госпожа Калахан слага печка под масата, когато се използва вечер. През тази врата се отива в кухнята, а това е задната врата към градината със зеленчуци. Сега, ако обичате, ме последвайте...

Тя прекоси коридора и отвори вратата към хола. Помещението беше също толкова голямо като предишната стая, но там на едната

стена имаше голяма камина, а също и врата към градината. Близо до вратата стоеше малък роял.

— О! — възкликна зарадвана Кристи. — Маги свири ли?

— Всъщност не знам — отвърна строго Джоун Мейсън. — Моята работа е само да го излъсквам. — Зад гърба й Гейб и Кристи се подсмихнаха. В едно от писмата си Калаханови бяха споменали за госпожа Мейсън, но не бяха обяснили почти нищо за нея. Явно бяха искали да ги изненадат.

След това бяха въведени в друга стая с ламперия.

— Това е личната стая на господин Калахан. Не вярвам да идвате често тук. Наистина не вярвам. Господин Оливър обича всичко да бъде така, както си го е оставил. — Покрай стените в стаята на Оливър бяха подредени книги, а до едната стена бяха разположени, компютър, принтер и факс. Имаше няколко удобни фотьойла, както и дълга, гладка маса от махагон, отрупана с купища вестници. — Госпожа Калахан спомена, че може би ще искате да използвате тази... машина. — Посочи обвинително факса. — Така и не можах да разбера защо кралската поща не им се струва достатъчно добра, но има ги всякакви. — Преведе ги през друга, по-малка стая до самата стълба. — Това е гостната. — Имаше телевизор, малка камина, два дивана и столове, както и купчина играчки в единия ъгъл. И тук френски прозорци се отваряха към градината.

— Ах, просто прекрасно! — възкликна Кристи. — Истинска къща за живеене, нали, Гейб? Погледни камината, не е ли прелестна?

Госпожа Мейсън подсмръкна шумно в отговор.

— Сега, ако се качим горе, ще ви покажа покоите. Двете с госпожа Калахан решихме кои стаи вероятно ще използвате, оправила съм леглата, но ако предпочитате други стаи, само ми кажете.

Спалнята беше огромна, но с малко мебели, с голямо легло с балдахин, покрито с избеляла покривка, малко диванче отпред до леглото, тоалетка и тежък скрин. Прозорецът гледаше към градината. В съседство имаше малка детска стая.

— Стаята на младия господин Артър — обяви официално госпожа Мейсън, след което отвори вратата на още една стая за гости. От другата страна на коридора имаше две бани, още една двойна спалня и стая с две легла с фототапет на стените от приказките на Беатрикс Потър. — А това е стаята на госпожица Лили.

— Джейк! Нали е прекрасна? Тук ще ти е много добре, нали, миличкият ми?

— Това е стая на момиче. — Джейк се намръщи. Госпожа Мейсън сложи ръце на хълбоците си и го изгледа строго.

— С най-голямо удоволствие ще сменя стаята на родителите ти, но не и на теб, млади човече. Стаята е чудесна за госпожица Лили, значи е достатъчно добра и за такива като теб. Ако ме последвате на горния етаж — пухтеше тя по тесните стълби, — ще видите, че има още три спални, както и трета баня.

— Чудесно, госпожо Мейсън. Наистина очарователно. Уредили сте всичко толкова добре, цветята и всичко останало.

— Госпожа Калахан се занимава с цветята, мадам. Аз не понасям цветя в стая, където хората спят, но на госпожа Калахан ѝ харесва.

— Е, смятам, че ще живеем чудесно като Калаханови. Мариела, тук ще ти бъде ли добре?

Мариела кимна, черните ѝ очи блеснаха при мисълта, че ще разполага с цял етаж.

— Сега си тръгвам. Ще дойда отново в понеделник, телефонния ми номер ще намерите на хладилника, но ако има нещо, от което се нуждаете или не можете да намерите, позвънете ми. Предполагам, че ще искате да поспите. — Тръгна надолу по стълбата. — Обикновено идвам в понеделник и сряда, но винаги мога да прескоча, ако изникне нещо непредвидено, живея надолу по пътя. Госпожа Калахан ви остави някакви бележки на масата в трапезарията, в които трябва да ви е обяснила всичко, но ако имате въпроси, обадете ми се. Само не ме питайте — размаха пръст заплашително към Гейб — за тези машини, които са в кабинета на господин Оливър. Нямам никаква представа как работят, ако въобще работят. Ще ви бъда благодарна — обърна се тя към Кристи, — ако ме предупреждавате кога очаквате гости, за да приготвя бельо. — Бяха стигнали отново до кухнята. — Оставила съм ви нещо за обяд и за вечеря в хладилника, за да имате храна до утре. Нахранила съм кучетата, наведе се и погледна Джейк в очите, — така че не им давай нищо от масата, млади човече. И без това са достатъчно дебели. — Облече палтото си. — Има ли нещо друго, мадам?

— Наричайте ме Кристи!

— Ако няма нищо друго, госпожо Макарти, аз тръгвам.

Кристи я изпрати до коридора.

— Благодаря много, че сте се погрижила за нас. Всичко е чудесно. Усещам, че тук ще бъдем много щастливи.

— Както и всички, които са живели тук. Може би се дължи на къщата.

Кристи проследи как Джоун се качи на велосипеда и скръсти ръце пред гърдите си. Всичко беше прекрасно — направо идеално. Ако съществуваше нещо повече от съвършенството, госпожа Мейсън току-що го стори, като ги остави сами. Тя почувства как Гейб я прегръща изотзад. Той си тананикаше мелодията от „Зоната на здрача“.

— Коя беше тази странна жена? Или по-скоро каква е тя? — Двамата се разсмяха.

— Мисля, че е част от пейзажа.

— Искаш ли да си легнеш, скъпа? Сигурно си много изморена?

— Сега не бих могла. Искам да разгледам всичко отново, да прочета писмото на Маги, да опозная къщата, да настаня Джейк, да огледам градината, а после и селото...

— Добре, добре! Не бързай толкова, Кристи! Чакат ни осем седмици тук, скъпа, няма нужда да правиш всичко наведнъж!

Докато Джоун Мейсън въртеше педалите по тесния път през Бокхемптън, тя се усмихваше на себе си. Госпожа Калахан би се гордяла с нея. Маги ѝ беше казала да не се церемони със семейство Макарти, да се отнася към тях също като към Калаханови, но Джоун беше гледала достатъчно филми по телевизията, за да знае какво американците очакват от живота в Англия и ѝ беше приятно да нарича американката „мадам“. Особено много се гордееше с „покоите“ и с „госпожица Лили“, когато всъщност тя никога не я наричаше другояче, освен „малкото калпазанче“ или „малката палавница“. Е, ако семейство Макарти искаше да види нещо от старата Англия, тя нямаше да ги разочарова. Подсвиркваше си, когато стигна до дома си.

В градината, вдигнал крака върху плетената маса, Едуард Арейбин отпиваше от кафето си и мислеше за Маги. Не беше престанал да мисли за нея, откакто тя си тръгна от къщата му вечерта преди заминаването. Той непрекъснато си повтаряше разговорите им

през последните месеци, за да открие някакъв знак, да разбере причината, поради която тя дойде при него. Колкото повече мислеше, толкова по-малко разбираше защо го навести онази вечер и прие да се люби с него. Той обичаше Маги, от години я обичаше, но нямаше право да предявява изисквания към нея, беше свикнал да не очаква нищо от любовта. Трагична ирония се съдържаше във факта, че всъщност бе обичал само две жени — едната държеше на положението си на омъжена прекалено много, за да се отрече от него заради Едуард, а другата спа с него тъкмо защото бе омъжена. Още когато Маги дойде на вечерята, беше явно към какво се стремеше. Тя смяташе, че жените, макар рационалните им умове да ги съветваха да изберат бабуина, винаги щяха да предпочетат пустинната мишка. Според нея жените бяха доброволни жертви на мъжката похотливост. Проблемът беше там, той го знаеше дълбоко в сърцето си, че теорията ѝ беше погрешна. Едуард влезе в къщата да намери картичка — за предпочитане от Стоунхендж и я написа до Маги и Оливър.

[1] Карибските острови. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пощенска картичка от Стоунхендж до Маги и Оливър Калахан, Оук Ридж, Лорънвил:

Здравейте, щастливи летовници,

Само искам да ви съобщя, че вече ни липсвате, дори може да се каже, че се чувстваме като ограбени, но все някак ще се справим. Още не съм срещал янките, но обещавам, че ще се обадя и ще развея знамето. Магс, разсъждавах върху твоята теория за бабуините и пустинните мишки и реших, че акцентът не е поставен, където трябва — мислиш само за мъжкия, но би трябвало да обърнеш по-голямо внимание на женската. Все пак нали тъкмо женската — и то от всички видове — е тази, която избира партньора! Дръж ме в течение на всички по-нататъшни изследвания.

Поздрави на двама ви и на децата.

Едуард

Оливър стана рано и потича по алеята до пощенската кутия на Оук Ридж. След вечерята с Дани Бужевски беше решил да бъде във форма за пред камерата. Не беше бягал от пет години, така че осемстотин метра му се сториха подходящо разстояние за начало. Освен това и мястото, където спря, беше добро. В кутията имаше купчина каталози за поръчки по пощата, както и картичка от Едуард Арейбин. Прочете я, прегледа каталозите, докато се връщаше към къщата, чудейки се на интереса на американците към дрехи за свободното време. На другия ден, обеща пред себе си, щеше да тича до кутията и обратно.

Намери Маги и децата, седнали пред голям избор от овесени ядки, наистина толкова богат, че на Лили биха й били нужни дни, за да

предпочете нещо. Хвърли пощенската картичка от Едуард на масата пред Маги.

— Не разбирам какво иска да каже Едуард — струва ми се необичайно загадъчно.

Маги сипваше мляко върху ядките на Артър. Когато прочете съобщението на Едуард, картонената кутия се изплъзна от ръката ѝ и млякото се разля по цялата маса.

Тя се изчерви и побърза да го попие с кърпа, в това време Оливър изучаваше съдържанието на хладилника и не забеляза несръчността ѝ.

— Не е загадъчно. Отнася се за разговора по време на вечерята, когато ти не можа да дойдеш — нали помниш онова предаване по телевизията за сексуалния избор.

— Ами явно той не те познава много добре, нали, скъпа? Иначе едва ли би написал подобна глупост, че женските ставали инициаторки на половия акт?

— Какво значи инициаторки на половия акт, татко?

Оливър се усмихна на Лили.

— То е нещо, което само някои жени разбират, скъпа. Попитай майка си. Може би тя знае. — Усмивката, която ѝ отпрати беше хищна и зла.

— Какво значи инициаторки на половия акт, мамо?

— Когато искаш да покажеш на някого, че го обичаш, мила.

— Хо-хо! — разсмя се Оливър. — Това вече е ново за мен. Винаги съм смятал, че има нещо общо с чукането...

— Млъкни. Би могъл да оставиш децата поне малко да израснат, преди да ги поквариш с грубите си представи за живота.

— Нещо като целуването ли е? — настоя Лили.

Да, много подобно на целуването. Всъщност целувката е част от него.

— Аха. Може ли да ми дадеш от шоколадовите, мамо, а после от розовите? — За разлика от баща ѝ, вниманието на Лили не се задържа дълго върху въпроса за секса.

— Нямам абсолютно нищо против да се занимаваш с подобни изследвания, Магс. Подкрепям те с две ръце. Би трябвало да сториш това, което предлага Еди — дори бих могъл да се явя като доброволец в ролята на опитно свинче. — Изгледа я прекалено похотливо, а Маги

се разсмя. Седмица по-рано подобна размяна на реплики би довела до разправия, но след като спа с Едуард, Маги се стараеше да не се кара с Оливър.

— Ще си помисля по въпроса, Ол. Няма да правя нищо друго, разбираш ли, само ще мисля по този въпрос. Е, какво ще правим днес?

— Предлагам отново да отидем до онзи супермаркет, за да прекараме там още четири часа. Как се казваше? „Харис Туитър“. — Радостните възгласи на Лили подкрепиха предложението на Оливър.

— „Харис Тийтър“, не можеш да запомниш едно име — поправи го Маги. — Както и да е, имаме толкова храна, че ще ни стигне за всичките осем седмици.

Предишния ден — третия в Лорънсвил, отидоха до местния супермаркет, препоръчан от Кристи. Беше разположен върху площ колкото футболен стадион или дори по-голяма — беше пълен с гондоли и хладилници с екзотични храни, а акър или два бяха заети с пресни плодове и зеленчуци, непрекъснато освежавани от дребни като мъгла капчици вода, за да изглеждат като току-що набрани. Оливър и Лили се отдадоха на пазаруването като на гуляй и похарчиха 300 долара. Маги и Артър се разходиха из други магазини и купиха някои пътеводители.

— Предлагам да не купуваме нищо, само да отидем да погледаме, за забавление.

— Аз предпочитам да остана в къщата, може да изкараме лодката в езерото, да поиграем тенис или да поплуваме. Тук е толкова красиво!

— Кога ще отидем на плажа, мамо?

— Какво мислиш, Ол? Може днес да останем тук, а утре да отидем с колата на брега?

— Както кажеш, скъпа. Обаче аз трябва да се вдъхновя за материала за сряда.

— Добре, ще ти помогна да измислиш нещо.

— Не, чудесният ти ум трябва да се занимава с други неща, Магс.

— Какво искаш да кажеш?

— Да инициираш секс — отвърна той и ухапвайки круша, я ощипа по задника.

Калаханови нямаха представа какво ги очаква, когато Гейб и Кристи им предложиха да използват къщата на брега. Маги си представяше малка съборетина на пуст плаж, където можеха да играят на Робинзон Крузо. Тя дори приготви касетка с минерална вода, убедена, че няма да има откъде да купят каквото и да е. Оливър очакваше да види апартамент в крайбрежен комплекс, обграден с миниатюрни игрища за голф и сладкарници за сладолед. И двамата бяха приятно изненадани. Холдън Бийч всъщност бе малък остров, свързан с брега с огромен висящ мост. Островът беше дълъг дванайсет километра, представляваше километър и половина широка ивица, покрита с богаташки вили. От едната им страна беше океанът, от другата — магистралата. Все още беше светло, когато минаха по моста и видяха плажа, който се простираше пред очите им, и цели флотилии рибарски лодки, танцуващи по повърхността на морето. Хубави дървени къщи, боядисани в пастелни тонове, бяха подредени покрай пътя и всяка си имаше име. Маги, Оливър и Лия четяха надписите им — „Южна утеха“, „На езерото Холдън“, „Последно убежище“, „Скривалище от данъците“, „Живот на брега“, „Далечна странноприемница“... Оливър издаваше възклицания при всяко наименование, някои наистина бяха забавни, други — твърде изтъркани. Но самите къщи бяха чудесни, разположени така, че слънцето да ги грее, морският бриз да подухва през прозорците им и като че ли изникваха от пясъчните дюни. На около пет километра от моста завиха по алеята към бледожълта къща с малка дискретна табелка „Оушън Едж“. Децата, разбира се, бяха заспали и ги пренесоха от колата направо в пригответените легла. Лия разопакова хранителните продукти и след половин час тримата седяха на задната веранда по къси панталонки, пиеха вино, наблюдаваха залеза на слънцето отзад над пътя и слушаха как океанските вълни се разбиват на дванайсет метра пред тях.

— Май че съм умряла. Ощипи ме, Лия, бързо, искам да се уверя, че не е сън.

— Изобщо не искам да ставам от този стол, бих останал тук до края на живота си и бих умрял щастлив. Майната му на „Дейли телеграф“.

— Направо е прекрасно.

Веднъж по изключение и тримата бяха на едно мнение.

Кристи Макарти беше в градината, с ножиците на Маги в ръка и бе наклонила глава настрани, докато избираше кои рози да отреже за гостната. Малките бледорозови пъпки върху дървената рамка бяха много примамливи, но беше решила да предпочете виещите се върху каменната ограда жълти рози. Ако отрежеше само горните цветове, нямаше да повреди долните клонки. Тя премести стълбата и я подпря на стената внимателно, така че да не се опира в розите. Тъкмо се канеше да се качи на нея, когато чу, че Гейб я вика и се върна в къщата.

— Кристи, скъпа, виждаш ли си изтривалка за къпане?

— Не, не съм, Гейб, когато госпожа Мейсън дойде, ще я попитам къде ги държи.

— Добре, няма нищо. Забавляваш ли се, скъпа?

— Да, много.

Кристи се върна в градината и откри, че Джейк се е покатерил на върха на стълбата и наднича през оградата.

— Джейк Макарти! Веднага слез оттам! Колко пъти ще ти казвам, че е опасно да се качваш на стълба и че не бива да се катериш, ако няма някой до теб.

Малкото момченце не помръдваше и зяпаше през оградата.

— Джейк! Чуваш ли? Веднага слез оттам! Най-накрая Джейк се обърна и започна да слиза.

— Мамо, там има гол човек.

— Не ме интересува дали е един или цяла орда и не ме лъжи, млади човече, остава да ми кажеш, че има и глутница лъвове. — Разчорли къдравата му черна коса с обич.

— Ама, мамо, честна дума! Той е гол като пушка!

— Джейк Макарти, ако се кача на стълбата и открия, че не ми казваш истината, ще трябва да ми дадеш много сериозно обяснение. Не бива да гледаш в чуждите градини и не бива да лъжеш.

— Аз не лъжа! Погледни сама!

— Тихо. — Кристи се покачи на стълбата и погледна над оградата.

— О, за бога! — промърмори тя.

Каменната стена, която ограждаше овощната градина на Бокхемптън, разделяше тяхната къща, както Кристи вече я наричаше,

от двора на съседите. В далечния му край един възрастен мъж прекопаваше вероятно зеленчукова леха. С единия крак натискаше лопатата в твърдата земя. Беше обут със зелени гумени ботуши, на главата си имаше панамена шапка, изпод която се подаваха сивите му къдрици. Иначе беше свършено гол.

— Е, бих казала, че е малко прекалено — Кристи си пое въздух.

Един глас зад нея я стресна така, че тя за малко не падна от стълбата.

— Госпожо Макарти? Извинявайте, че ви безпокоя и влизам, без да съм поканен. Натиснах звънеца, но ми хрумна да погледна в градината. Аз съм Едуард Арейбин — представи се той, докато вървеше към нея и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе. — Приятел на Калаханови.

— Радвам се да се запознаем. — Кристи се изчерви и отметна назад кичурите коса от лицето си.

— Маги ни разказа за вас, разбира се. — Тя изглежда Едуард. Беше много висок, елегантен мъж с волеви черти на загорялото лице, с малко бръчици около очите. Очите му изпъкваха под дългите, почти като на жена черни мигли и плътни тъмни вежди, лявата определено правеше малък завой, което му придаваше закачлив вид.

— Смятах да дойда по-рано и да се уверя, че сте се настанили добре, но за съжаление до тази сутрин нямах свободна минута. Работя като аукционер в Солсбъри и цяла седмица се разправях с мебели.

Тръгнаха към масата и Кристи седна на едната пейка.

— Всичко ли беше наред, когато пристигнахте? Госпожа Мейсън беше ли приготвила нещо?

— О, тя е направо чудесна. Много ни помага. Прекарваме идеално и е толкова трудно да се откъснем от тази къща, че почти не сме си подали носа навън.

— Какви са плановете ви за лятото?

— Още не сме мислили. Вие какво бихте препоръчали?

— О, тук стават толкова неща през лятото — изложби на коне, изложби на кучета, изложби на зайци. Прескачане на замъци. Мокрене на викарии.

— Мокрене на викарии?

— Да. Традиционен летен английски спорт. На всяко селско празненство връзват викария, поставят го под варел с вода и той

търпеливо чака ревностните членове на паството му да го облеят с вода. Но за това забавление има време. Отбих се да ви поканя със съпруга ви да се отбиете на чашка довечера. Поканил съм няколко души — така, импровизирано. Живея в Старата плевня. На около километър и половина отляво по главния път към града. Няма начин да я пропуснете. Да кажем в шест и половина?

— Чудесно. Ще дойдем с удоволствие.

— Има ли нещо, което бих могъл да направя за вас? Нещо да ви липсва? Да имате някакви проблеми?

— Ами — Кристи обърна очи към стената на овощната градина. — Тъкмо съм малко загрижена за съседа...

— За съседа до вас?

— Предполагам. В градината има един мъж. Струва ми се, че не би трябвало да бъде там.

— Да. Това може да е или сър Найджъл Бейвингтън, или Фред — градинарят му. И в двата случая няма защо да се безпокоите.

— Знаете ли, не знам как да ви кажа, но той е гол...

— Гол ли? Искате да кажете, че е съвсем гол ли? — Едуард вдигна вежди въпросително.

— Не точно. Обут е с ботуши и има шапка на главата си. Но във всеки случай задникът му е гол.

— В такъв случай — Едуард й намигна, — това определено е сър Найджъл. — Той приглади косата си, повтори поканата да му отидат на гости и си тръгна.

За момента Кристи се отказа да бере розите. Тя заведе Джейк при Мариела, която го очакваше, и нареди на гувернантката да го изведе на дълга разходка с кучетата. След това влезе в кухнята при икономката.

— Добро утро, мадам — поздрави я Джоун.

— Моля, госпожо Мейсън. Трябва да се споразумеем! Не мога да понеса да ме наричаш мадам! Моля те, наричай ме Кристи.

Госпожа Мейсън се усмихна почти неуловимо.

— Добре, госпожо Макарти, ще се постарая.

— А аз как мога да те наричам?

— Джоун. Джоун Мейсън. Можете да ме наричате както пожелаете.

— Джоун. Колко хубаво име! Чаках те, за да те попитам нещо, Джоун. С Гейб не можем да открием къде госпожа Калахан държи

изтривалките си за баня.

— Госпожа Калахан не ги държи никъде. Тя просто няма такива неща. Аз държа моите изтривалки под мивката в кухнята — посочи величествено Джоун.

— О, чудесно. Ще знаем къде да търсим.

— Ако ви потрябва, макар да не мога да разбера защо ще ви потрябва, освен ако не сте много по-взискателна от госпожа Калахан.

Кристи успя само да се усмихне приветливо и да свие рамене. Забележително е да държиш изтривалката си за къпане в кухнята, а още по-забележително бе да не я използваш, вероятно британците имат различни привички.

— Ще взема една да занеса на съпруга ми, ако разрешаваш.

Тя отвори вратичката на шкафчето и видя купчина доста мръсни парцали за миене на под.

— Джоун, това ли са изтривалките? Мъжът ми не може да изтърка лицето си с тях!

Госпожа Мейсън я зяпна безмълвно. Кристи направи жест как се мие лице.

— Изтривалка за къпане, нали знаеш?

— Госпожо Макарти, вярвам, че онова, което търсите, е хавлиена кесия. Те са в шкафа с бельото в коридора на горния етаж. Веднага ще намеря една за господин Макарти.

Кристи смяташе, че нямаше да има проблеми, когато отиде в Англия, все пак нямаше езикова бариера, както и кой знае колко големи културни различия. В селския магазин, откри, че най-голямото количество мляко, което можеше да се купи в бутилка, беше половин литър, а тя самата никога в живота си не беше купувала по-малка опаковка от четири литра. След като видя как съседът прекопава градината си гол и чу как свещениците ги поливат с вода и след като ѝ предложиха парцал за пода, с който да мие лицето си, тя започна да се чуди дали през тази почивка щеше да натрупа повече познания и опит, отколкото очакваше. Сега, след като се бе отървала от Джейк, а Гейб беше зает с подреждането на багажа и несъмнено телефонираше в офиса си, Кристи можеше да се заеме с онова, за което копнееше — да изследва Бокхемптън. Имаше нужда да усети къщата и нейните

собственици. Още щом прекрачи прага, характерът на къщата ѝ направи силно впечатление, той вероятно бе същият като на обитателите ѝ, но тя искаше да опознае всяко кътче в нея. Всички къщи имат лица, а това на Бокхемптън беше особено открито и приятно, макар да бе виждало и по-добри дни. Най-силното ѝ усещане беше, че би трябвало да изпитва симпатия към хората, които живееха в тази къща. Тя не стигна по-далеч от гостната. Пианото прикова вниманието ѝ, когато го видя, а сега разгледа снимките, които бяха поставени върху него. Повечето бяха на Оливър. Той изглеждаше като типичен англичанин (както ги описваха в учебниците) — с орлов нос, с високо и доста тясно чело, с руса коса и пронизващи сини очи под тежки клепачи. Наистина беше много хубав мъж, размишляваше Кристи. Децата бяха миловидни. Нито една майка не би признала, че чужди деца са много хубави, но тези бяха съвсем прилични. Момиченцето явно приличаше на баща си, а бебето си беше бебе, пухкаво бебе. Не толкова сладко, колкото бе Джейк на девет месеца, но Артър нямаше много коса, докато Джейк бе наследил тъмните гъсти кичури на баща си. Върху пианото имаше само една снимка на Маги и тя бе от сватбата. Маги беше хубава като млада булка. Но тя бе на заден план, погледът ѝ беше сведен към земята съвсем покорно, докато Оливър изпъкваше с пищна жакардова жилетка. Той позираше пред камерата, кланяше се екстравагантно с протегнатата ръка, явно канеше Маги да танцуват, но очите му бяха насочени не към нея, а към фотоапарата. Снимката беше чудесна. Кристи я изучава дълго време. В известен смисъл жалко, че Маги въобще бе уловена от обектива. Разбира се, булката трябваше да бъде снимана, но от чисто естетическа гледна точка, заради артистичната композиция на снимката би било по-добре, ако на нея беше само Оливър. Кристи извърна рамката към светлината и я разгледа основно, като примижа с едното око. Подскочи, когато усети ръката на Гейб върху рамото си.

— Търсех те, малката ми... — Зарови лице във врата ѝ и през рамото ѝ видя снимката на Калаханови. — Каква хубава снимка! Надявам се, че и ти си оставила нашите на видно място.

— Разбира се. Винаги ги оставям, за да ги гледат хората. — Кристи си спомни за снимките 20×25 см, сложени върху тоалетката ѝ в Оук Ридж. Хрумна ѝ, че на повечето снимки от сватбата тя стоеше на преден план с огромен бял кринолин в градината на родителите си,

докато Гейб бе зад нея и не се виждаше много ясно поради роклята и воала ѝ.

— Обадох се в службата, скъпа, така че вече съм напълно твой. Какво искаш да правим днес, Кристи? Може да заведем Джейк до Стоунхендж — ти умираше да го видиш.

Кристи се измъкна от прегръдката му.

— Не знам, Гейб. Не точно сега. Може би по-късно. Бих искала да го видя при залез или при изгрев-слънце...

— Но тогава не бихме могли да заведем Джейк...

— Така ли? Тогава ще го оставим... Вероятно би трябвало да ходим някъде и без него... Да се направим, че още сме млади и да извършим нещо щуро, приключенско... — Кристи се усмихваше, но Гейб долови в гласа и известна нотка на недоволство и тъй като винаги беше нащрек дали нямаше да забележи неудовлетвореност от страна на жена си, я чу и усети съвсем ясно.

— Идеята ти звучи много добре — съгласи се той малко неуверено. — Тогава как да постъпим? Да отидем по залез довечера, да си вземем вино, а може би и храна, да си направим пикник? Или да вземем одеяло и бутилката с шампанско? Може би там има някое хубаво ресторантче, където да вечеряме? Ти какво мислиш, скъпа?

Кристи едва забележимо сви устни. След като допусна една грешка, Гейб не искаше да рискува да направи нова. Последното, което Кристи желаше, бе да определя всяка негова стъпка, особено когато се отнасяше до нещо щуро, свободно и романтично. Изискването ѝ към него бе да взема спонтанни решения, но те трябваше да бъдат съвсем същите като тези, които тя сама би взела. Вярно, че ѝ се искаше нещо, но не можеше да определи точно какво.

— Хайде да го оставим за друг път, искаш ли? Във всеки случай тази вечер сме канени у Едуард Арейбин на чашка. Той е един от съседите — аукционерът, нали си спомняш? Изглеждаше наистина много добре. Дотогава искам да остана в къщата, за да я опозная. — Тя клекна, за да разгледа книгите на долните рафтчета и потупа Гейб по крака като компенсация, че е била рязка. — Не се тревожи за мен, скъпи, ако имаш някаква работа или нещо друго. На мен ми е много приятно да надничам тук-таме.

До следобеда Кристи бе научила много за семейството, което живееше в Бокхемптън, и почти всичко бе по вкуса ѝ. По-голямата част от времето прекара в разглеждане книгите на Оливър, пръстите ѝ се плъзгаха по ожулените им гърбове, чудейки се защо бе избрал всяка от тях, харесваше ѝ, че имаше толкова много книги с твърди корици и че нито една не изглеждаше съвсем нова — почти всички бяха стари издания, купувани вероятно от антиктвар, и много пъти препрочитани. Колекцията му беше ексцентрична, томовете бяха подредени безразборно, не както нейните — строго по азбучен ред. Имаше хубави издания с кожени корици — това бяха пълните събрани съчинения на Харди, Елиът, Остин, Дикенс, Конрад, сестрите Бронте, всичките ѝ бяха познати, макар и да не ги бе чела всичките. Но сред тях имаше и такива автори като някой си Уилки Колинс^[1], както и други, за които въобще не беше чувала — Чарлс Кингсли, Джордж Мередит^[2]... Почувства се смазана от ерудицията на Оливър. Той беше образован, културен, заслужаващ уважение мъж.

Ако Джоун Мейсън не беше толкова усърдна икономка, пластовете прах върху тези книги биха били достатъчна улика, че не са били докосвани, да не говорим четени, в продължение на много години. Дори на Кристи би могло да ѝ мине през ума, че те въобще не бяха книги на Оливър, а всъщност колекция на чичо му Лио и просто бяха наследени заедно с къщата. Но Джоун Мейсън беше перфекционистка, а Кристи никога не беше чувала за чичо Лио. Тя дори не допусна, че книгите биха могли да бъдат на Маги, защото онази единствена нейна снимка ѝ подсказа, че Оливър беше доминиращата личност в Бокхемптън. Библиотеката се прибави към първото ѝ впечатление от Оливър Калахан, а първите впечатления, веднъж пуснали здрави корени, изключително трудно биват изтръгвани.

Беше десет часа, когато Маги и Оливър се събудиха в първия си ден на Холдън Бийч. Маги се уви с хавлиена кърпа и излезе на верандата, която гледаше към океана, забравяйки, че буквално са оградени от други къщи и че плажът по това време на деня се пълни с хора. Слънчевата светлина бе почти ослепителна, но тя видя Лили и Лия да играят на брега пред къщата, а Артър щастлив ровеше пясъка.

Тя се върна да си сложи бански костюм и да сервира плодове и кафе за закуска на верандата. Засменият Оливър по бански гащета пробяга по дървените стъпала, грабна Артър и се втурна към морето с голяма скорост, очаквайки шока от студената вода. Маги го чу да крещи: „Стегни се!“. Ако Артър наистина се бе стегнал, не бе нужно да го прави, защото водата беше хладка, поне край брега. Маги ги погледа известно време как играят, Артър не се плашеше от вълните, Лили беше неспокойна, непрекъснато влизаше и излизаше от водата, крещеше от възбуда. Щеше да бъде прекрасно лято. Нямаше какво друго да правят, освен да гледат вълните, да плуват, да играят на пясъка, да прочетат по една-две книги и да спят. Истинско блаженство. При такива условия Маги лесно би понесла още седем седмици. Лия откри столовете за плаж на семейство Макарти, постелките и кърпите и изгради истински лагер на пясъка между къщата и океана. Намери кофички и лопатки, както и много модерно водно колело и го демонстрира на Артър. Бебето не обърна внимание на опитите ѝ, а предпочете да използва едната гуменка на Лия едновременно като кофичка и лопатка.

— Ол, по-добре се намажете с крем. Ще изгориш.

— Аз никога не изгарям. Колко пъти си ме виждала изгорял, Магс? Никога не се случвало, нали?

Маги го изгледа скептично.

— Слънцето тук е много по-силно, Ол. Ще съжаляваш.

Децата бяха намазани обилно с крем, дори Лия, която бе мургава, взе предохранителни мерки, като използва фактор 8. Маги избра фактор 15 от огромния асортимент от шишета, оставени от семейство Макарти, и го хвърли към Оливър. Той го остави да лежи на пясъка и отново влезе в океана да поплува. Лили вече се бе сприятелила с едно момченце и властно започна да ръководи архитектурния строеж на неговия пясъчен замък, Маги се свиваше, когато чуваше звънливия глас на дъщеря си да нарежда: „Не така. Така е глупаво да, се строи. Ей така трябва да го правиш...“.

Маги взе книга и се зачете. Когато Лия взе децата, до голяма степен против желанието им, и ги въведе в къщата на обяд, Маги погледна Оливър. Той се бе прострял в краката ѝ, легнал по очи върху хавлията, гърбът му беше с цвят на доматиен сос и печени червени чушки. Маги го побутна с крак.

— Ол, влез вътре, изгорял си.

— Глупости. Винаги първо ставам розов, после направо кафяв.

— Не си розов. Червен си, а на някои места си дори морав.

Оливър изохка мъченически и се обърна по гръб, затвори очи и продължи да спи. Маги лениво намаза гърдите и корема му с крем, после продължи да чете. Ако не беше толкова дебелоглав, би положила повече усилия, но имаше само един начин Оливър да си вземе урок. Да го заболи.

Те бяха една от последните групи, които събраха багажа си и напуснаха плажа този следобед. Лия отиде до моста, за да купи прясна риба от „Кептън Пийт“, препоръчан от семейство Макарти, а Оливър и Маги се стараеха да изчистят пясъка от децата си с помощта на маркуч. Ситният пясък има невероятното свойство да се залепва по дупенцата на децата. Ол отиде да си вземе душ, а Маги се втурна в къщата, когато го чу да крещи. Стоеше гол в банята и се гледаше в цял ръст в огледалото. Когато го видя, Маги осъзна защо изразът „червен като рак“ е станал нарицателен. Само цветът на току-що сварен рак би могъл да се сравнява с цвета на гръба и краката му. Раменете и гърдите му приличаха на червен мрамор — с по-бледи ивици, откъдето бяха минали пръстите ѝ. Маги беше достатъчно умна, за да не каже „Казах ли ти“, но едва се сдържа да не се разсмее. Оливър обаче бе изпаднал в криза и ровеше из шкафчето в банята за някакво мазило, което би могло да му помогне. Започна да охка от болки и да се оплаква, че е получил топлинен удар и обезводняване. Маги го намаза с крем „Ноксема“ много внимателно, но понеже той се свиваше и дърпаше при всяко нейно докосване, тя се отчая и му каза, че вдига повече шум, отколкото Лили на негово място. Оливър стисна очи обидено, а Маги го остави да легне, донесе му кана с вода и хапчета соли, пушна вентилатора и изгаси светлината. Докато излизаше на пръсти от стаята, го чу да стене тихо.

Оливър наистина изпитваше болки, гадеше му се, но най-вече се сърдеше на Маги, че не бе достатъчно състрадателна. Тя беше единствената жена от многото, които познаваше, и тъкмо с нея бе пожелал да сподели живота си, но в случаи като този можеше да не се хили така самодоволно, а да покаже малко повече женственост. Нали жените винаги говореха за съпричастност и общуване, по дяволите, а когато ножът опреше до кокала, всякаква естествена съпричастност се

изпаряваше. Оливър се претърколи и изтръпна. Тя трябваше да седне до него, да охлажда пламналото му чело и да му тананика приспивна песничка вместо, както дочуваше, да се кикоти с Лия. Сигурно се смееха на него. Някъде дълбоко в подсъзнанието си признаваше, че това може би беше някакво божествено възмездие за отношението му към Маги преди заминаването им от Англия. Остави тя да се справи с всичко и докато вършеше всичко сама, без негова помощ, той се чукаше със Сара, понеже му се оказа под ръка. Наистина, Маги не знаеше това, пък и не му направи сцена. Всъщност тя не само не вдигна скандал, но дори не каза нищо по въпроса. Това поведение не бе обичайно за Маги. В края на краищата той също би могъл да прояви великодушие. По свой начин тя си беше кучка, обаче той щеше да се издигне над това и да страда мълчаливо. Злощастията, че изгоря от слънцето щеше да го принуди да стои в къщата през следващите няколко дни, да напише материала си за „Дейли телеграф“ и така да постави жените на място... Той огледа неспокойно стаята, търсейки нещо, с което да се приспи. „Индипендънт“ от миналия четвъртък щеше да свърши работа.

Оливър охка и пъшка пресилено, когато Маги се пхна в леглото до него.

— Знаеш, че въобще не те съжалявам — изрече тя отчетливо, — при това ни най-малко. Грешката си беше изцяло твоя.

— Направил ли съм някога нещо, с което да те заслужа? Мил съм с децата и кучетата, помагам на възрастни жени да пресичат улицата...

— Само ако ти харесат.

— А какво получавам за болките си? Жестока кучка за съпруга, която изпитва по-малко съчувствие към мен, отколкото към някое цвете.

Маги плъзна ръка по изгорялото му рамо и го близна по врата.

— Какво правиш?

— Струва ми се, че е достатъчно ясно. Инициирам секс.

— Какво? — Неочаквано Оливър седна в леглото и потрепери, когато чаршафът се докосна до кожата му.

— Просто помислих да ти покажа, че те желая.

— Ти си истинска крава. Единственият път, когато не мога да мръдна и на сантиметър, ти решаваш, че искаш да се любим.

— Е, хайде, не съм чак толкова навита. Само изпълнявах задълженията си. Да не си помислиш, че червената ти кожа ме възбужда. — Тя нехайно забодя нокти в гърдите му.

— Кучка такава... — Оливър най-лесно се възбуждаше, когато Маги му беше ядосана или той чувстваше превъзходство над нея. — Хайде, ела. Ще се справя някак си. — Стисна зъби, когато Маги, без да гледа къде слага краката си, се възкачи отгоре му. — Някога казвал ли съм ти каква изумителна съпруга си?

— Не. Никога.

— Е, добре тогава. Би ми било неприятно, ако останеш с погрешно впечатление.

Той не можеше да откаже да спи с нея. Сексът бе единственото, което ги свързваше.

[1] Колинс, Уилям Уилки (1824–1889) — английски писател, един от основоположниците на криминалния жанр. Най-известните му романи са „Лунният камък“ и „Жената в бяло“. — Б.пр. ↑

[2] Кингсли, Чарлс (1819–1875) — английски писател и публицист. Мереди, Джордж (1828–1909) — английски писател — реалист. В произведенията си разглежда конфликта между човека и обществото. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Пощенска картичка до Имоджин и Къртис, Конюшня Комптън, Уилтшър:

Прекарваме фантастично, къщата е прекрасна, времето е невероятно. Чувствам се като нова. (Оливър също казва, че се чувства като нов). Надяваме се, че всички сте добре. Целунете Бони и Самсон от мен. Кажете им, че ще бъда доста по-пълна, когато се прибера.

Прегръдки и целувки

Маги

Ужасно горещо е. Ще се върна черен като теб, Къртис, стари приятелю. Под дърво и камък не мога да намеря английски вестник, тук никой не съобщава резултатите от крикета. Може да се наложи да се върна.

Поздрави

Оливър

Едуард, както винаги кавалер, хвана Кристи под ръка и не се отделяше от нея почти през цялото време, докато му бяха на гости. На Кристи ѝ бе много забавно. Въпреки че подбра кои рокли да вземе за пътуването, тя никога не бе очаквала, че докато почиват в Бокхемптън, ще общуват и с други хора. Докато вървеше под ръка с домакина си, си даде сметка колко много ѝ е липсвало запознанството с нови хора в Лорънсвил. Шест месеца след пристигането им в Оук Ридж Гейб и Кристи се запознаха с всички наоколо и през последните шест години се виждаха неизменно със същите стари приятели. Не че имаше нещо против тях, но беше интересно да се запознаеш и с нови хора, така тя разцъфваше. Макар и никога да не би го признала, най-малко пред Гейб, тя с голямо удоволствие осъзна, че безспорно е най-привлекателната жена в компанията. Още щом дойде, тя се огледа, за

да провери дали няма да има съпернички и освен една крехка и много бледа блондинка, седнала на пейката, която сега разговаряше с Гейб, Кристи се увери, че нямаше опасни конкурентки за титлата красавица на бала. Едуард Арейбин също се изненада колко му бе забавно това малко соаре. Той не вярваше, че ще изпита каквото и да е удоволствие да кавалерства на друга жена, освен на Маги Калахан. Всъщност откри, че по този начин той постигаше две цели. Първо — имаше възможност да изпълни обещанието си към Маги и второ — това го предпазваше да не мисли непрекъснато за нея, къде беше и какво правеше всяка минута на деня и нощта. Ако Маги съжаляваше, че е спала с него, тогава би било по-малко болезнено да прекара два месеца като кавалер на госпожа Макарти, отколкото да бъде раните си, в случай че Маги и Оливър си бяха останали вкъщи и му се налагаше да наблюдава семейното им „щастие“. Когато семейство Макарти пристигна точно в шест и половина пред градинската му порта, Еди прехвърли Гейб на очакващата го Луси Уикъм-Едуардс и отведе Кристи надалеч. Сега той се огледа и поведе дамата си към висок, слаб мъж, с приведена стойка, който разговаряше с нисък и пълен възрастен човек. Двамата гледаха реката, която течеше в края на поляната.

— Приятели, бих искал да ви запозная с нашата прекрасна нова съседка, която прекарва лятото в Бокхемптън. Кристи Макарти, това е майор Джон Хенгъм, а това — той се обърна към по-високия мъж — е сър Найджъл Бейвингтън. Вероятно ще познаете сър Найджъл?

Кристи спря, усмихна се слабо, искаше да се държи учтиво, но не можеше да се сети къде го е виждала, освен... Но, разбира се!

— Не можах да ви позная в тези дрехи, сър Найджъл — каза тя мило.

— Какво! Да не би да сте виждали старец като мен в униформа, госпожо? Отдавна не съм обличал униформата, вероятно отпреди да се родите, бих казал, млада госпожо... Приятно ли прекарвате? Хората добре ли се отнасят с вас?

— Ние едва сега пристигнахме, но прекарваме чудесно, благодаря, сър Найджъл. Тук наистина е много красиво...

Луси прекара около половин час с Гейб и точно толкова й бе необходимо, за да научи най-важните лични подробности за него. Разбра кога и къде е роден, колко братя и сестри има, къде бе получил образованието си, какво работеше, как се бяха запознали с Кристи,

кога се бяха оженили, как се казва синът им, на колко години е... Гейб прие разпитът ѝ с благородна невъзмутимост, макар вече да си мислеше кога ли ще стигне до цвета на бельото му. Луси беше тип жена, която непрекъснато се извиняваше за нахалството си, а след това използваше искреното си признание като позволение да продължи да задава още лични въпроси. Когато Кристи се присъедини към тях, тя побърза да я хване за ръката.

— Толкова се радвам да се запознаем. Вашият съпруг е ужасно лош, не ми каза нито една дума за вас колкото и да го подпитвах... — тя се закачи с пръст на Гейб. — Но ние знаем колко трудни са мъжете, нали? Хайде сега да ги оставим да си поговорят за фермерство, икономика или каквато и да е друга ненужна глупост, за която се сетят. — Тя поведе Кристи към една усамотена пейка и буквално я бутна да седне.

— Сега ми разкажете всичко. Цялата съм слух. Кристи се усмихна. Тя си бе представяла, че дамите в английската провинция са едри, весели жени, по чиито лица личат тънки капилярчета, носят дрехи от туид и ботуши. Луси Уикъм-Едуардс съвсем не отговаряше на този модел. Тя бе много слаба, силно руса, кожата на лицето ѝ бе като алабастр, а очите ѝ бяха големи, бебешки сини. Определението „английска роза“ вероятно бе създадено за нея. Беше безупречно облечена за такова импровизирано събиране. Носеше съвсем тънка сива вълнена пола и лек копринен пуловер. Ако беше обула обувки с висок ток, краката ѝ биха изглеждали като кибритени клечки, но тя бе предпочела елегантни и скъпи кожени обувки с права подметка. Макар външно Луси да изглеждаше съвсем спокойна, дори флегматична, тя ръкомахаше, докато говореше.

— Знаеш ли, Кристи, ние сме толкова изолирани в нашата малка долина, че пристигането на нови хора ни вълнува ужасно. — Тя разтвори широко очи, за да наблегне на думите си. — Най-последно ни дават възможност да говорим и за нещо друго, освен за разширяването на пътя или за отглеждане на добитък. През последния месец само за това слушам, вероятно на всички ни е доскучало от приказките за добитък, затова те чакаме със затаен дъх, за да научим всичко за теб. Аз, естествено, едва не паднах, когато разбрах, че Маги и Ол няма да бъдат тук цяло лято, помислих си с кого ли ще си приказвам? Тук няма никой, който да блести, няма с кого да си

поклюкарства човек, няма хора с истински сексапил, освен Еди, разбира се, и цяло лято практически бездействам. Дори смятах да прескоча до красивата Франция, за да не умра от скука, само че Южна Франция вече много е изпростяла. За щастие сега вие сте тук, вече се запознах с прекрасния ти съпруг, той наистина изглежда ужасно млад за своите трийсет и седем години, мила моя, с какво го храниш? И аз ще трябва незабавно да подложам Чарлс на същата диета, но щом сте тук, ще си правим големи празненства и ще организираме чудесни неща заедно... Трябва да ви запозная с някои забавни хора, ако въобще успея да се сетя за такива... Запознахте ли се вече с Ан Винси? Тя е роднина на Пембрукови от Уилтън Хауз, нали знаеш — твърди, че е братовчедка, но аз смятам, че им е много по-далечна роднина — вероятно втора или трета братовчедка, но е чудесна, ужасно много се кикоти и е съвсем, ама съвсем луда, много ще ти хареса, направо ще си паднеш по нея... А ти с какво се занимаваше, преди да намериш този прекрасен екземпляр там? — Луси замълча не толкова, за да изчака отговора на въпроса си, а за да си запали цигара.

— Работех като брокер — по-скоро бих казала борсов посредник в Ню Йорк.

— Забележително. — Невинните сини очи на Луси отново се разшириха. — Е, сигурно си била много доволна, когато си намерила Гейб и си оставила тази ужасна работа, нали?

— Наистина бях много доволна, когато открих Гейб, но знаеш ли, беше ми приятно да работя...

— Все едно че слушам Маги! Вие сте жени с кариера — изрече думата по-скоро весело, отколкото с презрение, — но просто не разбирате колко грешите. Всички тези приказки за налагане, за независимост и удовлетворение са глупости. Един ден ще се върнем назад и ще осъзнаем, че няма нищо, ама нищо по-добро от това да имаш трудолюбив съпруг, на когото работата да му върви, който не ти се меси и попълва сметката в банката. Разбира се, стига да е достатъчно работлив и да не ти се мотае в краката непрекъснато. Ще се увериш, когато станеш на моите години.

— Не мога да повярвам, че си по-възрастна от мен, Луси...

— Сладката ми — изгука Луси и я потупа по ръката. — Обаче съм сигурна, че съм. Може само година или две. Какъв срам, че не успяхте да се видите с Маги. Тя е същата като теб.

Кристи се зачуди откъде Луси знаеше каква е тя, след като ѝ позволи да произнесе само няколко срички.

— С какво се занимава твоят съпруг, Луси?

Луси погледна замислено през градината, нагам, където Чарлс стоеше заедно с Едуард и Гейб.

— С какво се занимава ли? Не съм съвсем сигурна с какво точно се занимава. Около един месец към края на март и началото на април твърди, че е премного зает, понеже овцете се агнели... Това също е крайт на данъчната година, разбира се, тогава е малко загрижен... — Тя доста трудно се съсредоточи. — Освен това ходи в църквата, понякога четете откъси от Библията, поне тогава облича костюма си. В някои дни четете и вестник... — Широко се усмихна на Кристи. — Доколкото знам не е чак толкова зает. Винаги съм завиждала на Маги, че успява да държи Оливър толкова време далеч от къщата.

— Разкажи ми за Маги... и за Оливър. Много е странно, че живеем в тяхната къща, а не се познаваме с тях. В известен смисъл като че ли ги познавам и все пак си оставаме далечни.

— Е, мила моя... Стигнахме точно до този, до когото трябваше. Калаханови са най-близките ни приятели в цялата долина. Ол е блестящ, изглежда прекрасно — с големи, малко унесени сексуално предизвикателни очи, сигурна съм, че си виждала такъв тип мъже, сякаш те отвеждат направо в спалнята, няма нужда да броиш до двеста. Има много порочна, леко подигравателна усмивка — като че ли пред себе си виждаш някой див, похотлив пират, но ти е приятно да го гледаш. Ако не си го виждала с брич, все едно нищо не си видяла през живота си. На Чарлс бричът стои като буфан, понеже неговият е старомоден, а на Оливър е толкова тесен, че направо кръвното ти се качва и за въображението ти не остава нищо. Много е остроумен, разбира се, непрекъснато ни разсмива с неговите истории, той промени коренно Бокхемптън. Лио Калахан беше мил човек, всички го казват, но той не умееше да се забавлява така, през последните години дори не излизаше, а Оливър обърна всичко наопаки — като че отвори всички прозорци, да влезе свеж въздух. Той е изключително талантлив, при него отсядат какви ли не известни хора — гостували са му журналисти от Русия, критици, изкуствоведи, веднъж дори се запознахме с най-изключителния мъж, когото съм срещала — търговски банкер, няма да повярваш — един ден захвърлил работата си и станал акробат на

трапец в пътуващ цирк. Ей такива хора забавлява Оливър. Той е като магнит. Няма да се изненадам, ако един ден стане главен редактор на „Дейли телеграф“.

— Къщата му е пълна с най-невероятни неща — с книги например.

Луси вдигна вежди учудено.

— Така ли? Книги? Е, щом твърдиш. Да ти кажа право никога не съм забелязвала. Само един Господ знае откъде намира време за четене. Той винаги бърза за някъде. Така Маги може да се радва на свободата си.

— Каква е Маги? Какво прави през свободното си време, когато Оливър го няма?

— Според мен не кой знае какво! — Изненадващо Луси се изсмя гърлено. — Все говори за пропуснати възможности... Маги е мила. Много мила. Наистина е най-добрата ми приятелка. Толкова е сладка, пък е и хубава. Много е умна, пред нея изглеждам направо тъпа, но тя винаги е безкрайно търпелива. Маги е направо прекрасна. За нея няма друга дума. Жалко, че няма да се срещнете. Направо щеше да я обикнеш. Всички обичат Маги. Много е искрена, така да знаеш. Казва ти всичко право в очите и аз ѝ се възхищавам като жена. Не мога да понасям такива, които седят, мълчат, отварят и затварят устата си като риби. Не, Маги показва на хората какво точно мисли, особено на Оливър... чувала съм я да му се кара, и то пред хора. С Чарлс никога не бихме направили подобно нещо. Е, случва се да се спречкаме, но пред хора — никога. Не бива така, нали? Е, нали знаеш какво казват — противоположностите се привличат... — Тя продължи да говори и след двацет минути Кристи се замисли дали Луси някога ще спре. За неин късмет монологът на Луси бе прекъснат от едра жена, облечена с колосана рокля тип шемизета, с ниски обувки, която държеше голямата си чанта в свивката на лакътя си с грацията на кралица, тя се перчеше с голяма брошка, закачена над едрите ѝ гърди.

— Здравсти, Луси, надявах се да те видя тук — разцъфна в усмивка тя. — Трябва да поговорим за виното и сиренето за другия месец. Още не мога да реша дали Джул ще бъде по-доволен, ако подберем малка компания — само ние тук, нали разбираш, или ще трябва да поканим и цялото простолюдие от долината.

— Кристи, да ти представя Марджъри Хенгъм. Марджъри, това е Кристи Макарти. Тя и семейството ѝ прекарват лятото в Бокхемптън, докато Маги и Оливър са в Америка.

— Боже мой, заминаха ли за Америка? Защо по дяволите трябваше да го правят? — Марджъри стисна здраво ръката на Кристи. — Ще ви кажа, че вие печелите най-много, млада госпожо. В Америка е ужасно. Непрекъснато стрелят, така казват. И тези наркотици. Пък и е пълно с чужденци. По-добре човек да си стои в цивилизованата част на света и да ги остави да се изпозастрелят там.

— Аз съм от Америка, госпожо Хенгъм. От Северна Каролина. С Калаханови сменихме къщите си за лятото.

Марджъри Хенгъм се вторачи в нея подозрително, като че ли очакваше Кристи да измъкне някой пистолет от чантата си.

— Направо ще умра. Мисля, че никога по-рано не съм срещала американци. Ама вие съвсем не приличате на американка.

Кристи не можа да измисли подходящ отговор, но за всеки случай се усмихна мило, реши да го приеме като комплимент. Остави Луси да се занимава с нея, а тя отклони поглед покрай Марджъри и започна да наблюдава как майор Хенгъм плетеше крака из поляната. Беше пийнал и залитайки, вървеше към тях. Когато забеляза Кристи и широкия гръб на жена си, изпречил се на пътя му, той зави рязко наляво в една цветна леха.

— Така че трябва да си отбележиш в бележника двайсет и пет август, мила. Точно в шест и половина. Под кестените. Ще има по малко чедър и по една-две чашки обикновено вино заради Джул. Ти ще дойдеш, нали, Едуард? Да ни помогнеш да прекараме добре, ти си знаеш. — Думите на Марджъри бяха отправени към домакина, който дойде и застана зад Луси и Кристи.

— Несъмнено, Мардж, стара приятелко. Струва ми се, че в момента мъжът ти е затънал в градината ми. — Всички се обърнаха и видяха майор Хенгъм, който се мъчеше да отскубне панталона си от бодлите на розите.

— Дали пак не е пил джин? — промърмори Марджъри и се забърза, за да помогне на мъжа си. — Какво правиш тук, майоре, стари глупако?

Едуард, Кристи и Луси я гледаха мълчаливо как издърпа крачолите на мъжа си и изля остатъка от джина му в лехата.

— Много добре ще се отрази на божурите, те много обичат джин... — промълви Едуард. — Искам да ви изкуша, мили дами, да останете на лека вечеря — малко закуски, нищо специално, само да се отървем от всички тези стари пияници. Съпрузите ви също са поканени, естествено. Чарлс! Гейб! — извика весело. — Елате насам!

— Много благодарим за поканата, Едуард, но мисля, че с Кристи трябва да се върнем и да вечеряме с нашето момченце.

— С вашето момченце ли? Само не ми казвайте, че нямате гувернантка. — Луси ги изгледа смаяна.

— Имаме гувернантка, но обичаме да вечеряме всички заедно, нали, скъпа?

— Гейб, няма да му липсваме чак толкова една вечер, не е нужно непрекъснато да сме край него...

— Аз също бих казала, че няма нужда — заяви твърдо Луси. — Според мен веднъж седмично е повече от достатъчно. Слава богу, двете ни момчета са в интернат в Съмърфийлдс, така че ги виждаме през две седмици. И то само ако не успея да ги пратя при някое от приятелчетата им за уикенда. След десет години изнурително гледане мисля, че съм си спечелила правото на малко спокойствие и тишина.

Гейб доби нещастен вид.

— У нас нямаме интернати. На мен ми е приятно да прекарвам повече време с Джейк. Не жадувам чак толкова за тишина и спокойствие.

Кристи погледна часовника си.

— Слушай, скъпи, сигурна съм, че той вече е в леглото. Ако се върнем, само ще го разсъним. Защо утре за компенсация да не си направим семеен пикник? Ако искаш да позвъним на Мариела и да ѝ кажем, че плановете ни са се променили и ще се върнем по-късно.

— Телефонът е в кабинета, друже, иди. — Едуард се обърна отново към Луси и Кристи, докато Гейб печално се запъти през поляната към къщата.

Гейб беше искрен, когато каза, че иска да прекарва повече време със сина си, но най-вече желаше да бъде насаме с жена си. Не че Гейб Макарти беше ревнив и искаше да държи Кристи само при себе си. Той вярваше, че хубавите неща в живота, сред които, разбира се, беше и съпругата му, а също и щастието, в което тя заемаше най-голямо място, трябваше да споделя и с други, но страдеше, защото усещаше

признаци на отдръпване от нейна страна. През последните два часа почти не бе успял да я погледне, да не говорим да я докосне или да говори с нея, а Гейб извънредно много обичаше да наблюдава, да докосва и да говори с Кристи. Бяха женени вече почти десет години, но независимо от това поне по веднъж на ден Кристи му казваше по нещо, изразяваше някакво мнение или пък прекрасното ѝ лице придобиваше такъв израз, че на Гейб му се струваше, че я вижда за пръв път. Тя притежаваше дарбата винаги да го изненадва и никога да не го разочарова. Не съществуваше друга жена като нея. Той се примири, че още известно време ще трябва да я дели с британците.

Когато Гейб и Кристи се върнаха в Бокхемптън, Бумър и Снъф се разляха радостно. Те знаеха, че Лусиъс, сгушен в обятията на Джейк, нямаше да мръдне от мястото си, докато момчето не станеше за закуска, а това означаваше след единайсет часа. Мариела беше оставила лампата в коридора да свети, иначе къщата бе съвсем тъмна и след като двете кучета се върнаха, сумтейки, в кошниците си, настана пълна тишина. Гейб имаше намерение веднага да си легне. Бе пил доста вино при Едуард, освен това Чарлс няколко часа му бе обяснявал колко е сложно да се отглежда тютюн, затова мечтаеше да заспи. Кристи бе възбудена от партито.

Гейб свали сакото си и го закачи на закачалката в коридора.

— Ох, най-последно сме си вкъщи. Слава богу, че сме сами. Хайде да лягаме.

— Какво има? Не ти ли беше приятно?

— Приятно ми беше. Но се уморих по време на вечерята. С усилия следях разговора им, а тази Луси въобще не си затваря устата. Уморен съм, това е всичко, Кристи. Хайде да се качваме. — Той я прегърна и започна да я целува по лицето. Кристи извърна глава настрани.

— Не каза ли, че ти се спи?

— Кой е споменавал нещо за спане? Казах само, че се радвам, че сме сами и искам да си легнем. — Наведе едрата си глава към врата ѝ и се притисна към нея.

— Гейб, моля ти се. Съжалявам, скъпи, но не разчитай на мен. От няколко часа имам много силно главоболие. Струва ми се, че

главата ми ще се пръсне.

— Така ли? На вечерята изглеждаше чудесно, беше окрилена, скъпа.

— Да не искаш да кажа, че лъжа? — сряза го неочаквано Кристи.
— Наричаш ме лъжкиня, така ли?

Изненадан от тона ѝ, Гейб разпери ръце и обърна длани нагоре. Ако беше куче, би легнал по гръб.

— Не, вярвам ти, само че по-рано не го бях забелязал.

— Може би защото съм добра актриса. Или понеже съм твърде добре възпитана, за да показвам какво ми е. — Тя се опитваше да открие причина, за да си обясни внезапното си раздражение. Стоеше срещу него с ръце, скръстени на гърдите, а с единия си крак потрепваше по пода. — За разлика от други хора, знам как да се държа.

— Какво искаш да кажеш, Кристи?

— Просто, че нямаше защо да се прозяваш по време на вечерята. Те са добри хора, Гейб. Интересни са и трябваше да направиш малко по-голямо усилие, поне заради мен.

— Е това вече не е честно. Знаеш, че за теб винаги правя усилие. — Тя дори не го погледна. — Бях скапан, скъпа. Прозявам се, когато съм изморен. На много хора им се случва.

— Щом си бил толкова уморен, да се беше върнал вкъщи. — Изрече го унищожително.

— Опитах се, Кристи. Казах, че не искам да оставаме на вечеря. Но на теб ти се искаше да останеш. — Той говореше меко, без да я обвинява.

— Можеше да се върнеш и да ме оставиш там, вместо да ме караш да се чувствам неудобно като едва не заспа на масата. Няма нужда да ме придружаваш навсякъде, Гейб. За бога, не си ми сянка.

— Кристи, понякога просто не те разбирам. Допреди малко беше в прекрасно настроение, а щом се върнахме вкъщи, започна да се сърдиш. Защо?

Кристи позна по погледа му, че е обиден, стана ѝ неприятно, че си го изкарва на него. Обикновено се стараше да не наказва Гейб за неща, които нямаха никаква връзка с него.

— Извинявай, Гейб, имам главоболие.

— Добре. Да го забравим и да си легнем да спим.

— Трябва да взема някое хапче или да почета малко, за да се успокоя, но ти можеш да се качиш.

Гейб поклати глава няколко пъти бавно и се обърна към стълбите. Кристи го хвана за ръката и го спря.

— Извинявай, че така се държах, мили. Знаеш как ми се отразява главоболието. — Докосна леко бузата му с устни. Видя го как бавно изкачва стъпалата с приведени рамене и изпита истински угризения на съвестта. Когато имаше главоболие не ставаше опърничава. Изкара напрежението си върху Гейб от чиста злоба.

— Скоро се качвам, скъпи — извика тя след него.

Когато чу дюшето да скърца под краката му на горния етаж, тя отиде в кабинета на Маги. Върху масата, от лявата страна на вратата, бяха подредени няколко бутилки, имаше и чаши. Въпреки инструкциите на Маги да си взимат каквото пожелаят, Гейб настоя да не изпразват запасите на Оливър и още първата вечер в Уилтшър тръгнаха да търсят бърбън. Кристи огледа бутилките — главно различни видове уискита, едното беше малцово — и реши да си сипе. Рядко пиеше скоч, но щом седеше в къщата на Оливър, това ѝ се стори нормално. Толкова ѝ се пиеше, че дори не си сложи лед, щеше да го пие чисто, както видя Едуард да прави. Явно беше местен обичай.

Разходи се безцелно из тъмната къща с чаша в ръка, оглеждаше стаите, палеше лампите. Когато стигна до гостната, направо отиде до пианото и взе сватбената снимка на Оливър и Маги. Кристи имаше странното чувство, че беше виждала Оливър по-рано. Въпросителният му поглед и полуусмивката му бяха толкова интимни, толкова явно насочени към нея. Погледът му — знаещ, предизвикващ различни асоциации, бе съвсем различен от самоуверената и горда усмивка, с която Гейб се движеше през целия сватбен ден. Остави снимката на място и продължи да крачи неспокойно. Най-после стигна до кабинета на Оливър и тъй като беше затворила вратата след себе си, седна на стола му и прокара пръсти по клавиатурата на компютъра му. На рафтовете около стените имаше много папки, тя дръпна една с надпис: „Телеграф — окт. 91 — окт. 92“. Започна да чете статиите на Оливър. Бяха написани много добре, понякога в тях имаше хумор, понякога бяха своеобразни, но винаги доста остри и като правило последното им изречение бе много силно. Общо взето стилът му беше пряк, личеше собствената му реакция към новините и събитията. Една

статия беше за местните избори в Солсбъри, друга за това как американците виждат Великобритания, в трета ругаше прекалено свенливите реклами на дамски хигиенни продукти. Явно интересите му бяха еkleктични, с това впечатление остана и от библиотеката му, но въпреки всичко към всяка тема проявяваше нюх и я разглеждаше по оригинален начин. Кристи се зачуди какво ли интересно щеше да намери в Лорънвил, за да го опише. След час старателно четене тя взе един лист от бюрото му, отбеляза докъде бе стигнала и вдигна телефонната слушалка.

Оливър внимателно се опаса с хавлиена кърпа около кръста, хвана се здраво за ръба на мивката и прочисти гърлото си. Прекара по-голямата част от деня в леглото или на верандата, работейки върху първия си материал. Имаше достатъчно време, за да размисли какво щеше да каже на жена си.

— Виж, Маги, напоследък между нас се появиха известни проблеми и смятам, че е време да прочистим въздуха от тях. Различията помежду ни не са толкова големи, че да не можем да ги разрешим. Първо да погледнем по-древните. Твоята кариера се срива, моята върви прилично добре, ако мога така да се изразя. Какъв е проблемът тук? Ако действително желаеш да работиш, намери нещо друго, с което да се занимаваш, и се хвани здраво, както аз направих. Ако не желаеш да работиш и честно казано не виждам защо да го правиш, тогава си почивай и не се притеснявай какво ще кажат хората за теб. На кого му влиза в работата дали си домакиня? Мен лично не ме интересува. Изкарвам достатъчно, за да издържам всички и според мен би трябвало да благодариш на късмета си. Така че задраскваме тази точка, а? Така, стигаме до по-щекотлив въпрос. До твоята мания, че ти изневерявам. — Той леко се намръщи и вдигна ръка, сякаш за да спре възраженията ѝ. — Признавам, че имаш известни основания да ме подозираш и не съм тук, за да се правя на света вода ненапита. Имало е други жени, вярно, не само една. Но чуй какво ще ти кажа. Нали нямаш нищо против да се бръсна, докато разговаряме? — Взе самобръсначката си и прие с усмивка мълчаливото съгласие на Маги. — Всичко започна с Луиз, а последната беше Сара. Миналата седмица. Тъкмо преди да тръгнем от Англия. Да знаеш колко ми олеква, когато

ти го казвам. Сигурен бях, че подозираш нещо и усещах как те трови. Съжалявам, Маги, наистина съжалявам. Ако можех, да ти обясня защо стана така, бих го направил, но не мога. Най-важното е да те накарам да разбереш, че нито една от тези жени не представлява опасност за теб. — Сви рамене. — Например да вземем момиче като Сара. Ти нямаш нищо общо с нея, дори не би могла да разговаряш с нея. Самият аз не знам за какво ѝ приказвах, освен за секс. Всъщност, след като правихме секс, не сме говорили, а не бих легнал отново с нея. Няма начин. Беше еднократно. Работата е там, Магс, че тези момичета нямат значение. Те не са нито тук, нито там. В никакъв случай не си заслужава да се ядосваш заради тях. Затова по-рано съм премълчавал. — Замълча и дръпна самообръсначката от бузата си, докато във въображението си изучаваше израза на Маги. — Знаем, че жените приемат тези неща различно, предполагам, че предпочиташ да имам някоя голяма романтична връзка, вместо да се занимавам с някакви си незначителни еднократни истории, но не се чувствам обиден. Мъжете са различни, Маги, любов моя. Никога няма да те излъжа заради жена, която наистина има значение за мен. Не разбираш ли колко много те обичам? Така пазя твоето достойнство и нашия брак. Отсега нататък нещата ще бъдат по-лесни и ако можеш да запомниш думите ми, скътай ги някъде дълбоко в паметта си и не позволявай тези неща да се отразяват на отношенията ни. Просто се отнасяй към това като към тренировките ми по крикет. За мен това има дори по-малко значение, отколкото крикета. Хайде, любима. Няма никакъв смисъл да потискаш нещата в себе си.

Изпъна ръка и се ухили победоносно на образа си в огледалото. Общо взето беше много доволен от речта си. Начинът на разсъздението му беше добър, напълно логичен, а в тона на гласа си бе постигнал точния баланс между извинително поверителен и налагащ се с превъзходство тон. Жалко, че Маги я нямаше да го чуе. Той си подсвиркваше, докато се плискаше със студена вода по лицето и се бършеше. Реши да не слага афтършейв, за да не го смъди. Когато излизаше от банята, телефонът звънна.

Кристи набра собствения си номер в Лорънсвил и чу гласа на Маги, който даваше инструкции на обаждращите се, че могат да

позвънят на номера в Бокхемптън и да намерят семейство Макарти в Англия или да позвънят на Калаханови в Холдън Бийч. Кристи затвори, без да остави съобщение, след което веднага набра номера в къщата край брега. Там беше ранна вечер, вероятно са си вкъщи, а ѝ се искаше да чуе как са.

— Алоу... — провлачи непознат мъжки глас. Кристи се поколеба за миг, объркана.

— Може ли да говоря с господин или госпожа Калахан, моля?

— Оливър Калахан на телефона — гласът придоби съвсем английска интонация.

— О, Оливър, тук е Кристи Мур Макарти. Не можах да те позная. Много особено ми прозвуча.

Оливър се засмя.

— Ужасен късмет имаш! Току-що реших да изпробвам южняшкия акцент. Да не искаш да ми кажеш, че не звуча като южняк? Дори ми се стори, че съм много добър. Надявам се, не си помислила, че пикая в момента?

— Моля? Какво каза? Просто не знаех кой е в къщата.

— Е, не се тревожи, не сме я предоставили на някакви скитници, тук няма никой друг, освен пиленцата. И един петел, всъщност. Магс и подопечните ѝ още са на плажа.

— Прекарвате ли добре? — попита Кристи, докато се чудеше защо ли Оливър си правеше труда да имитира южняшкия акцент, когато неговият глас беше толкова дълбок и разтапящ.

— Направо прекрасно. Мястото е чудесно. Не мисли, че някога ще ни го отнемеш. Не можем да извадим децата от океана — всъщност и аз самият бих бил там, ако... — гласът му заглъхна.

— Ако какво?

— Е, да си остане само между нас двамата, обещавай да не казваш на никого — ако не бях такъв проклет идиот и онзи ден не се оставих да изгоря до смърт. — Говореше тихо и заговорнически, завърши като се разсмия с дълбок гръден смях. — Не отива на мъжествения ми образ да се разхождам по брега като току-що сварен рак. — Кристи се засмя с него.

— Надявам се да не си изгорял много — каза тя изведнъж загрижена, — нашето слънце е доста опасно по това време на годината.

— Не, няма нищо страшно! Трябва да си намеря някоя дупка и да се окопая като носорог. След ден-два ще се оправя. Имам добро извинение да си остана вкъщи и да напиша материала си.

— Като спомена писане, надявам се, че нямаш нищо против, но прочетох някои твои материали. Сигурно първо трябваше да попитам, но случайно ги намерих в папките за „Дейли телеграф“ и не можах да устоя...

— Моля ти се! Взимай каквото ти трябва! Надявам се да не ти доскучаят до смърт. — Оливър беше останал с впечатлението, че Кристи е добре възпитана млада жена и внимаваше как се изразява.

— Смятам, че материалите ти са направо прекрасни, бих могла да ги чета цяла нощ.

— Добре, направи ми една услуга, обади се на главния ми редактор и му го кажи, би ли го направила? Ще намериш телефонния му номер в тефтерчето с номера на буквата „н“ — като негодници — казва се Питър Форбс. — Оливър пак се засмя. — Ако поразровиш, може да намериш и друго интересно в къщата.

— Е, не бих искала да си пъхам носа...

— Карай, всичко е на твое разположение! Чувствай се като у дома си... Явно не знаеш първото правило на журналистите — всичко, което пишат, е за консумация на публиката. Нищо няма да те приближи повече до сърцето на драскача, от това да кажеш, че случайно си попаднала на някакъв боклук, който е написал, и смяташ, че е прекрасен. Продължавай, прави каквото искаш. Не вярвам да ти е доскучало толкова в Комптън Пърлу, че да стигнеш до старите ми материали.

— Не, всъщност сега се връщаме от парти у Едуард Арейбин. Запознахме се с много приятни хора там — вашите приятели Уикъм-Едуардс, сър Найджъл, майор Хенгъм и жена му...

— С ужасната Марджъри ли? Е, тогава нищо чудно, че четеш моите боклуци! Смятам, че е забавно в сравнение с това да слушаш Марджъри. Дебела е като прасе. Безспорно е солта на живота, но е дебела. За какво бърбореше този път?

— Говореше за събиране на торите на вино и сирене... Оливър се изсмя.

— Предполагам, че ви е поканила?

— Да, покани ни много любезно.

— Правете каквото искате, но не приближавайте дома й. Избягвай я, все едно че е мълния, не, искам да кажа като чумава. Едно от най-хубавите неща от смяната на къщите ни е, че тази година имаме извинителна причина да не присъстваме на това събиране. Ако мога да ти дам искрен съвет, не отивайте. Смъртта е за предпочитане. Тропни с крак и кажи на Еди да престане да ви запознава с тези, които още не са умрели. Уикъм-Едуардс са от по-добрите. Всичко друго наред ли е?

— Прекрасно. Просто прекрасно.

Гласът на Оливър омекна.

— Много ми хареса как го каза.

— Кое?

— „Прекрасно... просто прекрасно.“ Доста неща чухме откакто сме тук, но никой не го казва толкова красиво като теб. — Той въздъхна. — Просто прекрасно. Напомня ми на океански, бриз.

На хиляда километра разстояние Кристи се изчерви.

— Много мило да ми го кажеш.

— Аз съм добър човек. Много, много добър. — Тонът на Оливър отново стана шеговит.

— Сигурна съм. Е, щом нямате нужда от нищо...

— Сега, като го спомена, Кристи, наистина има нещо, което би могла да направиш за мен, една огромна услуга, за която ще ти бъда благодарен до края на живота си.

— С удоволствие. Ще бъда щастлива да ти помогна — отвърна искрено Кристи.

— Забравих си една дискета, която много ми трябва. Ако я откриеш и ми я изпратиш по пощата, ще ти бъда безкрайно задължен. Бих се обърнал към госпожа Мейсън, но тя ще припадне, ако се осмеля да я помоля да влезе в кабинета ми...

— Разбира се. Къде да търся?

— Ето там е въпросът. Не съм много организиран — всъщност това е по вина на Магс, тя винаги обърква нещата ми, когато търси нещо. Върху полицата до прозореца ще откриеш три кутии с дискети. На едната пише „Празни“, в друга има „За употреба“, а третата е разделена на „Телеграф“ и „Свободна практика“. Дискетата, която ми е нужна има надпис „САЩ, данни '93“ и би трябвало да бъде в третата кутия отпред, но ако не можеш да я откриеш, сигурно е захвърлена другаде. Магс винаги обърква нещата ми. Ужасна жена. — Оливър се

засмя, за да покаже, че в действителност не мисли така. — Ти никога не би направила нещо подобно с нещата на Гейб.

— Не, не бих. Боя се, че в нашата къща Гейб е този, който не е много организиран.

— Виж какво, ако я намериш, ще бъде чудесно, ще целуна краката ти, когато се видим. Ако не можеш, не си го слагай на сърце, както казват съгражданите ти. Няма за пръв път да съчинявам статистически данни.

— Ще я намеря, Оливър. На плажа ли да ти я изпратя или в Лорънвил?

— Тук, предполагам. Маги работи върху тена си така старателно, както повечето хора се трудят, за да изкарат прехраната си.

— Кажй ѝ да внимава със слънцето.

— Тя е добре. Като мен е. Нищо не може да влезе под кожата ни.

— Добре, но не прекалявайте. Обадете ми се, ако имате нужда от нещо, а още утре сутринта ще ти изпратя дискетата.

— Ти си същински ангел. Хубаво е, че си поговорихме, Кристи. Голямата грешка с тази размяна е, че няма да се видим. Но вие за всичко сте се погрижили тук.

— Истински се радвам да го чуя. Моля те, предай най-топли поздрави на Маги и не забравяй да я предупредиш за слънцето. Довиждане, Оливър.

— Кристи! Само още нещо...

— Да? — попита тя нетърпеливо.

— Кажй „прекрасно“ още един път.

— Беше прекрасно да разговарям с теб, Оливър.

Тя го чу да въздиша пресилено и после внимателно сложи слушалката върху вилката.

Кристи реши да намери дискетата на Оливър, преди да си легне. Взе трите кутии от полицата и започна да търси дискета с надпис „САЩ, данни '93“. Оливър беше прав — нямаше никакъв ред. Някои етикети бяха написани на машина, други — на ръка, не бяха подредени хронологически, а натъпкани както падне, така че „Телеграф '90“ идваше много след „Телеграф '89“ и пред „Телеграф '87“. По навик започна да ги подрежда, първо по азбучен ред, после по години. Не

мога да открие дискетата в кутията „Свободна практика“. После прегледа и кутията „За употреба“, нея също я подреди, така че „Ексел“ да бъде преди „Макрайт“, а „Макрайт“ преди „Тъндър 7“. Никаква следа от „САЩ, данни '93“. Дръпна кутията „Празни“, в която имаше около четирийсет дискети. На някои нямаше етикети, на други надписите бяха зачеркнати и изписани с още четири-пет наименования, но тя все пак се опита да ги подреди. Четири дискети бяха пъхнати пред разделителната преграда. На едната дискета пишеше „Домашни финанси“, на друга — „Размяна на къщите 93“, трета дискета беше озаглавена „Пътеписи — Италия/Франция“, но това бе задраскано, а на негово място бе написано отдолу с молив „Роман: Тъжна история“. Последната дискета се оказа „САЩ, данни '93“. Кристи я пъхна в плик и надраска бележка:

Драги Оливър,

Надявам се, че това е дискетата, която ти трябва и ще реши проблемите ти. Обади се, ако има нещо друго, което би ти потрябвало или с което бих могла да ти помогна. Приятелят ти Едуард е прекрасен домакин, а Луси е много приятна и изискана дама! Надявам се скоро пак да си поговорим.

Сърдечни поздрави

Кристи

Тя написа адреса върху плика и го остави в коридора. Още рано сутринта щеше да го занесе на пощата в Комптън Пърлу лично, така че Оливър да го получи по-скоро. Преди да се качи да си легне, тя внимателно върна на място кутиите върху полицата, но не знаеше къде да сложи дискетата с „Пътеписи“ и „Роман: Тъжна история“ дали на „П“ или на „Р“, затова я пъхна отново отпред.

Искаше да разкаже на Гейб за разговора си с Оливър, колко очарователен е бил, колко се бе развеселила, че той толкова хареса акцента ѝ. Но когато изгаси всички лампи и стигна на пръсти до спалнята с големия балдахин, Гейб вече дълбоко спеше, а на другата сутрин беше толкова заета да му се реваншира заради лошото си настроение, че дори и не помисли да сподели с него случилото се.

Рано една вечер, само четири дни по-късно, на връщане от минимаркета на плажа Маги и Лили спряха до пощенската кутия. Струваше ѝ се, че ходи в магазина всеки ден, за да допълва запасите от фъстъчено масло, сладолед „Праскова и крем“, към който Лили, Артър и най-вече Оливър сериозно се бяха прирастили, купуваше и защитен лосион против слънце. Изгарянията на Оливър бяха преминали и с помощта на големи количества „Ноксема“ се превърнаха в златист тен. Само носът му още беше като намазан с боя. След като извади неизменната купчина каталози от пощенската кутия, тя забеляза Оливър на верандата. Опитваше се да научи Артър как да бели огромна скарида. Синът ѝ предпочиташе обаче да пъха обелените люспи в устата си.

— Ох, тук наистина е горещо — изохка Маги, когато отвори вратата и остави Лили и кафявите пликове с покупки върху плочите на верандата.

— По-горещо от ад — съгласи се Оливър. — Магс, завърших си материала, искаш ли да му хвърлиш един поглед?

— А? — Маги не го чу. Беше видяла плика, адресиран до Оливър, с почерка на Кристи Макарти.

— Прочети материала, Магс, мила. Той е на масата в трапезарията.

— Добре. Чакай първо да пийна нещо.

— Искам да пийна, мамо, искам да пийна... — пригласяше Лили.

— Лили, не се казва „Искам да пийна“, а „Моля те, може ли да ми дадеш нещо за пиене, мила мамо, ако това не ти представлява голяма трудност“...

— Ама наистина ми се пие нещо! — изкрещя Лили.

— Добре, добре, почакай. Има писмо от Кристи за теб. — Подхвърли му го и то падна в купата със скаридите.

От кухнята чу Оливър да вика „Алилуя“ и изнесе две чаши с лимонада на верандата.

— Какво щастие! Кристи е намерила дискетата ми и я е изпратила веднага!

— Ти ли ѝ се обади? — попита Маги и вдигна бележката от земята.

— А? Не, тя се обади. Преди няколко вечери. Помолих я да се опита да я намери, но дори не си представях, че ще има късмета да я открие. Трябва да си я пъкнала някъде, преди да тръгнем.

— Не биваше да я караш да се рови из всички дискети, нали са на почивка. Как можеш да молиш гостите за подобно нещо?

— Тя нямаше нищо против.

— Не ми каза, че се е обаждала.

— Не съм ли? Сигурно съм забравил. Ти беше на плажа. Тя просто се обади да попита дали сме добре, нямаше нищо важно.

— Така ли? Те добре ли са?

— Да. Всъщност не говорихме дълго. Тя каза, че е чела старите ми материали и много ѝ харесвали.

— Много мило от нейна страна.

— Да, наистина. Има чудесен глас.

— Вярно, и на мен ми направи впечатление. — Маги остави бележката. — Не, Артър, не яж от моя сладолед, казах не бива, ще се задавиш. Не е за теб. Недей, Артър! Е, добре, хайде, една лъжичка. — За предпочитане беше да му даде малко сладолед, отколкото той да пъкне дебелиите си, изцапани със скариди пръстчета в нейната лимонада.

— Здравейте, всички! — До стълбата откъм брега стояха Би Джей и Линди Ричардс. — Може ли да се качим и да седнем при вас за малко?

— С най-голямо удоволствие! — извика Оливър и им махна с ръка. — Извинявайте за бъркотията. Артър приготвя скариди за вечеря и малко се отнесе.

— По дяволите, нали затова са тези къщи, Оливър. Когато верандата се изцапа, пускаш маркуча и измиваш всичко. Здравсти, голямо момче. — Взе Артър на ръце, а той размаза бучка сладолед в окото му.

— Лили, поздрави господин и госпожа Ричардс — подсети я Маги.

— Здравейте, господин и госпожо Ричардс — повтори механично и напевно Лили.

— Боже мой, та ти си хубава като картинка, млада госпожице. Отбихме се, за да ти донесем подарък.

— Какъв? Дано да е хубав — каза Лили без никакъв срам.

— Лили! Как се държиш! — Оливър и Маги я сгълчаха в един глас.

— Не им обръщай внимание, Лили. Миналата седмица ни бяха на гости едни деца и си забравиха нещо. Помислихме си, че може да ти хареса — не позволявай на Артър да го язди, защото него някой трябва да го държи здраво, много е голям за малкия... — Иззад гърба си Би Джей измъкна голям надуваем морски кон и очите на Лили светнаха от радост.

— О, господин Ричардс! Много благодаря! — Лили се изправи на пръсти, той се наведе, а тя го целуна по загорялата буза. — Много мило от ваша страна!

— Няма нищо, принцесо. Ей, Лили: Чук, чук.

— Кой е там?

— Бучър.

— Бучър кой?

— Бучър, който ще протегне ръце и ще ме прегърне! — Лили се разсмя и го прегърна през врата.

Маги и Оливър ги наблюдаваха и като родители се усмихваха гордо.

— Линди, Би Джей, не знаехме, че ще дойдете... Вие също ли имате къща тук?

— Не точно. Всяко лято идваме по няколко пъти за уикендите и спим или тук, или наемаме къща по-надолу край брега...

Маги ги изгледа поразена.

— Надявам се, че не сме нарушили плановете ви с присъствието си?

— О, не. Преспиваме на различни места в Холдън — удобно е, понеже не се застояваме, но проверяваме как е тук и там.

— Седнете, седнете... — Оливър помете с ръка черупките от скаридите от пейката. — Сега ще ви донеса нещо за пийване. Линди?

— За мен чаша вино — бяло, леко. Сигурни ли сте, че не ви притесняваме?

— Не, много се радваме дори. Тъкмо се чудех дали слънцето не е залязло.

Линди и Би Джей го изгледаха с неразбиращи погледи.

— Иска да каже, че след залез е време да се отвори бутилка — поясни Маги.

— Тук няма момент, в който да не е време да се отвори бутилка.
— Би Джей и Линди се спогледаха и сякаш си казаха, че явно слънцето е размътило умовете на англичаните.

— На теб какво да донеса, Би Джей? Вино? Бира? Може би скоч?

— Предпочитам бърбън, ако имате, Оливър.

— Разбира се. С какво?

— Как с какво?

— С какво го пиеш? С вода, със сода, с лед?

— Имам предвид само повече бърбън. Така го прием тук!

— Тогава така ще го пия и аз!

Докато говореха, Лия се приближи по бикини, от които капеше вода и се изкачи по стъпалата. Тя поздрави семейство Ричардс, хвана Лили и Артър — всеки под мишница, и ги поведе да ги нахрани.

— Не знам дали бих се чувствала спокойна, ако такова момиче се грижеше за децата ми — каза замислено Линди.

— Лия ли? Тя се грижи фантастично за тях, а децата я обожават. Човек може да ѝ има пълно доверие.

— Сигурно, но нямах предвид дали можеш да имаш доверие на нея. Не бих имала доверие на тях с момиче като нея — тя кимна многозначително към Би Джей и Оливър, които бяха седнали малко по-далеч на верандата и обсъждаха дали да наемат лодка и да излязат за риба.

Маги се разсмя.

— Не се притеснявам за Оливър. Той прекалено много се плаши от нея, за да опита каквото и да било, но ако се престраши, тя ще му удари шамар, затова не посяга.

— Е, според моя опит, скъпа Маги, когато са млади и хубави, опитват всичко с всички. Престават да го правят само когато остарееят, надебелеят и се уморят, но тогава вече ти е все едно дали се опитват да го правят с друга. — Тя говореше дрезгаво, бавно, провлачваше думите като южнячка и гласът ѝ затихваше в края на всяко изречение. — Но сега предполагам, че вие, момичета, контролирате по-добре нещата, отколкото ние едно време... Работиш ли, мила, или си много заета с децата?

— Поработвам. Пиша материали на хонорар за някои вестници и списания. Темите ми са свързани главно с жените, с раждането на деца, с генетични проучвания. Такива работи. Но от време на време.

Напоследък повечето пиша пътеписи, смятам да напиша нещо за Северна и Южна Каролина.

— В никакъв случай не го прави, Маги! Ние така и така имаме много чужденци тук... Не искам да кажа хора като вас, мила, ние харесваме британците. Нали знаеш, че Северна Каролина беше щатът в Конфедерацията, който последен се отказа от английския крал. Да, обичаме британците, а мразим янките. — Тя се наведе към Маги. — Знаеш ли каква е разликата между янки и проклет янки?

— Не, кажи ми — отвърна сериозно Маги.

— Янки е човек от северните щати, който идва на гости на Юг. — Лицето на Линди бавно се разтопи в усмивка. — А проклет янки е онзи, който остава тук.

Маги се разсмя.

— Нямах представа, че толкова години след Гражданската война продължавате да се мразите! — каза.

— Мила, никога не я наричай Гражданска война. В нея не е имало нищо гражданско. Ако въобще се налага да я споменеш, можеш да кажеш Войната на северната агресия. Точно така е било. Тази война не е имала нищо общо с правата на робите, а с власт, завист, данъци. В края на краищата всичко опира до данъците, нали? Бейдж — кимна към съпруга си — я нарича *Неотдавнашната ни неприятност*. По тези места хората не забравят нищо. Както и да е, ти ми разказваше какво пишеш.

— Е, вече нямам много време за това, пиша само по няколко статии на месец, за да не губя форма. Честно казано, струва ми се, че напоследък не ми върви много. Може и никога да не съм била добра, но откакто се родиха децата започнах да го усещам — половината ми съзнание е съсредоточено върху работата, а другата половина — върху децата и къщата.

— А коя половина е за съпруга ти?

— Която остава, предполагам — отвърна Маги със смях, но Линди престана да се усмихва и тъжно поклати глава. — И Кристи каза така, когато двамата с Гейб напуснаха Ню Йорк и решиха, че всеки от тях ще се занимава само с едно нещо. Сега Гейб работи и печели парите, а Кристи се грижи за семейния дом.

— Браво на Кристи, но всеки трябва да прави онова, което смята правилно за себе си — отвърна Маги малко остро. — Когато

напуснахме Лондон, аз не бях готова да се откажа от всичко, за което бях работила. Имам нужда от нещо, което да е само мое. Двамата с Оливър не планирахме така нещата, само че така излезе.

— Ето, това е истината. Нещата никога не стават така, както си ги представяме. Казвала съм го на Кристи, защото тя планира всичко до последната подробност. Посъветвах я някъде в подсъзнанието си да запази онова, което може да прави, в случай че нещата се обърнат наопаки. Вие, младите, приемате съпрузите си за даденост. Аз също, но едва сега, след като е преминала опасната възраст, нали така се казва? Съветвала съм Кристи да внимава за Гейб, а тя винаги ми се смее. Предполагам, че знаеш какво правиш, изглеждаш ми умна жена. Чувахте ли се с Кристи?

— Оливър е говорил с нея преди няколко дни. Казала, че всичко е наред. Надявам се да се справят с всичко.

— О, Кристи ще се оправи. Тя е родена за друго време, би могла с една ръка да спре генерал Шърман. Жалко, че не е живяла тогава. Тя е в състояние да се справи с всичко.

— Ще има много неща, с които да се справя — с кучетата, със съседите, с жената, която чисти.

— Не се тревожи за нея. Тя е жилава. Колкото по-голямо е предизвикателството, толкова по-изобретателна става. Ние, четиримата, доста се веселим.

Оливър и Би Джей се присъединиха към тях.

— Значи често се срещате със семейство Макарти тук?

— Разбира се. Понякога сме четиримата, друг път мъжете идват сами, нали, Бейдж?

— Разбира се. Веднъж или два пъти годишно идваме с Гейб и още някои момчета на риба. Да се махнем от жените най-вече... — добави той и намигна на Оливър.

— Звучи прекрасно. Какво правите?

— Какво правим ли? Ами повечето време седим на верандата, прием и си разказваме небивалици... — Маги и Оливър избухнаха в смях. Линди се усмихна търпеливо, беше чувала хиляди пъти тази история. — Правя го близо трийсет години... Така живеем ние, южняците. — Би Джей изпразни чашата си, подаде я на Оливър и му намигна.

Когато Оливър влезе в къщата, за да му сипе, телефонът звънна.

— Ало?

— Оливър, Кристи е.

— Кристи, Бог да те благослови! Дължа ти огромна благодарност. Току-що получих писмото ти.

— Чудесно! Исках да се уверя, че е пристигнало. Тревожих се.

— Много мило от твоя страна. Седим на верандата с Би Джей, пием и си разказваме лъжи.

— Надявам се той да не разказва лъжи и за мен!

— Как е възможно? Ти си същински ангел! — отвърна ентусиазирано Оливър.

— Е, не искам да те бавя, щом си зает, а и не бива да увеличавам сметката ти за телефона. Просто се обадох, за да се уверя, че писмото е пристигнало. И да ти кажа здравей.

— Здравей — изрече тихо Оливър. — Още веднъж ти благодаря.

— Пак ще се чуем.

Линията прекъсна. Тя наистина имаше много хубав глас, помисли Оливър, докато сипваше бърбън в две чаши. Тръгна към верандата, като взе бутилката вино под мишница.

Семейство Ричардс остана и за вечеря, понеже Би Джей твърдеше, че Оливър не знаел как да пече скариди на скара, а Линди искаше да покаже на Маги как се правят царевични питки. Всички бяха в толкова добро настроение, че отстъпиха от принципите си и разрешиха на Лили и Артър да останат до по-късно, Артър заспа в скута на Оливър, а Лили — на пода, облегнала глава върху надуваемия морски кон, когото нарече Ричард в чест на Би Джей. Малко след полунощ Би Джей и Линди изтрополиха надолу по стълбата и си тръгнаха по брега. Би Джей пееше с пълно гърло „Дикси“, чуваше се как Линди няколко пъти му каза „Млъкни, стари глупако“, но после и тя запя заедно с него.

След като пренесоха децата на леглата им, Маги започна да събира мръсните чаши и чинии.

— Остави ги, Магс. Ела, седни до мен като моя любима и двамата ще открием нови удоволствия на златните пясъци...

— Какво ти е станало, Ол? Не ти отива да си толкова сладникаво-сентиментален.

— Магс, каква циничка си само. Как ли съм запазил романтичната си душа, след като получавам подобни отговори? — изсумтя той. — Поне да довършим бутилката. Знаеш колко мразя да оставям нещо в шишето.

Маги седна срещу него и сложи босите си крака в скута му.

— Маги, ти наистина имаш много красиви крака. Изключително красиви... — Целуна единия ѝ крак.

— Оливър... — Маги затвори очи за миг, понеже се сети за Едуард и изпита чувство на вина. — Има нещо, което трябва да ти кажа...

— Какво, скъпа моя?

— О... — Тя отклони поглед към океана. — Нищо. Обичам те.

— Виждаш ли кой е сладникаво-сентиментален сега? Но аз не се оплаквам, Магс, прекрасна моя — измърмори Оливър и Маги се почувства още по-зле. — Много отдавна не си била сентиментална с мен. Искаш ли да си направим нощна разходка? Или да се овъргалиме на пясъка?

— Знаеш колко мразя пясък да влезе в пликчетата ми...

— Можеш да ги свалиш...

— Какво ще кажат съседите?

— Ако имаме късмет, няма да научим какво ще кажат, а ако ни хванат, ще се престорим на германци...

— Не си спомням нищо на немски, освен „ентшулдигунг“, което едва ли би било подходящо...

— Просто ще се престориш, че си стигнала оргазъм и ще извикаш: „Их либе дих“, тогава ще ни оставят на мира.

— Не е честно спрямо германците...

— А те били ли са някога честни с нас? Взemi бомбардировките, а как изсипаха бомбите си над Средиземноморието. Както и да е, ще спечелим време. Всъщност ти не даваш и пукната пара за швабите. — Вдигна я да се изправи. — Хайде — и я повлече надолу по стъпалата.

Докато вървяха покрай брега и газеха във вода до глезените, а лунната светлина обливаше пристана в края на острова, Маги още веднъж се опита да намери оправдание защо спа с Едуард Арейбин. В момента, точно в този момент, Оливър я привличаше също както в деня, когато се ожениха, и по време на ухажването преди сватбата. Когато лежаха в леглото уморени или се шегуваха, двамата буквално

пламваха. Само че тя не беше сигурна дали още го обича. Толкова пъти беше чела и слушала предупреждения да не очаква сексуално привличане по-късно в брака, макар че в нейния случай физическата страна на отношенията им се беше запазила много добре, но като че ли всичко останало между тях бе с изтекъл срок на годност. Колкото и да се опитваше да не мисли, че преспа с Еди, не можеше да се залъже, че подобно нещо не се е случило и тъй като бе твърда и упорита по характер, тя проверяваше болното си място както хората опипват чувствителен зъб с език. Признаваше, че се ядоса на Оливър, понеже не се прибра, със сигурност знаеше, че бе в кръчмата, макар и да твърдеше, че е в кабинета на Пийт, предполагаше, че спи с друга жена, затова имаше достатъчно причини да му го върне. Фактът, че той щеше да прави предавания за телевизията също имаше значение. Макар и да отрече пред Еди, че завижда на съпруга си, когато чу новината, реакцията ѝ беше „Защо той, а не аз?“. Оливър нямаше представа колко се дразнеше тя от това, че неговата кариера вървеше стремително нагоре, докато нейната беше на път да пропадне. Съществуваха и друга причина, според която тя просто вярваше и обичаше повече Едуард, отколкото съпруга си. Това предположение доста я плашеше, но тя все повече се убеждаваше в него.

В момента Оливър ѝ говореше къде трябвало да изпратят децата да учат, за Артър предпочитал училището, което той беше завършил, но от друга страна пък имаше резерви, защото беше само за момчета. Тъй като Маги не бе в настроение да обсъжда този въпрос, двамата млъкнаха. Оливър разсъждаваше върху предимствата на веселия, забавен, неангажиращ секс пред дивите и необуздани страсти, но размишленията му бяха прекъснати, когато Маги го сръчка.

— Оливър? Слушаш ли ме?

— Разбира се, че те слушам. Винаги те слушам, слънце на моя живот.

— Кой се обади тази вечер?

— А?

— Някой позвъни по телефона, докато пиехме с Ричардсови.

— Така ли?

— Да, и ти отговори.

— О, вярно. — Забави крачка.

— Е? — Маги го сръчка в ребрата. — Кой беше?

— Грешка. Всъщност не беше грешка. Не беше за нас. Някой търсеше Гейб. Дадох му телефона в Бокхемптън. Поговорихме малко, нали знаеш какви са, все казват: „Да не сте англичанин...“ и тогава трябва да обясниш цялата история... — Гласът му заглъхна.

— Помислих си да не е Патрик — беше споменал, че ще идва в Щатите по това време и се надявах, че е той.

— Не беше той.

Оливър предпочиташе да беше Патрик — стар приятел на Маги от колежа. Нещо повече — страшно много му се искаше да беше казал, че се е обаждала Кристи да провери дали дискетата е пристигнала. Нямаше никаква причина да лъже. Напълно естествено беше Кристи да позвъни, в разговора им нямаше нищо срамно, а освен това той изобщо не бе виждал очите на тази жена. Вярно, че гласът ѝ малко му действаше и той си задаваше въпроса как ли би се държала жена с такъв глас, при положение че се случи да останат насаме, но да си фантазираш за един глас едва ли би могло да се сметне за престъпление. Маги бе разговаряла с нея много повече от него и бе вероятно следващата седмица да ѝ се обади. Кристи можеше да спомене, че семейство Ричардс е било на чашка в „Оушън Едж“, Маги щеше да събере две и две и тогава щеше да му бъде много трудно да се измъкне от кашата, в която изобщо не биваше да се забърква... Докато вървяха, той разработваше стратегия за отстъпление — щеше да каже, че телефонът е звънял два пъти — единият път е била Кристи, за което е забравил да спомене, а вторият път са търсили Гейб. Усети горчив вкус в устата си. Ако наистина му се наложеше да лъже, чувстваше се безпомощен и всеки път оплескваше работата, всъщност нали така Маги откри за Луиз, обаче, когато лъжата беше абсолютно безцелна и не бе необходима, тя изскачаше смело от устата му, заварваше го неподготвен и буквално сякаш го блъскаше в лицето. Колкото и да му се искаше да каже на Маги истината, колкото и да оправдаваше поведението си пред себе си и колкото и пъти да репетираше речта си пред огледалото, лъжата винаги му се струваше по-лесна, отколкото истината. Безпокойството му Маги да не открие тази лъжа и това да застраши благосклонното ѝ поведение в последно време така го изплаши, че изтри всички мисли за секс от ума му. Обърна я кръгом и тръгнаха към къщи, обясни го с внезапно силно главоболие.

ШЕСТА ГЛАВА

Пощенска картичка до Мери-Джо Симптън, Лорънвил, Северна Каролина:

Здравей, Мери-Джо! Прекарваме чудесно. Няма да повярваш какво е тук — все едно че си се превърнал в съвсем различен човек... Живееш живота на други, наистина е особено и вълнуващо. Някои неща около тукашните хора ме карат да се втрещя, друг път да ги заобичам. Ако догодина си разменяме къщите, непременно ще трябва да дойдете с Франк. На Франк специална прегръдка!

Кристи

На другата сутрин, докато закусвах на верандата, Маги четеше черновата на материала на Оливър. Той седеше срещу нея, режеше ноктите на краката си и се преструваше, че мнението ѝ не го интересува.

Никой не заминава за някъде, най-малко за Южните щати, без предварителна настройка. Когато се говори за Юга, човек обикновено си представя къщите в колониален стил, дискретната елегантност на аристокрацията, робите, които берат памук и готвят бамя, само тук-таме, като за цвят, се срещат бедни бели земеделски работници. До голяма степен всичко това дължим на телевизията.

Двамата със съпругата ми решихме да се подготвим за лятото в Северна Каролина, като направихме известно

предварително проучване. Например жена ми взе под наем три видеокасети — „Отнесени от вихъра“, естествено, „Принцът на приливите“ и „Голямата леснина“. Макар и да ѝ разказвах, че Ню Орлиънс е толкова по-напред в културно отношение от Северна и Южна Каролина, колкото Уилтшър се различава от Карибското крайбрежие, тя настояваше на последната видеолента, вероятно заради изпълнителя на главната роля, чието име така и не можах да запомня — Кинкейд или нещо подобно, но пък физиката му не излиза от съзнанието ѝ. Моята подготовка за пътуването ни се заключаваше в дълъг списък от книги за четене, те ми дадоха възможност да пристигна зареден с всевъзможни факти за тази малко позната част на Америка: а) След Гражданската война Ку-Клукс-Клан никъде не е бил толкова силен както в Северна Каролина; б) Дори след голяма миграция на север, Югът си остава най-населената с негри част на Америка, тук робството е процъфтявало най-много и е неотделимо свързано с расизма; в) Северна Каролина държи най-високият процент на американците, родени в Съединените щати; г) На Мъртъл бийч, в щата Южна Каролина, на около шейсет и пет километра от мястото, където съм, все още съществува една асоциация, наречена „Шагисти“. Бързам да добавя, че членовете ѝ са се посветили на оцеляването на танца, известен като „шаг“, а не на нещо друго; и най-накрая; д) Северна Каролина е известна като щата на катранената пета. Нито един каролинец, когото, срещнах, не можа да ми каже защо, но моето изследване ми даде отговор на въпроса. Джеферсън Дейвис, президент на Конфедерацията, казал, че щял да намаже петите на войниците си с катран, за да им помогне да отстоят правата си пред янките. Има и много други легенди за произхода на това прозвище и всички са свързани с пословичната издръжливост на южняците.

Въоръжен с тези пет факта и със задълбоченото изследване на жена ми за памучните кринолини и танца котилън, смятах, че няма какво да ме изненада. Никога не съм правил по-голяма грешка. Пристигнахме в Северна

Каролина миналата седмица и продължаваме да „се аклиматизираме“, както биха казали новите ни съседи, и аз съм дотолкова жертва на сензорно объркване, че мога да ви предложа само потока на първите ми впечатления от тази прекрасна част на света. Ето ни тук, драги читателю, първата ми пощенска картичка от Северна Каролина може да омае сетивата ви:

Бръмчене на вентилатори на тавана и жужене на комари... Големи дъбови дървета, мирта, зъбна трева, испански мъх и кудзу... полюшващи се поля със соя, жито и тютюн... веранди, обикалящи цялата къща, хамаци и скърцащи дъски... разкази за пиратство, робство и магьосничество, редом с богатство, култура и аристокрация... кошници от палмови листа... раци с мека черупка, скари за печене в земята, яхния от стриди, тъмночервени домати и патладжани, пай с раци, пържени пдпдъци с галета и орехи и сос от диви боровинки... Полигенетичен Юг, шарена тъкан от европейци, индианци и африканци... къщи край океана и край рекички, острови, високи дюни, обрасли с морска трева, горички, солени блата, хиляди квадратни километри пясъчни плажове, които, ако се абстрахираш от обитателите им, биха ти заприличали на западното африканското крайбрежие... Учтивостта и изтънчените обноски на местните жители — тихо говорещите жени и децата, които все още се обръщат към възрастните с „мадам“ и „сър“... Истински рай — земя почти болезнено красива, свят на контрасти и противоположности, старовремски, екзотичен, благоуханен от горещината на лятото и блестящ с цвета на старо злато — това е Югът.

Следващата седмица ще се опитам да се организирам и да придам малко повече смисъл на написаното. Поканиха ме да присъствам на тържество в местната гимназия. Може да отида и на търг за тютюн. Да се пошля на празника на тиквите. А може би няма. Най-вероятно е да изпъна крака на верандата, да пия бърбън и да се надлъгваме с моя приятел Би Джей и с момчетата...

— Е? Какво мислиш?

— Мисля, че нищо не струва — отвърна Маги и сви рамене. — Всъщност ако това са впечатленията ти, коя съм аз, че мен да питаш?

— Нищо ли не струва? — Оливър изглеждаше сразен.

— Е, не че цялата статия не струва нищо, но това, което си писал за мен е истински боклук и лъжи от началото до края.

— Магс! Къде остана чувството ти за хумор? Всеки, който те познава, знае, че не седиш по цял ден да гледаш филми на видеото. Недей така. Това е шега.

— Но не е смешна. Видя ли ме да се усмихвам, докато го четях? Работата е там, Ол, тъй като ме засяга лично мен, че не се намирам в благоприятното положение огромната част на читателите ти да ме познава. Те ще ме помислят за пенсионерка.

— Е, и какво от това? Кого го интересува? Само не започвай някоя феминистка реч, Магс, това е само за смях...

— И второ, което е и по-важно, това е много евтин удар към жените изобщо. Рисуваш картина на благороден ерудиран мъж на фона на глупава, повърхностна жена и от това ми се гади.

— Виж какво, нарочно го направих лековато. Това е първият материал — никога ли не си чувала за ухаждане на публиката? Нима нито една жена няма чувство за хумор? Какво, по дяволите, искаш да направя? До един час трябва да го изпратя по факса.

— Имаш време да го поправиш. И без това не си го написал за повече от половин час.

— Понякога липсата ти на чувство за хумор наистина е досадна.

— Така ли? Е, понякога пък твоята наглост и нечувствителност са повече от досадни. — Очите на Маги святаха. Материалът беше докоснал едно болезнено място, защото тя действително чувстваше, че се превръща в глупава, повърхностна съпруга. През последната седмица не беше правила нищо, освен да лежи на плажа, да чете наивни романи и да ходи до супермаркета, но никак нямаше да ѝ бъде забавно, ако всичко това бъде описано в национален всекидневник.

— Смяташ, че ти би могла да го напишеш по-добре ли? Хайде, опитай. Кога, по дяволите, за последен път си писала нещо, достойно за отпечатване? Ако бяхме тръгнали на почивка с твоята заплата, нямаше да стигнем и до проклетия Солсбъри. Мамка му, Маги...

— Татко, престани да ругаеш! — обади се Лили от стъпалата. — Не е хубаво.

Маги и Оливър се спогледаха.

— Винаги трябва да ме тъпчеш, нали, Ол?

— Това са то ужасните жени — изрече Оливър съвсем тихо, но достатъчно силно, за да го чуе Маги, — всички сте еднакви — отвратителни, самомнителни, лицемерни крави. Ако има нещо, което да не мога да понасям, това е самонадеяното ви отношение...

— Не е необходимо кой знае какво, за да бъдеш самоуверен...

— Дрън-дрън.

Маги изтрополи надолу по стъпалата, по пътя хвана Лили за ръка и Оливър видя как крачат наперено по плажа. Човек никога не можеше да бъде сигурен как ще постъпи Маги — веднъж го поддържаше докрай, беше най-добрият редактор, който някога бе имал, предлагаше му много идеи, а друг път беше раздражителна, защото нямаше представа какво напрежение е необходимо, за да се поддържа седмична колона. Не че някога беше опитвала. Разбира се, материалът не беше в нормалния му стил, но за това имаше причина — мислите му все летяха към телевизионната серия, представяше си първите пет минути на филма — красотите на Юга, цяла поредица от картини, които щяха да предопределят плана за изследване на посъществените въпроси по-отблизо. Написа го по този начин, защото знаеше, че Дани Бужевски, бъдещият му продуцент, щеше да чете всеки негов материал и да си мисли от какъв ъгъл трябва да снима камерата. Извади портативния си компютър на верандата и започна да редактира като бесен. На Оливър му хрумна, че изблиците на Маги се дължаха на нейната неувереност, но в този момент той съжаляваше себе си, а тя му беше дошла до гуша. Омръзна му непрекъснато да внимава заради нея. Дори и да се тревожеше за кариерата си, тя можеше поне да му бъде благодарна за всичко, което той осигуряваше — къщата на мечтите ѝ, пари, свобода, обща грижа за децата, най-доброто суфле със сирене в Британия, да не говорим за страхотния секс...

Убедеността на Оливър в способностите и в добротата му имаше особено сходство с мислите на Кристи. Колкото повече време

прекарваше в Бокхемптън, образът на Оливър ѝ се струваше все по-златен. Прочете всичките му материали и бе готова да напише дисертацията относно възгледите му, повечето от които съвпадаха с нейните. Докато изучаваше семейния албум със снимки, отбелязваше как Оливър се прави на клоун, за да забавлява децата, как строи къщичка на дървото за Лили, как играе, почти потопен в басейнчето на Артър. Малко по малко тя си състави мнение за него. Почти не се сещаше за Маги. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху Оливър, неговата къща и какво би направила, ако имаше възможност да я промени. Градината беше хубава, макар и малко занемарена, би могла да се оправи с повече грижи и внимание. Къщата би могла поне да бъде боядисана, а що се отнася до кучетата — е, Кристи, обичаше кучета, но се отнасяше към тях като към животни и не ѝ беше забавно, когато Бумър се излягаше следобед на дивана в стил крал Джордж и смяташе фризера за собствен долап, нито пък това, че Лусиъс явно бе насърчаван да служи като бърсалка на кухненската маса. Джоун Мейсън споделяше разбиранията на Кристи и направи няколко мрачни забележки, че на Бокхемптън ѝ липсвала здрава ръка. Колкото повече неща научаваше Кристи за Оливър, толкова повече се убеждаваше, макар и да бе странно, че го познава.

Повечето хора изпитват любопитство към непознати. За някои това представлява просто интерес, при други може да стигне до чисто воайорство. И слава богу. Ако не изпитваш любопитство към другите, направо можеш да се обвиниш с памук като пашкул — все едно че си умрял.

— Предполагам, че господин Калахан е много зает с писане, за да тренира кучетата — каза Кристи на Джоун Мейсън. — Госпожа Калахан сигурно също има много работа.

— Много са заети — отвърна лаконично Джоун.

— Той прекарва много време в Лондон, а?

— Повечето време. — Кристи много предпазливо помоли госпожа Мейсън да измие на ръка всички чаши и за да я умилостиви, остана в кухнята да бели картофи.

— Сигурно ти идва много да се грижиш за цялата тази огромна къща съвсем сама.

— Нали затова ми плащат.

— Въпреки всичко, това си е целодневна работа. Като знам колко много работа аз трябва да върша вкъщи... Госпожа Калахан няма ли време да се занимава с къщата?

Госпожа Мейсън сви устни, докато избърсваше последната чаша.

— Трябва да гледа малките палавници, предполагам.

— Но те имат момиче, което да се грижи за тях, нали?

— Имат нещо като бавачка. — Госпожа Мейсън не понасяше австралийците. Съпругът на сестра ѝ беше от Австралия и бе голям непрокопсаник.

— Често си мисля колко е важно да се намерят способни помощници, понякога с тях имаш повече неприятности, отколкото без тях.

— Госпожа Калахан изглежда много доволна от момичето. Предполагам, че се разбират. Често я оставя и на вечеря — каза госпожа Мейсън и изсумтя недоволено. Тя не понасяше прислугата да сядат на масата заедно със семейството.

— Е, предполагам, че Маги има добра преценка, след като е наела теб. Ти си истинско злато. Идва ми да те вземем и да те отведем вкъщи.

Госпожа Мейсън не беше свикнала да ѝ правят комплименти и много трудно осъзнаваше, че са предназначени за нея, затова не знаеше как да постъпи, когато чу думите на Кристи, но обикновено скованият ѝ гръб леко се отпусна.

— Госпожа Калахан не ме е наела. Господин Калахан ме нае. — „Милият господин Ленърд“ — помисли си предано Джоун.

— Разбирам... това обяснява всичко. — Значи Оливър не само се скъсваше от работа, грижеше се за децата, но дори му се налагаше да намира домашна помощница. Гейб би получил удар, ако го помолеше да търси чистачка. Кристи понечи да изхвърли обелките от картофите в кофата.

— Не в кофата, госпожо Макарти, ще ги изнеса на общото сметище. Пести, за да имаш. — Госпожа Мейсън не одобряваше нищо да се пилее. Всъщност не одобряваше почти нищо.

Когато разговаряше с Маги по телефона от дома си, на Кристи ѝ се бе сторила симпатична, но откакто пристигна в Бокхемптън, престана да изпитва интерес към нея. Вниманието ѝ бе заето изцяло с

Оливър. Той наистина бе очарователен мъж с разнообразни таланти, енергичен и остроумен и явно разбираше как да се справя с всякакъв тип жени — с Луси, с Марджъри Хенгъм или дори с Джоун Мейсън. Щом свършиха работата си в кухнята, Кристи се почувства удовлетворена, че парченцата от пъзела започваха да очертават цялостна картина. Тя изпитваше същата тръпка, каквато пронизваше оформител на вътрешното пространство при развиване на нова ролка тапети. Единственото, което я натъжаваше, беше, че нямаше да има възможността да се срещне с Оливър. Е, добре, казваше си философски, няма нищо лошо в това да си пофантазира, особено след като не пречеше на никого. Това лято в Англия бе идеална възможност да си поиграе на една игра, която бе съвсем различна от реалния ѝ живот вкъщи.

Но мисълта, че си фантазира за Оливър я накара да се почувства гузна по отношение на Гейб и тя тръгна да търси съпруга си. Намери го заспал на стола на Оливър, а договори и какви ли не листове бяха пръснати около него. Кристи го събуди внимателно, придружи го до спалнята, за да си легне, целуна го страстно и го остави да спи. В малкия кабинет синът им строеше къща от кубчета с Мариела, а тя се отказа от всекидневната им разходка поради внезапно разразилата се гръмотевична буря. Дъждът се стичаше от покрива, преливаше от разнебитените улуци и дори кучетата си легнаха в кошниците. Кристи не се чувстваше изморена. Стана ѝ студено, независимо, че бе края на юли, но не желаше да безпокои Гейб и да влиза в спалнята. В една стая намери купчина пуловери и жилетки. Всички се оказаха доста големи за нея — явно бяха на Оливър, не можа да намери нищо на Маги. Както и да е, мъжки дрехи отиваха много на тесните ѝ рамене. Избра си бледожълт кашмирен пуловер и докато го навличаше, усети леко горчив дъх на цитрусов лосион за след бръснене. Вдъхна дълбоко. Представяше си Оливър и гласа му, а сега дори успя да усети миризмата му. Усмихна се на собствената си глупост и се върна в кабинета, притъмнял в лятната буря, за да разтреби след Гейб. След като подреди всички документи на съпруга си на спретнати купчинки, тя се обърна към кутиите с дискети с решението да ги сортира вместо собственика на Бокхемптън. Първата, която ѝ попадна, беше „Пътеписи/Роман: Тъжна история“ и я пхна в компютъра, за да види

какво е записано на нея и какъв надпис да ѝ сложи. Кликна с мишката върху „Роман“ и на монитора пред нея се появи текст:

Спомням си онзи пикник край реката, сякаш е бил преди няколко часа. Всъщност беше преди цяла година и един месец. Мога да го опиша с най-големи подробности, защото, още докато бяхме там и седяхме край реката, съзнавах, че това ще се превърне в спомен и ще го запазя до края на живота си. Мина ми през ума, че ако някои дреболии от този следобед ми се изплъзнат, ще я забравя завинаги. Не бих желал това да се случи.

Бях седнал малко настрани на тревата с кръстосани крака и я наблюдавах. Тя лежеше по гръб върху карираното шотландско одеяло, което бях взел от къщи. Беше на черни и зелени карета, мисля, че десенът се нарича „Черна стража“, всъщност никога не съм знаел, но и не ме интересува. Беше със затворени очи, а дългата ѝ розова пола се бе вдигнала над едното коляно. Ако сега затворя очи, си я представям. Капачката на лявото ѝ коляно беше дребна като на момиче, на средата на дългия ѝ прасец забелязах тънък белег. Не можех да позная от какво беше. Така и не я попитах. Без да свалям очи от нея, отворих втора бутилка бяло вино. Беше италианско — „Тере ди Туфи“. Оттогава не съм го пил, но и досега усещам вкуса му. Беше задушно и много сънливо време. Може би ми се струваше така, понеже вече бяхме изпили една бутилка, или защото беше горещо. Но и поради друга причина. Остатъците от пикника ни бяха пръснати наоколо. Тя ги беше преместила от одеялото, преди да легне. Не мога да си спомня какво ядохме и това много ме измъчва. В състояние съм да опиша всичко друго — какъв точно бе цветът на полата ѝ, одеялото, което не бе толкова меко, колкото изглеждаше, колко овце пасяха на полето на другия бряг на реката, но колкото и да се мъча, не мога да си спомня какво ядохме. Може да не сме яли нищо, но пред очите ми са чиниите, по които имаше следи от храна.

Докато гледах как слънцето огряваше лицето ѝ и тя беше закрила очите си с ръка, изведнъж венчалната ѝ халка проблесна. Слънцето бе зачервило кожата над деколтето на бялата ѝ блуза. Чудех се дали да я събудя, може би слънцето беше твърде силно. Една пчела се повъртя над гърдите ѝ и се сетих за един италиански стих:

„Ще ми се пчела да стана...“

Не мога да си спомня по-нататък, нито кое е стихотворението, нито от кого е, но това е прекрасната представа на мъж, който завижда на пчелата, че кръжи толкова близо до любимата гърд. Стихът просто се изплъзна от устата ми. Усетих как гласът ми прекъсва, звучеше неприятно и затиснах устата си с ръка, за да спра потока от думи. Тя отвори очи. Искях да ѝ говоря. Желаех да я докосна, дори исках малко да я изплаша. Всичко това си го спомням. Но веднага отклоних поглед. Не можех нито да я гледам, нито да ѝ говоря, не можех да рискувам да загубя този миг, когато тя отвори очи и се взря в мен. Предпочетох да го запазя за себе си. Така че аз, какъвто съм си голям страхливец, извърнах очи. Докато сега седя зад бюрото си тук и спомените ми ме връщат година и един месец назад, и чувам на горния етаж Хелън да вика децата, струва ми се, че всичко се развива пред очите ми като на бавен каданс — полата, коляното ѝ, как отваря очи, как извърщам глава настрани...

Кристи усети, че я побиват тръпки въпреки кашмирения пуловер. В стаята беше мрачно поради облачното небе навън, а синкавата светлина от екрана беше призрачна. Тя потрепери, обгърна се с ръце, вдъхна мириса на Оливър. Замръзваше. Текстобработващата система ѝ бе позната и тя отиде в началото на файла. Знаеше, че не би трябвало да го прави. Когато Оливър ѝ каза, че може да чете материалите му, сигурно не е имал предвид това. Все едно че четеше чужд дневник. Не

мога да устои на изкушението, след като бе прочела края. Нали всичко това все пак беше игра. Самото начало на файла се състоеше просто от титулна страница, на която с едри букви пишеше:

ТЪЖНА ИСТОРИЯ

роман
от

АЛЕК БОУНС

Кристи се взря в страницата. Сигурно Оливър го бе написал. Един от пътеписите, който още не беше изтрит от дискетата, беше предназначен за „Дейли телеграф“ и в краткото описание на уикенда в Рим тя позна неговия стил. Значи Алек Боунс беше псевдонимът му. Тя набързо прегледа файла. Романът прекъсваше на страница 123-та, по средата на дванайсета глава. Тя се обърна към директорията, за да види кога за последно е работено върху романа — на 26-ти юни 16:06 ч. Това е била седмицата преди той да замине за Щатите. Романът беше в процес на работа. Оливър не беше й споменал, че освен журналистически материали, пише и романи, но в авторството на книгата нямаше никакво съмнение. Оливър явно, а може би тайно пишеше роман. Възможно бе да е искал тя да го открие — беше споменал нещо за драскачите, не журналистите, които се вълнуват, когато някой случайно открие върху какво работят, и значи всъщност я беше накарал да търси. Импулсивно дръпна бележника му с телефоните от полицата и погледна на „Дейли телеграф“. Имаше цял списък с имена, а номерът на Питър Форбс беше директен. Тя веднага го набра.

— Форбс — отговори забързано мъжки глас.

— Господин Форбс? Съжалявам, че ви безпокоя, казвам се Кристи Мур Макарти — изрече тя с провлачения си напевен глас. — Обаждам се от името на Оливър Калахан.

— А, да, току-що получих факс от него.

— Той в момента е в нашата къща в Северна Каролина, докато ние сме в Уилтшър и ме помоли да проверя дали имате номера на факса там.

— Точно така, разменили сте се с тях. Сега ще проверя. Имам няколко телефонни номера. Оливър, Оливър, Оливър... да, ето го 9196750902.

— Правилно. Сигурно е искал да се увери. Господин Форбс, може ли да ви задам един въпрос?

— Заповядайте. — Гласът на Питър омекна както на повечето мъже, дори нетърпеливи редактори, когато разговаряха с нея.

— Оливър ме накара да проверя номера на някой си Алек, Алек Боунс. Не мога да го открия, дали вие не бихте могли да ми помогнете?

— Алек Боунс ли? — Питър се засмя. — Не, въобще не се сещам. Какво име само. Почакайте, сега, когато го споменахте, си спомням, че съм чувал това име и то от Оливър. Да не би да не е някоя от неговите шеги? Да знаете, той е ужасен шегаджия. Според мен просто ви е избудалкал.

— Вероятно сте прав. Не е приятно, когато някой прави за смях чужденци.

— Не сте права, според онова, което току-що ми изпрати, ми се струва, че направо се е влюбил в сънародниците ви, затова не се безпокойте. Материалът ще излезе в неделния брой, ако искате да го прочетете.

— Непременно. Ще го чакам с нетърпение. Прочетох някои негови материали, той наистина пише добре.

— Вярно, когато спазва срока! — Питър отново се засмя.

— Оливър някога публикувал ли е друго, освен журналистически материали? Например писал ли е проза?

— Не, във всеки случай не знам такова нещо. Преди около година спомена, че искал да напише роман и аз му отговорих: „Само през трупа ми“.

— Защо?

— Както ви казах, Оливър има проблеми със сроковете. Нямам никаква нужда журналист с постоянна рубрика да започне да се лигави с проза. — Изрече го презрително.

— Напълно ви разбирам. Не бива да ви задържам повече, господин Форбс. Сигурна съм, че сте много зает. Бяхте много любезен

и ми помогнахте.

— За мен беше удоволствие. Пожелавам ви приятно прекарване. Ако дойдете до Лондон, обадете се, ще ви разведа из редакцията.

— Много мило от ваша страна. Довиждане.

— Довиждане.

Значи Оливър бе замислил книгата си преди година. Вероятно беше първият му роман. Първите романи, Кристи го знаеше от времето, когато учеше сравнителна литература, почти винаги носят автобиографични елементи, дори и авторите им да твърдят, че са пълна измислица. В последната глава, той описваше връзка отпреди една година и един месец, значи към края на май 1992 г. Дълбоката мъка и страстта на разказвача бяха толкова силни, че човек не би могъл да си ги измисли. Докато Кристи принтираше ръкописа, тя се запита дали Маги знаеше за книгата, а също и дали любовната история ѝ бе известна? Кристи се почувства като шпионка. Ужасно много ѝ се искаше да седне на тихо местенце, където никой да не я безпокои и да прочете книгата на Оливър от кора до кора, но това не можеше да се изпълни. Преди принтерът да свърши, Джейк я намери и я повлече към кухнята, за да пекат сладки. Да пекат *сладки*. Кристи — предана съпруга, майка и пазителка на дома в продължение на десет години, започна да меси тестото настървено, с негодувание, че я бяха откъснали от заниманието ѝ. Тъкмо когато извади безформените сладки от печката, Гейб влезе в кухнята и я обгърна с ръце около кръста, а тя не направи ни най-малко усилие да прикрие неприязънта си. Обясни си я с прегорелите сладки, със сбърканата пропорция, с различното брашно, както и със съпруга си.

Гейб не можеше да разбере какво става с жена му. Беше раздразнителна като котка и явно копнееше двамата с Джейк да се махнат от главата ѝ. Това лято вече няколко пъти изпитваше желание да прочете мислите ѝ. Обикновено когато Кристи искаше той да отгатне какво се върти в съвършения ѝ ум, тя му подаваше сигнали, насочваше го и когато той най-после отгатнеше, тя го хвалеше за досетливостта му. Сега обаче се бе затворила в себе си както никога.

— Добре ли прекара следобеда, скъпа? — попита той и се зае да премеете трохите от сладките.

Тя го изгледа с празен поглед и сви рамене.

— Искаш ли довечера да излезем и да вечеряме навън? Да направим нещо, което ще ни бъде приятно. Вероятно Едуард ще ни препоръча някой ресторант.

Кристи се прозина.

— Изморена съм, Гейб. Довечера смятам да си легна рано.

Гейб остави метлата настрани и пристъпи към нея с протегнати ръце.

— Чудесна идея, Кристи. — Кристи се наведе и мина под ръката му.

— Ти не може да си уморен, Гейб. Спа половин ден. Ще почетем с Джейк, после ще звънна на Луси да проверя дали ще бъдат тук през уикенда.

— Мислех този уикенд да посетим къщата на Томас Харди в Дорсет. Знам, че искаше да я видиш.

— Не този уикенд, Гейб. Нямам сили. Всъщност поканих Едуард на обяд.

— Кристи, да не би да съм сгрешил? Да съм извършил нещо, което да те е ядосало?

— Разбира се, че не си. Държиш се чудесно. Мисля си за други неща. — Тя така го погледна, че той престана да ѝ задава повече въпроси.

— Добре. Мога да отскоча до града. Нещо да искаш оттам?

— Нищо. Всъщност, Гейб, има едно вино, за което Едуард ми спомена — италианско е. Казва се „Тере ди Туфи“. Искам да го опитам.

В Солсбъри Гейб успя да намери магазин, където продаваха любимия парфюм на Кристи и ѝ купи най-голямото шише, което имаха. От една антикварна книжарница се сдоби с томче поезия на Харди. Отиде чак до Уинчестър, за да купи кашон от италианското вино, за което тя копнееше. На връщане се отби във ферма, където клиентите сами берат плодовете и плати повече, за да му наберат. Когато се прибра вкъщи, положи трофеите в нозете ѝ и за награда получи слаба усмивка.

Когато загубиш нечие внимание и искаш да си го възвърнеш, инстинктивно започваш да се въртиш нагоре-надолу и да размахваш ръце. Това рядко минава незабелязано. По-умно ще постъпиш, ако излезеш от стаята. Повечето хора се стряскат, когато чуят вратата да се затръшва.

Кристи прочете „Гъжна история“ дотам, докъдето беше написана, толкова много пъти, че почти научи наизуст някои пасажки. Предположи, че в историята на Оливър имаше не само зрънце истина, но най-много я грабна представата за внезапната и покоряваща страст. Първият параграф на романа особено я привличаше. Сякаш бе написан за нея.

Не мога да намеря подходящо обяснение защо избрах именно този ужасен ден през този нещастен месец, за да опиша историята, както не мога да проумея как и защо се случи тъкмо на мен. Мога да кажа само, че преди две години животът ми най-неочаквано се промени изцяло и дванайсет месеца по-късно отново тръгна по предишните релси. Преди да се запозная с нея бях човек с щастлив брак, имах дете, прилична работа, няхах сериозни оплаквания, които да привлекат ръката на Съдбата към мен. Все още съм женен за Хелън, вече имаме две деца, дори съм на същата работа, продължавам да нямам оплаквания, но всички около мен се промениха неузнаваемо. Някои хора сядат да пишат, за да разкажат какво им се е случило или да дадат урок по морал за същината на живота и любовта, а също така да привлекат вниманието на публиката към себе си. Аз не желая нито едно от тези неща. Няма защо да описвам станалото, защото всъщност само двама души знаят какво действително се случи и мнението ни е съвсем еднакво. Не бих желал да гледат на мен като на мъж с морал, понеже съм останал при жена си — нито едно мое действие не е било мотивирано от морални съображения и ако искам тук

да изложи истината, не мога да започвам с лъжа. Лъгал съм прекалено много хора и никога не съм търсил каквото и да е обществено признание. Пиша, защото се боя, че след четирийсет години сигурно ще съм толкова затънял, че ще съм забравил, а ако забравя какво се случи през тази година, ако забравя какво съм изпитвал, каква беше тя, какво си казвахме, мириса ѝ, тогава няма да има за какво да живея. Когато срещнах Луиз, открих или пък тя откри неща в самия мен, които не знаех, че съществуват и на които никога не бях обръщал внимание. Тази книга представлява опит да издигна стена около тези неща и да ги запазя. Не вярвам, че Луиз ще се върне при мен. Едва ли някой отново ще напиша тези кълчета в сърцето ми. Не вярвам, че с тази книга читателят ще намери път към своите неизследвани местенца, да не говорим за моите. Полагам всички усилия да ги пазя само за себе си. През безкрайните отегчителни дни откакто Луиз ме напусна, не успях да намеря обяснение защо това се случи на мен, както и защо се случи тъкмо тогава. Известно време този въпрос не ми даваше мира. Струваше ми се, че трябва да намеря отговора или ще изгубя здравия си разум. Вероятно вече съм го загубил, но сега си казвам: „нещата просто се случват“.

Докато Кристи четеше, не можеше да се отърси от мисълта, че вероятно, въпреки всички усилия да си създаде идеален живот, който вярваше, че ѝ е предопределен, тя бе пропуснала единственото и най-важното нещо — да изпита истинска страст. Тази мисъл ѝ бе минавала през ума и по-рано, но тя я бе отхвърляла, понеже прагматично вярваше, че картината на съвършен вечен съюз между двама души, рисувана от писатели романтици е пълна с фалш, представлява чиста фантазия и едва ли има голямо значение. Преди да прочете книгата на Оливър, тя смяташе, че романтичният идеал на жените никога не би могъл да се осъществи и ще си остане в сферата на илюзиите, защото между мъжете и жените съществува разграничителна линия, която не може да бъде прекрачена. Мъжете не говорят много, нямат склонност

към интимност и не са в състояние да навлязат във вътрешния живот на друг човек. Докато четеше книгата му, тя се убеди, че не изпитва интерес към вътрешния живот на Гейб, нямаше да го допуска в своя и че с Оливър Калахан имаха еднакви схващания за силата на любовта.

СЕДМА ГЛАВА

Пощенска картичка до Били Феърфийлд, Лорънвил, Северна Каролина:

Драги Били,
Здравей, как си? Аз съм добре. Вчера с татко уловихме риба. Беше голяма. Тук, в Англия, е хубаво. Моля те, потърси Джексън и му предай много поздрави от мен. Тук има три кучета. Много е весело. Ще се видим.
Твой приятел Джейк Макарти

Най-после Маги се свърза със своя приятел Патрик. Той обикаляше със самолет Америка по работа, но не успя да стигне до Северна Каролина, затова двамата се уговориха следващата събота вечер да се срещнат в Орландо. След като Лия замина за Атланта за цяла седмица при своя приятелка от Австралия, която бе келнерка там, Маги очакваше, че Оливър ще се разсърди, че остава сам с децата една вечер, но той реагира изненадващо спокойно. Само каза, че знаел колко тя държала на Патрик и че не бивало да изпуска случая да се видят.

— Мога да се грижа за децата си трийсет и шест часа, Магс. Няма да ги уморя от глад, нито пък ще ги оставя да играят на уличното платно. Но ти ще ми липсваш. — Говореше искрено. След спречкването им по повод на материала му, отношенията им бяха сравнително добри. Поне не се караха много често. Оливър не беше така напрегнат както в Англия, почивката явно му се отразяваше добре. Решиха да прекарат последен ден на брега, после да излязат да вечерят сами, на другата сутрин Оливър да закара Маги до малкото местно летище в Уилмингтън, а той с децата да се върнат в Оук Ридж. Лили и Артър се бяха сприятелили със семейство Брейтуейт от съседната на „Оушън Едж“ вила и по-голямата част от деня играеха в

пространството между двете къщи. Лили бе спечелила разположението на съседката Джанис с решителните си маниери и с комплиментите си за прекрасните сандвичи с фъстъчено масло.

— Много по-хубави отколкото ги прави мама, госпожо Брейтуейт, жалко, че не живея близо до вас...

Маги и Оливър лежаха на пясъка и говореха за Патрик. Той беше един от малкото приятели на Маги и Оливър искрено го одобряваше, сигурно защото беше гей. Вероятно не беше без значение и обстоятелството, че Патрик не се опитваше да крие, че намира Оливър за ужасно привлекателен. Дватама с Патрик отдавна се шегуваха, че ако бракът с Маги не върви, Патрик ще бъде първият, към когото Оливър би се обърнал.

— Не съм сигурна дали Патрик наистина го приема като шега — измърмори Маги. — Всеки път, когато се видим, той ме пита много загрижено дали всичко е наред между нас. — Ол се засмя, а тя продължи: — Жалко, че ако между нас наистина възникнат проблеми, няма да мога да ги споделям с Патрик. Той ще избухне като бутилка с изстудено шампанско.

— Ами по-добре прави така, че между нас никога да няма проблеми.

— Звучи ми като заповед.

— Голяма жена си, можеш да се справиш.

— Не ми харесва думата „голяма“.

— Изразих се метафорично, скъпа, знаеш го. — Целуна я през банския костюм по плоския корем. — Магс, помниш ли как се запознахме?

— Как да не помня! Ти беше истински негодник.

— Не съм бил. Страшно те харесвах.

— Да, но не го показваше. Правеше много груби бележки по адрес на репортерките, подхвърляше ми, че ако искам да пиша за политика, би било по-добре да си стоя в провинциален вестник, че жените не можели да правят интервюта... Всички ми казваха, че си женкарят на редакцията. Всъщност се държеше като истинско прасе заради предрасъдците си към жените.

— Ами, през цялото време мислех, че Пийт не разрешава връзки между колеги и се чудех как да те преместя в друг вестник, за да мога да те поканя в леглото си.

— Не вярвам мнението на Пийт да е имало голямо значение за теб. То не попречи на връзката ти с Луиз.

— Магс, хайде да не започваме отново. Сто пъти ти казах, беше само лудост, реакция на страх. — Оливър побърза да отклони темата от Луиз. — По отношение на теб имах съвсем сериозни намерения, затова мнението на Пийт имаше тежест за мен. Ти ме предизвикваше, правеше впечатление на много умна, трудно бе да се добере до теб човек, беше толкова сексапилна...

— Розови спомени!

— Все още си такава.

— Само за теб.

— Много се надявам да е така.

Маги се обърна по корем, мислейки за тайната си и за Едуард. Вдигна косата от раменете си.

— Можеш ли да намажеш гърба ми, Ол?

— С удоволствие.

Той сипа масло на дланта си и започна да го размазва по кожата ѝ. Ръцете му се плъзнаха по задната част на бедрата и погалиха мястото зад коленете, където две бледозелени вени изпъкваха под загорялата кожа.

— Магс? Да?

— Какво е това?

Маги извърна глава и изгледа краката си отзад, където пръстът на Оливър се движеше по протежение на вената.

— Оливър, ние, които раждаме деца, ги наричаме разширени вени. На левия крак я получих, когато бях бременна с Лили, а от Артър имам тази на десния крак. Не е приятна гледка, нали?

Ол целуна нежно и двете.

— Красиви са. Най-красивите бойни белези, които съм виждал. — Той отново ги погали и Маги забеляза как се просълзи.

— Ол! Не мога да повярвам, че тъкмо ти се развълнува при вида на разширените ми вени. — Тя не обичаше, когато Оливър ставаше сладникав. За щастие това му състояние никога не продължаваше дълго.

— Наистина се развълнувах, Маги. Повече от когато и да било. — Плъзна ръка по тялото ѝ, обхвана едната ѝ гърда и после неочаквано седна.

— Джанис! — извика. — Може ли да ти оставим децата за около час? Знам, че ще ги гледаш довечера, но дали ще може да ни заместиш за един час?

— Разбира се! Ще им дам да обядват. Печем хотдог. — Тя се показва над парапета на верандата. — Оливър, отново ли изгаряш?

— Може и така да е.

Маги и Оливър се оттеглиха в спалнята, разположена в ъгловата стая на къщата. Соленият бриз нахлуваше през отворените прозорци.

Кристи реши да даде коктейл за всичките си нови съседи и се обърна за помощ към Едуард, с молба да състави списъка на поканените.

— Коктейл ли? Никой в Комптън Пърлу няма да разбере какво става, Кристи. Много ще ги разглезиш.

— Искам само да се уверя, че каня хората, които заслужават, Едуард. Помислих си да поканя всички, с които ни запозна, но не знам дали се разбират помежду си.

— Всичко ще бъде наред, стига да не се свалят. Всъщност като си помисля, вероятно ще е още по-добре, ако наистина започнат да се свалят. — Едуард размишляваше. — Ще се превърне в легендарен случай. Хайде сега да започваме списъка на гостите. Чакай да видим. Аз, разбира се.

— Естествено.

— Смахнатата Луси и Чарлс Уикъм-Едуардс.

— Защо я наричаш смахната, Едуард? На мен ми изглежда съвсем нормална.

— Нали знаеш, Кристи, външният вид лъже, особено при англичаните. Майстори са на преструвките. За да бъде честен, ще ти кажа, че Оливър го измисли. Той умира да измисля какво ли не. Покани сър Найджъл, семейство Хенгъм, а също и Имоджин и Къртис.

— Как е фамилното им име?

— Имоджин Бъркли и Къртис Ейбръмс. Адресирай поканата до Имоджин и Къртис.

— Искаш да кажеш, че не са женени?

Едуард ѝ прошепна с поверителен тон:

— Живеят в грях, но не казвай на никого, че аз съм ти го казал. Освен това покани Бил и Сара Тренчър от Голямата къща.

— Това не е ли петролният милионер, с когото ме запозна? Мъжът с червеникавокафявия жребец? — Едуард бе представил Кристи на Бил, който яздеше огромния си кон и в същото време разтовареше по клетъчния си телефон.

— Всъщност милионер от вторични суровини, Кристи, той не обича да се споменава за това. Откакто купи имението, се оттегли от бизнеса и колкото по-малко се говори за него, толкова по-добре. Луси никога не пропуска възможност да го попита дали може да ѝ даде съвет за някоя купчина боклуци, които е събрала в конюшната, на него му става много неприятно.

— У нас ценим хората, които са се издигнали със собствени сили.

— Аз предпочитам жени, които сами са, се издигнали. Не е лошо да поканиш викария и жена му...

— Няма ли да имат нищо против, че ще присъства... неженена двойка?

— Боже мой, не! Викарият не е такъв човек, освен това играе крикет с Къртис, а по тези места средното число на ударите в крикета надминава всякакви морални съображения. Ще трябва да поканиш Бриг — бригаден генерал Нютън-Баулс, той много се прояви във Войната в Персийския залив, жена му е дребничка и прилича на мишка, а той непрекъснато я тормози — казва се Марта, много подходящо. Ако искаш да има и по-млади хора, покани Джорджи Ламингтън и съпруга ѝ. Къщата им винаги е пълна с гости. Ще ѝ се обадя от твое име и ще ѝ съобщя. Сигурен съм, че ще се зарадва. Чакай сега да видим... кой още заслужава да бъде поканен? Разбира се, Оливър трябваше да бъде тук и жалко, че го няма.

— Нали? — изрече Кристи натъртено.

— Старият Оливър е душата на компанията... Може да се обърнеш и към някои фермери, с тях човек може да се посмее — особено с някои. Артър Кромли от Кромли Хаус например, собственик е на няколко хиляди акра. Негодникът ги е засадил с рапица и полето прилича на някоя ужасна и евтина испанска картина, но предполагам това е цената на членството в Европейския съюз. Аз ще доведа Хилъри от аукционната зала, ако разрешаваш. Може да те развесели.

— Както искаш.

— Като споменах аукционната зала, Кристи, нали не си забравила, че утре ще дойдеш с мен на разпродажбата?

— Не съм, чакам я с нетърпение.

— Отлично. Значи събрахме двайсетина души за твоята забава. Утре сутринта ще те взема в 9:30. Добре ли е?

— Чудесно. Благодаря ти, Едуард. Днес ще напиша поканите.

— Покани ли? Ужасно шик. Ще им направи много силно впечатление. „Заповядайте в дома на госпожа и господин Макарти“... Довиждане, Кристи.

У дома в Бокхемптън Хаус! Каква божествена идея! Ако къщата беше нейна, би направила някои дребни изменения, разбира се. Би махнала стената между кухнята и килера, би боядисала гостната, за да не изглежда толкова потискаща в мрачни дни, а малкия кабинет би превърнала в хубава стая за игра на децата, би могла да я продължи чак до терасата... Без каквито и да е радикални промени, за партито би могла малко да разнообрази нещата. Ако вечерта беше хубава, щеше да отвори всички врати към градината, така че терасата и моравата да служат като продължение на стаята. Ако можеше да намери някой хубав плат в Солсбъри, щеше да го метне върху диваните, които Бумър беше развалил, можеше да намери нещо и на аукциона утре. Едуард ѝ беше споменал, че ще има разпродажба и на платове.

Кристи се бе самопоканила на аукциона на „Бишъп & Муди“. Само веднъж бе присъствала на разпродажба на „Сотби“ в Ню Йорк и ѝ хрумна, че би било интересно да види как се прави това в провинцията. Самият Едуард щеше да я ръководи, беше ѝ казал, че ще има някои интересни неща. Залата за аукциона бе пълна, когато пристигнаха в десет без пет минути и след като снабди Кристи с номер за наддаване, Едуард я настани на предно място в секцията за килимите. Той поздрави неколцина редовни дилъри, преди да заеме мястото си на подиума. Огледа присъстващите и с чукчето тупна леко по катедрата, за да привлече вниманието им.

— Добро утро, дами и господа. Смятам, че сме готови да започваме. — Прочисти гърлото си и се усмихна на въззрастния носач, който му донесе чаша вода.

— Благодаря, Дерек, но я предпочитам с парченце лимон. Да не си прекалил с тоника, а? — Присъстващите се разсмяха добродушно и двама носачи с бели престилки внесоха номер едно — голям казашки килим, и церемониално го разстлаха в средата на празното място отпред.

— Започваме наддаването от седемдесет лири. — Едуард огледа залата, забеляза онези, които кимнаха, които дадоха знак с пръст, други, които се усмихнаха и весело размахаха табелките си с номерата. — Седемдесет и пет, осемдесет, осемдесет и пет, деветдесет. Деветдесет първи път... Деветдесет и пет, сто. И пет. И десет. И петнайсет. И двайсет. И двайсет и пет. Сто двайсет и пет първи път...

Чукчето удари по катедрата. До номер десет Едуард вече влезе в играта и започна да се шегува с публиката. Хвърли поглед към персийския килим на подиума, който в каталога бе описан като „две части, едната от тях поправена“.

— Номер единайсети. Персийски килим. Хубав. В две части, значи е по-лесен за носене. Кажете, не е ли красив! Можете да направите от него каквото пожелаете. Хайде, Питър, той плаче за твоята игла и конец. Предлагам осемдесет лири. Осемдесет и пет. Деветдесет... Хайде де! Вие почти заспахте. Събудете се, събудете се. Прекрасен персийски килим в две части. Всеки би могъл да го вземе. Деветдесет и пет...

Кристи огледа мизерната зала, любопитно ѝ бе да види кой присъства. Имаше търговци на килими, Едуард ги познаваше по име, някои от тях приличаха на иранци. Когато изнесяха някой особено хубав килим, те всички заедно се спускаха към средата на помещението и закриваха гледката за останалите, с крака повдигаха ъглите на килима, за да видят възлите на опаковата страна. Присъстваха няколко добре облечени домакини, които се надяваха да вземат нещо евтинко за стаите на отрасналите си деца. В помещението се въртяха седем или осем носачи с бели престилки, на възраст от около четиринайсет до около сто и пет години. Кристи нададе ухо към разговора на съседите си, явно местни дилъри, които си споделяха проблемите при купуване на големия пазар в Истанбул. Чу глас зад

гърба си, обърна се и видя много слаб мъж с тъмносин костюм, с риза без яка, със зализана назад коса и явно изкуствени зъби. Когато се усмихнеше, а той го правеше доста често, показваше умелата зъболекарска работа и бърчеше нос.

— Скъпа! — поздрави той жената, облежната на парапета до Кристи, и ѝ прати две въздушни целувки за двете бузи. — Не съм пропуснал номер дваисет и осем, нали? Тази сутрин просто не можах да се измъкна от леглото.

— Късно ли си легна, Майкъл?

— Ужасно късно. — Той пак набърчи нос. — Но да ти кажа, заслужаваше си.

— Хайде сега, малко внимание от всички. Предмет номер дваисет и шест. Облекло за яздене на камила, поне така ми казаха. Видях, че много от вас са пристигнали на камили тази сутрин и наистина ми стана жал за вас. Човек трябва да има и подходящи дрехи, там е проблемът. Кой каза да започнем от осемдесет? Питър? Благодаря. Осемдесет. Осемдесет и пет. Деветдесет. И пет. Сто И пет. И десет. И петнайсет. Сто и петнайсет. Сто и петнайсет втори път. Продадени.

Докато наблюдаваше как Едуард ухажва публиката с голяма лекота, Кристи осъзна, че бе роден за тази работа. На него явно му беше приятно да се шегува с купувачите и през годините си бе създавал репутация поне сред половината от редовните посетители на търгове. От всичките вероятно двеста и петдесет килима, само десет или петнайсет си заслужаваха цената и представляваха интерес, но Едуард не пестеше усилията си и всъщност се забавляваше много повече с изключително износените килими, някои от които имаха и дупки, цветовете им бяха избелели и станали неопределени, а шарките им вече не си личаха. Когато донасяха някой особено овехтял килим, Едуард се шегуваше с дилърите:

— Нали знаете какво казват — ако ги купите изтъркани, вие няма да ги изтъркате повече, нали? Не можете да отречете, че има логика.

— Осемдесет и втори номер. Покривка за легло. Много красиви медальони и шарки. Хубави малки птиченца в единия ъгъл. Тъкмо да се пъкне човек под нея в студена нощ, какво ще кажете, господин Д.? Предлагам да започнем от петдесет. — Кристи забеляза, че хомосексуалистът зад гърба ѝ заложи. Той нито направи знак, нито

махна с ръка, само набръчкваше носа си, когато Едуард го погледнеше. Залогът стигна до сто и дваайсет, и тогава се появи засечка.

— Някой ще предложи ли повече от сто и дваайсет? Господин Д.? Благодаря. Един път сто дваайсет и пет. — Носът отново се набръчка. — Трийсет зад вас. Трийсет и пет. Четирийсет в дъното на залата. Четирийсет и пет. Носът си отбеляза нещо в бележника, тръсна, глава назад, обърна се презрително с профил към Едуард и затвори очи. — Продадена за сто четирийсет и пет. — Едуард отпи глътка вода.

— Номер седемдесет и пет. Афганистанска пътека с осмоъгълници и типични шарки. Струва ми се, че в средата ѝ има една афганистанска дупка. Поне няма защо да се тревожите къде ще попадне колът на палатката. Килим плюс дупка. Изгодна сделка. Питър? Петдесет. Благодаря. Петдесет и пет, шейсет. Седемдесет. И пет. Наддаването се покачва на осемдесет. Това е голяма сума за килимче, на цената на прилично кече. Пътеката е дълга. Бих казал като за марафон. — Шегата му беше посрещната с мърморения от страна на публиката. — Чували сте това и по-рано, нали? Защо да не проявим благотворителност... Осемдесет. Първи път осемдесет. Персийски килим. Никой не бива да си тръгва днес без персийски килим и един от тях е на пода пред вас...

Едуард продължи със същото темпо два часа и половина и малко след дванайсет и половина продаде последния килим. Някои от залагащите си тръгнаха, други се преместиха в залите, където щеше да има разпродажба на мебели. Едуард се приближи до Кристи и избърса челото си с голяма ленена кърпа.

— Боже, колко е топло тук. Слушай, какво ще кажеш да обядваме в кръчма. Хилъри ще води аукциона следобед, така че можем да се измъкнем.

Едуард излезе с тъмносиния си мерцедес от паркинга и подкара към село Питън.

— Надявам се, че нямаш нищо против кръчма, в Солсбъри няма много места, където човек може да обядва, а аз не бързам да се връщам. Сигурна ли си, че не искаше да останеш и за останалата част от аукциона?

— Не. Достатъчно вълнения преживях за един ден. Да ти кажа право и аз съм гладна. Когато пазарувам, винаги огладнявам, дори когато се разхождам само край витрините.

— Сериозно? Аз пък огладнявам, когато продавам, от пазаруване губя всякакъв апетит. „Сребърното рало“ е прилична кръчма — освен киевски котлет с пържени картофи, приготвят и други неща.

— Звучи чудесно — каза Кристи и погледна крадешком Едуард в огледалото.

— Е, забавно ли ти беше? Какво очакваше?

— Съвсем друго. Не очаквах да има толкова професионални дилъри. Мислех, че ще присъстват само сладки бабички, които си купуват това-онова за къщите.

— Тъкмо с малките сладки бабички внимаваме, с тях е много по-трудно, отколкото с дилърите.

Продължиха мълчаливо до път А36.

— Знаеш ли, често си мисля, че най-добрият начин да оцениш красотата на Уилтшър е когато я гледаш в огледалото за обратно виждане — каза неочаквано Едуард. — Странно, но тъкмо тогава всъщност възприемаш цялото това пространство — посочи огледалото с пръст, — виждаш как земята, полята изведнъж се отдалечават от теб, усещаш същината на целия пейзаж. Оставаш с чувството, че къщите току-що са израсли, забелязваш всички нюанси на варовика с оттенъци на мед, синкавия лиас^[1], зеленикаво-сивкавия фон с цвят на плесен, блясъка на тухлите и кремъка, когато слънцето ги огрее. Виждаш ли онзи пушек над горичката? Никога не бих казал, че е дело на човек. В тази част на страната има нещо диво, праисторическо, нищо подобно на блудкавите хълмчета на Котцуолдс, а тук — той почука по огледалото, — тук можеш да оцениш мащаба на цялата местност.

Кристи кимна малко смутена, че Едуард използваше огледалото единствено, за да се наслаждава на гледката.

След като се настаниха в „Сребърното рало“ близо до огъня, който гореше весело, въпреки топлото време, донесоха им бутилка кларет и взеха поръчката им за обяда. Едуард свали сакото си, охлаби вратовръзката си, облегна се назад и разроши с ръка пригладената си, леко прошарена коса.

— Какво удоволствие е човек да обядва с красива жена.

— Не можеш да се оплачеш от липса на приятелки, някои от тях са красиви и обзалагам се, че флиртуват с теб — Луси, Маги...

Едуард се усмихна и издърпа вратовръзката си.

— Луси флиртува с всеки мъж между седемнайсет и сто и дванайсет години. Към мен никоя от тях няма специално отношение. А Маги е друга работа. Както и да е, никога не си ни виждала заедно. Какво те кара да мислиш, че тя флиртува с мен?

— Женска интуиция — предположи със сладък глас Кристи. — Винаги говориш за нея като че ли много я харесваш.

— Вярно е, и тя заслужава това. Много, много съм привързан към Маги Калахан. Тя заема особено място в сърцето ми.

— Знам. Може да съм тук отскоро, но винаги съм смятала, че подушвам бързо това-онова. — Кристи ровеше салатата с вилицата си. — Взаимно ли е?

— Много странен въпрос. Всъщност аз самият съм си го задавал. — Тонът му, който в началото на разговора беше шеговит, омекна забележимо. — Когато тя е тук, имам чувството, че съм я познавал през целия си живот, няма нещо, което не бих могъл да споделя с нея. Тя е добра приятелка. Сега, когато я няма, е, малко ми е трудно да определя какво чувствам. По дяволите, липсва ми. Също и Оливър, разбира се. Свикнал съм да се виждаме. Всички заедно или поотделно, както и да е. Може би съм по-привързан към Маги, защото Оливър прекарва доста голяма част от времето си в Лондон, а ние с нея си правим компания — аз в самотата си на ерген, а тя, когато ѝ дотежава да бъде жена без съпруг.

— Представям си много добре. Сигурно ви е приятно — окуражи го Кристи.

— Да, благодаря на съдбата. Не знам защо ти говоря за това. Предполагам, че е по-лесно човек да се довери на непознат. Може би това е една от причините католиците да се оправят толкова добре. — Доизпразни бутилката в чашата на Кристи, по-голямата част от нея бе изпил сам, и даде знак на келнера да донесе нова.

— Според теб Оливър има ли приятелка, неомъжено момиче, с което поддържа връзка, докато е в Лондон и се прави на ерген?

Едуард се развесели.

— Не мога да разбера какво ви става на вас, жените. Маги ми зададе подобен въпрос малко преди да заминат. Явно много ви занимава идеята за изневяра. Това ми напомня мисълта на Джордж Бърнард Шоу: „Какво е добродетел, ако не солидарността на женените?“. Хубава мисъл, нали? За съжаление не е вярна. Но да се

върнем на въпроса ти, нямам ни най-малка представа дали Оливър има приятелка. Бих извил врата му, ако чуех подобно нещо, но не ми е съобщавал.

— Вероятно не му се иска да извиеш врата му.

— Би бил ненормален, ако някога изневери на Маги. Всъщност понякога наистина е същински идиот.

— Питам те само защото в момента чета една книга, която намерих в Бокхемптън. В нея се разказва за много силна страст, която е осъдена да се изпепели. Искам да кажа, описана е взаимна любов, но по различни причини двамата трябва да се разделят. Вероятно това съм имала предвид, когато зададох въпроса си.

За миг Едуард Арейбин придоби ужасно тъжен вид.

— Понякога тези неща се случват, не можеш да се бъркаш в живота на другото само защото си мислиш, че го обичаш. Никой няма това право.

— Така ли? — възрази невинно Кристи. — Нали във войната и любовта няма правила?

— Не, не е така. На война може би, но ако си влюбен, не можеш да играеш на покер и да заложиш покрива над главата си. Просто не можеш. Особено когато не си сам, до теб има и други — деца и така нататък. Това е моето мнение.

Кристи отпи от виното. Мислите ѝ се насочиха не към децата на Калаханови, а към Джейк. Никога не би извършила нещо, което да заплаши щастието му, дори и животът ѝ да зависи от това.

— Значи смяташ, че Оливър никога не е имал тайна любов? Не е изживял никаква голяма страст — усмихна се така, че Едуард да не си помисли, че го пита на сериозно, — която да е изоставил заради Маги?

— Отвън човек никога не знае нищо за нечий брак, освен ако не е вътре в нещата. Искам да кажа, че само двамата си знаят. Някои двойки на пръв поглед изглеждат щастливи, а бракът им е разкапан из основи, други пък — старомодни, поочукани изживяват най-сладкия брак. Но да отговоря на въпроса ти — той бутна настрана чинията си почти недокосната, — не, не смятам, че Оливър е имал тайна любов, която е изоставил. Ако обича някого, това е Маги.

— Откъде знаеш? — Кристи се беше хванала здраво за темата. Желанието да узнае нещо я бе завладяло.

— Може би дълго продължилата близост поражда неприязън. Вероятно Оливър не осъзнава доколко зависи от Маги и колко много я обича. Може би не си дава сметка за силата на любовта си, сигурно в такъв случай би могло да се каже, че любовта му е загубена. Основното обаче е, че дълбоко в сърцето си Маги знае за неговите чувства. Така че тя ще направи всичко, за да останат заедно.

Той изговори всичко това бързо, с горчива нотка в гласа, която Кристи възприе като завист. Значи Едуард Арейбин беше влюбен в Маги и някога се е надявал, че тя също е влюбена в него, по тази причина проявяваше ревност. А поради това, че бе влюбен в нея, той не бе в състояние да повярва, че Оливър би могъл да обича друга жена. Явно Едуард не бе чел „Тъжна история“ и нямаше никаква представа как Оливър беше описал Маги или Хелън, както я наричаше в книгата си — „съвсем прилична, обикновена жена, която е трябвало да се омъжи за всеки друг, но не и за мен“. Кристи харесваше Едуард, той беше добър по сърце, но тя търсеше нещо много повече от доброта. Кристи искаше да изпита чувство опасно и ужасяващо, което би я помело като приливна вълна. Обядът с Едуард беше прекалено приятен за апетита ѝ в момента. Спомняйки си как Оливър беше описал любовта си, тя се усмихна на себе си.

— Това развеселява ли те?

Кристи се напрегна и помисли усилено какви бяха последните думи на Едуард.

— Не, но представата ти е много романтична. Обичам романтиката, а ти? Животът в Англия е много по-романтичен, отколкото в малкия Лорънсвил, щата Северна Каролина.

— Много странно. Романтика има навсякъде, където я потърсиш.

— Тук си прав. — Кристи отново наведе глава и го погледна изпод ресниците си. Ако Едуард Арейбин беше опитен и циничен мъж на средна възраст, когото са свалили доста млади и не толкова млади жени, не го издаде с нищо.

— Ако се огледаш достатъчно добре, можеш да намериш романтика навсякъде, където пожелаеш. Дори в Комптън Пърлу.

— Така ли мислиш? — попита замечтано Кристи.

— Не само го мисля, сигурен съм — призна Едуард с усмивка.

— А ти оглеждаш ли се, Едуард?

— Аз? Боже опази. Беше само констатация.

На Кристи ѝ харесваше да я пожелава всеки мъж, когото срещнеше, тя никога не бе изпитвала съмнения относно привлекателността си и вярваше, че е съвсем в реда на нещата да се радва на мъжкото внимание. Затова ухажваше всеки мъж, с когото се запознаеше. Не че имаше намерение да ляга с него, просто искаше той да изпита поне малко завист към Гейб. По този начин тя упражняваше мускулите си. Никога не беше приемала поведението си на сериозно, за нея бе просто един вид игра. Сега откри, че въобще не я интересуваше дали Едуард Арейбин я желае или не. Тя не го желаше, но искаше, макар и за кратко нещо съвсем, съвсем различно.

Маги и Оливър спориха къде да вечерят преди заминаването на Маги. Оливър много държеше на малък тайландски ресторант, който откриха на около петнайсет километра от Холдън Бийч в градчето Шалот. Нравеше му се, че малко имигрантско семейство е събрало куража да отвори ресторант в тази изостанала част на света, харесваше му и фактът, че тъй като ресторантът нямаше лиценз да сервира алкохол, в края на листа с менюто, благородно им се предлагаше „2 долара за наливно“.

— Случвало ми се е да го прочета и на други места, но за пръв път в ресторант — отбеляза Оливър. — Направо на сметка!

Вечерта Маги най-после успя да го убеди да опитат нов ресторант — „Лошия Боб“, който рекламираше истинска домашна кухня. Макар че беше петък вечер и едва девет часът, ресторантът беше празен, когато пристигнаха.

— Да не сме подранили за вечеря? — обърна се той към келнерката с къса розова поличка и малка бяла престилчица.

— Не, приятел, по-голямата част от редовните ни клиенти вече идваха и си тръгнаха. Май не сте оттук, а?

— Не, от Англия сме.

— Добре дошли! — Посочи етикета, забоден върху лявата ѝ гръд. — Аз съм Уенди, както пише тук и наистина се чувствам щастлива, че ще ви обслужвам тази вечер.

— Е, благодаря, Уенди — отвърна официално Оливър. — Аз съм Оливър, а това е съпругата ми Маги. — Странният американски обичай на представяне в ресторант му беше приятен.

— Ами радваме се, че тази вечер сте тук. Да ви донеса ли нещо, докато видите менюто? Може би хъш пъпис.

— Какво е хъш пъпис, Уенди? С това наименование са ми известни само обувките, които се рекламират от куче порода басет?

— Ами има го в менюто. Наистина е хубаво. Все едно че си поръчваш операция за байпас — двоен байпас за обикновена поръчка или троен байпас, ако ги поръчате с масло и мед.

— Кои ще ни препоръчаш, Уенди?

— Ще ви донеса тройни. Поне да свършите тази работа както трябва. — Тя намигна, а докато се отдалечаваше, Оливър огледа краката и задника ѝ.

— Много ти харесва, нали, Ол?

— Кое? Да гледам задника на келнерката ли?

— Не, от това не се изненадвам, интересно ми е, че обичаш да се представяш навсякъде.

— Аз съм добре възпитан джентълмен, Магс. Ако някоя дама ми съобщи името си, би било невъзпитано от моя страна да не ѝ кажа своето.

— Тя не е дама...

— Тъкмо затова! — Двамата се разсмяха.

— Ол, хрумвало ли ти е някога да се преместим в Щатите?

— Е, скъпа, на мен тук наистина ми харесва много.

Ол се опита да го изрече с акцент на южняк, но не се получи.

— Сериозно те питам.

— Сериозно, не, не бих го направил. Като за почивка ми харесва много, но тук няма място за хора като нас, Магс. Ние никога не бихме оцелели. За година аз ще се превърна в пияница.

— За месец...

— Благодаря, а ти ще започнеш да ядеш хотдог и да събираш долари по пясъка на плажа, децата ще ме наричат „сър“, аз ще трябва да си намеря лодка, за да излизам за скариди, ти никога вече няма да се печеш без горнище на банския, ще престанем да бъдем изискани, чувството ни за превъзходство ще изчезне, ще си живеем „по съседски“, ще загубим цинизма си, а без него накъде? — Ол продължаваше да се шегува, но Маги знаеше, че независимо от игривия си тон той говореше сериозно.

— Може би стабилността би ни се отразила добре.

— Стабилността не е добра за никого. За нас е добре да живеем напрегнато. Липсата на достатъчно комфорт ни се отразява добре.

Борбата е добра за духа. Ако не ми вярваш, просто сравни съвременното руско и британско изкуство.

— Вече не съм сигурна в това. По-рано и аз мислех като теб. Сега ми минава през ума дали няма да е по-добре, когато се събудиш, да знаеш какво ще правиш през деня.

— Магс, това е едно от малкото предимства на твърдоглавието ти. Ти винаги заспиваш със съзнанието какви мисли точно ще те занимават на другия ден.

— Много смешно. Искам да кажа, че тук е по-цивилизовано отколкото в Англия. Когато искаш да влезеш в движението по пътя, знаеш, че другите шофьори ще ти дадат път, при това го правят с усмивка. В Англия би могло и да се случи, но по-скоро някой ще изкрещи „майната ти кучко“ и ще надуе газта.

— Магс, тук сме само на почивка. Когато идваш на гости в такава страна, нямаш представа какво е да живееш постоянно тук, също както семейство Макарти не знае какво става в Комптън Пърлу. За нас това е само игра, гледаме през ключалката, зрителното ти гюле е ограничено.

Маги поклати глава упорито.

— Разбирам какво ми говориш, но тук хората са подобри. Вярват си един на друг, харесват се. Схващаш ли какво искам да ти кажа?

— Не. — Оливър довърши последното си хъш пъпис — малко топче изпържено тесто със същата дупка като на донътс. — Не вярвам, че хората се харесват, където и да било. Те просто знаят, че за да оцелеят, имат нужда едни от други, също и за да се борят със самотата, затова правят компромиси и се преструват, че се харесват, понеже така е по-лесно. Общуването е част от цивилизацията. — Той насочи печеното на скара ребро към Уенди. — Да не мислиш, че Уенди ни харесва? Да не би да си представяш, че според нея наистина е „чудесно“ да ни сервира за някакви си пет долара на час? Как не. Тя просто смята, че има възможност да получи по-голям бакшиш, ако е любезна с нас.

— Това е различно — настоя Маги. — И английските, и американските келнерки се стремят да получат по-голям бакшиш, но американката по природа е по-любезна, докато англичанката поначало е намусена, защото е длъжна да ти сервира.

— Всичко това трябва да ти подсказже, че американката е или по-комерсиална, или просто по-умна.

— Ол, знаеш ли, че си стар негодник — циник?

— Благодарение на тази моя циничност днес съм в това положение — призна той със самодоволна усмивка. — Както и да е, Магс, следобед каза нещо друго. Каза, че съм страстен, пламенен и те карам да се чувстваш като ученичка.

— Казах ти и че това не бива да ти замайва главата.

— Не е възможно... — Той я погали по крака със своя подмасата, после забодде вилицата си в купата със салата. — Виж, Магс, поръчах си нормална салата като гарнитура, а ми донесоха половината естествени запаси от сурови зеленчуци на света. Наистина е забележителна страна. — Пъхна в устата си две листенца салата и голямо количество домати, леко поръсени със сирене пармезан. — Ще ми липсваш, Магс.

— Няма да ме има само трийсет и шест часа.

— Ако ме питаш, цели трийсет и шест тъжни часа. Бихте могли да дойдете и вие с децата.

— Защо, да ви развалим клюкарската среща ли? Да ви отнема възможността да злословите по мой адрес? Дори не мечтая за подобно нещо. Не искам да преча на приятелството ти, освен това знам, че винаги предпочиташ да се виждате с Патрик насаме. Както и че обичаш да се виждате с Еди насаме. Имам доверие и на двамата.

— На мен и Патрик ли?

— Тъхъ.

— Защото е гей ли?

— Именно затова. Ако не беше гей, нямаше да те пусна да заминеш сама — изрече лаконично Оливър.

— Не говориш сериозно, нали, Ол?

— Е, разбира се, бих те пуснал да отидеш да се видиш с някой свой приятел, но не би ми било приятно. Няма да заспя цяла нощ от мисли какво ли става. — Каквото и да говореше Оливър, той никога не се бе замислял сериозно по въпроса дали Маги би му изневерила.

— А ти какво смяташ, че мисля, когато си сам в Лондон?

Оливър не отговори.

— Ол? — настоя тя. — Трябва ли да ти вярвам?

— Не ми ли вярваш?

— Невинаги. Възможно е да имам причини да не ти вярвам. Понякога, когато ми казваш нещо или споменаващ с кого си, не знам да ти вярвам ли, или не. Предполагам, че това се дължи на Луиз.

— За бога, Маги! Няма ли да се откажеш от тази тема? Разказах ти всичко, изповядах ти се напълно, извиних ти се. Разбрахме се да не говорим повече за това. — Тонът му беше отчаян.

— Ако не говоря, не значи, че не мисля по този въпрос. Според мен сгрешихме, когато се споразумяхме да не говорим за това.

— Магс, цели две седмици непрекъснато разисквахме Луиз. Говорихме за нея много по-дълго, отколкото някога съм мислил за нея, да не говорим пък колко съм спал с нея. Ако тя поначало не ми беше станала досадна, бих загубил всякакъв интерес към нея, докато цели две седмици я обсъждахме с теб. Казах ти какво се криеше зад всичко това — бях изплашен. Плаших се от това, че съм поел ангажимента да живея с един човек до края на живота си. Луиз беше нещо като неволна, рефлекторна реакция. Последен салют на умирация войник. Нищо повече от това. Важното е, Магс, че не беше любов. Беше само секс.

Маги усети как стомахът я свива.

— Значи, когато е само секс, това не се брой, така ли? Може свободно да се любиш, с която си пожелаеш, при условие да не я обичаш.

— Разбира се, че не обичам никоя жена, освен теб.

— Спал ли си с друга жена, Ол? След Луиз? Имал ли си други връзки? — Ето, най-после зададе въпроса, който толкова я мъчеше.

— Не, Маги, за последен път ти казвам — не. Защо не ми вярваш? Наблюдаваш ме непрекъснато, а твоето недоверие към мен пречи повече на брака ни, отколкото ако наистина имах връзка. Но нямам — добави той бързо. — Няма ли да престанеш да привикваш стари духове! Искях да кажа, че е различно да ревнуваш заради някакъв флирт и да ревнуваш жена си, защото се е влюбила в някого. Извинявай, но едното е дребно чукане, прегрешение, ако искаш, така го наречи, а другото е измяна.

— Значи няма да ревнуваш, ако пофлиртувам с някого и спя с него? С Патрик или с някой друг?

Оливър се заля от смях.

— Ако успееш да спиш с Патрик, обещавам ти, че ще изям старата си шапка, преди да започна да ревнувам. Дори ще те потупам по гърба. Ето това наричам аз да минеш от върховното към ужасното. Искам да кажа, Магс, че не си жена, която би се забъркала с банална сексуална връзка. Ако някога имаш връзка, то ще бъде, защото наистина обичаш някого.

— Значи тогава ще ревнуваш?

— Да ревнувам? Направо ще убия негодника, след като съм убил теб. Или може би първо него ще убия. Още не знам.

— Значи главното, което искаш да ми кажеш, е, че ако ти ми изневериш, това е само чукане и не означава нищо, затова няма никакъв смисъл да те ревнувам, но ако аз ти изневеря, това ще бъде, защото имам чувства и затова ще ме убиеш?

— Единственият път, когато съм ти изневерил, бе с Луиз, иначе съм ти бил верен, с една дума, кратко и ясно, това е истината. — Оливър сияеше.

— Невероятно удобна система, какво ще кажеш, Ол? Връзката ти с Луиз не е означавала нищо, разказа ми всичко, макар да не забравяме, че аз я открих, и после всичко е пито-платено, а ако аз имам връзка, ще се стигне до убийство, така ли?

— С кого възнамеряваш да имаш връзка, Магс? Това ме интересува. Подскажи ми някои имена.

— По дяволите, не съм мислила. С когото и да било... с Боб Брейтуейт, с Патрик, с Чарлс Уикъм-Едуардс, с Едуард Арейбин... Няма значение, изброявам ги само заради спора, който водим.

— Добре, само заради спора, твой забележителен навик, скъпа моя, но хайде да ги обсъдим... — Той преброи съперниците си на пръсти. — Съседът Боб отпада. Той е дебел мързелив простак, интересуват го само резултатите от бейзбола, а Джанис направо би те наградила, за да я отървеш от него. Според мен ще направиш истинска лудост. Патрик — казах ти вече, че хрумването ти е направо смешно, по-скоро бих изял старата си шапка. Патрик желае мен, а не теб. Идеята за Чарлс е още по-невъзможна, Луси така го върти на пръста си, че никога не би могла да го откъснеш от нея, а за Едуард просто е смешно също като за Чарлс.

— Защо?

— Защо ли? Просто така, затова! Той е най-близкият ми приятел, достатъчно възрастен е да ти бъде баща, най-много би могъл да ти бъде брат, не притежава капчица романтика, но дори и да има, ти не си негов тип и най-после, понеже си моя жена. Нелепо е. Точка.

— Не е достатъчно възрастен, за да ми бъде баща, освен ако не ме е заченал на дванайсет години, а откъде, по дяволите, знаеш, че не съм негов тип? Ол, ти винаги свеждаш въпроса до мъжа, а не обръщаш внимание на жената. Задаваш въпроса по този начин: „Дали биха спали с Маги?“, а не „Дали Маги би спала с тях?“, а това е ужасно унижително. Смяташ ли, че цялата история на човечеството се гради върху избора, който мъжете са направили? Да не мислиш, че жените просто седят и чакат някой да ги избере, после някой да ги изостави или да ги стъпче, докато те се борят да оцелеят?

— Признавам, че възгледите ми може да не са особено съвременни, Магс, но наистина смятам, че когато въпросът опре до секс, мъжът е силният индивид, мъжете се борят и те са тези, които правят избора. Все пак те извършват оплождането, жените раждат и отглеждат децата. Затова когато използваме думата „майка“ всички знаем какви асоциации предизвиква — грижа, утеха, защита, успокояване, отглеждане и такива дивотии, а когато кажем, че някой е станал „баща“, това означава, че спермата е оплодила дяволското яйце. Раз-прас. Ето това е. Бам-бам, спермата среща яйцето. Чувал съм една тъпа теория, че първичният носител избира своя сексуален партньор, но според мен това е чиста глупост. Твърдя, че всички жени са обект на похотливостта на мъжете, грубо казано. В това се състои нашата огромна отговорност, това се очаква да извършим и от него трябва да се възползваме. Когато някой каже какво прекрасно дете е Лили, това за моя заслуга ли се смята? В никакъв случай. То означава „каква чудесна майка трябва да е Маги...“, така че не ни отнемай единствената отговорност, на която честно държим. Ако се обърнем към действителността и стигнем до самата основа, до дъното, сексът е свят на мъжа. Затова, когато налудничаво предлагаш потенциалните си любовници, аз анализирам мъжете и техните мотиви, а не твоите. В този случай ти заемаш второстепенно място. — Замълча и я потупа по ръката. — Не съм имал никакво намерение да проявявам неуважение.

— Бъди спокоен, не го възприех така. Просто проявих любопитство.

— Вие, хора, свършихте ли? — попита Уенди и се зае да бърше масата около тях.

— Да, свършихме, Уенди. Наистина свършихме. Ти сигурно чакаш да си тръгнеш към къщи. — Оливър ѝ намигна.

— Не. Стойте колкото искате, Оливър. На почивка сте. Явно, че прекарвате добре.

Когато най-последно си тръгнаха от „Лошия Боб“ и оставиха на Уенди 20 процента от сметката, Маги взе няколко решения. Реши никога да не казва нищо на Оливър за случилото се с Едуард. Прие, че Оливър може да не беше имал връзка след тази с Луиз, но нямаше причини да предполага, че в бъдеще нямаше да има други, затова стигна до извода, че мъжете от човешката раса определено се делят на два типа. Австралийската пустинна мишка или тип „А“ беше по природа полигамна, по характер агресивна и притежаваше три преобладаващи качества — хвърляше око на женските, имаше инстинкт за преценка на съперниците си и пълна липса на отговорност за действията си. Мъжът — бабуин или тип „Б“ мислеше и планираше действията си дългосрочно — той отдавна е свикнал така. Той прави избора си, знае какво ще стане — добро или лошо, но остава верен, независимо какво се случва. Маги се замисли дали бе възможно да раздели и жените на същите категории, но стигна до отрицателно заключение. Вероятно някои жени започваха кариерата си като мишки, но когато стигнат четирийсетгодишна възраст, те вече са преживели всичко независимо дали по свой избор, или поради физическа неизбежност и повече или по-малко са се превърнали в бабуини. Маги не се и съмняваше, че се е омъжила за пустинна мишка, много привлекателна при това, забавна, но която все пак си оставаше мишка. Мишката е доказала, че е приемлив партньор в сезона на палуването и оплождането, но като спътник до края на живота има някои отрицателни качества. Остана да я гложди въпросът дали от двата възможни вида е избрала по-добрия.

[1] Лиас — син варовик. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Покана, напечатана на пергаментова хартия:

Госпожа Гейбриъл Макарти
ви кани
в Бокхемптън Хаус
Комптън Пърлу
Събота, 6-ти август 1993 г.
Коктейл, 6:30 ч. Телефон за отговор: 0873 655381

Събота, 6-ти август, изгря ясен и слънчев за голяма радост на Кристи. До четири часа следобед тя успя да подреди няколко малки, покрити с ленени покривки масички в градината, върху всяка аранжира по различен начин ароматен грах, рози и зеленина, на всяка постави пепелник и разположи около тях по два до четири хубави стола от ковано желязо, които бе наела за случая. Подноси с пищни закуски чакаха върху кухненската маса, готови да бъдат затоплени от Джоун Мейсън, която се престара до такава степен, че си бе вързала бяла престилка. В гостната Кристи подреди голямата маса като бар. Провери всичко за трети път, за да се увери, че не е забравила нещо, не можеше да се сети за питие, което да не е осигурила и бе сигурна, че може да разчита на Гейб да изпълни всяка молба на гостите, с изключение на нейния специалитет, който беше нарекла „Оук Ридж“ и щеше да приготвя сама, основните му съставки вече бяха готови. Надяваше, че гостите ѝ ще проявят повече авантюристичен дух и ще се откажат от обичайните, чаша бяло вино или джин с тоник. Ако успееше да убеди поне половината от тях да опитат коктейлите „Оук Ридж“, „Морски Бриз“, или „Старовремски“, щеше да бъде доволна. Всички приеха поканата ѝ и списъкът с гостите набъбна до двайсет и седем благодарение на две последни попълнения — Луси попита дали би могла да доведе Ан Винси от Уилтън, която просто „умирала“ да се

запознае с Кристи, а Марджъри Хенгъм се обади и каза с изключително доволен глас, че ще доведе Джулиън Паргитър „нашият почетен член, мила“, с когото имали уговорена среща да вечеря у тях същият ден.

След като Кристи се изкъпа, легна под балдахина с вече доста прелиствания екземпляр от романа на Оливър. Беше отбелязала различни части от текста, хора или местности, които искаше да се опита да открие. Съзнаваше, че книгата се бе превърнала в мания, както и мисълта за Оливър, и се надяваше, че това парти можеше да стане весело и да отключи още повече врати за тях. Прочете сцената на пикника, после се върна към първата среща на Оливър и Луиз. Бяха се запознали в къщата на обща приятелка и Кристи реши, че е била Луси Уикъм-Едуардс. Искаше да запомни някои неща и да провери дали Луси, ако ѝ подсказе, би ѝ дала сведения коя е Луиз.

Случи се така, че Хелън не дойде с мен у Мегън, където бяхме канени на чашка този ден. Бебето беше болно и тя предпочете да си остане вкъщи. В това нямаше нищо необичайно. Хелън често отказваше ангажименти в последната минута под един или друг претекст и вече не се притесняваше от това. Макар Хелън никога да не би го признала, по една или друга причина не харесваше много Мегън, затова и не се изненадах. Няма никакъв повод да разказвам всичко това. Приятелството между Хелън и Мегън или липсата му няма нищо общо с моята история и с това, което се случи. То въобще не ме засягаше. Споменавам го само за да наблегна, че денят беше най-обикновен, нищо не ми подсказваше да бъда нащрек и да очаквам бъркотията, която щеше да настъпи и да засегне живота на всички ни. Поне моя, както и на Луиз. Може би нещата биха се развили другояче, ако Хелън беше дошла. Кой знае. Всъщност никога не съм се замислял по този въпрос, но за да бъда честен, а аз имам намерение да бъда честен, нали, това въобще не ме интересува.

Паркирах колата край пътя, така че някой да не ме блокира, ако гостите на Мегън се окажеха ужасно скучни и ми се приискаше да си тръгна. Когато наближих, видях, че на алеята пред къщата вече бяха паркирани шест или седем коли и се поздравих за прозорливостта си. До един час щях да бъда впримчен като в капан. Мегън бе отворила една врата към терасата, макар че отвън фучеше и никой човек със здрав разум не би излязъл. Повечето гости бях срещал, а онези, които не познавах, имах чувството, че някога съм ги виждал другаде. Такъв тип лица бяха. Не искам да кажа, че изглеждаха не на място, разположили се върху фотьойлите с хубава тапицерия на Мегън, докато се визираха в колекцията ѝ от китайски репродукции и произведения от дърворезба, донесени от Бирма. Разговарях с едно семейство, което не бях виждал отдавна, и те ме запитаха за Хелън. Не знаеха, че имаме дете, затова им повторих историята за раждането, как в болницата възразиха, че не сме регистрирани. Толкова пъти съм чувал Хелън да го разказва. Тя го обяснява много драматично, с чувство за самосъжаление, хората я слушат зяпнали и после изразяват възмущение от общественото здравеопазване. Аз го описвах като шега, като смешна случка, каквато си беше и това семейство, в момента не мога да се сетя кои бяха, но по-късно ще си спомня, се смяха дълго. Ако Хелън беше там, нямаше да го разкажа. Или във всеки случай поне не така.

Както казах, беше обикновен мартенски ден, леко ръмеше, фучеше вятър, така че никой не излизаше на терасата. Аз се претраших само за да вдъхна въздух, а и понеже забелязах Изабел да ми маха от другия край на стаята, а няхах настроение да разговарям с тая дъртофелница. Щом прекрачих навън, видях, че на стълбите, които водят към градината, седи една жена. Беше отдясно, в далечния край на терасата, така че откъм гостната никой не можеше да я види. По гърба ѝ си

личеше, че ѝ е студено. С една ръка се бе обгърнала, беше облечена с пуловер, но не плътен като за месец март. С другата си ръка държеше цигара и я загаси на каменните стъпала. Две мисли ми хрумнаха едновременно: „Охо, на Мегън това никак не би ѝ харесало“ и „Аха! Още един пушач!“. Приблжих се до нея и я попитах: „Излязохте, за да пушите ли?“. Тя не подскочи, нито обърна глава, за да ме погледне. Само каза: „Не, всъщност вече се отказах“, продължи да стои и да се вира в долината, без да помръдне. Имаше черна коса, ама истински черна, завързана на тила ѝ някак старомодно и като че ли нехайно. Приклекнах до нея и се представих: „Аз съм Питър. Питър Флечър“. Тя не обърна внимание на протегнатата ми ръка, затова се престорих, че само съм имал намерение да се почеша по коляното. „Приятелка на Мегън ли сте?“ Тя пак не ме погледна, но каза: „Нещо такова“, но съвсем тихо. „Наблизо ли живеете?“ Не знам защо проявявах настойчивост, обикновено не обръщам внимание на непознати, а тя съвсем явно ми даваше да разбере, че не желае да разговаря: Знаех и че едва ли живееше наблизо — в такъв случай щях да съм я виждал и по-рано. Живеем в кръвосмесително малко градче. Както и да е, тя не обърна внимание на въпроса ми, затова прочистих гърлото си няколко пъти и тъкмо се канех да си тръгна, когато тя се обърна, погледна ме право в очите и изрече бавно: „Има те ли да ми дадете назаем една цигара?“. Аз я зяпнах. Беше неопикуемо красива, с фини и тънки кости, с огромни тъжни очи, в които се отразяваше цялата ѝ душа, а аз продължих да я гледам и да си мисля „Да ти дам назаем? Как да ти дам назаем? Когато я изпушиш, ще ми върнеш фасата ли? Или ще ми я изпратиш по пощата — ще вземеш адреса ми от Мегън и ще изпратиш една цигара по пощата заедно с кратка благодарствена бележка: «Благодаря за цигарата, която сега ви връщам»“. Да ѝ я дам назаем? Продължих да се вирам в нея, през цялото време умът ми се занимаваше с глупости, гледах я и си мислех: колко прекрасна и нежна е. После един мъж излезе на терасата,

много едър мъж, който каза: „Хайде Луиз, трябва да тръгваме. Бързо“. Точно така, бързо. Тя се изправи много плавно и грациозно, подобно на балерина и си тръгна. Така я видях за пръв път. Тогава за пръв път научих името ѝ — Луиз. Сега, когато хората го споменават, едва ли бих могъл да го изрека. Запъвам се, когато го изричам. Дори когато го казвам насаме, то се запира на гърлото ми. Все пак съм красноречив мъж. Работата ми, животът ми зависят от това доколко се владеея, а също и от красноречието ми.

— Мамо? Мамо? — Джейк се покатери на леглото до нея, като се хвана за единия стълб, за да вдигне малкото си телце. — Татко твърди, че не съм можел да бъда на партито, а искам да дойда, защото вие двамата дойдохте на моето. Не е честно аз да не дойда на вашето.

Кристи го прегърна силно.

— Миличък, щом баща ти е казал не, боя се, че и моят отговор е не, каквото каже баща ти, това ще стане. — Джейк се просълзи и Кристи малко омекна. — Добре, слушай какво ще ти кажа. Позволявам ти да дойдеш, но за малко — когато гостите пристигат, ще останеш с нас половин час, но само ако обещаеш да бъдеш много добър и да си легнеш веднага, когато Мариела ти каже. Разбрахме ли се? — Протегна ръка и вече престанал да плаче, Джейк я стисна тържествено.

— Разбрахме се.

— Какво каза, Джейк? Не можах да чуя добре.

— Казах да, мадам, разбрахме се.

— Така е по-добре. Сега се изпарявай оттук и си облечи свестни дрехи, така че всички да видят какво хубаво момче си, а не гамен. Хайде, върви.

С най-голямо удоволствие Кристи би останала в леглото, за да прочете отново „Тъжна история“, но искаше да, изглежда много добре пред гостите. Беше сигурна, че Мегън всъщност бе Луси, макар и Мегън да не играеше значителна роля в романа, но по описанието къщата много приличаше на тази на Луси. Алеята, терасата и всички ориенталски дрънкулки, които Кристи забеляза, когато бе поканена на чай у семейство Уикъм-Едуардс. В книгата Мегън не беше омъжена, но това бе писателски подход, за да бъде елиминиран Чарлс. Кристи си

сложи грим и се напръска с парфюм, преди да облече бледолилавата рокля от дантела, която Гейб настоя да вземе. За всеки случай я беше сложила в куфара, защото бе една от най-хубавите ѝ, а с нея косата и очите ѝ изпъкваха. Среса се, напръска косата си със спрей, за да изглежда по-бухнала и напарфюмира врата си още веднъж. Тъй като бе вероятно да прекарат вечерта навън, нямаше нужда да се пръска прекалено. Оглеждаше гърба си в огледалото, когато Гейб влезе в стаята.

— О, о... Моята любима жена, облечена с любимата ми рокля — изрече тихо и я целуна над ухото.

— Пази косата ми, Гейб, не ме разрошвай! — Вдигна ръце към главата си.

— Само малко — пошегува се той.

— Никак, мили. Нужни ми бяха часове, за да я направя така, че да изглежда естествена. Лапите долу. Ходих в онзи малък салон в града, нали го знаеш, има табелка „Морис от Париж“, Луси ми каза, че сигурно е Морис от Суиндън, та момичето, което ме направи, ми каза, че ако искам да запазя прическата, трябвало да спя с еластични гащи на главата.

Гейб се разсмя.

— Може би затова казват, че англичаните не били добри любовници. Щом жените им спят с гащи на главите, на всеки истински мъж би му се отщяло...

— Може би трябва да пробвам една нощ и да видим дали ще ти се отрази. — Около половин час Кристи и Гейб прекараха отново като щастливи съпрузи, Кристи бе въодушевена от предстоящото парти и знаеше, че изглежда чудесно, а Гейб бе в добро настроение, понеже тя се шегуваше с него, беше весела... и невероятно красива.

В 6:15 семейство Макарти се събра в гостната на Бокхемптън — жена му, облечена с лилавата дантелена рокля, Гейб със светлобежов ленен костюм, избран от Кристи, малко измачкан, за да си личи, че е от истински лен, Мариела със скромна черна рокля, до нея представителен, но дърпащ се от ръката ѝ Джейк. Момчето си бе облякло тъмносини дрешки, бе нахлупило бейзболната си шапка обратно, изпод нея се подаваха къдриците му. Като че ли позираха за

семеен портрет. Кристи погледна съпруга си, опита се да го прецени обективно, да го види през очите на другите хора. Взря се внимателно в него. Нямахше как да не харесат лицето му. Беше приятно, с обичайния му израз на благо търпение, примесен с лека изненада. Имаше правилни черти, хубави, малко пълни устни, волева брадичка и непокорна черна коса. Да, всеки би харесал това лице. Но все пак не беше лице, което да обичаш страстно. Докато Гейб приготвяше нещо за пиене на жена си и накара Мариела да изпие чаша вино, Едуард Арейбин прекоси градината заедно с висок, слаб мъж с високомерен израз, който напомни на Кристи за чапла.

— Кристи, Гейбриъл, позволете да ви представя моя приятел и колега Хилъри Ноулис.

Когато Едуард ѝ каза, че ще доведе колега на име Хилъри, Кристи помисли, че се отнася за жена, но успя моментално да възвърне увереното си държане.

— Много се радвам, че дойдохте. Какво да ви приготви Гейб? Манхатън, джин физ? Или специалитетът на дома?

— За мен специалитетът на дома, Кристи. Хилъри е истински въздържател, готви се за Новия век, май че е будист или нещо подобно. Дай му една празна чаша, за да медитира над нея и една черешка да си я смуче.

Хилъри се приближи до масата и помоли Гейб за малка чашка портокалов сок без лед. Когато Кристи поведе Едуард към градината, вече заприиждаха и други гости, Хилъри изостана назад, загледан в персийските килими на пода в гостната, и подритна ъглите им с крак. Едуард изохка на глас, върна се в къщата и дръпна колегата си.

— Не са ни повикали тук за оценители, Хил, за бога, дръж се като хората. Къщата дори не е тяхна.

— Тъкмо затова използвам възможността да проверя какво притежават собствениците — изрече бавно Хилъри. — Не рискуваме да обидим чувствителен собственик, като му кажем, че високо цененият от него бюфет, който е смятал, че е от периода на Регентството, е истински фалшификат.

— По случайност познавам собственичката много добре и нея не я интересува дали бюфетът ѝ е истински, или не. Ела при гостите.

След един час, когато всички гости бяха пристигнали, Гейб се залепи за бара, за да смесва екзотични коктейли, докато Кристи

наобикаляше групичките. Всички, с изключение на Хилъри, разбира се, похвалиха специалитета на дома и поискаха да узнаят съставките на коктейла.

— Няма да се похваля, че е лично мой, измислил го е един от нашите американски писатели — Е. Б. Уайт, вероятно сте го чували? — Чарлс Уикъм-Едуардс кимна ентусиазирано, макар и да знаеше по-малко за... как точно му беше името, отколкото за структурата на санскритските стихове. — По 50 грама сок от лимон, мед, сух вермут и кайсиев ликьор, най-отгоре се залива с 225 гр джин от Бомбай.

— Вие, южняците, държите на пиенето, нали?

— Мили, там, откъдето идваме, хората пият мартини така, както другите взимат аспирин.

— Е, много се радвам да го чуя. Имам чувството, че хората в долината ще се прирастват към тази смес. Как я наричате?

— Няма определено име.

— Ще извикаме викарият да я кръсти, може да ѝ даде местно название, може би Бокхемптън... или Пърлу? — предложи Чарлс.

— Какво ще кажете за Калахан? — каза невинно Кристи. — Заради липсващите приятели?

— Ами, съгласен съм. Оливър ще се зарадва! За него това ще бъде постижението на живота му — коктейл, наречен в негова чест. Ще отида да видя дали Гейб има още да ми долее, за да предложи тост.

Всички се бяха издокарали за случая, въпреки че Кристи никога нямаше да узнае какви съвещания бяха провели дамите от долината, за да изберат точно как да се облекат като за коктейл. Вечерта беше топла и задушна, въздухът благоухаше, витаеха старовремски заклинания, английските розови градини се сливаха със златистите тонове на американския Юг. Хубави и грозни жени с обувки с високи токове тракаха по каменните стъпала нагоре до къщата и бодяха като с шила не чак дотам поддържаната моравна на семейство Калахан. С напредването на вечерта гласовете ставаха по-високи, напитките се пиеха по-бързо, вече бяха минали на самообслужване, тъй като Луси настоя Гейб да се присъедини към гостите, ехтяха смехове, но най-мелодичен бе смехът на Кристи. Тя обикаляше от група на група, Гейб следваше с няколко минути закъснение нежното ухание на парфюма ѝ. Когато Кристи свърши обиколката и поздрави лично всички, като замени различни учтиви думи с всеки гост, тя застана на едно място,

така че гостите да идват при нея. Хората винаги отиваха при Кристи, тя ги привличаше като магнит независимо дали бяха непознати, или се бе запознала с тях през последния месец. Джорджи Ламингтън ѝ изброи всички хубави места за пикник около Бокхемптън, Къртис — ужасно сексапилният чернокож любовник на Имоджин, ѝ довери страховете си относно липсата на добър нападател в отбора по крикет от Западните Индии, сър Найджъл Бейвингтън ѝ поиска съвет за внезапно появили се петна по розата му с наименование „Сувенир де ла Малмезон“, печелила награди, бригадният генерал Нютън Баулс ѝ разказа много подробно как Англия всъщност е спечелила войната още преди американците да пристигнат, а после, след като се взря в очите ѝ с цвят на теменуги, заяви, че никога не биха победили, ако не бяха смелите янки. Дори викарият — млад и откровен мъж, завладян от истински мисионерски дух, бе привлечен към Кристи, независимо че едва ли би могъл да вербува хора от Северна Каролина за паството си. Кристи, която бе ограничила посещенията си в църквата в Лорънсвил до присъствие два пъти седмично, наклони глава и изказа съжаление относно трудностите, с които бе свързано основаването на група по почистване на църквата и учтиво предложи Църквата да ръкоположи жени — свещенички. Преподобният Мартин Уърт, който по принцип се противопоставяше жени да се занимават в църквата с нещо друго, освен с цветята, я изслуша сериозно и призна, че има право.

Около девет часа повечето гости се бяха разотиишли неохотно. Най-упоритите останаха, пръснати из градината. Бедната Марта Нютън-Баулс бе затисната в един ъгъл от майор Хенгъм, който хитро убеди Марджъри да се прибере преди него. Луси и Едуард седяха на пейка на терасата и се шегуваха с Чарлс, че не му върви в риболова, Джорджи Ламингтън безгрижно флиртуваше с Хилъри Ноулис, викарият крачеше из зеленчуковата градина и викаше жена си. Кристи и Гейб, плътно застанал до нея, огледаха сцената. Партито имаше огромен успех, но тя не успя да постигне никакъв напредък, за да идентифицира жената от романа на Оливър.

— Извинявай, скъпи, искам набързо да кажа нещо на Луси.

— Ще дойда с теб. Тази вечер не съм говорил с нея.

— Не, Гейб. — Кристи дълбоко пое дъх и преглътна желанието си да му каже, че е могъл да говори с нея, ако не вървеше като кученце по петите ѝ. — Тайна е, скъпи. Женски разговор. И без това трябва да

останеш тук като домакин. Защо не отидеш да помогнеш на госпожа Нютън-Баулс? Като я гледам, наистина някой трябва да я спаси.

Кристи пристъпи към пейката.

— Луси, може ли да те обезпокоя за момент, мила? Ела в градината, искам да те помоля за един съвет. Вие, останалите, не мърдайте, наистина ще се разсърдя, ако си тръгнете.

— Виждаш ли, Чарлс — каза Луси, изправяйки се, — колко хора ценят съветите ми? — Хвана Кристи под ръка и се остави домакинята да я преведе през портата към овощната градина.

— Не се тревожи за градината, сега си на почивка, Кристи, Маги никога не го прави, господин Гордън ще се погрижи за нея.

— Добре — бавно изрече Кристи, — но нямах намерение да говорим за градината. — Забави крачки, прокара ръка през косата си, стана ѝ неудобно.

— Какво има? — попита Луси.

— Виж какво, знам, че не е моя работа... исках да те попитам нещо във връзка с Калаханови... Тази вечер чух нещо...

— Продължавай — настоя Луси с изострено любопитство. — Цялата съм слух.

— Не искам да ме помислиш за клюкарка... — Кристи замълча. — Сигурно не бива да си пъхам носа, понеже съм чужденка. По-добре да си затварям устата.

— Можеш да ми се довериш, а аз ще ти кажа дали е истина, или не е. До мен достигат всички клюки за всекиго. От мен никога не излиза нищо. — Луси направи знак върху устните си както правят децата.

— Калаханови щастливи ли са? Някой спомена тази вечер, че не били.

Луси се изсмя.

— Това ли те безпокояло? Естествено, че не са! — Тя продължи да крачи из градината. Кристи усети едновременно тръпка на освобождаване, удоволствие, на очакване, тялото ѝ потръпна, а после Луси продължи. — Тук никой не е щастлив, Кристи. Та това би било направо ужасно, несъвременно. Радвам се, че вие, американците, можете да бъдете щастливи и доволни с вашето богатство, но не и ние. Боже мой! Ако ние бяхме щастливи, нямаше да има от какво да се оплакваме. Не, предпочитаният диапазон на изживяванията в Англия

варира от ужасно недоволни до ненормално депресирани. Така ни харесва. Родени циници никога не могат да бъдат щастливи. — Тя отново се изкикоти, а Кристи за малко не тупна с крак от раздражение.

— Луси, сериозно ти говоря. Разбираш ли — имам чувството, че ги познавам, че наистина ги обичам и затова се тревожа. Може би имат проблеми в брака?

— Кристи, та кой няма проблеми в брака! Когато се омъжиш, неизбежно стигаш до това заключение. Не искам да кажа, че вие с прекрасния Гейб имате някакви проблеми, защото явно сте идеална двойка, а не като нас, бедните смъртни. Нали знаеш коя е най-голямата загуба, която претърпява жената, когато реши да се омъжи?

— Че губи независимостта си ли?

— Не, ума. — Смахът на Луси проехтя в градината. — Оливър ми го каза.

— Добре, щом казваш, че няма за какво да се тревожа, тогава значи всичко е наред. Исках да те попитам нещо друго. Оливър спомена своя приятелка, която трябвало да потърся. Мисля, че се казваше Луиз, но не съм съвсем сигурна. Познаваш ли някоя Луиз?

— Разбира се. Луиз О'Доърти — беше капитан на отбора в училище, всички я гледахме като идол, направо я боготворяхме, а когато я видях на една сватба миналата година едва не паднах, истинска повлекана, станала е дебела като лоена топка. Да не би да е тя?

— Не. Някоя друга Луиз?

— Чакай да помисля. Знам една луда Луиз Шарп. Ама действително луда. Тя отглежда териери порода Джак Ръсел. Мисля, че Ол и Маги купиха Снъф от нея. Но не бих казала, че ми е приятелка — мирише ужасно на кучешка храна. Не вярвам Ол да е искал да се запознаеш с нея.

— Може да не се е казвала Луиз. Вероятно погрешно съм запомнила името. Доколкото си спомням Оливър спомена, че ти си го запознала с нея, май че миналата година — извъртя хитро Кристи и хвърли в играта джокера си, — спомена, че била много хубава, омъжена. Да си спомняш такава? Чувствам се ужасно, понеже забравих името ѝ.

Луси помисли малко.

— Толкова много хора съм запознавала с Магс и Ол, коя ще е тази толкова хубава, която да познавам? Да не би да е Наташа, но тя не е омъжена и Ол никак не я хареса... Имам една много приятна приятелка — италианка на име Леонора, мъжът ѝ е енергичен, трепери над нея, както казват много сполучи, но според мен Оливър го нямаше последния път, когато идваха на гости. Само Маги беше тук. Ол каза ли нещо за съпруга на жената?

— Почти нищо. Останах с впечатлението, че не го харесва особено. Спомена, че си падал малко простак.

— Колко вълнуващо само — също като игра на двайсет въпроса: животно, зеленчук или минерал? Много обичам игрите, а ти? Хайде да бъдем сериозни, чакай да помисля. Не, мила моя, въобще не ми идва на ум... — Щракна с пръсти. — Да, сетих се! Искаш да кажеш Джени! Мислиш за Джени Кемпбъл!

— Може и така да се казва, как изглежда?

— Ама наистина прекрасна. Мисля, че преди да се омъжи беше модел. Има ей такава огромна руса коса като лъвска грива, сигурна съм, че е изрусена, ужасно висока е, с огромни цици, за които аз поне я мразя, а съпругът ѝ е направо непоносим. Оливър казваше, че три четвърти от Стивън Кемпбъл са отвратителни, а последната четвърт е жалка. Обаче е ужасно богат. Заминаха във вилата, си във Франция за лятото, иначе щях да те запозная с тях.

— Сигурна съм, че Оливър каза, че жената била с тъмна коса. Мисля, че не е тукашна.

— Значи не е Джени. — Луси потупа с пръст по челото си. — Мисли, мисли... Сузи да е? Всъщност не бих казала, че е хубава. Носът ѝ е малко големичък на бедното момиче. Вероятно е Джини, но Ол играе крикет с мъжа ѝ... Кристи, ще се прибера и ще погледна в тефтерчето си. Не мога да се сетя за такава жена.

— Моля те, не си прави труда. Забрави, че съм го споменала. Не е важно, наистина, може би вече е твърде късно да я търся.

— Не, много ми е интересно. Красива, тъмнокоса, омъжена за дебелак, да не е оттук, аз съм ги запознала. Всъщност защо не се обадиш на Ол и не го попиташ?

— Малко ми е неудобно, понеже се забавих, а ако е в Лондон или другаде, къде ще я търся. Не искам да се чувствам задължена да ѝ ходя на гости, но ако Оливър отново се обади, ще го попитам.

— Точно така. Ако искаш аз да му се обадя?

— Моля те, недей, Луси. Това още повече ще ме задължи да я търся, а няма да имам време. Предпочитам да прекарам последния месец с приятели тук.

— Колко си мила. Добре, няма да се обаждам, но ще погледна в малкото си черно тефтерче за всеки случай. Сега трябва да тръгна и да откъсна Чарлс от градината ви.

Кристи не се притесни много, че не успя да открие коя бе Луиз. Както каза на Луси, не беше важно коя беше тя. Единственото важно бе онова, което Оливър бе изпитвал към Луиз, същото, което Кристи мечтаеше някой мъж да изпитва към нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пощенска картичка от Холдън Бийч до Питър Форбс, вестник „Дейли телеграф“:

Такъв е животът, а, Питър? Слънце, пясък и изумителни блондинки, високи над метър и осемдесет, мярка се и по някоя и друга брюнетка. Някакви новини от Бужевски? Въобще не ми се е обаждал и смятам, че ние трябва да го потърсим. Ще можеш ли да го сръчкаш? Поздрави на Сара — много добре работи върху материала ми, не ми е задраскала нито дума. Прати ѝ много здраве от мен.

Поздрави

Оливър

Това бе най-лошата ваканция, която Гейб Макарти някога бе имал. Беше далеч по-лоша от онова кошмарно лято, когато с момчета от футболния отбор от Уортън наеха къща на юг от Флорида Кийс и всяка вечер в продължение на месец вандалстваха, потрошиха две коли и после изживяха унижението да се обърнат към родителите си с молба да отидат и да ги освободят от затвора. Когато Кристи го убеди да си вземе дълга отпуска и да заминат за Англия, той очакваше, че ще бъде нещо като втори меден месец. Е, почивка с петгодишно дете и бавачка нямаше да бъде като меден месец в истинския смисъл, но си представяше семейни разходки, Кристи — хубава като във филм на Мърчант Айвъри, семейни игри и лудории, романтика... До вечерта на партито хранеше надежди. Дори чу как Кристи попита жената с оранжевата коса кои са най-хубавите места за разходки в местността, но когато още същата вечер в леглото ѝ го напомни и ѝ предложи всеки ден с Джейк да разглеждат различни места, Кристи му обърна гръб и заяви, че мразела разходките. Изрече го с безизразен отегчен тон,

който означаваше, че той би трябвало да знае, че тя не обича пикниците, но когато той ѝ напомни, че е организирала стотици подобни разходки в Лорънсвил и на плажа, тя го сряза с думите, че сега не са си вкъщи, че всъщност е много доволна, че не са и именно понеже непрекъснато го е правела по-рано, не желаела да се занимава с това и тук, и най-накрая, че не дава и пукната пара, ако никога повече не ходят на пикници. Гейб досега не бе виждал Кристи раздражителна и неговата неопитност го подведе да направи фатална грешка.

Ако ѝ беше казал да престане да се държи като разглезено дете, да се помъчи да излезе по-бързо от лошото си настроение и да не разваля почивката им, ако ѝ беше казал, че се държи като кучка и че такива не му минават, би могло да се намери път за отстъпление. Но той продължи да се държи както обикновено, вървеше право напред, без да се оглежда настрани или назад. Колебливо се пресегна и много нежно я погали по главата, а другата си ръка постави върху бедрото ѝ. След като тя не реагира на допира му, той пхна ръка между краката ѝ.

— Какво правиш, Гейб? — Изгледа го и макар че се опита да се усмихне, очите ѝ бяха толкова студени, че човек можеше да се пързала с кънки по тях.

Гейб не отговори нищо, не намери сили да обясни очевидното и се изненада от безочливия ѝ отказ. Обикновено, когато Кристи не изпитваше желание да се любят, заявяваше, че има главоболие или заспиваше още с лягането в леглото. Той дръпна ръката си като ужилен.

— Сигурно си много изтощена, скъпа. Партито беше великолепно. — Може би тя имаше нужда да си отспи. Той се пресегна и изгаси лампата. Кристи веднага я запали отново.

— Имаш ли нещо против? — попита. — Не ми се спи. Искам да почета малко.

На Кристи не ѝ се спеше, поне не сгушена уютно до Гейб. След като гостите си тръгнаха, беше толкова възбудена, че направо ѝ идеше да литне, но когато най-послед затвориха вратата след Едуард, който си тръгна последен, Гейб я прегърна, тогава настроението ѝ изведнъж се развали. Съблече се, среса косата си и все търсеше повод да се скара, докато Гейб крачеше безшумно около нея, повтаряйки колко хубаво било партито. Тя се намръщи в огледалото. Несравнимо по-добре би било, ако той не вървеше непрекъснато по петите ѝ. Нервите на Кристи

бяха обтегнати, беше готова да избухне и всяка стъпка на Гейб все повече я приближаваше към този миг. Тогава се разсърди на себе си. Не одобри онова, което видя в огледалото. Прекарваше почивката, стараяйки се да бъде добра с Гейб, искрено се опитваше, но през последните няколко дни той непрекъснато ѝ лазеше по нервите. Всяка дума, която изричаше, всяка гримаса на добродушното му познато лице я вбесяваше. Не можеше да направи и крачка, без той да я попита дали е добре, има ли всичко, което желае. Кристи разбираше какъв бе проблемът — бе уморена да играе ролята на съвършена, щастлива съпруга, не издържаше напрежението да се преструва, че животът ѝ е направо прекрасен. Искеше ѝ се да остане сама, през останалите няколко седмици от престоя им да ѝ се предостави възможност да изпита радост, да се почувства отново млада и свободна жена. Мечтаеше си да бъде с друг мъж — фатален, тайнствен, заради когото би загубила ума си. Гейб не би могъл да бъде този мъж, винаги бе прекалено стабилен и нямаше да се промени. Преди години това ѝ даваше усещане за сигурност, но в този момент изопваше нервите ѝ. Помнеше майка ѝ да казва, че истинската дама се познава по това, че завесите ѝ са изпрани, дори когато е на смъртно легло. Ако една истинска дама щеше да полудее, тя полудяваше дискретно и в безукорно чисти чаршафи. Кристи бе готова да призове и последния остатък от дисциплината, която притежаваше, за да поддържа живота поне външно, но насаме в спалнята повече не можеше да издържа. През цялото време съзнаваше, че проблемът си беше неин, Гейб беше безупречен и невинен и тя не желаше да го наранява. Въпреки всичко не можеше да понася да я докосва. След по-малко от четири седмици щяха да седят в самолета, тя щеше да се върне към нормалния си живот и щом се върнеха вкъщи, с готовност щеше да прави всичко, което бе по силите ѝ, за да бъде той доволен, стига той да бе в състояние да разбере, че оставащите четири седмици иска само за себе си. Четири седмици, които да прекара в лудост и безгрижие, те щяха да ѝ стигнат за цял живот. Но след като Гейб дори нямаше представа за мечтите ѝ, нямаше как да ѝ даде възможност да ги осъществи. Но пък и нямаше начин да му разкаже какво ѝ бе на сърцето. Все едно чуваше гласа на съдия, който я осъждаше на доживотен затвор, и бе необходимо да мобилизира всичките си сили, за да може да обжалва

присъдата. Тя бръкна под леглото, намери разпечатката на „Тъжна история“ и се опита да забрави Гейб.

Вероятно се надявате да ви разкажа какво е да се любиш с Луиз? В наше време читателите очакват да им се разказват и най-малките подробности. Предполагам, че искате да знаете как беше първият път, да узнаете какво изпитах от допира с кожата ѝ, от мириса ѝ, къде точно сме се докосвали, колко е продължило и на колко точно градуса земята се е завъртяла? Съжалявам, че ще ви разочаровам, но няма да го направя. Не казвам, че всички сте похотливи воайори, разберете ме — нямам намерение да ви обидя и ни най-малко не ме интересува как се възбуждате. Това е личен въпрос, нали? Готов съм да кажа само, че беше много различно от другите сексуални изживявания, които съм имал. Знаете ли, не искам да се хваля, знам, че съм добър любовник, но това няма нищо общо с това дали си хубав, имаш голям член, напипваш най-чувствителните места или други подобни глупости. Онова, което предлагам, е нещо много по-просто, но съвсем необичайно. Изслушвам жената. Докато срещна Луиз, изпробвах тази тактика почти като ритуал и повярвайте ми, винаги се оказваше успешна. Ще кажете, че съм негодник, който ви манипулира, може да кажете, че го правя нарочно, за да поставя жените в емоционална и физическа зависимост и не бихте сгрешили много. Както и да е, ако желаете да подобрите притегателната си сила, трябва да го имате предвид. Опитайте и после ми се обадете дали важи и за вас. Аз престанах да го практикувам.

Луиз беше различна, защото аз не можех да се контролирам, а тя още по-малко. Не съзнавах какво правя. Усещах само, че беше истинско блаженство да бъда с нея дори за миг и ако ме попитате как се любехме, не бих могъл да ви отговоря и въобще не ме беше грижа дали бе добре или зле, стига да продължаваше вечно. Любовта с Луиз ме върна към живота. Ако не обичате жената, с която

спите, колкото и активен, деен, технически професионален да е сексуалният ви живот, това не означава нищо. Той просто ще минава покрай вас, без да остави никаква следа. С Луиз се любехме така, сякаш ни бе връхлетял циклон, буря или някакво друго природно бедствие, от което човек не може да излезе невредим.

Затова няма да ви разказвам повече за това. Много е страшно. Както и да е, всички имате въображение, нали? Поне веднъж сте изживявали любов, която е била толкова хубава, че не сте в състояние да я опишете. Разровете дълбоко паметта си, открийте я и я извадете на видно място. Ще оставя няколко празни реда заради вас. Ако нямате преживяване подобно на това, за което ви говоря, тогава направо ви съжалявам, бедни нещастници, но в такъв случай няма да можете да усетите и моята любов. Разбирате ли?

На Кристи ѝ се искаше да припадне от любов, да умре от любов, любовта да ѝ причини болка, да потъне в единството на любов и секс. От любовта и секса с Гейб тя не изпитваше чувство, че лети. Оливър беше прав. Това чувство трябваше да трае дълго. Би трябвало да бъде съдбоносно.

На следващия ден Кристи се стараше да държи Гейб далеч от себе си. Престана да му говори. Заради чувствата, които я бяха обзели, обвиняваше предимно себе си, а не него и си казваше, че всъщност това е само за негово добро. Съзнаваше, че започва да изпитва мания към Оливър Калахан до такава степен, че се боеше да не полудее. След като Гейб я вбесяваше, значи трябваше да го избягва заради самия него. Щеше да успее да уравнивсява нещата, стига докато се приберяха вкъщи, да успееше да го държи по-далеч от себе си. Неудовлетворението ѝ се подклаждаше от размишленията ѝ как би изглеждало всичко, ако беше омъжена за друг мъж, по-различен, като Оливър Калахан например. Оливър беше мъж, който би играл ръководна роля, който би я поддържал, чиято активност би съвпадала с

нейната. Животът с Оливър сигурно никога не би бил скучен, още повече че той беше мъж, който много добре разбираше нуждите на жената. Той представляваше рядкото съчетание на мъж, който знаеше какво мислят и изпитват жените, но в същото време си оставаше мъжествен. Той изслушваше жените, но си оставаше мъж. Направо невероятна комбинация. Всички мъже съжаляваха, че Оливър щеше да отсъства на предстоящия мач по крикет в селото. Гостите на партито й говореха за него с обич и възхищение, смееха се на шегите, които измислял, отнасяха се с уважение към професионалната му кариера, бяха благодарни за ролята, която играеше в местното общество. Като добавка на това признание, Кристи знаеше нещо за Оливър, което и на най-близките му приятели и съседи не бе известно. Че е бил страстно влюбен и макар да пишеше, че не притежавал никакво благородство, той бе пожелвал собственото си щастие заради доброто на семейството си й цялата последна година бе страдал за загубата. Ако не друго, то поне благородството на жертвата му правеше толкова силно впечатление на Кристи. Надяваше се, че при нужда тя също би била способна на подобна жертва заради съпруга и детето си. Точно в момента играеше само игра, но нямаше начин тази игра да излезе извън рамките на романа и да влезе в нейния реален живот.

Зачете се отново в последните страници на „Тъжна история“.

Снощи отидох сам на „Бал с маски“. Никога по-рано не бях я гледал и не мога да си обясня какво ме накара да отида. Мразя операта, всъщност никога не съм я обичал. Ако либретото не ви е известно, ще ви го разкажа с няколко думи — главният герой Рикардо е влюбен в съпругата на най-добрия си приятел и тя — в него. В края на операта него го застрелват на маскен бал, защото не могъл да се въздържи да не разговаря с жената, която обича. По мое мнение той е щастливец. В известен смисъл аз също умрях, защото Луиз ме свързваше с живота, тя беше моят въздух, затова без нея се задъхвам, дробовете ми изсъхнаха. Тази седмица мисля за нея много, отчасти защото тези дни е рожденият ѝ ден, отчасти и затова че поначало непрекъснато мисля за нея. Понякога така ме преследва в

мислите ми, че ми се струва, че ще полудея. Докато седя в кабинета си, продължавам да си я представям в най-различни положения, все още усещам мириса на талка, който използваше след къпане, виждам ясно стъпките ѝ върху белия прах на пода в банята, представям си цвета на червилото ѝ, следи, от което имаше по изгасените ѝ фасове. Почистването и изхвърлянето на остатъците от нашата връзка бе най-трудното, което ми се наложи да направя дори по-трудно, отколкото да ѝ кажа „сбогом“. Искаше ми се да запазя завинаги отпечатъците от стъпките ѝ и тази тънка крехка линия между пръстите и петата... Всичко, свързано с Луиз, е живо и трепти от живот. Виждам я като сияещо младо момиче, представям си я на четирийсет години и на шейсет и в тези чудотворни мигове аз съм до нея, с нея, ала тогава си казвам, че никога повече няма да я видя отново и изпитвам такава болка, че ми се струва, че ще умра. Тогава си казвам, че така и така вече не съм жив, затова бих могъл да преживея всичко стига да съм в полусънно състояние. Никога не съм срещал някого, който да вдъхва на човека, когото обича, чувството, че е важен и необходим, да създава усещане за виталност и красота на всяка ситуация така, както Луиз го правеше без никакво усилие. Когато я заведох в Рим, тя промени всичко около мен и макар че бяхме там само два дни, ми се стори, че сме живели в този град шест години.

Не мога да разбера дали онова, което тогава заедно виждахме, се дължеше на нея, или на това, че съм бил влюбен. Смятам, че дарбата ѝ да вдъхва живот там, където няма такъв, най-вече у мен, е нейно уникално качество и вероятно всеки го забелязва, въпреки че се надявам на обратното, все си мисля, че то е мое лично откритие, което никога няма да споделя с непознат. Любовта ме караше да се чувствам в екстаз, настроението ми бе винаги приповдигнато, виждах всичко в по-ярки тонове, а сега, когато я няма, колкото и да работя, като че ли вече не виждам нищо, като че ли не съм в състояние да реагирам

на нищо. Целият ми живот, семейството, работата и светът около мен като че ли не ми правят никакво впечатление.

През седмицата четох Пруст, той ми навява тъга. Неговото виждане за любовта е напълно самолюбиво. Егоистичните аспекти за любовта се извисяват над всякакво себеотрицание и не забелязвам нищо сходно между любовта, която той е изпитвал, и моята. Но кой съм аз, за да говоря за себеотрицание? Когато Луиз направи последното предложение, не ми остана място за избор. Не можех да различа онова, което трябваше да си позволя да приема, и другото, което трябваше насила да изоставя — за мен те бяха едно и също, бяха неразделни, затова Луиз направи избора вместо мен. Много често си мисля от какво се отказа Луиз. В най-мрачните моменти щях да повърна от страх при мисълта, че всъщност тя от нищо не се бе отказала, вероятно наистина е желала да ме изостави. Може би за нея това бе само игра и тя се бе уморила от нея. Най-много се боя от това чувство, защото то означава, че само за няколко месеца вярата ми в нея е отслабнала, подкопана е от ревността ми, точно както Луиз предвиждаше, че щеше да се случи. Сега седя като бездарен глупак, без въобще да мисля, тракам по клавиатурата и пиша глупости, които така или иначе не бих желал никой да прочете.

Искам някой да ми обясни какво представлява любовта, но каквото и да ми кажат, знам, че то няма да ме задоволи, нито пък вас.

Маги и Патрик прекараха чудесно в Орландо. Решиха да си запазят стаи в хотел „Хайят Орландо“ до самото летище, за да сведат до минимум риска да не закъснеят за полетите си сутринта. Тъй като предпочитаха да бъдат заедно, вместо да разглеждат града, имаше смисъл да останат на летището. В действителност излезе, че са направили много добър, макар и необичаен избор. След вечеря се качиха до плувния басейн на десетия етаж, който се намираше на открито. Седяха два часа край пързалката, от време на време

преплуваха една или две дължини и се възхищаваха на нощното небе, излитащите самолети го осветяваха в различни нюанси от оранжево-розово до тъмнолилаво. През няколко минути чуваха рева на излитащ или на кацащ самолет, но не ги виждаха. Това създаваше сюрреалистичен ефект — топлият басейн, малко по-хладният, но въпреки всичко мек въздух, палмовите дървета около тях и невъобразимият шум. Задълбочено си разменяха новини и клюки за стари приятели.

Както винаги Патрик изгаряше от нетърпение да чуе нещо за Оливър.

— Е, как е великолепият, мила Маги? Вече ще го направим ли гей?

— Не си загубил надежда, а, Патрик? Това никак не ме ласкае. Как може да ти хрумне такава идея, че Ол може да стане хомосексуалист, след като е женен за мен?

— Напротив, стори ми се ласкателно... Ако аз бях женен за теб, обзалагам се, че щеше да ме въведеш в правия път, а това би било много по-трудно, отколкото Оливър да се обърне.

— Винаги казваш много приятни неща. — Маги потопи главата му под водата.

— Сериозно те питам — изрече Патрик, докато изплюваше водата, която бе поел — как е милият?

— Добре. Откакто сме тук написа няколко доста хубави материала, може би ще прави и серия за телевизията, нещо като пътеписи за Южните щати...

— Чудесно ще изглежда на екран. Направо ще лапнат по него. Ще бъде като същински бог.

— Моля ти се, Патрик, не го обиждай! Той се има за цялата света Троица. Ол Отец, Ол Син и...

— Ол Светият Дух — довърши Патрик и се прекръсти.

— Как няма да се надува. Не е от най-скромните.

— Слава богу. Мразя скромни мъже. Много от тях има защо да бъдат скромни, а не са, затова не мога да понасям, когато готините са скромни. Какво разхищение само.

— Не се тревожи за Ол.

— Вие двамата мислите ли да създадете още някое Калаханче? Да не пестите семето, така да се каже.

— Патрик! И без това съм затънала до гуша. Ако имам още деца, сигурно съвсем ще изглупея. Знаеш ли, понякога сядам да работя, трябва да се съсредоточа върху някоя сериозна тема, доколкото мога при дадените обстоятелства и откривам, че си пея „Прасенцето на гарата“. Дотам съм стигнала.

— Мисля, че не я знам тази песничка.

— Не се изненадвам. — Маги си помисли, че само онзи, около когото живеят малки деца, би могъл да я знае. — Не си изпуснал много. Обикновена детска песничка. Част от майчинските задължения. Така започва бавният, но непрекъснат процес на упадък, в който мозъкът и коремните ти мускули омекват и се превръщат в каша и най-важното решение, пред което си изправен е дали да купиш марки за обикновена поща, или за въздушна. Понякога, когато пазарувам, половин час не мога да реша дали Лили ще се зарадва повече, ако ѝ купя „Корнфлейкс“ или „Коко-попс“. — Патрик се разсмя, Маги се ухили, но продължи напористо. — Не се шегувам, Пат! Абсолютна истина е. Никой не ти я доверява, когато забременееш, защото е част от огромен заговор... Всяка майка иска да види и другите жени на същото дередже.

— Ами бащите? Не мога да си представя Ол да изпадне в състояние на умопомрачение заради „Корнфлейкс“.

— Не. Бащите са друг вид родители, ако въобще са някакви. Те или преживяват упадък, или самите се превръщат в деца, или стават майстори на изкуството дискретно да се изплъзнат. Трябва да ти призная, че Ол не е чак толкова зле... всъщност е доста добър баща, само никога не му споменавай, че съм го казала, но дори и при него децата идват на втори план. Обича ги много, безумно ги обича, но продължава да се вижда като самостоятелна единица, за него кариерата е по-важна, отколкото семейството.

— Струва ми се, че си малко огорчена, Маги.

— Така ли? — Маги излезе от басейна и седна на ръба му, с крака във водата. — Колко лошо от моя страна. Не знам, Пат. Имаме си проблеми. Големи при това. Предполагам както всички. Според мен не е нещо, с което да не мога да се справя. Работата е там, че моята представа за брак се основава на нещо като детска мечта или поне така казва Едуард.

— Едуард ли? Кой е той? Твоят лекар ли?

— Не — Едуард Арейбин. Не го ли познаваш? Нашият съсед? Запознавали сте се.

— О, да, много високият аукционер. Доста го харесах.

— Така ли? Какво съвпадение. Явно имаме еднакъв вкус за мъже.

— Винаги съм смятал, че имаш добър вкус, Маги. Само че е срамота, когато ме изпреварваш. Хайде сега, разкажи ми за дребните неприятности в Райската градина.

— Не мога, Патрик. Колкото повече мисля за това, толкова повече се ужасявам, че нищо няма да стане. Най-добре е просто да се преструваме, че няма нищо лошо и да си мислим за хубавото. Предполагам, че не е чак толкова зле. Честна дума.

— Вярвам ти. Така. Оливър иска ли още деца?

— Иска поне десет. — На лицето на Маги се изписа боязън.

— Ти на колко ще склониш?

— Може би на три. Четири е твърде много. Но преди това ще сложа в ред работата си, а после ще се заема с това.

— Имаш ли представа какво ще правиш?

— За да забременея ли? Благодаря, Патрик, засега смятам да почакам...

— Все още си същата умница, Маги. Питам за работата ти.

— Имам няколко идеи, но засега не искам да говоря за тях. Така. Хайде сега, ти ми кажи нещо. Разкажи ми за новия мъж. Сигурно е висок, тъмнокос, хубав ли е? Адвокат? Хайде, кажи.

— Рус е. Абсолютно прекрасен. Занимава се с рекламен бизнес, от Глазгоу е, има най-хубавия глас, който някога си чувала, направо се разтапям, когато го слушам...

— Звучи чудесно. Ще ме запознаеш ли с него?

— Няма. Не че му нямам доверие, нали разбираш, на теб...

— Говедо такова! Ти си един от малкото, на които вярвам...

Маги кацна на летището Файетвил, откъдето Оливър трябваше да я вземе, чувстваше се подмладена и щастлива, че се връща при семейството си. Постоя на изхода с чантата си, но не забеляза Оливър. Това не я изненада, ако можеше да разчита за нещо на Оливър, то бе,

че щеше да закъснее. Тъкмо когато си поръча кафе, чу по високоговорителя:

— Моля пасажер Алек Боунс да се яви на врата С, където го очакват приятелите му.

Маги се усмихна. Това име не бе чувала от векове. Когато наближи мястото на срещата, видя как Лили се втурна към нея с протегнати ръце, отзад подтичваше Оливър, грабнал Артър, който викаше почти толкова силно, колкото и Лили. В този миг, когато Маги видя радостта на децата си и характерната за Оливър самодоволна усмивка, тя потисна глождещия я страх за брака ѝ и се помъчи да изброи богатата, дадени ѝ от Бога. Стигна до две. Едното от тях, Лили, се хвърли в ръцете ѝ.

— Мамо, мамо, как позна къде сме? Мислех, че никога няма да ни намериш! Върна се най-последно, липсваше ни, Артър беше толкова ужасно непослушен, но аз слушах, защото съм момиче, а момичетата са послушни, нали? — Оливър целуна Маги над главите на децата и в този миг Артър нададе вой, защото едва когато майка му се върна, осъзна, че го е била изоставила. — Татко ти е приготвил изненада, но е тайна, затова не мога да ти я кажа... Мамо, как разбра, че сме тук? Не ми отговори.

— Хайде всички в колата, иначе ще я вдигнат. Маги, моля ти се, направи се на инвалид. Казах на полицая отвън, че си в инвалидна количка и ако все още се навърта, ще трябва поне да изимитираш чудотворно изцеление... — Оливър изведе семейството си отвън, а в това време Маги се опитваше да успокои Артър, да отговаря на Лили и да куца силно.

— Разбрах къде сте, защото баща ти беше помолил на информацията да прочетат едно съобщение за мен, скъпа...

— Татко го каза, но не чух твоето име. Внимавах през цялото време и не го казаха. Нали името ти е Калахан като моето.

— Знам, миличко, но татко ти използва друго име — само на шега ме наричаше с едно тайно име.

— Какво име? Не го чух. — Лили стана кисела, когато Оливър я хвърли на столчето в колата и промуши ръцете ѝ през коланите му.

— Жената прочете съобщение за Алек Боунс, скъпа.

— Никога не съм чувала някой да те нарича така. Глупаво име. Алек Боунс. Глупаво.

— Само татко ти го използва, мила. Обичаше да ме нарича така, преди да се родиш. Наистина името е глупаво, права си...

Маги се отпусна, когато колата излезе от летището. Действаше ѝ успокоително, понеже цялото семейство бе събрано в малкото пространство на колата и пътуваха на дълъг път, също и това, че Оливър се бе сетил за стария ѝ прякор, затова, настроението ѝ се повиши. Далеч от обичайния си кръг колеги и приятели, далеч от професионалния живот, Оливър бе несравнимо по-внимателен, не беше го виждала такъв от години. „Изненадата“ на Оливър се състоеше в това, че трапезарията бе пълна с цветя и във фурната имаше вечеря за двама, от което Маги едва не припадна. Оливър много рядко готвеше, освен че веднъж годишно правеше суфле със сирене, което обикновено прегаряше. Понякога проявяваше жест и купуваше храна от индийски ресторант и я поддържаше топла, ако Маги щеше да закъснее, но не ѝ се бе случвало да влезе в безукорно чиста кухня, да види сложена маса, приготвени супа, ядене и десерт, децата, пратени да спят и това толкова я обърка, все едно че бе влязла в Залата на чудесата. А след вечеря... Е, Оливър винаги е бил добър в леглото, винаги се бе старал, но тази вечер люби Маги толкова настървено, че тя се зачуди какво му става. Би ѝ било приятно да вярва, че е признание за нещо, но ѝ хрумна, че много по-вероятно е да се чувства виновен.

Ако не беше една улична котка или по-скоро, ако не се бе получило съчетанието от улична котка, бутилка с мляко и лудория на деца, които да позвънят на една врата, може би Маги и Оливър щяха да се приберат вкъщи повече привързани един към друг. Вероятно Маги би се върнала в Бокхемптън, решена да не мисли за миналото. Оливър сигурно би се прибрал у дома с ново чувство на ангажираност и би решил да се придържа главно към писаните си материали, вместо да рискува, като атакува малкия екран. Кристи и Гейб вероятно щяха да се върнат в Оук Ридж, щяха да открият няколко драскотини върху чамовата маса в кухнята и една счупена чиния, но иначе животът им нямаше да се промени. Кристи би дефинирала лятото в Уилтшър като разширяване на опита или просто майтап и щеше да изпраща коледни картички на семейства Калахан и Уикъм-Едуардс още три-четири години. Би уплътнила времето си в организиране на доброволна

помощ за местната болница и това вероятно щеше да запълни празнината в живота ѝ. Може би Линди Ричардс щеше да си поговори насаме с нея. Вероятно Гейб би станал старши съдружник в „Уинкълър и Бароус“, старши партньор в „Уинкълър, Бароус & Макарти“ и това сигурно би удовлетворило съпругата му. Кристи непременно щеше да организира друга размяна на къщи — този път в Италия с двойка пенсионери от Тоскана или пък щяха да си купят още една къща в Мейн, за да избягат от горещините на Северна Каролина през лятото. Но някой позвъни на вратата, една котка се втурна ѝ бутилката с мляко се счупи...

Сутринта в сряда, на 10 август, Джилиън Бужевски тъкмо се обличаше, когато на вратата се позвъни. Прозорецът на спалнята ѝ гледаше към входа към улицата на къщата им в Хемпстед, но когато погледна, не видя никой, освен млади безделници на отсрещната страна на улицата. Седна пред красиво подредена тоалетна масичка, както бе по бельо и започна да поставя грима си, както винаги, преди да се облече. На вратата се позвъни отново. Тя пак не видя никого, освен ако някой не се бе скрил под балкона. Ала забеляза пощенски велосипед, оставен по-надолу по улицата. Когато се звънна за трети път, тя остави червилото, след като бе намазала само долната си устна, изруга непрекъснатите доставки с куриер за мъжа си, облече набързо халат върху сутиена и пликчетата си и се спусна надолу по стълбите с новите си обувки „Шарл Журдан“. Когато отвори външната врата, котка, на чиято опашка беше завързано нещо, се шмугна през прага и обърна двете бутилки с мляко, които Джилиън още не бе прибрала. Тя чу звън на счупено стъкло и високия смях на младежите от отсрещната страна на улицата, ядосана пристъпи напред, за да им се скара. Когато направи крачка, съвсем новата ѝ обувка попадна в локвата с мляко, тя се подхлъзна и падна тежко и несръчно като счупи пиццала си на две места, а другият крак — на едно. Костта проби чорапите ѝ „Елбео“ и кръвта се смеси с разлятото мляко.

Докато Дани Бужевски снимаше филм, му се обади по телефона, че съпругата му е постъпила в тежко състояние в болницата „Принцеса Грейс“. Той се свърза с ортопеда ѝ, който потвърди, че кракът ѝ е пострадал сериозно и за съжаление, се налагаше семейство

Бужевски да отложи триседмичната си почивка на остров Корфу, която трябваше да започне от идния понеделник. Дани Бужевски не обичаше плановете му да се променят по каквито и да било причини, не обичаше и програмата му за продукциите да се обърква, не беше доволен, че триседмичната почивка, за която се бяха записали, пропада, не му се нравеше и възможността да остане в Хемпстед, грижейки се за прикованата си на легло с гипсирани крака съпруга. Направи предложение на Джилиън, както вече му се струваше преди цял век, когато чичо ѝ по случайност беше в управителния съвет на Би Би Си. Когато се върнаха от медения си месец, чичо Робърт се бе пенсионирал и бе заминал за Южна Франция. Законът за всемирната гадост в действие. Сега щеше да прекъсне тези снимки и дори да изтеглеше напред следващия си ангажимент, планиран за средата на септември, пак му оставаше дупка за октомври и ноември. Веднага позвъни на Оливър Калахан в Северна Каролина. Ако успееше да върне навреме проклетия драскач, за да му представи подробен сценарий, който да отговаря на изискванията на Канал 4, съществуваше възможност да не го пратят да снима някоя глупост, само и само за да бъде зает. Остави топло и сърдечно послание на Оливър и го помоли, ако може да отскочи до Англия, тъй като имало възможност, макар и слаба, да изтеглят серията по-рано и той би искал да започне да работи върху нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пощенска картичка от Дисниуърлд, Орландо, щат Флорида до Едуард Арейбин, Старата плевня, Комптън Пърлу:

Мили Еди,

Тук съм в истински свят на фантазиите. Долятах до Флорида, за да се видя с Патрик Стийпъл, помниш ли го? Казва, че много те харесва. Утре се връщам при семейството. Времето лети — остават ни само още три седмици и се връщаме към еднообразието на Уилтшър. Не че ти си еднообразен, приятелю.

Вярвам, че си добре... Мисля за теб.

С обич

Магс

П. П. Мразя да пиша пощенски картички, а ти?

Не беше никак изненадващо, че Оливър искаше да избяга и да убеди Маги да остане сама. Тъй като Бужевски се бе съгласил да „се изръси“ за билет от Северна Каролина до Лондон и обратно, Оливър не намери никаква причина да отлага заминаването си и както обясни на Маги колкото по-скоро отидеше, толкова по-бързо щеше да се върне. Щеше да отсъства пет дни и след това им оставаха почти две седмици да лудуват по плажовете на Северна Каролина.

Трийсет и шест часа след телефонното обаждане на Бужевски, Оливър седеше в дома на продуцента в Хемпстед, пиеше кафе, подсилено с уиски, и спореше за концепцията на филма.

— Смятам, че ще бъде примамливо, ако пътуваш с някакво превозно средство, нали разбираш, да обикаляш югоизточното крайбрежие с велосипед, на кон или на каквото и да е. Ако успеем да прокараме идеята, трябва да предложим нещо различно. Не искам никакви исторически глупости като например как бил построен

Чарлстън, каквито дават по Би Би Си 2, или расови размирици. Може би най-добре е да си с велосипед. Така ще се представиш като личност, ще направим филмче полуполитическо, полупътеписно, за човек, който свободно върти педалите. Зрителят трябва да има усещане, че това става през деветдесетте години.

— Не карам велосипед. Не съм се качвал на велосипед от детските си години. — Оливър затвори очи и смръщи чело болезнено. — Дани, виж какво, това е голяма страна. Говорим за близо хиляда и шестстотин километра, ако се придържаме само към крайбрежието на Северна и Южна Каролина, без да стигаме до Джорджия. Представяш ли си колко време ще ми трябва да мина с велосипед това разстояние? Ще трябва да се надбягвам с автобус, ако преди това не ме прегازی.

— Добре, добре, тогава може би с мотор. — Оливър трепна. — Харли? — Оливър пребледня. — Трябва да ми помогнеш, Оливър. Карал си такъв, както и аз. Ще трябва да те екипираме като Кийт Флойд, разбираш ли какво ти говоря?

Оливър се наведе към продуцента и разпери ръце безпомощно.

— Дани, работата е там, че аз съм сериозен журналист. Пиша на сериозни теми, аз съм политически коментатор. Да не искаш да ми кажеш, че си ме представяш как карам велосипед из Южните щати заедно с оператор, седнал зад мен, и когато открием някой беден изпаднал негър, легнал в канавката в Савана, аз да кажа: Хайде, Клайв, снимай в близък план този продукт на южняшкия расизъм, докато аз пъхтя с велосипеда?

— Не точно така, Оливър, но общо взето си схванал картината. Нужен ни е някакъв ъгъл, от който да показваме нещата. На екрана трябва да видим личност, иначе след първия епизод няма да те снимаме. Говорим за четири, а ако имаме късмет и за шест половинчасови серии. Прекалено е да очакваш, че някоя си Шарън от Бромсгроув ще гледа два до три часа сериозен социален коментар за място, където кракът ѝ никога няма да стъпи.

— Тогава трябва да измислим нещо друго, нали, Дани?

— Трябва да помислим за нещо друго, защото иначе ще помисля за някой друг... Всъщност идеята на Флойд не е лоша. По този начин ще имаме личност, пътуване и зрителите ще...

— Бужевски, за бога, дай ми малко време. Преди осем часа слязох от самолета след кошмарен полет, забелязах, че ентузиазмът ти

относно проекта не стигна дотам да ми запазиш място в бизнес класа, а след шестчасов разговор ми казваш, че вместо мен искаш да вземеш Кийт Флойд? Флойд, за бога? Изчакай да преспя и все ще измисля нещо. Съгласен ли си?

Дани Бужевски изглеждаше доволен. Да се разправяш с талантлив човек беше все едно да имаш пред себе си изтощено муле. Нужни са морков и пръчка, а по негово мнение. Оливър Калахан щеше да получи по-голям морков, отколкото му се полагаше.

— Да преспиш и да помислиш, Оливър, разбира се. Обаче искам да сънуваш мащабно, разбрахме ли се? Сънувай кадилаци, конски каруци, скейтбордове, хич не ме е грижа, но измисли нещо подходящо. Нещо различно. Ела утре с нова идея. Иначе ще се наложи да дръпна шалтера.

Оливър се върна в студиото си в Нотинг Хил Гейт и се стовари върху леглото. Тъкмо преди да затвори очи, успя да набере номера на Едуард Арейбин.

— Еди? Оливър е.

— Оливър, наслаждаваш ли се на слънцето?

— Не. Тук е мрачно. В Лондон съм.

— Какво, по дяволите, правиш там?

— Нещо изникна във връзка с телевизионния филм, помолиха ме да оставя всичко и да дойда за събрание на продукцията. — Каквато и криза да изживяваше Оливър, нямаше да съобщи на Едуард, че би могло и да не се стигне до снимане. Ако Бужевски го оставеше, Оливър винаги можеше да каже, че се е оттеглил, защото замисълът бил много плитък.

— Има ли шанс да дойдеш дотук, Ол? Утре е големият мач.

— Голям мач ли? — В мозъка на Оливър се бореха изтощение, депресия, махмурлук и нужда от сън след полет с реактивен самолет.

— Хайде, Ол! Комптън Пърлу срещу Западните Индии?

— Какво, по дяволите, ми говориш?

— За крикет, човече! Утре в 2:30 играем срещу единайсеторката на Къртис.

— Боже мой, спомних си. Крикет. Не знам. Утре трябва да се срещна с продуцента, но е изкушаващо... Аз дали ще мога да играя?

— Разбира се, че ще можеш — или в отбора на селото, или ще бъдеш единствения бял от страна на Къртис. Обаче смятам, че би

трябвало да играеш на наша страна, може да подобриш малко положението ни.

— Като знам как се чувствам, няма да стане.

— Слушай, сега си легни и утре сутрин хвани влака. Ще те взема от гарата, ще се отбием в „Лисицата“ за една бира и да хапнем, и после ще отидем на мача. Какво ще кажеш, а?

— Печелиш. Във всеки случай нямам нищо против да се срещна със семейство Макарти, освен това във влак винаги ми идват най-добрите идеи. Ще взема влака в десет и четирийсет от Уотърлу.

— Чудесно. Ще съобщя на войската, че кавалерията пристига.

Когато потъна в сън, Оливър още съчиняваше лъжата, с която щеше да се оправдае пред Бужевски защо не е отишъл при него. Щеше да бъде добра.

По пътя към дома си Едуард се отби при Кристи, за да провери дали не съжалява, че предложи да приготви чай на отбора за мача. Обикновено Комптън Пърлу плащаше на госпожа Мейсън по две лири и половина на човек за престоляни сандвичи с конфитюр и няколко готови пандишпана, така че всички направо подскочиха, когато Кристи предложи да приготви всичко безплатно. Едуард я намери в кухнята да пече царевични питки и да приготвя пиле с джоджен и салата.

— Здравей, прекрасна госпожо. Извинявай, че нахлувам, но вратата беше отворена и страшните кучета не са на поста си.

Бумър вдигна глава цели три сантиметра от пода на кухнята, за да провери дали новодошлият случайно не носи чиния със сандвичи с печено месо. Бумър бе посветил живота си повече на храната, отколкото на любовта. На всеки два-три дни успяваше да извърши по някоя едра кражба — кога пиле, кога агнешка пържола. Когато видя Едуард, джафна за поздрав, тъй като беше благородно куче и не се сърди продължително на новодошлия, че пристига с празни ръце.

— Едуард! Чудесно, че се отби! Тъкмо довършвам някои неща за утре, тортата с ягоди и другите ястия ще направя сутринта, за да са пресни, но реших, че питките мога да опека сега.

— Много хубаво мирише. Божествено. Надявам се по-напред да стигнем до игрището.

— Моля?

— Първо на игрището. Много трудно е да се играе, след чай с подобни вкуснотии.

Кристи се засмя и продължи да бърка.

— Това не е нищо специално, само хубави старовремски домашни неща.

— Можеш да дойдеш да готвиш и в моята къща, когато поискаш.
— Едуард опита късче пиле. — Когато и да е. А, Кристи, познай кой ми се обади.

— Ти ми кажи! Нещо интересно ли? — Очите ѝ светнаха.

— Оливър. Оливър Калахан.

Кристи леко се изчерви. Тъкмо мислеше за Оливър, когато Едуард влезе в кухнята. Съвпадението не беше кой знае колко голямо, като се имаше предвид, че през по-голямата част от деня мислеше за него.

— Как са? — успя да попита Кристи.

— Предполагам добре. Всъщност нямах време да попитам за Магс и малките. Ол беше изтощен. — Едуард си открадна още едно парченце пиле. — В Лондон е. Утре пристига — за мача.

Кристи пребледня и обърна разширените си от ужас теменужени очи към Едуард.

— Идва тук? Утре!

— Да. Утре пристига, за да играем крикет — довърши търпеливо Едуард. — Защо по дяволите ме гледаш така смаяно? Той не хапе.

Ръцете на Кристи трепереха, докато сваляше престилката си.

— Не, нищо, искам да кажа, знам, къщата е негова. Само се изненадах, може да се изнесем, да отидем на хотел за уикенда, само трябва да постегна това-онова, ако знаех по-рано...

— Спокойно! — засмя се Едуард. — Той няма да ви изхвърли от Бокхемптън. Просто идва да играе крикет и да ни каже здрасти. Ако иска да остане, може да спи при мен. Имам голяма къща.

— Ама не би било редно. Той ще иска да остане в своята къща. Извинявай, Едуард, но трябва да подредя нещата.

Едуард я хвана за ръката и я сложи да седне.

— Кристи, повярвай ми, няма защо да правиш каквото и да било. Всичко е уредено. Оливър ще остане при мен, иска да дойде и да се запознаете, после се връща в Лондон и оттам — у вас. Освен това къщата никога не е изглеждала по-добре. Той много ще се зарадва.

Кристи не я свърташе на едно място. Наистина имаше много неща да свърши, най-важното от тях бе да се отърве от Гейб, а най-

лесното — да направи косата си.

— Едуард, извинявай, обичам да съм гостоприемна, но след като имам толкова да готвя и... — Гласът ѝ заглъхна, но погледът ѝ го умоляваше да си тръгне. Той така и направи, развеселен от паниката, която причини в дома.

Кристи не беше човек, който обичаше да отлага. Когато трябваше да направи нещо, правеше го, и то без много шум, колкото и неприятно да бе и колкото и да ѝ бе трудно. Освен това мислено бе репетирала точно тази сцена доста често, макар и никога да не бе очаквала, че ще има възможност да я изиграе в действителност. Последните няколко седмици претегляше различни идеи как да върне Оливър обратно в Англия — мислеше да му изпрати бележка с някой драматичен пасаж от романа му и той да се втурне към нея, дори ѝ бе хрумвало да подпали Бокхемптън, но в такъв случай и двамата Калаханови щяха да се върнат незабавно, а тя нямаше желание да се среща с Маги. И в най-смелите си мечти не беше очаквала Оливър да се появи по своя воля и то за мач по крикет. Със сигурност знаеше едно — нямаше да има друга възможност да се срещне с него и никога нямаше да срещне мъж като него. Щеше да се възползва от този шанс най-рационално и нямаше да позволи нищо да ѝ попречи. Избърса ръцете си, стегна се и отиде в градината да намери Гейб.

Джейк тъкмо зариваше съпруга ѝ с пясък, Гейб дори му помагаше да пълни кофичките.

— Гейб, скъпи, къде е Мариела?

— Освободих я до края на деня, скъпа.

— Гейб Макарти, защо по дяволите сме довели момиче в Англия и му плащаме да гледа Джейк, след като всеки ден я отпращаш и сам се занимаваш с него?

— Няма нищо лошо, обичам да се занимавам с него. Ти имаше работа в кухнята, скъпа, а един от нас трябваше да бъде при него.

— Изглеждаш доста глупаво — каза Кристи, но се усмихна.

— Знаеш ли, понякога е приятно да се чувстваш глупак и ако не го направиш в задния двор със собственото си семейство, кога иначе?

Кристи клекна до него и избърса пясъка от лицето му.

— Гейб, хрумна ми чудесна идея.

— Каква?

— Нали искаше да заведеш Джейк в Девън да види откъде е дошъл прапрадядо му? Спомена преди няколко седмици, че имаш намерение да го заведеш там.

— Разбира се. Той произхожда от място, което се нарича Монкоккенемптън.

— Добре, защо да не заминете с Джейк?

— Всъщност защо не, може да отидем другата седмица. Смятах, че на теб не ти се пътува.

— Помислих за това, любими — тя го погали по главата, — и смятам, че няма да е честно от моя страна да ти преча по някакъв начин. Затова смятам, че трябва да заминете. Веднага. Още утре.

— Кристи, скъпа, наистина много мило от твоя страна, но не можем да заминем утре. Нали ще приготвяш храната за мача по крикет...

— Аз няма да тръгна с вас, Гейб. Ще остана тук, ще приготвя чая, а вие с Джейк можете да заминете за няколко дни и да правите каквото пожелаете. Ако искаш, можете дори да вземете Мариела с вас, за да ви помага. Хем няма да ви преча, освен това няма да се чувствам виновна, че съм развалила удоволствието ви.

— Но исках и ти да видиш мястото, не само Джейк.

— Това са твои предци, Гейб. Свързано е със семейството. Тъкмо такова нещо един баща трябва да покаже на сина си. Той е истински Макарти.

— Да, може би. Но ще отидем другата седмица. Искаш ли, Джейк? Да си направим едно приключение? — Джейк отговори, като започна да подскача върху баща си и да крещи от радост. Кристи го изчака да се поуспокои.

— Не, Гейб, смятам, че трябва да тръгнете още утре и да се върнете в понеделник. За другата седмица имам други планове, после пък ще стане време за връщане. Времето няма да ни стигне! — Всъщност само на Кристи времето не ѝ достигаше. За да приложи плана си, трябваше да направи така, че Гейб да се съгласи да тръгне, тя да подреди багажа им, да довърши сладкишите за чая и самата тя да се подготви.

— Не знам, скъпа. Остават ни още две седмици, докато тръгнем, а бяхме намислили да гледаме заедно мача по крикет.

— Хайде, Гейб. Не се мъчи да бъдеш толкова любезен. Ти мразиш крикет, хиляди пъти съм го чувала от теб, преди да дойдем ме накара да обещава, че няма да те карам да гледаш проклетия крикет и понеже аз се хванах да приготвя чая, затова казахме, че ще отидем заедно. Няма да ти позволя заради мен да се превръщаш в мъченик. Знаеш много добре, че на двама ви с Джейк ще ви бъде ужасно скучно и само ще си загубите уикенда. Жалко, че и аз не мога да дойда, но вината си е изцяло моя.

— Бихме могли да отидем...

— Не. Настоявам. — Тонът ѝ беше твърд, но мил и тръсна глава енергично така, че тъмната ѝ коса падна пред лицето ѝ. — Няма, повтарям, няма да позволя целият уикенд на семейството ми да се провали заради глупавата ми грешка. — Изправи се и изтърси пясъка от полата си. — Сега ще поровя в справочниците на Маги да открия хубаво хотелче, в което да отседнете. После ще приготвя багажа ви. Няма нужда да правиш каквото и да било. Аз ще уредя всичко, а ти можеш да сипеш нещо за пиене, докато аз приготвя вечерята.

Тя бързо се отдалечи, преди Гейб да успее да отвори уста. Кристи трепереше от усилието, докато изиграе ролята си. Намрази се заради обидения израз на лицето на съпруга си. По-късно щеше да му се отплати. На Гейб и на Джейк щеше да им бъде приятно, те нямаше и да разберат защо толкова е настоявала да заминат. Тя само желаше да се позабавлява и разнообрази, да използва възможността да изживее нещо прекрасно. За нея това би бил спомен, който да отнесе у дома, спомен за нещо, което би могло да бъде, към което щеше да се връща през следващите години. В края на краищата би било добре също и за Гейб и Джейк. Беше почти в техен интерес.

След като заспа в пет следобед, Оливър се събуди посред нощ. Така успя да се обади на Маги и да я хване вкъщи. Не ѝ каза колко зле е минала срещата с Бужевски, но я осведоми за главното.

— Цялата работа е там, че искат да ме превърнат в известна личност, нещо като звезда, вероятно като Джереми Паксман.

— Но ти не можеш да бъдеш такъв, Ол, ти никога не си се явявал по телевизията, а Паксман не слиза от екрана. Възможно е тази серия

да се превърне в хит, тогава ще заговорят за теб, но не можеш да започнеш като звезда, нали?

— Е, не — призна Оливър, — но те са убедени.

— За бога, Ол, не се хващай с нещо рекламно ефектно. Няма да те карат да се возиш в лилав кадилак, нали? — Оливър трепна, благодарен, че Маги не знае колко близо бе до истината.

— В никакъв случай. Нищо подобно, сигурен съм. Просто трябва да измисля нещо, което да е различно, нов стил на програмата...

— Защо не направиш нещо умно и интелигентно? Така би станало различно. — Чу я да се смее.

— Благодаря, Маги, много ми помогна. Ясно, че трябва сам да се справя.

— Ти си талантливият, скъпи, ти си писателят, на теб ти идват идеи. Аз просто съм малката домакиня вкъщи.

— Магс, престани да говориш така.

— Добре. Не искаш да изглеждаш като някакъв второкласен Кийт Флойд, който се мотае с глупава шапчица и се мъчи да бъде смешен. Лично аз харесвам Флойд, той добре се справя, но ти не би могъл да изглеждаш така. Ти просто няма да успееш по този начин. Нищо няма да се получи.

За миг Оливър се зачуди откъде тя знаеше за Флойд и тогава осъзна, че тя налущква слепешката. Изключително точно обаче.

— Наистина знаеш как да накараш един мъж да се чувства добре. Такава неподправена искреност.

— Това е едно от нещата, които дори най-добрите ти приятели няма да ти кажат. Но аз не съм най-добрият ти приятел, твоя съпруга съм и затова го правя. Както и да е, ако не желаеш съвета ми, не ме питай.

— Искам го, Магс, сладка моя, но смятам, че търся нещо друго, още не мога да определя точно какво. Слушай. Утре отивам вкъщи — само да гледам крикета. Ще се срещна с Бужевски в неделя или понеделник и най-късно във вторник се прибирам при вас.

— Чакам те с нетърпение.

— Липсвам ли ти?

— Умирам без теб.

— Ха-ха. Хайде, Магс. Кажу ми, липсвам ли ти?

— Разбира се, че ми липсваш, глупчо. А не би трябвало. Майка ми ми е казала да не се забърквам с мъже като теб, но вече е много късно.

— Твърде късно.

— Много вода изтече оттогава.

— Майка ти винаги е била идиотка. Как е в онзи дом за нещастни кучета, в който отиде?

— Според теб майка ми кучка или куче е?

— Не знам. Смесица от двете.

— Тя има много добро мнение за теб.

— Няма що, прекрасно. С най-голямо удоволствие ще танцува на гроба ми.

— Ама тя наистина предложи да плати оркестър да свири на погребението ти.

— Как са децата?

— Чудесно. Открихме начин Артър да заспива бързо.

— Така ли, как?

— Ами Лия напои една тапа с джин и му я даде да я смуче. Действа моментално.

— Маги! — Тонът на Оливър стана сериозен. — Не можете да постъпвате така с дете. Имаш ли представа колко вреден е джинът за дете? — Замълча и изчака за по-голяма тежест. — По-добре му дай хубаво уиски.

Маги се разсмя.

— Непременно. Ол, хрумна ми нещо. Знаеш ли, че ако тази телевизионна серия се окаже успешна, ще трябва да напуснеш „Дейли телеграф“.

— Защо?

— Толкова ще се възгордееш, че ще искаш да публикуват снимката ти цветна, тогава ще трябва да се прехвърлиш в „Таймс“. Може би ще трябва и да си изрусиш косата. — Тя се засмя, той не. — Лека нощ, Ол. Поздрави всички. И успех утре. Да не вземеш да изпуснеш някоя топка.

— Лека нощ, Алек.

— Чао.

Когато Маги остави слушалката, налегнаха я обичайните смесени чувства, а любовта и завистта въобще не могат да се смесят,

колкото и да се опитва човек. Оливър наистина ѝ липсваше, все пак донякъде го обичаше, и беше чудесно, че си поговориха. Най-приятно ѝ беше, когато се шегуваха от двата края на телефонната линия, желаше му успех наистина, сигурна бе, че ще изглежда добре на проклетата телевизия и ако одобряха серията, цялото семейство щеше да има полза от това, биваше го най-много, когато кипеше от ентузиазъм за работа, но... Едно тъничко, неспокойно червейче се размърда вътре в нея. Оливър винаги прекалено лесно получаваше всичко. Беше възпитан като повечето момчета, както и нейният Артър — да вярва, че животът представлява огромен бюфет с различни ордьоври с фиксирана цена. Мъжете просто сядат и правят своя избор, отмятайки от менюто избраните от тях неща — много или малко, колкото пожелаят. Нито за Маги, нито за коя да е жена, която познаваше, не беше така. Когато подносят с пастите минава от човек на човек, а ти си последна, за теб остава само престояла торта, с крем, но я взимаш, защото си добре възпитано момиче. Взимаш я, изяждаш я и дори много я харесваш, но даже да не я харесаш, не казваш никому нито дума. Та така и с Оливър, който не бе по-талантлив от нея, но поне се опитваше да убеди себе си в това, вече бе направил добра журналистическа кариера, после като на тепсия му предлагат да снима филм за телевизията, след това го питат каква програма желае да прави и най-накрая той иска тя да му помогне.

Какво значение имат всички феминистки глупости, че жените трябвало да имат всичко? А новата ера на жените? А правото на жената да избира? Ами антифеминистите, развяващи знамена за разкрепостяване на мъжете, които твърдяха, че за силния пол е истински ужас да дели победите си с жените, че се налага да печели хляба на семейството и да тегли непоносимото бреме да постига успехи за двама? Не е така. Жените дори нямат приемлив избор, а след като нямаш избор, значи не струваш нищо. Желанията ти нямат никакво значение. Що се отнася до жените, менюто е строго определено.

Най-голямата дилема на Маги бе, че дори да ѝ се представеше всевъзможен избор, тя не бе сигурна какво желае от живота. Желаше да бъде с мъж, когото да обича и на когото да има доверие, който също да я обича силно. Искаше Лили и Артър да растат в безопасност, щастливи с родителите си, да не изживеят никакви разочарования в

живота. Искаше да има възможност да се изяви, част от света да бъде лично нейна, но в същото време да усеща подкрепа. Искаше да бъде добра. Да вярва, че все още ѝ предстои чудесно бъдеще, което само я чака да го грабне. Искаше да се убеди, че не го е подминала, не го е оставила да ѝ се изплъзне в момент на немарливост. Нямахше нищо извънредно, нито пък необикновено в желанията на Маги. ТЯ ПРОСТО ЖЕЛАЕШЕ ДА БЪДЕ ЩАСТЛИВА. ФИЛМИТЕ И КНИГИТЕ СА ДЛЪЖНИ ДА РИСУВАТ ДВЕТЕ страни на живота — трагедията и радостта или по-популярно казано — радостта, която побеждава нещастieto. Никой не желае да гледа филм за обикновена, безкрайна всекидневна мъка. Човек се успокоява, когато следи живота на хора, които са много по-щастливи от него, защото тогава има към какво да се стреми, по-успокоително е дори да наблюдаваш живот, който е по-тежък от твоя, защото тогава имаш усещането, че ти си много по-добре. Екранът или книгите ти предлагат бягство от затъпяващата посредственост на реалния живот, в който повечето хора съществуват благодарение на компромиси. Тъкмо това убеждение позволяваше на Маги да понася положението си. Ако можеше да има Едуард, трябваше да се откаже от едно свое желание, а ако жертвата биха били децата ѝ или чувството ѝ за собствен морал, цената би била твърде висока. Преди да се случи това с Едуард, беше някак си по-доволна от живота, защото не виждаше алтернатива на Оливър. Оливър си беше постоянен проблем, докато Едуард се бе превърнал в съвсем реален, осезаем избор, но такъв, който тя не можеше да приеме.

Маги отиде в детската стая, за да завие Лили. Коленичи до леглото, за да целуне дъщеря си, която четеше „Заекът Питър“.

— Лили? Лили, миличка, каква би искала да станеш, когато пораснеш?

Дъщеря ѝ примигна с големите си зелени очи.

— Не знам, мамо. Каква мислиш, че трябва да бъда?

— Не бива аз да ти казвам, скъпа. Ти трябва да си избереш. Можеш да станеш каквато пожелаеш, стига да бъдеш щастлива.

— Татко казва, че Артър ще стане или министър-председател, или ще се състезава за Англия.

— Така ли? А ти искаш ли да станеш министър-председател или да се състезаваш за Англия?

— Не, мамо, май че не.

— Каква всъщност би искала да бъдеш? Ама най, най-много? Най-доброто, което можеш да измислиш?

— Мисля, че искам да бъда като теб, мамо.

— Ето, това е добре. Лека нощ, любимата ми. Спи сладко.

Маги бързо излезе от стаята, така че Лили да не види сълзите в очите ѝ.

На другата сутрин на Оливър му провървя. Дани Бужевски проклинаше, докато приготвяше на жена си пълна английска закуска. След като излезе от болницата, тя стана още по-капризна и въобще не се интересуваше, че телефонът звъни. Затова Оливър успя да остави кратко съобщение на телефонния секретар, без да бъде прекъсван:

Дани, Оливър Калахан се обажда. Чудесна идея ми хрумна за серията, заминавам, за да я оформя в главата си, още е в сурово състояние. Ще ти позвъня в неделя вечер или в понеделник сутрин. Убеден съм, че ще я оформя до понеделник. Поздрави.

Оливър се качи на влака за Солсбъри от гара Уотърлу, без да има каквато и да е идея в главата си. Когато слезе в Солсбъри, умът му не бе родил нищо, но не го бе грижа. Какво бе по-важно от крикета? Някой много умно беше казал, че крикетът е най-великото творение на Бога, по-велико и от секса, макар и сексът да не беше лош. Оливър не можа да си спомни автора на тази мисъл, но винаги можеше да се престори, че сам го е измислил. След няколко освежаващи бири в „Лисицата с жарттиерите“, двамата с Едуард тръгнаха към игрището за крикет, за да се присъединят към отбора си. Стив Мейкпийс — капитан на единайсеторката на Комптън Пърлу, когото всички наричаха Стив Вестника (защото разнасяше вестниците из долината), тайно се зарадва, когато видя Оливър да пристига с бяла униформа, но не се издаде.

— Здравсти, Оливър. Искаш да поиграеш, а?

— Здравсти, Стив. Прелетях чак от Америка, за да участвам.

— Е, можеше да си направиш труда да ме уведомиш, че ще пристигаш — вече съм определил местата на всички, не си мисли, че ще отстраня някой само защото си благоволил да ни ощастливиш с присъствието си едва сега...

— Хайде, Стив! Знаеш, че Ол най-добре от нас забива удари, не можем да минем без него!

— Аз съм капитан, затова аз ще преценя кой ще играе и кой ще наблюдава, благодаря, господин Арейбин. — Стив огледа стрелците, поклати глава и пое въздух през зъби. — Като имам предвид, че си минал целия този път, налага се да ти намеря място в отбора. Във форма ли си?

— Дали съм във форма? Ти да не си от проклетия английски селекционен комитет? Естествено, че не съм във форма. Не съм във форма от осемнайсетгодишна възраст! — Оливър се засмя. Стив приемаше капитанството изключително сериозно и се намуси. Посочи към Къртис, който лежеше по гръб, упражняваше краката си, като че караше колело и разговаряше с един огромен чернокож мъж. Оливър ги изгледа със страхопочитание.

— По дяволите. Довел е Джоуъл Гарнър. Къртис е вързал голямата птица да играе срещу Комптън Пърлу. Копеле такова.

— И аз не бих го измислил по-добре, Оливър. Сигурно сега разбираш защо те питам дали си във форма. — Стив стисна зъби. — Точно така. Ето какво ще направим. Аз ще открия с удряне на топката, следват Майк, Едуард, ти си трети, Робърт е четвърти, Оливър — пети, Мартин — шести, генералът — седми, младежът — осми, викарият... — Стив продължи да планира реда, но Едуард и Оливър се бяха отдалечили, за да поздравят Къртис и да помолят да ги представи на легендарния играч от Западните Индии.

— Оливър! Мой човек! — Къртис стисна ръката на Оливър. — Радвам се, че ще играеш днес!

— Няма да играя, Къртис. Само като видях кого си довел...

— Джоуъл, това са Оливър Калахан, Едуард Арейбин... Брат ми Кардиган, братовчед ми Малкълм, зет ми Нелсън... — Къртис им представи отбора си и Оливър преbledня под загара, придобит в Северна Каролина. Това бяха единайсет изключително високи, красиво усмихнати мъже от Западните Индии, които го изгледаха отвисоко,

Къртис — около метър и осемдесет и пет беше един от най-ниските сред тях.

— Е, Къртис, изглежда мачът ще се запомни. Джоуъл ли ще поведе хвърлянето?

Къртис се засмя.

— Бих ли ви погодил този номер, човече? Тогава няма да е крикет. Джоуъл ще удря топката. Аз ще открия хвърлянето.

— Ами добре. В такъв случай не е толкова страшно, какво ще кажеш, Еди? Смятам да отскоча и да изпия още една бира. За кураж, както се казва. — Оливър и Едуард тръгнаха обратно към своите съотборници, които седяха на пейките с отпуснати от средната възраст коремни. Оливър се прекръсти. С периферното си зрение зърна в гръб млада жена, чието тяло изчезна в задната част на позната кола. Беше по бели шорти и с окото на ценител Оливър осъзна, че има фантастични крака.

— Еди, ей на това викам вдъхновяваща гледка.

Едуард Арейбин проследи посоката, в която гледаше Оливър.

— Така ли мислиш? — Едуард не беше убеден. — Това е вашата гостенка, Ол. Вдъхновяващата гледка е Кристи Макарти.

Оливър светна и с бавни крачки се упъти към нея, за да я поздрави, разроши косата си и размаха нехайно бухалката. Когато се намираще на около двайсетина крачки от нея, Кристи извади щайга с храна от багажника на колата и я остави на тревата. Оливър забави крачки. Видя в профил извивката на гърдите ѝ под розовата блуза, докато се навеждаше към земята. Когато отново се изправи, тя обърна глава към него, прокара пръсти през косата си и го изгледа спокойно. Оливър се готвеше да ѝ махне или да ѝ каже нещо, но тя бавно извърна глава към колата. Оливър никога нямаше да забрави как му се отрази напрегнатия ѝ поглед и това, че тя се извърна. Нещо вътре в него — стомахът или сърцето му, се преобърна. Не беше свикнал жените да се извързват от него. Обикновено, когато гледаше жена, той бързо оценяваше сексуалния ѝ потенциал и определяше интереса си към нея. За него тези жени не съществуваха като индивидуални личности, а представляваха смесица от собствената му енергия и апетит. Кристи бе съвсем различна, тя изведнъж се оказа реална. Усети, че е нервен, когато се приближи към нея.

— Госпожо Макарти! Кристи? — изрече колебливо зад гърба ѝ.
— Аз съм Оливър Калахан.

Кристи отново се обърна. Беше много горещ, задушен августовски следобед и тя много се бе трудила, за да довърши нещата и да ги натовари на колата. Пот бе избила по челото ѝ и по него бяха полепнали кичурчета коса. Тя ги отхвърли назад и теменужените ѝ очи се спряха върху Оливър.

— Оливър, и аз си помислих, че си ти. Снощи Едуард ми каза, че може да дойдеш за мача. Надявах се да се срещнем.

— Не бих го пропуснал за нищо на света. — Оливър се взираше в нея и сякаш езикът му се върза. Тя беше дори още по-красива, отколкото си я представи по гласа ѝ по телефона, по-красива отколкото на снимките. Беше с розова блузка без ръкави, затъкната в бели къси панталонки. Струйка пот се стичаше от врата ѝ и изчезваше в цепката на деколтето ѝ, но Оливър не бе в състояние да откъсне очи от лицето ѝ. Тя се облегна на задната врата на волвото на семейство Калахан и кръстоса хубавите си загорели крака.

— Извинявай, сигурно изглеждам ужасно. Поех ангажимента да приготвя всичко за чая. — Тя посочи изобилието от храна в колата.

— Виждам. А ти... обичаш ли крикет? — Гласът, който излезе от устата му, звучеше направо идиотски.

— Едва ли бих казала, че го обичам — това ще бъде първият мач, който ще гледам, но го чакам с нетърпение. Малко съм нервна, защото не знам правилата.

— Няма нужда да бъдеш нервна. Ако имаме късмет, ще спечелим първия удар, а след това мога да седна до теб и да ти обяснявам, за да разбереш какво става. Искаш ли да направим така?

— Чудесно. Направо прекрасно. — Тя му се усмихна и той напълно се разтопи. Понечи да каже нещо, въздъхна, неспособен да изрече каквото и да било, омаян от хубостта ѝ и се опита да замаже положението, като прочисти гърлото си.

— Моля? Не те чух какво каза? — попита учтиво Кристи.

— Нищо. Дразни ме гърлото. Чакай да ти помогна с тези неща, много са тежки за теб. Виж какво — ще извикам момчетата да ги разтоварят и тогава можем да седнем, да пийнем нещо студено и да си поприказваме като хората. — Взе един малък термос в едната си ръка и ѝ подаде другата. Тя решително пое ръката му и тръгнаха заедно към

павилиона. Както и беше очаквала, Оливър беше мъж, който винаги вземаше инициативата. Беше много доволна, че прехвърли всичко в негови ръце.

Както Оливър се надяваше, Комптън Пърлу спечели първата топка и Стив смело реши да удря пръв. Когато Майк пое отбраната, Оливър започна урока.

— Няма да ти е много трудно, защото днес поне можеш добре да различаваш двата отбора. Всички хубави, мускулести чернокожи мъже са гостите, а нашият отбор — на Комптън Пърлу — са жалки застаряващи бледолики мъже, които виждаш на пейката до себе си. — На Оливър му беше трудно да говори весело. Кристи го смущаваше. — Майк и Стив откриват удрянето на топката, затова коленете и на двамата треперят. На тревата са седнали редовните посетители. — Оливър посочи към старец и куче, едно момиченце и съвсем малко детенце. — Винаги събираме цели тълпи в Комптън Пърлу.

— Значи Къртис е питчър?

— Хвърля топката. Точно така. Виждаш ли колко бързо схващаш?

— Значи Къртис хвърля топката на Майк и Майк я УДРЯ?

— Не е вероятно, макар и да е възможно. Все едно прасетата да можеха да летят. По-вероятно е Къртис да хвърли топката на Майк и тя или ще го удари по главата, или Майк ще се заклати и ще я пропусне, но да видим. Гледай сега.

Къртис се върна, както им се стори цели километри назад, и хвърли топката със замах. Силен вик се чу откъм чернокожите, които размахаха ръце. Един, облечен с лекарска бяла престилка, мъж поклати глава. Къртис отново хвърли топката и истински се ядоса, когато Майк я удари. После хвърли трета топка, а Майк дори не се и опита да я удари, просто се върна обратно в павилиона.

— Не съм сигурна, че разбирам какво се случи. — Кристи не проявяваше абсолютно никакъв интерес какво става на терена.

— Много просто. Къртис хвърли топката, Майк стигна до границата и му посочи към павилиона, като идеално заби вътрешна топка и изби вътрешната пръчка на вратата.

— Моля? Оливър сияеше.

— Той е аут, Кристи. Направо е аут. Изгубихме една от четирите врати.

— Искаш да кажеш, че още три пъти няма да му се отдаде възможност ли?

Оливър пак ѝ се усмихна развеселено.

— Знаеш ли, Кристи, много е горещо, за да говорим за крикет. Защо да не пийнем по чаша вино, а ти да ми разкажеш как се справяте в Бокхемптън. Остави играта. Ако чуеш, че някой колебливо ръкопляска, ръкопляскай и ти. Ако видиш някой от белите мъже да напуска игрището и нещастен да сяда зад павилиона, ръкопляскай малко по-силно, но в никакъв случай не го заговаряй. Това е горе-долу всичко, което трябва да знаеш за етикета при крикет. — Напълни чашата ѝ. Ръцете му трепереха и той разля малко вино на тревата.

— И така, харесва ли ви нашата къща?

— Бокхемптън ли? Прекрасна е. Направо се влюбих в нея. Струва ми се, че бих могла да прекарам целия си живот тук. Това е най-хубавата ни почивка и просто не мога да се начудя на късмета, че ви намерихме.

— И аз си мисля същото. В момента работя върху една идея, която вероятно ще ми даде възможност да остана по-дълго в Северна Каролина. — Оливър умираше от желание Кристи да научи за новото му начинание.

— Наистина? — Очите на Кристи светнаха. — Разкажи ми.

— Работя с телевизионен продуцент върху идеята да направим една серия от шест епизода, което би било нещо като пътеводител за Южните щати, но може да се ограничим само до крайбрежието на Северна и Южна Каролина, още не сме решили точно. Бих искал англичаните да усетят истинския дух на Юга. Ще има по малко история, култура, ще разкажем за хората, които живеят в Стария Юг, но нямам намерение да правя нещо подобно на „Отнесени от вихъра“ и да разказвам за къщите в колониален стил. Желанието ми е да покажа нещата, каквито са — доброто и лошото, какво означава да бъдеш южняк. Има нещо, което ги отделя от останалите щати, но още не мога да го определя...

— Разбирам какво искаш да кажеш...

— Знаех, че ти ще ме разбереш. За повечето англичани Щатите са или Ню Йорк — ужасен град извън закона, в който на всяка крачка

срещаш наркомани, или мислят, че е огромна пустиня, в която живеят неграмотни селяндури, или смятат, че в Калифорния се отглежда само люцерна и живеят филмови звезди. Искам да им покажа истината. Само ако мога да напипам онова, което прави Юга толкова различен...

— Корените.

— Моля?

— Хората в Южните щати живеят с чувството, че имат корени. Това е истината. Ние не сме като странстващите северняци. Знаем точно откъде идваме, какви сме и където и да отидем, си оставаме такива, каквито сме, носим в себе си усещането за дом, за традиции и за корените си. Всъщност южняците никога не са щастливи, когато са далеч от дома си. Искам да кажа за по-дълго време. — Колкото и да бе странно, Кристи никак не я бе грижа колко далеч се намираше от дома си.

— Тъкмо за това трябва да бъде филмът. Може би просто да поговоря с хората какво мислят за Юга, за домовете и традициите си. Има няколко възможности. — Защо, по дяволите, ѝ говореше такива безсмислици? — Просто трябва да поработя в каква форма да бъде представено. Може би трябва да намеря някоя важна клечка от Юга — например губернаторът на Северна Каролина или някой друг, който да разкаже за тези неща, да го поразпитам...

— Оливър, идеята ти е чудесна, но не се обръщай към политик! Ние не ги обичаме много и сред тях няма да намериш нито един честен. Трябва да се обърнеш към истински южняк. Защо не, като имаш предвид какъв си, искам да кажа писател, защо да не използваш някой литератор?

— Какво искаш да кажеш? Например кой?

— Ами например някой романист, който пише за Юга и произведенията му са пропити с южняшкия дух. Някой като Пат Конрой или може би Рейнолдс Прайс. И двамата са чудесни писатели, с тях можеш да обсъдиш литературните традиции на Юга, би могъл да сравниш стила им със своя... — Гласът ѝ заглъхна. Тя искаше Оливър да разбере, че тя знае колко добър писател е, че е прочела книгата му, че е научила за Луиз и е съгласна с разсъжденията му за любовта. Искаше да го увери, че всичко щеше да бъде наред. Но не бе в състояние да каже каквото и да било. Оливър се взираше в нея, седнал бе много близко, така че тя виждаше бръчиците на лицето му, когато се

усмихнеше, кожата около светлосините му очи се набръчкваше леко и правата му коса падаше върху челото му. Несъзнателно тя започна да го имитира, вдигаше ръка към косата си, когато и той го правеше. — Е, разприказвах се, без да знам как се пишат книги и как се снимат филми, всъщност ти си истинският професионалист. По-добре да се съсредоточа върху играта и да престана да те съветвам какво да правиш. По-добре да млъкна, нали?

— Кристи, продължавай да говориш. Смятам, че инстинктивно разбираш какво ми е нужно и не мога да ти опиша колко полезно е за мен...

— Оливър! Готви се! — Оливър се обърна. Толкова задълбочено разговаряше с Кристи, че съвсем бе забравил за крикета. Стив беше аут, Къртис го бе извадил от играта с чист удар и сега той пристъпваше унило към тях. Едуард бе влязъл на мястото на Майк, така че Оливър щеше да влезе, когато Робъртс излезеше. Резултатът беше четиринайсет на две.

— По дяволите, не биваше да се разбъбрям, а да внимавам в играта! Не забравяй нито една мисъл, която ти хрумне, след мача ще си поговорим. По-скоро, когато ме извадят, което сигурно ще е скоро. Добре игра, Стив. — Изръкопляска шумно, Кристи последва примера му.

— Проклето черно копеле — мърмореше Стив. — Всъщност това трябва да направи този, който хвърля топката.

Наложи се Къртис три пъти да хвърли топката, за да извади Гейвин Робъртс.

— Стискай ми палци — прошепна Оливър на Кристи. — Ако наистина имам късмет, ще се върна след десетина минути. Пази ми мястото. — Тръгна към игрището и поздрави Едуард Арейбин като размаха шапка. Поне двамата с Еди бяха по-високи, би трябвало да им провърви. Искаше да се представи добре. Резултатът бе шестнайсет на три, играчите от Западните Индии се бяха успокоили и с право бяха доволни. Джоуъл Гарнър беше фийлдър^[1], толкова се бе отпуснал, че лежеше по гръб на тревата и убедително се преструваше на дълбоко заспал.

Къртис събра фийлдърите около себе си, така че Оливър се намери обграден от трима. Джоуъл лежеше далеч, затова никой не можеше да го чуе дали хърка, или не. Оливър улови една единична

топка, Едуард се приготви да я посрещне. Къртис се изтегли дълбоко назад, като търкаше топката в слабото си бедро. Топката се удари в ръба на бухалката на Едуард и прелетя в ръцете на ухиления вратар. Откъм павилиона се чуха въздишки на разочарование, Едуард излезе елегантно и зае мястото на Оливър на тревата до Кристи.

— Браво, Едуард, беше чудесно.

— Играх ужасно, но все пак ти благодаря, Кристи. Мисля, че сега всички залагаме на Ол.

— Много е добър, нали?

— Фигурата му е добра. Стреля добре с левия крак. Би могъл да играе и защитно. Трябва да издържи до петдесет.

— Няма ли да стане скучно? Дали ще може да се справи?

— Ще се справи, как няма да се справи. И Къртис го знае. Много е задушно. Радвам се, че излязох, там щеше да ми се спуска сърцето.

Кристи гледеше Оливър като хипнотизирана. На слънцето тъмнозлатистата му коса блестеше, много елегантно изчакваше всяко хвърляне. Едуард си отвори кутия с бира и допълни чашата на Кристи с вино.

— Браво на теб, че се ангажира да приготвиш чая и да гледаш проклетата игра. Направи много повече, отколкото се очакваше. Маги никога не идва да гледа или ако дойде, носи купчина с книги и се налага да я сръчкаме, за да ѝ кажем, че мачът е свършил.

— Не мога да си обясня защо, играта е много интересна и толкова... английска.

— Гейб и малкият ще дойдат ли?

Кристи го изгледа изненадано.

— Гейб не ти ли каза, че няма да дойде? Обеща да ти се обади по телефона. Дватамата с Джейк заминаха за Девън да видят града, откъдето е неговото семейство. Каза, че това е единственият уикенд, в който може да замине, но само между нас да си остане, Едуард, мисля, че не се интересува много от крикет. Той обича бейзбол.

— Тогава още по-благородно от твоя страна да пропуснеш екскурзията със семейството и да останеш тук, за да ни поддържаш.

— Никога не бих го пропуснала, повярвай ми. — Изрече го толкова пламенно, че Едуард я изгледа с любопитство, но Кристи наблюдаваше мача напрегнато. Очите ѝ не се отделяха от батсмана^[2]. Тя притежаваше всички качества на запалянко.

С напредването на следобеда, батсманите на Комптън Пърлу попадаха под ударите на Къртис и неговите събратя. В пет без петнайсет резултатът беше деветдесет и седем на девет, а Оливър и Чарлс Уикъм-Едуардс бяха отвъд чертата за хвърляне. Луси пристигна и се ядоса, че съпругът ѝ продължава да удря топката.

— Мислех, че идвам точно за чая и мачът ще е свършил. По принцип не гледам как Чарлс се излага. Той не удря топката по-добре от обикновен хамстер. Сега ще трябва да догледам нещастния спектакъл до край. — Луси нямаше защо да се тревожи. Следващата топка бе насочена към Оливър и тя беше последна. Оливър скочи чисто над главите на най-близките фийлдъри и топката се понесе към границата в посока на дълбокия квадрат. Точно когато Комптън Пърлу се готвеше да отпразнува още една точка, дълга черна ръка се вдигна от тревата и Джоуъл Гарнър улови топката от легнало положение. Оливър дори не забеляза, че я е хванал, той гледаше Кристи. Беше време за чай.

Кристи, макар и нова за селския крикет, в уверения си стил се зае със сервирането на чая. Беше много нервна в присъствието на Оливър, но никой не разбра това. Напоследък доста привикна да крие чувствата си. Всички играчи, с изключение на Стив Мейкпийс явно предпочитаха да нагъват салатата с пилешко и да бърбят с Кристи, вместо да обсъждат мача. Стив ги разбута и се опита да попречи на съиграчите си да пият бира, но насърчаваше противниковия отбор да пие и го убеждаваше да изиграят още една игра. Всички знаеха, че единайсеторката на Къртис щеше да ги размаже, дори чернокожите да се напият. Оливър стоеше встрани и наблюдаваше Кристи. Тя имаше излъчване на истинска дама — красива и блестяща, елегантна и привлекателна. От време на време тя вдигаше бавно глава като газела, заглеждаше се в павилиона и когато очите ѝ срещнеха тези на Оливър, му се усмихваше мило и свенливо, сякаш се извиняваше, че нарушава спокойствието му.

— Абсолютно изумителна е — заяви Оливър пред Едуард.

— Мислех, че те интересува само видът ѝ отзад.

— Не бъди противен — сръза го Оливър. Горчиво съжали, че направи тази забележка пред Едуард преди Кристи да го е погледнала. Помисли си, че никога повече няма да може да я погледне по същия начин.

— Няма две мнения, че е много по-добра от Джоун Мейсън — съгласи се с него Едуард.

— Как изглежда, съпругът ѝ?

— Гейб ли? Според мен прилично. Не съм съвсем сигурен. Както би могъл да предположиш, той някак попада в сянката ѝ. Все пак изглежда добре. Когато ги видиш двамата заедно, ще кажеш, че са излезли от някой скъп каталог за поръчка на дрехи. Добре оформени тела, коси, за които се полагат грижи, блестящи бели зъби. Нали ги знаеш.

— Тя не само е красива, но ми изнесе цяла лекция за известните литератори на Юга.

— Е, не е глупава. Имам чувството, че Кристи Макарти знае точно какво желае и вероятно го получава. Жалко, че Магс не е тук да се видят.

— Нали? — Оливър наблюдаваше как Кристи разговаря с Къртис. Никога по-рано не беше виждал толкова прекрасна жена, която съзнаваше чара си, но не кокетираше. — Какви са отношенията на семейство Макарти с хората от долината?

— Смятам, много добри. Кристи положи доста усилия, за да се сближи с всички. Не остави нито камък непреобърнат. Наблюдавай я сега с викария. Той я гледа като че ще я погълне.

— Очарователна е. Съчетава непринуденост с пълна недостъпност. Истинско предизвикателство. Като че ли дълбоко в себе си е фатална жена, но е истинска дама и затова не го издава.

— Оливър, ти да не лапна по нея?

— Просто ми е любопитно, Ед. Всички писатели наблюдават непознатите с интерес. Смятам да отида при нея да си поговорим.

— И да я попиташ дали е фатална жена, или дама?

Оливър го изглежда презрително.

— Имай вяра в мен, стари приятелю. Не съм вчерашен.

Кристи не би се изненадала, ако научеше, че двамата мъже я обсъждаха. Разбра го по начина, по който я гледаха, но би била шокирана, ако узнаеше точно за какво говореха.

— Поздравления за готвачката — смънка Оливър зад гърба ѝ. Кристи усети топлия му дъх на тила си.

— Благодаря ти, Оливър. Не е нищо специално — обикновена домашно приготвена храна.

— Там, откъдето идвам, готвенето вкъщи се свежда до изгорени наденички или сандвич с шунка.

— Оливър, смяташ ли, че Маги би искала да чуе думите ти? — сгълча го тя.

— Маги не дава пет пари. Представата ѝ за идеално ядене е да накара някой друг да го сготви.

— Аз обичам да готвя. Смятам, че в готвенето човек може да прояви творчество, е, не творчество като твоето разбира се, но все пак то е проява на индивидуалност.

Мисля, че когато човек готви с любов, това се усеща по вкуса.

— Каква прекрасна мисъл. Когато Маги готви, усещам вкуса на досада. Или нетърпение.

— Надявам се Гейб да не говори така зад гърба ми.

— Сигурен съм, че не го прави. Виж какво, кажи ми нещо повече за идеите си за телевизионния филм. Вероятно бих могъл да се възползвам — ще има надпис „по оригинална идея на Кристи Мур Макарти“ или нещо подобно.

— Няма нужда, Оливър. Истинско удоволствие ще е да мога да ти помогна.

— Умна, красива и скромна, докъде се простират талантите ти?

— А твоето ласкателство? — Изглежда го смело в очите, докато устните ѝ се усмихваха слабо.

— Признавам, постави ме на място. Сега, моля те, остави тая тълпа, ела и седни при мен.

Двамата се оттеглиха на полянката.

— Каза нещо за Джон Рейнолдс...

— За Рейнолд Прайс. Той е сред няколкото съвременни писатели от Юга, които харесвам, и по случайност е от Северна Каролина. Според мен би трябвало да се срещнеш с някои от тях, да чуеш какво ще ти кажат. Струва ми се, че ще трябва да хванеш Рейнолдс или други писатели един по един и всеки да те заведе по местата, които за него имат голямо значение, в които се чувства истинския живот на Юга. Така филмът няма да се превърне в още една туристическа разходка из известни места. Разбираш ли ме?

— Абсолютно.

— Идеята е, че след като ти самият си сериозен писател, усещаш реалния живот и чувствата на хората — какво действително става в

душите им. Не би било зле да разгледаш някой герой от произведение за Юга — да отидеш до остров Дауфуски или до старите селища Гула, които вероятно не са се променили от сто години. С друг писател бихте могли да поспорите, да обсъждате как стоят нещата в Англия, какви са разликите, приликите... — Докато говореше, свела очи надолу, тя скубеше маргаритки от тревата, но от време на време го поглеждаше изпод тъмните си ресници.

— Значи има прилики?

— Как да няма, разбира се, че има. Тук, в Комптън Пърлу, има много неща, които ми напомнят за дома... за живота на село — всички се познават, усеща се историята, отминалите неща... Тачат се моралът, семейството, ценностите... Чувството, че се опитваш да живееш живота си както желаш... Ти най-добре разбираш какво ти казвам, Оливър. Ти си част от всичко това. — С разперените си ръце като че искаше да обхване цялото село.

— Кристи, имаш ли планове за утре? — попита тихо Оливър.

— Планове ли? Нищо определено. Нищо, което не бих могла да отложам, ако имаш нужда от мен. Или пък е нещо, свързано с къщата? Ако искаш да се преместя за известно време?

— Боже мой, не! Бих могъл да те заведа на обяд. Искан ми се да поговорим малко повече, да ми подскажеш кои места да посетим, да ми дадеш някоя свежа идея. Имаш ли нещо против?

— За мен ще бъде истинска чест — отвърна тя искрено.

— Защо да не си направим пикник? Мога да взема някои неща... вече ти казах, че обичам да готвя... Може да отидем до онова местенце край реката в Грейт Уишфорд — нали го знаеш, точно над моста, надолу по пътеката?

За миг Оливър я изгледа озадачен и извърна очи. Кристи съжали, че го е споменала. Исканше й се малко да поразтегли правилата на играта, но сгреша, пристъпваше върху тънък лед. Един миг и двамата мълчаха, после лицето на Оливър се проясни.

— Сещам се кое място имаш предвид. Много го обичам. Колко находчиво от твоя страна, че си го открила. Толкова е роман... Пасторално. Точно тази дума търсех.

— Нали? Често ходя там на разходка, приятно ми е да оставам сама с мислите си.

Играчите започнаха да се връщат на игрището и Оливър подаде ръка на Кристи, за да ѝ помогне да се изправи.

— Ако не ти се стои до края на мача и не дойдеш на почерпката в кръчмата, знай, че утре ще те взема от Бокхемптън точно в дванайсет и половина. Ти вземи храна, аз ще донеса вино.

— Няма нужда, Оливър, имам вино в хладилника вкъщи, тоест в твоята къща, а ти ще бъдеш уморен след мача. Аз ще подготвя всичко, утре ще се видим. Надявам се остатъкът от следобеда да мине добре. Смятам, че игра... прекрасно.

— Много сте любезна, госпожо Макарти. Радвам се, че днес се върнах да играя, но не само заради крикета. Беше направо знак на съдбата. — Докосна устни до ръката ѝ и се отдалечи, за да заеме позицията на защитник.

Кристи не остана до края на мача. Не разбираше всичко, пък и нямаше интерес към играта, дори и на нея ѝ стана ясно как щеше да завърши мачът. Занимаваше я само импровизираният пикник на другия ден. Тази вечер имаше само едно нещо, което желаше да направи, и то бе да се подготви за него. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че най-после се влюби. От пръв поглед се влюби в Оливър Калахан.

Оливър също се замисли. Идеята, която му даде Кристи, щеше да го спаси пред Дани Бужевски. Но той я интерпретираше малко по-различно от нея. Последното, което желаше, бе да се мъкне из тютюневите полета на Северна Каролина с някой полуакадемичен американски литературен ентузиаст. Онова, което щеше да направи впечатление във филма, бе да покаже Юга от различен ъгъл, да пътува с човек, който действително го познаваше и обичаше, който произхождаше от Юга. Диалогът между Оливър и събеседника му трябваше да бъде весел, шеговит, двамата да представят различията между английската и американската култура. Понякога щяха да спорят, друг път — да се шегуват, щяха да си обясняват взаимно някои неща и ако се случеше спътникът му да бъде изключително красива и очарователна жена, това щеше да се отрази чудесно на рейтинга сред зрителите. Оливър възнамеряваше да се превърне в звезда и на всичкото отгоре да прекара много време с Кристи Макарти.

Търпението на Стив Макпийс се изчерпваше с издължаването на сенките от следобедното слънце. Резултатът беше седемдесет на нула и Стив вече не знаеше на кого да подаде — на нападателите или на защитниците си. Когато преподобният Мартин Уърт не успя да хвърли успешно топката и каза на капитана си: „Този път май наистина сбърках“, Стив забрави, че говори със свещеник и отбеляза горчиво:

— Прав си, Мартин, той не разбра за шест или за четири да те удари.

Най-после мачът свърши. Оливър, унесен в мисли за Кристи и избирайки каква любима сентенция да изрече, когато щяха да го интервюират като известна личност, изпусна топка, която и синът му Артър би уловил.

— Съжалявам, Стив. — Сви рамене. — Смятам, че е от промяната на климата, трябва да съм се простудил.

— Колко топки въобще успя да уловиш, Оливър — смъмри го Стив с отвращение и заобиколи зад павилиона, за да изтрие очите си. Имаше навика да приема нещата прекалено сериозно и Оливър предположи, че на другата сутрин поне десет души от Комптън Пърлу нямаше да получат вестниците си.

След като пийнаха в „Лисицата с жарттиерите“ и за щастие сметката бе платена от победителите, Едуард и Оливър се прибраха в старата плевня, където хапнаха хляб и сирене и си сипаха по едно. Оливър нямаше намерение да обсъжда плановете си за Кристи, докато тя не дадеше съгласието си, а Едуард искаше да го разпита за Маги, а не да говорят за американците.

— Как прекарва Магс?

— Забавлява се. Не върши нищо, освен да лежи по гръб на слънце и да критикува материалите ми. Това е любимото ѝ занимание.

— Не бива да я съдиш, Оливър. Напоследък ѝ дойде много, има нужда от почивка.

— Съвсем не я съдя! Тя ме съди, не мога да кихна, без да ми отпрати злобна забележка как бих могъл да го направя по-добре.

— Тя е чудесна жена. Не съм сигурен дали напълно я оценяваш.

— Престани да ми говориш като баща ми. Магс е добра и се разбираме чудесно. Само че понякога се държи като дърта крава и не си дава сметка колко съм напрегнат за този телевизионен филм. Имам

нужда и от малко подкрепа. Аз съм този, който работи от сутрин до вечер и издържа семейството.

— Чак сърцето ми се къса.

— Ти си си добре, Еди. Живееш си прекрасно сам, не те е грижа за света, на свободна професия си, ако искаш, можеш да не си лягаш цяла нощ, ако искаш да си поговориш с някого, никой няма да ти попречи. Ако искаш, можеш да играеш крикет цял уикенд и всеки уикенд, няма кой да ти мърмори! Нямах представа колко е трудно да имаш жена и семейство.

— Говориш ми пълни глупости. Ти пък нямаш представа какво е да се прибереш и да бъдеш сам в празната къща, няма кой да те похвали за дребните ти победи, нито да те успокои заради малките неуспехи. Какво значение има дали играя крикет по цял ден, след като няма кой да се зарадва, ако направя сто точки?

— Е, Маги не би те поздравила. По-скоро би казала „Сто точки ли? Ти самият изглеждаш като сто точки“. Ей така ме подкрепя и окуражава жена ми.

— Тя просто се опитва да те държи във форма, стари приятелю, и много добре го прави.

— Алек Боунс.

— Какво?

— Така й викам — Алек Боунс.

— Не ти ли се струва, че е доста странно за гальовно име?

— Съвсем не. Много й подхожда. Умна и ленива. Това са двете й най-силни характерни черти.

— Знаеш колко съм привързан към Маги, Оливър. Тя е чудесна и няма да ти позволя да говориш против нея.

— Да не би да съм казал нещо? Има ли още в бутилката, стари приятелю?

[1] Фийлдър — играчът, който хваща топката и я връща. — Б.пр.

↑

[2] Батсман — играчът, удря с бухалката. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пощенска картичка до Маги Калахан, Холдън Бийч, Северна Каролина:

ПОСЛЕДЕН БЮЛЕТИН ОТ ДОЛИНАТА:

Комптън Пърлу: 0:97 (О. Калахан загуби 63)
Герой на мача: Джоуъл Гарнър
Най-щастлив: Къртис Ейбръмс
Помръкнал като папагал: Стив Вестника
Жалко, че пропусна зрелището, много се смяхме.
С обич

Модж

През нощта след мача по крикет Кристи не можа да заспи. Крачеше неспокойно из къщата и се опитваше да реши как да постъпи. Прочете два пъти сцената от пикника в книгата на Оливър, но се колебаеше как да я изиграе. Според нея имаше три начина. Можеше да действа директно, да бъде искрена и още щом пристигнат, направо да му каже, че е прочела книгата му и знае какво значение има това място за него. Или въобще да не споменава за романа и за онова, което откри за историята с Луиз, а просто да приеме обяда като обсъждане на телевизионния филм. Ако той поискаше да говорят и на други теми, това зависеше от него. Или ако той решише да се разтовари, би могла да му покаже, че разбира мъката му и затова е до него. Стори ѝ се, че най-добре щеше да бъде, ако постъпи рационално, искреността е най-добрата политика, макар че в момента Кристи съвсем не бе в състояние да разсъждава разумно. След като предния ден видя Оливър на живо, се чувстваше много объркана. Мисълта за автора на книгата продължаваше да я занимава, искаше ѝ се той да ѝ разкаже защо е

направил този избор и защо бе предпочел да остане затворен в нещастния си брак. Освен това тя вече бе влюбена в мъж от кръв и плът и копнееше да изпита страст, каквато не бе усещала от години, ако въобще някога ѝ се бе случвало. Когато се прибра вкъщи, не можеше да седи спокойно и позвъни на приятелката си Джули в Бостън. Докато набираше номера, още не бе решила какво щеше да ѝ каже.

— Здравсти, Джули, Кристи е.

— Кристи Мур, не сме се чували от векове! Какво съвпадение — тъкмо говорехме с Грег за теб.

— Значи ушите ми трябва да горят.

— Кажи, какво ново?

— В Англия съм. На почивка. Сменихме си къщите с едно семейство.

— Звучи страхотно! Блазе ти. И на мен ми се ходи в Европа, но с бизнеса, с операцията на Грег и...

— Той как е?

— Добре. Лявото му коляно се оправи...

— Джули, влюбена съм.

— Би трябвало да очаквам, че след десет години и това ще стане. Толкова време ли ти трябваше да се влюбиш в Гейб? Вечерта преди сватбата те предупредих, че така става в най-добрите бракове. Точно както казваше майка ти — омъжи се за добър мъж, отпусни се и го обикни. Не знаех само, че ще ти е нужно толкова време.

— Джули, не съм влюбена в Гейб.

— Така ли? — Тя мълча дълго на телефона. После изохка.

— Влюбена съм в един мъж тук. Току-що се запознах с него.

Кристи чу как приятелката ѝ дръпна от цигарата си и после отговори предпазливо:

— Не би трябвало да бъде така, Кристи Мур. Срецаш хубав мъж, добър мъж като Гейб, омъжваш се за него, обикваш го, имате си дете и живеете щастливо. А сега вземаш, че се влюбваш в друг.

— Ами той? Ако и той се влюби в мен, ама истински и след това се омъжа за него?

— Това се случва само в книгите, сладурче.

— Искам да ми отговориш на един въпрос, Джули. Ти би ли се влюбила в Гейб?

— Ако си спомням правилно нещата отпреди толкова години, скъпа, на мен той не е правил предложение. Ако ме беше поканил, сигурно щях да се омъжа за него.

— Без майтап?

— Без майтап. Не мога да кажа, че би покорил сърцето ми, нали разбираш, но преди Грег да се появи на сцената, сигурно бих се омъжила за него. Той има добри перспективи пред себе си.

— Но би ли се влюбила в него?

— Ами много бих се постарала. Ако ми беше дал онова, което дава на теб. Гейб прави всичко за теб.

— Как? Като ми купува рокли и цветя и ми избира скъпоценности, които не желая ли? Като организира екскурзии, когато аз искам да си стоя вкъщи? Защо трябва да му бъде благодарна за това?

— Кристи въздъхна. — Джули, колко съм зловна и какви глупачки бяхме. Помниш ли какво си говорехме вечерта преди сватбата ми? Седяхме цяла нощ в мамината къща, обсъждахме каква трапезария ще имам и какви вечери ще давам, как ти ще бъдеш кръстница на моите деца и аз — на твоите?

— Разбира се, че помня. Всичко стана така, както си го мислехме.

— Не, не стана.

— Зависи от теб, приятелко моя.

— Значи искаш да кажеш, че не одобряваш?

— Да одобрявам? По дяволите, Кристи Мур, минала си възрастта някой да одобрява постъпките ти. Двайсет и шест години от живота си прекара в притеснения дали майка ти би те одобрила. Не питай мен — аз не бих одобрила. Но не попадай отново в същия капан.

Кристи изохка.

— Джули, мислила ли си някога какви бихме могли да бъдем, ако не трябваше да чакаме одобрението на Бланш и на Хелен? Ако те не съществуваха?

— Ако те не съществуваха, нас също нямаше да ни има — довърши набързо Джули. — Какво ще правиш сега, Кристи?

— Нищо. Няма какво да правя. Този мъж е женен и нищо няма да стане. Просто никога досега не съм се влюбила, а сега съм влюбена, исках да го споделя с някого, защото ми е много хубаво. Исках да го кажа на теб, за да съм сигурна, че наистина е вярно. Радвам се, че се

чувствам така, дори това да е единствената нощ в живота ми, когато се чувствам истински влюбена. Все едно че сега съм оживяла.

— Кристи, трябва да прекъсваме. Не одобрявам, но не казвам и обратното. Дръж ме в течение.

— Добре.

Кристи беше доволна, че се обади на Джули, но разговорът не ѝ помогна да вземе решение. Вероятно това щеше да бъде единствената възможност да остане насаме с Оливър и тя нямаше намерение да я изпусне. Ако не розова, имаше синя пола, но щеше да намери бяла блуза с изрязано деколте. Остави косата си пусната, приготви храна за пикника и сложи две бутилки „Тере ди Туфи“ в хладилната торба. Намери одеялото с каре „Черна стража“ и го сгъна внимателно върху кошницата с капак. Подготвяше се за много опасна игра, която може би щеше да има успех, но можеше и да няма. Всичко зависеше от Оливър. Беше готова много преди дванайсет и половина.

Той с нищо не показва изненадата си, когато тя отвори вратата, само отбеляза колко е хубава. Докато караха към Грейт Уишфорд, той говори за крикета и колко щастливи попадения имал. Оставиха колата на паркинга пред кръчмата и тръгнаха по течението на реката — Оливър носеше одеялото и кошницата, а Кристи — виното.

— Знаеш ли, вчера, когато играх като фийлдър, мислех си как точно да ти обясня същината на играта като на човек, който не е и чувал за нея. Толкова е свързана с английския живот. Има много изрази от крикета, които са навлезли в разговорния език. Използват ги дори хора, които си нямат и представа от крикета: имам пълна подкрепа, удрям шестица, в много трудно положение съм... — Хрумна му, че тези изрази го развеселяваха и съответстваха на сегашното му настроение.

— Явно, че има много да уча, все едно ми говориш на чужд език.

Оливър я изгледа напрегнато.

— Крикетът май не те интересува, нали? Сигурно ти е скучен до немай-къде. Добре, ще млъкна по този въпрос. Радвам се, че си открила това място. Сигурно Джорджи Ламингтън ти е казала за него, тя живее недалеч.

— Какво съвпадение! Наистина тя ми го каза...

— Еди ми спомена, че си канила много хора. Сигурно е било партито на сезона... Всички говорят за него. — Намигна ѝ и ѝ подаде

ръка, за да прескочи през оградата. Продължи да говори, докато избираха място къде да седнат. Кристи почти не бе в състояние да продума.

— Ти си изумителна, Кристи — заяви Оливър, когато видя обяда. — Какви прекрасни неща си донесла. Раци, пушена съомга, пастет... Цяло угощение. Ти вярваш ли в теорията, че пътят до сърцето на мъжа минава през стомаха?

— Всички южнячки вярват в това, Оливър, особено ние, които си имаме работа с южняци. Така сме закърмени. Това е най-добрият начин да привлечеш мъж. — Кристи се усмихна, после додаде бързо: — Ако жена реши да хване някой мъж, това е начинът.

— Боже, колко съм тъп. Не исках да кажа, че търсиш път до моето сърце... — Оливър се ядоса на себе си. Кристи отговаряше прямо на несериозните му подхвърляния и това го обезоръжаваше. Никога не бе осъзнавал, че думите му са толкова плоски и прозрачни. — Казах го фигуративно. Хайде сега да сипем виното и тогава да минем към работата. — Той отвори бутилка „Тере ди Туфи“, без дори да погледне етикета и сипа в две чаши. Кристи го наблюдаваше внимателно, когато отпиваше. Изпи две глътки, после обърна бутилката и прочете етикета. Кристи забеляза как леко сви устни.

— Имам много странно усещане — започна тихо Оливър. — Трудно ми е да го изразя с думи. — Много му се искаше да ѝ направи впечатление, да се покаже духовит, уверен и изискан, а вместо това ѝ говореше идиотщини.

— Опитай — насърчи го шепнешком Кристи.

— Струва ми се, че те познавам отдавна. Трудно ми е да ти го опиша. Всичко ми изглежда познато. Че съм бил тук с теб. Напълно съвпада.

— Може би донякъде наистина е така, след като аз живея във вашата къща, а вие — в нашата. И аз имам чувството, че те познавам отдавна. Може би усещането идва оттам, че всеки живее живота на друг непознат и то до интимни подробности. — Сведе очи необичайно срамежливо. Тя не се съмняваше ни най-малко, че Оливър помнеше всичко, което се бе случило на същото това място и го бе завела там, откъдето бе запазил тъжни спомени, но той едва ли би обсъждал това с непозната.

— Вероятно си права. Може би от това, че след като вчера се срещнахме, говорихме дълго за телевизионната серия, сега пък идваме тук — всъщност не съм идвал около година. Много странно усещане. — Оливър отстъпи от обичайния си метод на съблазняване. Кристи нямаше да се хване на същата тактика, както стана с Луиз или Сара, а също и с безброй други лесни завоевания.

— Надявам се, че не ти е неприятно.

— О, не, направо е чудесно. Не бих ги пропуснал за нищо на света. Още вчера ти го казах, нали? Сигурно ме мислиш за драскач, който използва само клишета.

— Оливър, смятам, че си чудесен писател. — Кристи се наведе към него, изразът ѝ беше открит, погледът ѝ пламенен. — Повярвай ми. Мисля, че имаш призвание да пишеш на всякакви теми. Когато чета онова, което си написал, направо се чувствам на мястото, за което пишеш, виждам го с твоите очи, много е лично. Честна дума.

— Караш ме да се изчервявам. Да не би да си останала с това впечатление само от материалите ми от Щатите?

— Не, прочетох и други неща... Открих ги в твоя кабинет.

— Забравих, че си чела някои файлове. Това е направо музика за ушите ми, Кристи. Не съм бил толкова поласкан, откакто получих журналистическа награда в училище.

— Не е ласкателство, Оливър. Истината ти казвам. Сигурна съм, че ще печелиш още много награди... Заслужаваш ги. — Оливър легна по гръб на тревата със скръстени под главата си ръце и остави одеялото на Кристи.

— Знаеш ли, мислих за това, което каза, за сходствата между Щатите и Англия... — Нужно му беше да стъпи на по-солидна почва, иначе щеше да извърши нещо истински глупаво, като да се опита да я сваля или нещо още по-лошо.

— Между Юга и Англия. Според мен няма много прилики между янките и англичаните.

— Поправям се. Едно от нещата, които истински обичам в Щатите, на Юг, е, че не се притеснявате да похвалите някого. Не изпитвате неудобство, когато правите комплимент. Няма да намериш нито един англичанин — мъж или жена, който да е готов да го направи. Ако попитам някой приятел или собствената си жена какво

мислят за нещо, което съм написал, най-голямата похвала ще бъде: „Не е толкова зле за този боклук“.

— Ама това е срамота! У нас ние казваме нещата така, както ги виждаме и ако е добро, не го крием.

— В Америка бих се чувствал много добре.

— Така ли? Не мога да си те представя другаде, освен в Бокхемптън. Според мен мястото ти е тук. — Кристи му подаде чинията с раци. — Ами Маги? Тя иска ли да живее в Щатите?

— Не знам какво иска Маги. В момента се занимава с феминистки фантазии, затова предполагам, че всичко ѝ се иска. — Оливър не забеляза как Кристи сбърчи нос като чу думата „феминистки“, тъй като бе затворил очи. Тъкмо си мислеше, че ако започнат да обсъждат Маги, почвата би станала съвсем нестабилна.

— В моята страна също има много жени, които непрекъснато говорят, че искат да постигнат какво ли не. По мое мнение... — Тя не довърши изречението, понеже Оливър рязко се изправи.

— По твое мнение? Какво е твоето мнение?

Тя тръсна глава.

— Според моето скромно мнение твърде много жени се държат като глезени деца, а са достатъчно големи, за да имат повече мозък в главите си. Би трябвало да искат по-малко, а да дават повече от себе си. Според мен животът е твърде кратък и не бива непрекъснато да се вайкаме, че съжаляваме за това или онова. Смятам, че човек трябва да действа решително.

— Да действа решително ли? — Оливър се усмихна. — Хубав израз. Ще го запомня и ще го кажа на Маги, когато следващия път започне да ми опява колко бил ужасен животът.

— Но тя сигурно си живее чудесно тук.

— Вярно, но все се оплаква, че не се изявява, съжалява за работата си, смята, че децата отнемат времето и силите ѝ, че е затворена тук, в провинцията, и няма избор.

— Но това направо е невъзможно! Всеки мъж или жена има избор. Всеки трябва да направи своя избор, понякога наистина не е приятен, но после няма смисъл да се оплакваме. След като има хубав дом, съпруг, две деца, би трябвало да е щастлива. Много жени биха ѝ завидели. Самата аз ѝ завиждам, например, затова че има две деца. — Тя обърна очи към далечните поля отвъд реката. Оливър я

наблюдаваше. Всичко у нея беше както трябва — духът ѝ, видът ѝ, акцентът ѝ, здравите схващания. Беше точна и проникателна, което я правеше много чувствена и съвсем различна от темпераментните гневни избухвания на Маги. Приблужи се до нея.

— Кристи, искам да ти кажа нещо. Ще ти прозвучи много чудно, след като се познаваме едва от вчера. Искам да те попитам нещо.

Тръпка мина по тялото ѝ и Оливър бе достатъчно близо, за да я усети. Инстинктивно сложи ръка върху раменете ѝ. Когато тялото ѝ се отпусна до него, тя почувства, че се разтапя. Бе уверена в себе си, а той беше изненадващо нерешителен.

— Студено ли ти е? Искаш ли да ти дам пуловера си? Тя се обърна към него, устните ѝ бяха само на няколко сантиметра от неговите.

— Не. Просто ме побиха тръпки, това е всичко. — Оливър не дръпна ръката си от раменете ѝ.

— Искам да ти предложа нещо. Вчера цял следобед разсъждавах по въпроса и не мога да се отърва от тази мисъл. — Отметна назад косата си и я изгледа напрегнато. — Не искам да правя филма си с Рейнолдс Прайс. Нито пък с Пат Конрой. Или с другия глупак, когото спомена.

Кристи го изгледа унило.

— Сигурна съм, че все ще се намери някой друг, който би бил по-подходящ от тези, които измислих. Може би някоя жена — писателка...

— Нещо такова имах предвид.

— Чакай, може би Кей Гибънс...

— Аз мисля за Кристи Мур Макарти...

Тя го изгледа с празен поглед.

— Оливър, разбрал си ме погрешно, аз не съм писателка, всъщност аз не съм никаква.

— Как да си никаква. Ти си точно това, което ми трябва. Ти си истинска дама от Юга и ще бъдеш идеална за целта. Познаваш страната, знаеш какво изпитват хората, имаш смели и оригинални виждания, много красива си, ще изглеждаш чудесно пред камерата — съвременна южнячка си, не разбираш ли? — Себе си нямаше нужда да убеждава, но за него имаше огромно значение тя да повярва на думите му и да не остане с впечатлението, че само си измисля разни неща. Не

можеше да си представи да флиртува с Кристи, както и да се отнася към нея като към всяка друга жена. Опита се да се съсредоточи върху филма. — Всичко ще бъде точно така, както ти предложи. Ще попътуваме, ти ще ме разведеш тук и там, аз ще ти задавам въпроси, може би ще спорим или ще постигаме съгласие. Хайде, Кристи, какво ще кажеш? Нека да го направим. Какво ще загубиш? Ще направиш кариера в британската телевизия.

Кристи поклати глава като замаяна. Не можеше да повярва на онова, което ѝ говореше Оливър.

— Мисля, че горещината ти се е отразила, Оливър, или пък на мен, май не те чух правилно. Малко съм изненадана.

— Нали най-хубавото в живота е изненадата? Вдъхновението. Хайде, Кристи! Трябвало е да се върна и да те срещна. Всичко е било предначертано — съдба. Нямах никаква представа как щях да свърша тая работа, ако не бях дошъл на село да играя крикет, а в павилиона ме чакаше разрешението на проблемите ми. Да пием за това.

Оливър напълни чашите до ръба и се чукнаха.

— За нас. Кажи да.

— Не знам какво да ти кажа. Направо онемях.

— Кажи да. За това не се изисква кой знае какво усилие.

— Не знам какво ще трябва да правя, да говоря...

— Аз също не знам. И двамата сме новаци и ще вървим ръка за ръка. Това му е хубавото. Просто ще бъдем двама души, които си говорят, а не някакъв стар и досаден известен професионален драскач на пътеписи, тъп като галош. Просто обикновени хора, които си говорят за Юга точно както сега правим. Ще бъде страхотно. Повярвай ми. Кажи да.

— Но... но...

— Кристи, мое мило момиче, няма никакво но. — В този миг както беше объркана и на лицето ѝ беше изписана нерешителност му се стори много мила. Изведнъж филмът загуби значението си, ако тя нямаше да бъде с него. — Ще снимаме само в Северна и Южна Каролина, дори няма да си далеч от къщи. Сигурен съм, че Гейб няма да има нищо против. Така е трябвало да стане. Нещата просто се случват, не разбираш ли? Кажи да, моля те.

— Добре — прошепна тя.

В радостта си Оливър я дръпна към себе си и я целуна по устните. Тя също го целуна. Намерението му беше с целувката да отпразнуват съгласието ѝ, да бъде целувка в миг на възторг, с която да скрепят договора. Поне така си мислеше, че е искал да направи... Усети дъха на мед от виното на езика ѝ. Дръпна я назад, така че да легне върху одеялото, при което полата ѝ се вдигна над коленете, целуна я още веднъж и още веднъж, хванал нежно главата ѝ с ръце. След известно време се отдръпна, засрамен от начина, по който постъпи с нея. Независимо от всичките си благородни намерения се държа като животно. Кристи лежеше със затворени очи, без да мърда. Нищо не го извиняваше. Той, човекът, който винаги бе казвал, че всеки мъж, който се извинява, няма самоуважение, че извиненията са за слабаци, сега се мъчеше да измисли поне едно оправдание. Кристи отвори очите си с цвят на теменуги и му се усмихна загадъчно. Той се подпря на лакът и я погледна право в очите.

— По дяволите. Дължа ти извинение.

— Сериозно? — Тя го изгледа с широко отворени очи.

— Боя се, че да. Не знам какво ми стана. Не мога да намеря достатъчно извинение. — Направи неопределен жест. — От горещината ли, от виното, от радост, че каза да... Не знам. Обикновено не постъпвам така, повярвай ми. — Искрено желаше да не се бе държал така.

— Не постъпваш така?

— Никога. Е, почти никога.

— Срамота. — Тя говореше толкова тихо, че на Оливър му се стори, че не е чул добре.

— Какво каза?

— Казах, че е срамота, че не се държиш така по-често. На мен ми хареса.

— Кристи, боже мой. — Целуна я отново, този път още по-пламенно, като държеше раменете ѝ приковани към одеялото и тя му отвърна със същата страст.

Докато се целуваха, тя сякаш се гледаше някъде отдалеч, лежеше по гръб, единият ѝ крак бе наклонен настрани, полата откриваше коленете ѝ, ключицата ѝ бе зачервена от слънцето, косата ѝ бе разрошена от ръцете на Оливър. Моментът не беше подходящ да споменава Луиз, изведнъж това ѝ се стори крайно неуместно.

Единственото, което сега имаше значение, бе, че той я желаше, а тя искаше да направи така, че да запомни тези няколко часа, прекарани насаме с него. Целуваха се като млади влюбени, доволни бяха, че лежат на тревата, напълно забравили къде се намират. Най-после с дълга въздишка Оливър седна и хвана главата си с ръце.

— Кристи, знаеш, че трябва да се връщам в Лондон, нали? Вероятно още тази вечер. — Тя кимна спокойно, изразът ѝ беше сериозен. — Утре вечер трябва да бъда в Лорънсвил. — Тя отново кимна, макар че почти не го чу. — Трябва да вървя — повтори той намусено.

— Знам, че трябва.

— Не ми се тръгва.

— Знам.

— Но трябва. Не знам какво да кажа, какво да правя.

— Всичко е наред. — Тя започна да събира нещата от пикника. — Всъщност не хапнахме нищо.

— Довечера ще тръгна. Или може би утре рано сутрин. Трябва да пътувам довечера.

— Чух.

— Налага се да уредя всичко, преди да замина. Имам предвид за филма.

Тя кимна.

— Трябва да го уредя.

Тя пак кимна.

— Естествено.

— Разбираш ли, Маги... — Преглътна трудно. — Маги ще ме чака да ѝ позвъня кога пристигам и че съм уредил всичко. Маги ще ме чака.

— Не бива да я караш да те чака.

— В никакъв случай.

— Става късно. Искаш ли да дойдеш вкъщи и да се освежиш преди пътуването? Мога да ти предложа и още нещо за пиене?

Тя прибра всичко от обяда. Празните бутилки сложи в хладилната торба, а сгънатото карирано одеяло — върху капациите на кошницата. Стоеше, наблюдаваше го и му се усмихваше мило. Оливър, все още коленичил на тревата притисна лице до корема ѝ.

Върнаха се с колата до Бокхемптън. Градината бе прекрасна в здрача и мирисът на орловите нокти навлизаше през френските прозорци. Седнаха в гостната, а не в градината, да не би някой съсед да дойде при тях. Оливър дори взе предпазни мерки и заключи входната врата, за да не ги безпокои никой. Седяха в здрача и разговаряха. Оливър с лекота обясняваше на Кристи колко обича Маги и колко не я обича, Кристи не го прекъсваше, само държеше ръката му и го слушаше. Когато той на свой ред я попита какво изпитва към Гейб, тя отговори простичко, че вече не знае и че в момента не искала да мисли на тази тема, особено когато Оливър е тук. Той не настоя. Беше забравил какво е да говори като хората пред жена, която желаше да го слуша, без вниманието ѝ да се раздвоява, да не ги прекъсват деца, очите ѝ непрекъснато да се взират в него, а не да се прави, че чете вестник или търси липсваща част от Лего. Оливър говори дълго, без да спомене Луиз или друга жена, освен Маги.

В осем часа Кристи погледна часовника си.

— Оливър, кога трябва да тръгнеш?

— Няма значение. Ще се кача на влака или ще остана у Еди и ще тръгна сутринта.

— Няма защо да спиш у Еди. Знаеш го.

— Да, знам.

Кристи донесе още една бутилка вино. Завари Оливър да гледа снимката от сватбата върху пианото.

— Оливър, не бих искала да направя нещо, което да те постави в трудно положение.

— В трудно положение ли? Не желая да ме компрометираш? — Оливър се засмя глухо. — Господи, ние май се объркахме, какво ще кажеш? Никога в живота си не съм искал да бъда джентълмен, а ето сега желая с цялото си сърце да бях такъв. Само Бог знае кой е в трудно положение и как попаднахме в него.

— Знаеш какво искам да кажа. Не желая да страдаш заради мен, не искам никой да страда заради мен. Само от това трябва да се пазим.

Оливър удари с юмрук по пианото и клавишите му се раздрънчаха, а снимката падна с трясък на пода.

— Не дойдох тук, за да те любя, Кристи. Тази мисъл дори не ми е минавала през главата. Искам да кажа, че те намирам за страшно привлекателна, забелязах го, още когато те видях за пръв път, но не

съм имал никакво намерение да правя каквото и да било, заклевам се в Бога. Не исках да постъпвам с теб както с други жени. Познавам те само от двайсет и четири часа. Въобще не мога да проумея защо се чувствам така или какво става, нито пък защо не намирам сили да си тръгна. Чувствам се като безпомощно дете.

— Както ти казваш, Оливър, нещата просто се случват. Единственото, което можем да правим, е да решим как да реагираме. Нищо не се е случило, което да не можем да върнем назад. Сега можеш да си тръгнеш и няма да се е случило нищо. Една целувка не може да причини никаква беля, нали?

— Знам какво трябва да направя... Знам как би трябвало да постъпя... Но не го искам.

— А какво искаш да направиш?

— Искам да се любя с теб и да забравя за всичко друго, за всички на света. Да дръпна завесата, да се скрия от всичко и да те имам само за себе си.

— Тогава да го направим както казваш. Да се качим горе и да забравим всичко останало.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Напълно. Никога не съм била по-сигурна.

Кристи изглеждаше много спокойна. Оливър я последва по извитата стълба към собствената си спалня на горния етаж. Загледа се в нея, докато тя бавно се съблече и сгъна прилежно на стола изцапаните си от тревата пола и блуза. Както беше по сутинен и пликчета тя отиде при него, седна в скута му и започна да разкопчава копчетата на ризата му. Хладните ѝ пръсти се плъзнаха по гърдите му, започнаха да милват врата му, галеха косата му отзад. От десет години Кристи не бе докосвала друг мъж. Изведнъж Оливър се почувства изненадващо различно. Тя самата изпитваше непознати усещания. Пръстите ѝ бяха много по-чувствителни, когато докосваха неговата кожа, отколкото тази на Гейб. Тялото му беше много по-гладко и слабо от това на Гейб, кожата му бе пламнала. Той свали сутиена ѝ, а гърбът ѝ се изви като дъга, бе готова да го приеме. Оливър я взе на ръце, положи я върху леглото и дръпна тежките жакардови завеси на балдахина. Никога нямаше да забрави цветовете ѝ — черно, бяло и розово — прости цветове, които толкова ясно изпъкваха на фона на жакардовата тъкан, покрила леглото. Уязвимостта ѝ го принуждаваше

да я закриля почти бащински. Целуваше я и я галеше, възбуден от начина, по който тя му отговаряше, и от пулса ѝ, който виждаше как бие над ключицата. Кристи беше изкусна любовница и знаеше, че каквото и да пише в книгите, нито един мъж не обича инструкции как стъпка по стъпка да люби жена. Оливър имаше нужда само от насърчение и тя му го даваше несъзнателно. Макар че той бе достатъчно опитен да я възбуди, тя и без това приближаваше оргазъм, защото мечтата ѝ да се докосне до него се изпълни и бе почти на върха на блаженството. Самият допир до него всъщност засили желанието ѝ и я освободи от сдържаността, която я потискаше години наред. Чувстваше се по-добре, отколкото бе очаквала, защото във въображението си тя никога не беше предполагала, че може да се люби така. През цялото време не си размениха нито дума. Сега, когато се прибави и засилената ѝ страст, тя изпита огромна благодарност към мъжа до себе си. За него моментът, в който бе притежавал тялото на тази жена, също беше изключителен, неповторим.

Кристи отпусна глава върху сгънатия му лакът, косата ѝ се разпиля, бе легнала напреки на леглото. Времето им привършваше.

— Оливър — прошепна тя. — Има нещо, което трябва да ти кажа. Чувствам се много виновна.

— Как можеш да се чувстваш виновна, за каквото и да е? Ти си благословен ангел. — Погали я нежно по бузата, сложи пръст върху устните ѝ и една след друга целуна и двете ѝ влажни гърди. Тя се освободи от ръката му, стана от леглото и наметна ризата му върху раменете си. Започна да крачи из стаята, докато Оливър, все още замаян, се възхищаваше на закръглените ѝ бедра, които се виждаха под ризата. Тя хапеше устни, уплашена едновременно от онова, което би могла да каже и което би спестила. Сипа си чаша вино.

— Е, мадам, чакам. — Оливър отново опита южняшкия акцент само за да види как тя отново му се усмихва. Беше се подпрял на лакът, изтегнал се гол върху леглото, беше дръпнал завесата, за да ѝ се възхищава.

— Трябва да ти изповядам нещо. Нещо много лошо. Боя се, че ще ми се разсърдиш.

— Кристи, след това, което се случи, няма нищо на света, което би ме накарало да ти се разсърдя. Нищо.

— По-добре почакай и ме изслушай, преди да даваш прибързани обещания. — Тя спря пред тоалетната масичка на Маги и привърза косата си с панделка само за да печели време. — Допуши ми се.

— Ами, запали си! Прави това, което сърцето ти желае!

— Аз не пуша. — Тя отново се раздвижи.

— За бога, Кристи, престани да се разхождаш като тигрица в клетка, а ми кажи това, което ти е на душата. Караш ме да мисля, че си транссексуална или нещо подобно. — Той се засмя, развеселен от неудобството, което изпитваше тя. Според него объркването и притеснението ѝ след любовния акт я правеха дори още по-пленителна, отколкото ако беше самоуверена. — Сипи ми чаша вино и ми разкажи всичко. Хайде, няма да те ухапя. Да не си счупила нещо?

— Не, тогава нямаше да изпитвам неудобство.

— Не би трябвало да се притесняваш от нищо. Слушай, Кристи, затънахме в лъжи и измама. И двамата сме в кюпа, в една лодка сме и в момента не давам и пукната пара за никого. По-добре да сме на чисто един към друг.

Тя се спря като закована и го изгледа, решителността ѝ намаля, като видя как се усмихва накриво, в сините му очи светеше опасен блясък, а той лежеше толкова уверено в съпружеското си ложе. Изразът му я изплаши, а тя така бе копняла някой да направи тъкмо това.

— Оливър, правил ли си го и по-рано?

— Това? — Той направи широк жест. — Това? Искаш да кажеш секс? Трябва да ти призная, че съм го правил. Това ли ви безпокои, мадам? Че не съм девствен ли? Съжалявам, че ще ви разочаровам, но като вашия Джордж Вашингтон и аз не мога да лъжа. — Сложи ръка върху сърцето си и я изгледа тържествено.

— Оливър, по-рано изневерявал ли си на Маги?

Беше ред на Оливър да се почувства неловко. Той въздъхна, седна на края на леглото и скръсти ръце на гърдите си.

— Такъв разговор ли ще водим, Кристи? Вече?

— Не проявявам излишно любопитство, нито пък съм ревнива. Все ми е едно дали си имал хиляда връзки с жени. Нищо не би могло да развали мнението ми за теб. Просто искам да знам. Преди да си тръгнеш.

Той се почеса по главата.

— В такъв случай отговорът е да. Имал съм. Не се гордея с това. Да можех да отрека. Но искам да те уверя, че никога не ми се е случвало подобно нещо, никога не е било толкова импулсивно, толкова разтърсващо, иначе да, случвало ми се е. Ето. — Той протегна двете си ръце, сякаш ѝ предлагаше да му сложи белезници. — Полага ли ми се нещо за хапване преди екзекуцията? Или последна целувка?

Кристи поклати глава и продължи да крачи.

— Не те съдя за това, че си изневерявал на жена си. Би било лицемерно от моя страна, нали? За твое сведение никога до днес не съм изневерявала на Гейб. — Когато спомена името на съпруга си на глас, тя трепна. — Но това не е повод за награда. Не съжалявам за това, което се случи, надявам се, че и ти.

— Не съжалявам и аз. Какъв е проблемът?

— Проблемът е... проблемът се състои в това... че знам всичко за Луиз. Искам да кажа знам какво се е случило и наистина изпитвам срам, че не ти казах нищо, преди да... е, това, но сега почувствах, че трябва да ти го кажа. Така че когато си мисля за всичко това, искам да знам, че поне в известно отношение съм била честна. Ето. Казах го. Съжалявам повече, отколкото можеш да си представиш.

— Въобще не мога да проумея какво ми говориш. Луиз. Добре. Признавам. Имаше Луиз. Грешката беше моя. — Кристи не можеше да събере сили да погледне Оливър, иначе щеше да види как полуразвеселения, почти озадачен израз на лицето му се променя в подозрителен. — Но как, по дяволите, си открила за Луиз? Кой негодник ти каза? — Тонът му леко се повиши, защото мислите му се пренесоха от Кристи към Маги. Маги не би могла да съобщи на Кристи, но може да е казала на Едуард Арейбин...

— Наистина съжалявам, моля те, не ми крещи! Виж какво, Оливър, просто знам. Ако желаеш да твърдиш, че Луиз никога не е съществувала, то си е твоя работа, ти не ми дължиш нищо, просто исках да ти кажа истината. — Съзнавам, че не е и моя работа и сега, след това, което се случи. През главата ми нито за миг не е минавала мисълта, че някога ще се срещнем с теб, дори в най-смелите си сънища никога не съм си представяла това, не мога да ти опиша колко съжалявам, но наистина знам... — Тя се отпусна върху стола до тоалетната масичка. По разтърсващите ѝ се рамене Оливър позна, че

плаче, огледалото отразяваше обляното ѝ в сълзи лице, полузакрито от ръцете ѝ.

— Луиз няма нищо общо с това. Нищо. Какво те накара да останеш с такова впечатление? Първо кой ти е споменал за нея? — Гласът му беше заплашително спокоен, почти безизразен. Едничкото му желание беше да увери Кристи, че каквото и да са ѝ казали, нямаше нищо общо между обикновените му флиртове в миналото и онова, което изпитваше към нея сега. Разбра, че някой е клюкарствал — или Едуард, или Луси, но Маги трябва да им е съобщила за Луиз. Нямаше никакво съмнение в това. Беше работа на тая кучка Маги. Сега вече се разгневи. Не се сърдеше на Кристи, а на жена си.

Кристи забеляза, че бе направила фатална грешка. Оливър бе искал да се люби с нея, може би само за да се разсее, но мъжествено се бе преборил с любовта си към Луиз и я бе изхвърлил от паметта си. Сега тя отново отвори болезнените му рани, ужасните стари белези, нараствали цяла година. Вместо да отдалечи Оливър от миналото му и да го върне в настоящето, тя виждаше себе си като част от болката му. Сигурно щеше да я възненавиди като Маги. Чувстваше се нещастна и съжеляваше, че въобще го спомена.

— Кой ти каза, Кристи? — попита Оливър отново, тонът му беше заплашително тих.

— Ти самият. Ти ми го каза.

— Какво говориш?

— Научих го от книгата ти. От твоя роман, от твоя така наречен роман „Тъжна история“. Прочетох го, Оливър. Съжелявам. Стана случайно. Нямах намерение да го правя. Той направо е чудесен, сърцето ми се скъса, съчувствам ти, че не си с онази, която си обичал, искам да кажа влизам ти в положението, разбираш ли? Също и когато казваш, че се чувстваш полумъртъв, че всичко ти коства огромни усилия и че не си на себе си. Тъй като аз не обичам Гейб, винаги си казвам, че трябва да го обичам, но се чувствах апатична, разбираш ли ме? Чувствах това, което си чувствал и ти. Точно като умряла. До тази вечер. Предполагам, че това е моето наказание. Толкова съжелявам, няма да те обвинявам, ако ме намразиш, заслужавам го, защото бях толкова глупава, имах романтични представи. — Тя се разрида.

— Кристи, какви ги говориш? Дай ми тази книга.

Кристи извади ръкописа на романа от най-долното чекмедже на тоалетната масичка и го хвърли към него. Листовете паднаха на леглото. Когато Оливър погледна титулната страница, единственият звук в стаята бяха хълцанията на Кристи.

ТЪЖНА ИСТОРИЯ

роман
от

АЛЕК БОУНС

Оливър зачете началото на книгата, прегледа първите пет страници. След това обърна накрая и затвори ръкописа. Заслуша се в риданията на Кристи. Остави листовете на пода върху панталона си, мислите му течаха бързо. Поведе Кристи, почти я отнесе до леглото и избърса сълзите от бузите ѝ.

— Кристи, чуй ме. Говореше тихо и сериозно. — Книгата не е завършена.

— Знам.

— Затова не знаеш какъв е краят.

— Знам.

— Да, но и аз не го знам.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че романът не е завършен и няма да бъде. Само това мога да ти кажа.

— Но, Оливър! Трябва да го завършиш! Книгата е чудесна, най-вълнуващата, която някога съм чела. Не мога да ти кажа колко пъти я препрочетох, никой не разбира любовта и тъгата като теб, това ме накара да се влюбя в теб още преди да се срещнем, ти разбираш как се чувстват жените, затова смятам, че е направо чудесна.

— Така ли?

— Знаеш, че е така.

— Може и да си права, но няма да говорим за това. Искам да ти кажа едно и да го запомниш завинаги. За цял живот. Погледни ме.

Тя обърна мокрото си от сълзи лице към него.

— Луиз беше много отдавна. Преди цял век. Тя беше глупаво младо момиче. Към нея не изпитвах никакви чувства. Абсолютно нищо. Повече от година не съм се сещал за нея и ти го казвам съвсем честно. Сега се безпокоя, че не знам какво да правя с теб и с Маги. В този момент дори Маги не ме тревожи. Сега нищо, чуваш ли ме, нищо не съществува за мен, освен тази стая, това легло и ти. Знаеш ли какво ще направя сега?

Тя безмълвно поклати глава.

— Ще те чукам така, както никой не те е чукал. Извинявай, че не съм сантиментален, но точно в този момент, колкото и да те обичам, не искам да те любя. Чука ми се. Смятам, че това ще допълни химията на видимите ни отношения. За невидимите няма нужда от никаква помощ.

Зад страстта на техничните му движения, които този път доминираха много по-осезаемо, Кристи усети гнева му. Той не ѝ пречеше, всъщност така желанието ѝ се усили. Беше различно и опасно, а тя бе уморена от джентълменските сексуални навици на Гейб. Усещаше също, че си го заслужава. Ако единствената цена, която трябваше да плати за това, че отвори стари рани, беше малко грубичка предварителна игра, щеше да я плати с най-голямо удоволствие. Дори щеше да получи наслада от това. Той намекна, че това няма да бъде край на връзката им, но в момента не искаше да мисли за бъдещето. Щеше да приеме всички условия, които той ѝ предлагаше, защото ѝ даде нещо, което тя смяташе, че съществува само в романите и мечтите.

В три часа сутринта Оливър стана и се облече.

— Кристи — прошепна. — Заминавам за Лондон. Ще видя дали не мога да взема колата на Едуард.

Тя промърмори нещо в полусън, а той леко я разтърси за рамото.

— Кристи, трябва да тръгвам вече. — Тя обви ръце и крака около него, за да го задържи.

— Скъпа, трябва да тръгвам.

— Знам. Целуни ме. Само още веднъж и после можеш да си отидеш завинаги.

Той я целуна пламенно.

— Ще се върна. Обещавам ти го. Тази серия ще направим заедно. Нещата наистина ще се променят.

Думите му разбудиха напълно Кристи.

— Но, Оливър, не знам какво да правя, Гейб ще се върне днес. Какво да правя?

— Ти си много интелигентна и умна жена, Кристи, все ще измислиш нещо. Ако бях на твое място...

— Да.

— Бих казал истината. Бих съобщил, че съм си намерил друга.

Кристи лежа будна до зори. Беше израсла в общество със строг морал, в което извънбрачните копнежи, да не говорим за удовлетворяването им, не се ползваха с одобрение. Боеше се от срещата с Гейб. Ако преди ѝ бе неприятно да го излъже и да го изпрати в Девън, сега щеше да бъде много по-лошо. Тя осъзна, че му изменя още щом кракът ѝ стъпи в Бокхемптън. Кристи знаеше, че щеше да се справи, щеше да признае на Гейб, че го е излъгала, но не бе сигурна дали би могла да го погледне в лицето и да му съобщи, че е влюбена в Оливър. Самозащитните ѝ инстинкти ѝ подсказваха да се прояви като страхливка и да го излъже, да се задоволи с това, което вече има, да опакова багажа си и да се прибере със съпруга си къщи, но когато се стигнеше до същината, знаеше, че ще трябва да каже истината. Достатъчно зле се чувстваше, че признаваше истината пред себе си. Бе влязла в една игра, без да се замисля за последствията, но нещата вече се изплъзваха от ръцете ѝ. Лесно беше да се каже, че не желаше да нарани съпруга си, но щеше да бъде много по-трудно да го защити от действията си. Дори не смееше и да помисли за Джейк. Но въпреки цялата вина, която чувстваше, тя усещаше и голяма радост.

Малко връзки се разтрогват някоя сутрин на масата за закуска през октомври. Пукнатините може би съществуват, но кризата се разразява в чужда обстановка. Може да се случи на почивка, може при преместване в нова къща, може да е при раждане на бебе, но във всеки случай става в необичаен час, посред нощ. Това са опасните моменти на връзката, когато нормалният ред и рутината отпадат и всичко става необикновено.

Оливър влезе в къщата на Едуард, без да го безпокои. Наля си голямо уиски и отиде с чашата и бутилката в кабинета му. Седна и прочете „Тъжна история“ от началото до недовършения край и през това време изпи половината бутилка. Не изпита никакви угризения, че довърши първокласното малцово уиски на Едуард. Не изпитваше угризения и че е спал с Кристи. Не изпитваше абсолютно никакви угризения. Нямаше никакво съмнение, че Маги е написала „Тъжна история“ и ни най-малко не се съмняваше в оценката на Кристи. Книгата беше чудесна, жена му я беше написала, никога не беше му споменавала за това, но беше го използвала и му идеше да я убие. Както на повечето хора, и на Оливър му беше много по-лесно да бъде гневен, отколкото да изпитва вина.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Пощенска картичка, представляваща акварел, до госпожа Кристи Мур Макарти, Бокхемптън, Уилтшър:

Мила Кристи,

Много се радвам, че двамата с Гейб прекарвате толкова приятна почивка. С баща ти имаме много щастливи спомени от пътуванията ни до Европа. Надявам се, че Мариела гледа добре Джейк. Дали да ти повтора отново, че преди да се забавляваш добре с децата си, трябва да се забавляваш със съпруга си! Би ли ми направила една услуга — да се отбиеш в „Харъдс“, смятам, че не си много далеч от Лондон, и да ми купиш нов шлифер? Традиционен стил, ръст осми (както в Америка), в случай че си забравила кой номер нося. Сигурна съм, че баща ти ще се зарадва на нов шал, който да му подариш за Коледа.

Любящата ти майка
Бланш Хюлет Мур

В седем и трийсет сутринта Оливър позвъни на Дани Бужевски. Продуцентът беше бесен, че Оливър е изчезнал за целия уикенд.

— Така не се продават филми, Калахан. Не по този начин подготвяме нещата за екран.

— Сериозно? Моят метод на работа пък е такъв.

— Никак не е добре...

— Изслушай ме внимателно, Дани, защото имам да ти казвам три неща. Първо — ще прекарвам уикендите си точно както желая. Второ — по отношение на филма, ще пътувам по югоизточното крайбрежие на Щатите в компанията на жена на име Кристи Мур Макарти, която би ударила и Скарлет О'Хара в земята.

— Сексапилна ли е?

— Тя е друга песен, такава не си срещал, истинска красавица южнячка до мозъка на костите. Родена е за тази работа. Трето — днес няма да се върна в Лондон и няма да се срещнем, защото трябва да летя за Щатите. По семейна работа. Ще се върна след три-четири дни или когато се върна, но ще донеса план и тогава започваме. Съгласен ли си така?

— Звучи чудесно, Оливър. Направо чудесно. Радвам се, че постъпваш професионално и разбираш кое е най-важното. Разбрано.

— Разбрано ли? Ти си идиот, Бужевски. Истински задник. Това прави телевизията с хората.

— Ти си задник.

Тъй като Оливър повиши тон, сигурно бе събудил Едуард, който слезе долу. Изглеждаше много смачкан, изгледа готовата пътническа чанта на Оливър и празната бутилка от уиски и без да каже нито дума влезе в кухнята да направи кафе. Чу Оливър да оставя много кратко и делово съобщение на Маги.

— Маги, Оливър е. Тук е понеделник сутрин. Ще се опитам да хвана обедния полет за Рали-Дъръм, но нямам резервация. Не си прави труда да идваш до летището, сам ще се прибера. Ако си вкъщи, ще се видим, но не променяй плановете си заради мен.

— Рано си станал, стари приятелю.

— Да. Всъщност искам да те помоля да ме закараш до Хийтроу. Ако се кача на влака, няма да хвана полета.

— Няма проблем, само да се облека. — Едуард сипа кафето. — Изглеждаш малко неспокоен, Оливър. Добре ли прекара вчера? Извинявай, че не те дочаках.

— Много добре прекарах. Научих някои неща. Очите ми се отвориха. Слушай, Едуард, наистина нямам време, съжалявам, че трябва да те моля, но би ли побързал?

— Иди и чакай в колата. След малко идвам.

Тръгнаха за Хийтроу. Оливър говореше без спиране, с пиянско просветление като човек, който е пил цяла нощ и не си е лягал. Говореше главно за Кристи и Маги.

— Кристи Макарти е необикновена жена. Направо невероятна. Като че ли съм я познавал цял живот. Много странно. Говорихме ден и

половина и сега ми се струва, че сме близки отдавна. — Едуард вдигна въпросително вежди, но Оливър не забеляза. — Изумително колко малко познаваш някого, дори да си женен за него седем години, какво ще кажеш, Едуард? Няма как да знаеш, след като не си направил тази стъпка, нали? Направо се изумявам всеки път, когато научавам за някоя нова страна от безкрайно сложния характер на моята любима съпруга. Ти какво мислиш? Според теб Маги сложна ли е? Нашата мила, сладка Маги? Какво мислиш, а?

— Оливър, нямам представа за какво говориш.

— Как ще имаш? Нали не си женен за нея. Не може да я познаваш, Еди, стари приятелю. Сигурно също като мен я мислиш за прекрасно момиче. И че по-добре не би могъл да я опознаеш, нали? Виждаш я само откъм най-добрата ѝ страна. Е, когато опознаеш Маги, както аз я познавам... — Неочаквано запя, после също така неочаквано спря да пее. — Ти какво мислиш, Едуард?

— Мисля, че си пиан.

— Страшно си прав, пиан съм. Започнах да пия с възхитителната госпожа Макарти и довърших работата сам. Ако знаеше онова, което аз знам сега, съвсем не искам да кажа, че не го знаеш, ти също би се напил. Нали така правят мъжете, Едуард? Нали така правят честните и почтени мъже, за да се успокоят, когато жените им извършат предателство спрямо тях?

— Не знам.

— Разбира се, че не знаеш! Блажено ергенство! Пълна свобода и никаква отговорност. Толкова отдавна съм го изпитвал, че почти не си го спомням... Обаче не съм като Маги. Маги помни всичко. Нашата мила Маги има фотографска памет. Никога не забравя нищо, само го скътва някъде в себе си и никога не казва нищо. — Направи знак пред устата си като че я заключва. — Устните ми са запечатани. Това е мотото на Маги. Като си помисля, обзалагам се, че към теб тя не прилага това правило. Сигурно споделя с теб и някои лични неща, а?

Едуард вече не се съмняваше, че някой е разказал на Оливър за кратката му връзка с Маги. Продължи да кара мълчаливо по шосе М3.

— Какво мислиш за това, Едуард? Чакай сега да те изпитам. Имам теория, според която всички жени смятат, че разбират мъжете по-добре, отколкото мъжете ги разбират. Това е първото. Второто е, че всички жени ревнуват мъжете и търсят начин да ги унищожат, особено

ако се отнася за съпрузите им. Третото е, че нито един мъж не може и да мечтае да бъде чувствителен и проникателен и толкова противно интуитивен, като която и да е жена, защото жените са лъжливи кучки по отношение на мъжете и са луди колкото си искат. Но не можеш и да прозреш, че са луди, нали? Няма начин. Виж какво, лудостта е ирационална, а ние, мъжете, сме рационални същества, така че как може да се очаква от нас да проявим проникателност и да разберем, че тя диктува живота им?

Едуард се отби по М25 и се насочи към летището.

— Знаеш ли, Едуард, отне ми цяла нощ, но най-после загрех. Ето какво прозрях за Маги — прави се на сладка и весела само за да те прикотка с лъжлива вяра, че е на твоя страна, за да не забележиш кога вади ножа. Ако тази вечер не бях научил нещо, сигурно не бих усетил как го завърта между ребрата ми. Като предан съпруг, тихо щях да си изгасна на килима и кръвта ми щеше да изтече, без някой да забележи. Какво мислиш за това? Не разбираш ли какво ти говоря за нея? И то ти? Искам да кажа, че ти си много по-близък с нея, отколкото с когото и да било, в това число и с мен. Не ти ли е намерила и на теб някое местенце в книжката си?

— Не знам за какво говориш.

— Е, ти си щастливец. Все пак не я познаваш като мен, нали, Еди? Не я познаваш, ако схващаш какво искам да кажа.

— Мисля, че не си на себе си. Не съм съгласен с нито едно от нещата, които избълва за Маги. Сега млъкни, искам нещо да ти кажа.

Едуард се отби към рампата за заминаване, спря колата, изключи мотора, обърна се и погледна спътника си.

— Оливър, с теб сме стари приятели. Големи мъже сме. Тъй като искаш да ме хванеш в лъжа, аз ще те изпреваря. Не ми е приятно, че цял час си играеш с мен на котка и мишка, както вероятно и на теб, понеже съм преспал с жена ти. Ако искаше да разбереш как се стигна дотам и защо, можеше да ме попиташ направо и аз щях да ти обясня. Както сигурно и тя. Не се извинявам за поведението си, но твоето е нецивилизовано и бих казал дълбоко лицемерно. Предполагам, че гневът ти към Маги се дължи на собственото ти чувство за вина. Искрено се надявам, че няма да постъпиш с Маги, както стори с мен, но ако го направиш, тогава най-пламенно бих пожелал тя да ти каже къде да си завреш щуравите приказки. Маги не е твоя собственост,

Оливър, трябва да се постараяш да я разбираш, а отдавна не си го правил. Сега би ли слязъл от колата ми?

Оливър седеше като вдървен на седалката и се взираше в Едуард. Усети как кожата на главата му се свива много особено, сякаш няколко стегнати гумени ленти се плъзгаха на вълнички сантиметър по сантиметър по нея. Едуард се пресегна през него и отвори вратата, а Оливър излезе, без да каже нито дума. Беше прекалено замаян, за да отговори каквото и да било. Едуард проследи как Оливър влезе през вратите на летището, после се отби на първата бензиностанция и позвъни в Северна Каролина. На него също му отговори телефонния секретар. Той изруга изобретението, искаше му се да говори с Маги, тя да стане от леглото и да се обади. Но човек не може да спре прогреса, нито да върне часовника назад. Остави съобщение, с което предупреди Маги, че Оливър знае, че са спали заедно и се връща сърдит и пиян като казак, но несъмнено по време на полета ще изтрезнее.

С ласкателство Оливър успя да получи място за директния полет до летището Рали-Дъръм. Дори му намериха място в бизнес класа, като доплати огромна сума с надеждата, че няма да седне до някой досаден глупак, който през целия път да му мели на главата как е прекарал почивката си в Англия. Имаше късмет. Седна сам в задната част на салона и преди излитането му донесоха чаша шампанско. Вино, с което се празнува. Оливър вдигна цинично тост за Маги. Едуард грешеше относно вероятността Оливър да изтрезнее. Сбърка и като си помисли, че Оливър е знаел за тях с Маги. Излезе прав, че Оливър беше пиян и че комбинацията от алкохол и вина предизвикаха цялата му тирада. Всъщност Оливър запомни само едно от всичко, което Едуард му каза — че е спал с Маги. Фактът, че жена му и Едуард имат връзка го накара да онемее. Усети туптяща болка в главата.

Полетът до Рали-Дъръм продължи осем часа. Отказа предложението на стюардесата да му даде вестници и прочете „Тъжна история“ два пъти. Още първия път, когато изчете романа, се разгневи на Маги, но когато го препрочете, побесня още повече. Книгата го ядоса поради три причини. Първата — защото беше хубава, много по-добра, отколкото той би могъл да напише. Второ — защото беше използвала някои негови изрази, дори името на първата му

извънбрачна връзка и това го дразнеше. Подиграваше му се и това бе унижително. Трето — ядосваше го фактът, че тя никога не беше споменавала пред него за книгата и това го накара да се замисли колко още други неща криеше от него.

Например за връзката с Едуард. На Оливър му бяха необходими много повече от осем часа, за да преглътне факта, че Маги му е изменила. Честите му дребни кръшкания не можеха да се сравняват с изневярата на жена му. Досега Оливър страдаше от особен вид мъжка суетност, според която на него можеше да не му бъде достатъчна една жена, но всяка от неговите жени, най-вече главната, би трябвало да се чувства напълно задоволена. Не можа да понесе мисълта да си представи Маги и Едуард в леглото. Защо тъкмо Едуард? Беше толкова неприемливо, че за малко да стигне до убеждението, че Едуард го е излъгал. Дълбоко в себе си Оливър знаеше, че приятелят му бе казал истината, освен това той не беше човек, който би се пошегувал с изневяра. Ако повярваше за миг дори, че Маги е спала с Едуард от сексуална тръпка или по същата причина, поради която той чукаше зъбатата Сара с голямата уста, би го преживял. Това дори би могло да добави нещо към сексуалните им отношения. Но мисълта, от която стомахът му се бе свил и сякаш се бе качил чак до гърлото му, беше, че Маги трябва наистина да е пожелала да се люби с Едуард, помислила си е, че с него би й било по-добре, отколкото със съпруга й, а още по-лошо би било, ако наистина й е било по-добре. Не по-малко сериозно беше, че съпругата му бе написала книга и не му бе казала за нея, това също бе вид измяна. Фактът, че книгата беше добра, беше още една измяна, това означаваше, че тя не е споделяла всичко с него, а е криела някой неща. Не е била задоволена от него. А това, че беше написала книга за любов, измяна и сексуално предателство, докато в същото време е имала връзка с неговия приятел и съсед беше много по-лошо от изневяра. Оливър се почувства физически смазан.

Хубаво поне, че полетът до Рали-Дъръм беше дълъг. Ако летеше до Париж, съществуваше сериозна вероятност да се нахвърли върху Маги още при пристигането си. Въпреки че продължи да пие по време на полета и че се държеше все по-намусено със стюардесите, той разполагаше с достатъчно време, за да успокои първоначалното си озлобление. Осъзна, че за него бракът му е приключил, защото никога не би могъл да живее с жена, на която нямаше доверие. Вътрешно се

чувстваше горд, че Маги е толкова талантива и умна, стига това единствено на него да бе известно. Чувстваше се по-добре, когато дискретно я превъзхождаше. Беше най-щастлив, когато знаеше, че страстта ѝ е насочена само към него, а онова, което получаваше като любовна преданост от нейна страна, му даваше увереност да съблазнява други. Мисълта за изневяратата винаги го бе занимавала, още докато беше безгрижен ерген. В известна степен това бе едно от големите тайни преимущества на брака, почти цел на женитбата — да имаш краткотрайни връзки без неприятни усложнения от пообвързващи отношения, което се случваше на неженените мъже. Ако Маги беше доволна от онова, което ѝ даваше, дори би могъл да остане с нея. В душата си той никога, не се бе съмнявал в издръжливостта на брака им. Ако бе необходима последна компенсация, дори би могъл да ѝ бъде верен. Обаче тя не беше доволна и никога не е била. Може би Еди да е бил последният от цяла поредица мъже, с които е компенсирала слабостите на Оливър. Правила го е зад гърба му, понеже е чувствала, че няма нужда от него или пък ѝ е било необходимо нещо повече. Тя бе направила своя избор и сега той бе принуден да направи своя. Той не желаше играта да се води по този начин. Правилата се променяха по време на играта. Това не беше крикет.

Оливър слезе от самолета замаян. Мина през паспортната проверка, упъти се към бюро за даване на коли под наем, но се отказа — автоматичните скорости на колите щяха много да го затруднят. Обърна се и отиде в бара на летището, където си поръча двоен скок. Проблемът беше, че все още обичаше Маги. Ако тя се разплачеше, ако кажеше, че е спала с Едуард, защото е била пияна, самотна или пък изплашена, че ще го загуби, ако признаеше, че книгата ѝ е глупост, ако поискаше да се прибере с него къщи и да си имат още едно бебе, ако заявеше, че не може да живее без него, ако потулеха цялата ужасна работа и тя обещаеше, че това никога повече няма да се повтаря, тогава би могъл, но само би могъл да я приеме обратно. Той нямаше желание да изоставя децата си. Не искаше да живее сам, не завиждаше на Едуард. Дълбоко в съзнанието му се мярна Кристи и това му подейства успокоително. Кристи действително

вярваше в него. Тя не желаше нищо друго, освен да може да продължава да живее в романтично и сексуално опиянение. Имаше известен риск, когато се срещнеш с Маги, тя да не поиска извинение, да му тропне с крак и да каже, че има право да прави каквото желае и да му изневерява в това число. Тогава той щеше да загуби всичко. Щеше да загуби гордостта си.

Отиде до телефонен апарат и набра номера на Оук Ридж.

— Добър ден. — Беше гласът на Лия.

— Лия, Оливър е.

— Здравсти, Ол. Как си?

— Добре съм. Току-що кацнах на летището. Маги там ли е?

— Не знам. Ще видя дали мога да я извикам. Беше на плажа.

Изчакай малко.

Оливър чака цяла вечност.

— Оливър? — Гласът на Маги звучеше малко несигурно.

— Пристигнах.

— Лия каза, че си на летището?

— Точно така.

— Всичко добре ли мина?

— Ти как мислиш? — попита той троснато.

— Предполагам, че не, след като се връщаш по-рано, освен това струва ми се, че си ядосан. Съжалявам, Оливър.

— Така ли? За какво трябва да съжаляваш?

Тя не отговори.

— Маги, наистина ли спа с Едуард Арейбин?

Последва дълго мълчание.

— Щом знаеш, защо ме питаш?

— Значи не го отричаш?

— Не, не го отричам. — Гласът ѝ звучеше спокойно.

— Какво ще кажеш в своя защита?

Оливър трепна, когато чу думите си — все едно че ги бе изрекъл викториански директор на училище, не прозвучаха както той желаше.

— Мисля, че е по-добре да поговорим, когато се прибереш.

— Тръгвам. Реших, че е по-прилично да те предупредя, че знам.

— Едуард вече ми позвъни. Остави ми съобщение.

— Какъв хубав избор си направила, Маги. Внимателен съпруг и верен любовник. Как го уцели?

— Ол, остави тази тема, докато се прибереш. Ще поговорим.

— Съвсем не съм сигурен, че ми се говори с теб, Маги. — Тя не отвърна. — Иде ми да се кача на следващия самолет за Лондон. — Тя пак не отговори. — Там ли си, Маги?

— Да.

— Ще ми трябват няколко часа, докато се върна. Ще можеш ли да ме изчакаш толкова дълго? Няма да ти се прииска да хукнеш да се чукаш с някого, нали?

— Ще се видим по-късно, Оливър. — Маги затвори телефона.

Кристи подскочи, когато чу приближаването на колата по покритата с чакъл алея. Стори ѝ се, че се бе състарила с десет години, докато чакаше Гейб да се върне. След като Оливър замина рано сутринта, тя стана, смени чаршафите, отвори всички прозорци на стаята, за да прогони мириса на секс, сладникавата миризма, която сякаш се бе пропила в гънките на завесите на балдахина. Малко след зазоряване слезе да поработи в градината, после влезе в къщата, за да провери пощата. След като прочете картичката на майка си, тя най-после реши какво ще каже на Гейб. Гримира лицето си по-грижливо от обикновено и два часа прекара, седнала зад кухненската маса, очаквайки да се приберат. Колата пристигна по обяд и тя излезе да ги посрещне, с копнеж прегърна Джейк и извърна глава, когато Гейб понечи да я целуне.

— Прекарахте ли добре?

— Мамо, беше фантастично... Татко ме заведе да видя понитата в Дартмур, ходихме за риба, ядохме сладолед за закуска, но аз изпуснах моя на тротоара... — довърши той печално.

— Значи все пак добре, че не съм дошла с вас, щом баща ти е разрешавал да ядеш сладолед за закуска. — Тя изгледа Гейб, който имаше малко засрамен вид.

— Това е лошо.

— Би могло да се каже и така. Ти забавлява ли се, Мариела?

— Да, мадам, благодаря. Беше много хубаво.

— Хайде, влизайте вътре и да обядваме. Джейк? Никакъв сладолед повече, разбрахме ли се?

Джейк се втурна вътре, за да поздрави кучетата, Кристи изгледа нервно съпруга си и се постара да не променя израза на лицето си. Когато заговори, гласът ѝ звучеше хладно и безстрастно.

— Може ли да влезем в гостната за малко, Гейб? Искам да ти съобща нещо. — Гейб се почувства като стажант, когото привикват в кабинета на шефа, за да го мъмрят здраво и то само заради няколко фунийки сладолед...

Кристи застана до прозореца с гръб към Гейб и се загледа в терасата.

— Как мина мача по крикет?

— Добре. Гейб, Оливър Калахан беше тук през уикенда.

— Шегуваш се! Не знаех, че ще се връща... Съжалявам, че пропуснах да се срещна с него. Как изглежда?

— Съвършен джентълмен. Върна се, за да играе в мача.

— Чудесно. Разкажи ми.

— Беше прекрасно, направо великолепно. Мисля, че всички харесаха храната. — Скръсти ръце пред гърдите си. — Гейб? Оливър иска да участвам с него в телевизионна серия, която е замислил да направи за Южните щати.

— По думите ти съдя, че ще ти бъде интересно. Ти с изследователската работа ли ще се занимаваш, или какво?

— Не съм сигурна, нямаше време да говорим подробно. Според него трябва да участвам.

— Чудесно, скъпа! Моята съпруга — телевизионна звезда! Ще бъдеш чудесна, Кристи. Но не ми изглеждаш много ентузиасирана.

Тя се обърна към него, лицето ѝ беше безизразно.

— Виж какво, това като че ли променя всичко.

— Защо? Кога започвате филма? По-рано ли трябва да се върнеш вкъщи, или какво?

— Не, Гейб, работата е там, че няма да се прибера.

— Тук ли ще бъдат снимките? Няма ли да снимате нашите чудесни плажове?

— Не, имах предвид, че въобще няма да се прибера с теб вкъщи. Искам да кажа, че бракът ни свърши.

Гейб се изсмя гръмогласно.

— Кристи Мур Макарти, ти си родена за актриса! Като си помисли човек, че си пропуснала истинското си призвание! Откога репетираш репликите си? Скъпа, идвам от дълъг път. Искам да се кача горе и да се изкъпя, после може да поговорим за този телевизионен филм.

— Гейб, моля те, не се качвай сега. Изслушай ме. Работата е там, че когато ти казвам, че бракът ни свърши, наистина е така. Ще ми бъде много трудно да ти го обясня, не очаквам, че ще ме разбереш, но поне ще опитам. — Тя преглътна трудно. — Ще остана с Джейк тук известно време и смятам, че е най-добре ти да се върнеш вкъщи. Може би засега.

Гейб се разсмя.

— Знаеш ли, за малко да ти повярвам. Все ги измисляш такива. В един момент помислих, че се сърдиш заради сладоледа и че наистина искаш да ми се скараш. Ела, скъпа и ме прегърни както трябва.

Кристи дълбоко пое въздух.

— Гейб, влюбена съм в Оливър Калахан. — Когато изрече името на глас, усети, че се съживи. — Не мога да ти го обясня, но го обичам безнадеждно и не мога да се правя, че нищо не се е случило. Мислих и за това — да не ти кажа нищо, но не би било честно по отношение на теб.

— Кристи, скъпа, да не си полудяла? Та ти дори не го познаваш.

— Познавам го от дълго време и отдавна го чакам.

В тона ѝ се усещаше искреност и тъга, от които кръвта на Гейб се смрази в жилите, но той предпочете да не им обръща внимание.

— Кристи, говориш ми глупости. Да не си се напила? Да не си взела някакъв наркотик? Дълго пътувахме, Джейк викаше през цялото време и не ми е до такива приказки. Направо е нелепо, чуваш ли ме?

— Ти май не ме слушаш, Гейб. Хайде да започнем отначало. Обичам Оливър Калахан. Ще работя с него. Бих дала какво ли не, за да живея с него до края на живота си. Миналата нощ прекарах заедно с него горе в нашето легло. Всъщност в неговото. Наистина съжалявам заради теб, не ми е приятно, чувствам се виновна, но съм готова да платя цената за това, което направих, но и не мога да не се чувствам щастлива заради самата мен, просто не мога да го скрия. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Гейб се отпусна на стола до камината и се взря в нея. Той все още не проумяваше какво му говореше тя. Направо невероятно бе да се прибере вкъщи след два-три дни и да открие, че любимата му Кристи е влюбена в мъж, когото не познава. Какво ли не мина през главата му — как да я прибере вкъщи, дали е достатъчно добре, за да пътува, дали да не се обади на лекаря им в Лорънсвил, чувал бе за един психиатър в

Ню Йорк, в Лорънсвил нямаха такъв специалист, спомни си, че бе чел за бързо повишаване на температурата, че при някои млади жени се случвало, замисли се дали би трябвало да я допуска близо до Джейк, кой знае какво би му казала или направила. Чувал бе разни истории за майки, които полудяват и причиняват мъки на собствените си любими деца. Беше чувал за жени, които се вживяват в собствените си фантазии, а напоследък тя наистина се държеше малко странно. Беше млада за климактерична криза, но нали тъкмо това представлява кризата — нещо, което ти се случва, когато си неподготвен. Гейб не се бе замислял по-рано какво се върти в главите на хората, според него, ако някой се разболе, обажда се на специалист, точно както се вика монтьор да оправи колата. Не се бе задълбочавал много, мислил бе само отгоре-отгоре. Въпреки всичко, ако се наложеше, щеше да я гледа — тя щеше да получи най-добрите грижи и нищо нямаше да ѝ липсва. Той я гледаше така, сякаш тя щеше да припадне или да експлодира всеки момент.

— Гейб, не ме гледай като че ли са ми пораснали рога. Съзнавам, че явно си шокиран, а аз мислих цял ден. Не знаеш какво да кажеш, разбираемо е. И на двамата ни трябва време, за да подредим мислите си и да решим какво ще правим по-нататък. Смятам, че това ще стане най-добре, ако сме разделени. Засега ти трябва да се върнеш у дома, а аз искам да остана тук. — Гейб, който никога не бе разбирал жена си кой знае колко добре, не можа да забележи усилието, което правеше тя. Външното ѝ спокойствие го разяри, той скочи и я разтреса за раменете.

— Кристи, престани! Просто ела на себе си и се чуй какво говориш! Няма да ходим никъде, поне докато ти не се оправиш. Знам, че не си щастлива, известно ми е, че имаш проблеми, помня как се разстрои, че няма да имаме повече деца, това някак си го оправихме, и сега ще се справим, но трябва да бъдем заедно, Кристи. Аз съм до теб — ще оправим и това, каквото и да е то.

Кристи поклати бавно глава и сложи ръка на бузата му. Това бе първият ѝ жест на искрена, макар и колеблива привързаност, който тя правеше от дълго време насам.

— Съжалявам, Гейб, действително съжалявам. Не мога да намеря думи, с които да ти изкажа колко съжалявам за това, което ти причиних. Няма да ти стане по-добре, повярвай ми, но никога и през ум не ми е минавало, че нещата ще се обърнат така. Дори до тази

сутрин си мислех, че ще се приберем вкъщи, ти никога няма да узнаеш за него и на двама ви с Джейк това нямаше да ви се отрази. Мислех да направя нещо спонтанно и да замина, но така нищо няма да се промени. Ако имаше начин да не те засегна, повярвай ми, щях да го направя. Но всичко свърши. Трябва да ми повярваш. Сигурна съм повече от всичко на света. Усещам го тук. — Докосна долната част на корема си. — Нито съм болна, нито съм пияна. Лудо съм влюбена, така че почти не мога да ти го опиша. Дори не знам дали той ме обича, но това не ме интересува. — Тя повиши възбудено тон, тъй като само докато говореше за Оливър, се чувстваше щастлива. — Обичам го. И да не ме желае, не мога да се преструвам, че ще бъда щастлива с теб. Просто искам да бъда с него. Никога не съм те лъгала, Гейб, никога не ми се е налагало. Няма да започна да те лъжа сега.

— Не ти вярвам.

Кристи тропна с крак ядосано.

— Гейб, ти не ме слушаш! Какво да направя, за да проумееш? — Загледа се в него и започна да хапе долната си устна. Брадичката ѝ потрепваше. — Ела по-близо, Гейб, ела, така. — Вдигна се на пръсти и вдигна яката на блузата си. — Усещаш ли мириса му, Гейб? Не посмях дори да се изкъпя. Сега ще ми повярваш ли?

Той замахна и ръката му се стовари върху страната ѝ, тя залитна към камината.

— Кристи, скъпа, милото ми момиче, какво направих? Кристи, толкова съжалявам, скъпа моя... — Помогна ѝ да стане, погали я по главата, разкая се и постави ръка върху бузата ѝ. На Кристи ѝ олекна, че той я удари. Докато растеше обичта ѝ към Оливър, тя се смесваше с неудовлетвореността от брака ѝ, макар че нямаха почти нищо общо. Сега, когато най-после Гейб реагира спонтанно, тя вече не се гневеше, към него изпитваше само угризения и жал, както и някаква особена новопоявила се нежност.

— Нищо няма, Гейб, добре съм, грешката не е твоя, всичко е наред, мили... Сега виждаш ли, че за известно време трябва да се разделим. Много съжалявам, че ти го казах по този начин, но разбери, сигурна съм в това, което говоря. Знам го. Няма да се промени.

Гейб ѝ повярва. Поне прие, че в някакъв кошмар тя беше спала с Оливър и непрекъснато се убеждаваше, че е влюбена в него. Дали наистина бе влюбена, или го използваше като извинение да страни от

него, не знаеше. Като че ли нямаше голямо значение. Във всеки случай за него изходът бе един и същ. Трябваше да постъпи както винаги — да изпълни желанието ѝ, да се съгласи с нея, да се сдържа, да млъкне и да се моли Богу нещата да се оправят. Когато тя дойдеше на себе си, той отново щеше да бъде до нея, за да я подкрепи.

Седнаха в двата края на дивана, Кристи леко опипваше бузата си, която вече бе станала тъмноредна.

— Не ти ли се струва, че следобед тази стая винаги изглежда тъмна и мрачна? — въздъхна Кристи.

— Ти говореше за раздяла, Кристи?

— Това е единственият изход, Гейб. За няколко месеца. Да видим как ще потръгне.

— И възнамеряваш да останеш тук?

— Още не знам. Зависи от Оливър.

— Разбирам. Ами госпожа Калахан? Тя как се вписва в картината? Какво е нейното мнение по въпроса?

— Дори не съм се сетила за нея — призна Кристи. — Не бих искала да я засегна. Оливър да се оправя. Не знам. Не сме говорили за нея.

— Не сте, така ли? Както разбирам не сте имали много време да говорите.

— Гейб, може ли спокойно да обсъдим въпроса? Съзнавам, че те измавих, но тъкмо това се опитвам да ти обясня, че дълго време съм мамила себе си. Ти не си единственият измамен — аз също мамех самата себе си, когато се преструвах, че мога да живея така. Помъчи се да ме разбереш. Да поговорим цивилизовано...

— Разбира се. Цивилизовано — повтори той иронично. — Все едно че говорим за някой друг, нали? Добре. Искаш ли да ми кажеш как стана?

— Не. Не точно сега.

— Някога ще ми кажеш ли? Любопитно ми е. Просто не мога да си обясня как може в продължение на десет години да сме женени щастливо, както си представях, а след това изведнъж да легнеш с непознат.

— Виж, още преди да се запозная с него, имах много странно усещане — като че ти си непознатият, а не той. Гейб, мога да ти кажа само, че откакто прекрачихме прага на тази къща аз започнах

постепенно да се влюбвам в него — той ми действаше като магнит, всичко, което виждах, докосвах и чувах, ме притегляше по-близо до него. После прочетох една книга, която той е написал, в нея сякаш той говореше за мен. Описал е много неща, които някога съм чувствала, но за които не съм си позволявала да мисля. После го срещнах, каза, че и той имал чувството, че ме познава отдавна, аз изпитвах същото и накрая се любихме.

— Толкова просто значи? Добре ли беше, Кристи? — Тя не отвърна, но той прочете отговора в очите ѝ.

— По дяволите. И после заживели щастливо, така ли? Вие какво, ще се жените ли? — Всяка дума, която изричаше, бе пропита с горчицина.

— Не ми е минавало и през ум. Не сме го планирали да стане така, Гейб.

— Кристи, слез на земята. Може би този мъж ще е влюбен в теб месец или два, но подобни истории не завършват щастливо. Това е романтична случка по време на почивка, ти си американка, той е англичанин, корените ви са различни, имате различни изисквания към живота. Не можеш току-така да се свържеш с него. Ще му омръзне, ще поиска жена му да се върне или пък ще си намери нова, ти само ще объркаш живота си за нищо. — Опита нова тактика, но Кристи поклати тъжно глава. — А родителите ти? Какво мислиш, че ще каже майка ти? За тях това ще е срам.

— Знам. Въобще не ме интересува. Той направи нов опит.

— Една любовна история не завършва непременно с брак. Ние сме свързани завинаги. Ще бъда щастлив да запазя брака си, независимо какво си извършила.

— Знам, Гейб, уважавам желанието ти. Не мога да го изпълня, иска ми се да можех, но не съм в състояние.

— Кристи, трябва да го направиш. В това се състои животът. Взимаш решение, избираш нещо и държиш на него. Не бягаш, когато стане трудно. — Кристи само поклати глава. — Значи така. Отново ще направим така, както ти желаш. Ами Джейк?

— Той ще остане при мен.

— Няма начин. По-добре размисли. Искаш да напуснеш дома, добре, не мога да те спра. Избираш това, Кристи и плащаш цената.

— Не, не и Джейк. Не съм съгласна на такава цена.

— Каза, че ще платиш цената, спомена, че би дала всичко. Ако беше майка на място, трябваше да помислиш за него, преди да легнеш с непознат.

— Гейб, имаш право да ме наречеш всякаква. Съгласна съм да лазя, да ме измъчваш или каквото предложиш, но само не ми казвай, че не съм мислила за Джейк. Мисля само за него, от какво има нужда и как би му се отразило това. Дължни сме заедно да помислим за него. Не можеш да ми го отнемеш. Ти не мислиш за него, а само как да ме уязвиш по-дълбоко, както аз те нараних. Вече знам каква цена ще платя и никога няма да си простя, че ти причиних това, но не карай Джейк да плаща и то двойно, не го карай да страда повече, отколкото трябва! Няма да го позволя, чуваш ли? Ако действително го обичаш, ще го оставиш при мен.

— По дяволите, Кристи, гледаш да запазиш за себе си само доброто, да приличаш на благородна майка. Е, няма да стане. Не бива да разделяш момче от баща му — няма да е справедливо нито за мен, нито за него.

— Прав си. Съгласна съм. Това не биваше да се случва. Но да не би да искаш да ми кажеш, че ако не мога повече да живея с теб, по-добре е да разделиш малко момченце от майка му? Не кое да е малко момченце, а тъкмо Джейк? Наистина ли имаш предвид само интересите на сина си?

— А ти? — Гейб направи всичко възможно, за да възрази на аргументите ѝ. — Ами училището? Ами приятелите му? Ами домът му?

— В Англия също има училища, Гейб. При това добри. Домът му е там, където съм и аз, самите къщи нямат никакво значение. Ще си намери нови приятелчета, още е малък. — Изведнъж раздялата вече не изглеждаше временна. Докато Кристи изричаше тези думи, тя за пръв път осъзна колко далеч е готова да стигне — нейният дом, нейните приятели и корени нямаха никакво значение, стига тя да бъде с Оливър. И да запази Джейк при себе си.

— Това може да е вярно, но и за мен. Помислила ли си и какво ще му обясним?

— Засега ще му кажа, че имам нова работа и трябва да остана в Англия, така че ще учи един или два срока тук. Няма да му е трудно да разбере, че трябва да се върнеш на работа.

— Според теб ще разбере, така ли? Аз не бих могъл.

— Би трябвало да разбере. Стига да му се обясни правилно.

— Ще ти се наложи да пътуваш доста. Доколкото си спомням, не одобряваше майките да работят, докато децата им са малки.

— Промених мнението си. Смятам, че щом аз съм щастлива, това е най-доброто за Джейк.

— Е, това наистина е удобно, нали? Изглежда си помислила за всичко. Кристи, скъпа, такава си, каквато те знам. Помислила ли си за пари?

— Парите не ме интересуват.

— Не те интересуват значи. Интересно ми е да науча какво мисли новият ти любовник по този въпрос. — Той се изправи.

— Къде отиваш, Гейб?

— Отивам да си приготвя багажа. Освен ако, разбира се, вече не си свършила и тази работа?

Тя поклати глава.

— Няма защо да бързаш.

— Няма защо да бързам ли? О, Кристи... — Докато я гледаше, очите му се просълзиха. — Кристи... Мисля, че дори не се чуваш какво говориш.

Гейб си събра багажа, който Кристи му беше приготвила преди седем седмици, остави куфара и чантата си в коридора. Позвъни на летището, обади се на местна агенция за таксите и влезе в кухнята.

— Хей, голямото ми момче! Какво правиш? — Разроши косата на Джейк. — Мариела, би ли ни оставила сами за малко? Искам да поговоря с Джейк.

— Разбира се, господин Макарти.

— Виж, Джейк, трябва да си поговорим като мъже. Налага се да се върна в Щатите. Когато се прибрахме, майка ти ми каза, че са ме търсили от службата и че трябва да замина веднага, за да оправя една работа. — Джейк веднага стана и започна да събира играчките си, разхвърляни по пода на кухнята.

— Идвам с теб, татко, аз също се връщам! Искам да видя Джексън, трябва да ме изчакаш...

— Почакай, сине! Ако дойдеш с мен, кой ще се грижи за Лусиъс?

— Той също може да дойде. Ще ти кажа — ще се качи в самолета с нас. Може да седи в скута ми. Не заема чак толкова място.

— Не, Джейк, боя се, че не можем да го направим. Мястото му е тук. А кой ще се грижи за майка ти? Разчитах ти да ме заместиш и да бъдеш мъжът в къщата, нали разбираш?

— Няма ли всички да се върнем, татко?

— Скоро, сине, но не сега. Скоро всички ще се съберем както порано. Каквото и да се случи, никога няма да те изоставя.

— Но не ми харесва, че заминаваш!

— Хайде, Джейк! Винаги съм ти казвал, че с бащите е така, ние само ви караме да страдате, на майка ти се пада да върши добрите неща, за мен остават лошите. И аз предпочитам да бъде така. — Синът му го възнагради с усмивка. — Грижи се за нея добре, също и за кучетата. — Джейк се покатери и се сви в скута на баща си. Гейб така го стисна, че малкият се размърда, за да се освободи от прегръдката му. — Няма да мине много време и всички ще се съберем вкъщи или може би аз ще дойда да те взема. Разбрахме ли се? — Джейк тържествено му подаде ръка, но Гейб отново го прегърна мечешката, тогава чуха таксито да спира пред къщата. — Хайде, сине, трябва да бягам. Налага се да побързам, иначе ще изпусна самолета и тогава ще оплескаме работата. Ще кажа довиждане на майка ти.

Кристи продължаваше да седи неподвижно в гостната.

— Тръгвам. Обясних на Джейк, че се връщам на работа и че ще го видя след известно време. Не знаех какво друго да му кажа. Ти ще го осведомиш за останалото. Не си въобразявай, че има начин да се откажа от него, Кристи, трябва да избиеш тази идея от главата си.

Тя леко се обърна, както беше седнала, и го погледна над облегалката на дивана.

— Гейб, мразиш ли ме? Моля те, не ме мрази.

— Кристи... Моля те, недей. Не постъпвай така с мен. Казваш ми, че обичаш, извинявай, че наистина си влюбена в друг мъж. Мисля, че използва думата „лудо“. За бога, дори ме накара да го помириша по кожата ти. Изритваш ме от къщата като кирливо коте. А сега обръщаш невинно очи към мен и ме питаш с тих глас дали те мразя. Не смяташ ли, че е малко късно за това? Какво точно искаш, Кристи? Не ме искаш, не желаеш да те обичам и дори не ми позволяваш утехата да те мразя? Ако някога дори малко си ме обичала, спести ми го. Дали те мразя? Ти какво мислиш, Кристи?

— Предполагам, че ме мразиш.

— Напълно си права. Но това не означава, че не те обичам. Винаги съм те желал. Трагедията ми не е в това, че те мразя, а че те обичам. Искам отново да бъдеш моя съпруга и да живеем както преди. Ако желаеш да бъда различен, ще стана. Ако искаш, ще направя салтомортале или ще обръсна главата си. Бих направил всякаква глупост, която би пожелала, стига да ми кажеш каква и защо да я правя. Но ще трябва да извървиш обратния път сама, Кристи, защото няма да те приема под покрива или в леглото си, ако продължаваш да мислиш за този английски негодник. Ти сама трябва да се справиш. Тогава ми се обади в апартамента. Ако беше само Оливър, бих изритал задника му от къщата си, но няма да изгоня госпожа Калахан. Тя не е виновна. Така че можеш да ме намериш в апартамента. Но не ми се обаждай, докато не си готова и не си премела този боклук. Затръшна вратата зад гърба си.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Картичка с изглед от Стоунхендж до Линди и Би Джей Ричардс:

Здравейте приятели!

Ето ни и тук. Знаех, че е малко занемарено, но никога не съм смятал, че ще бъде в толкова лошо състояние... Няма отопление, няма течаща вода, искам да се върна отново на юг от линията Мейсън-Диксън! Сериозно, приятели, това е много голяма туристическа атракция. Според мен са купчина камъни, но Кристи твърди, че имали мистично значение... Прекарваме, чудесно. Ще ви разказвам по-късно.

Гейб

Маги чакаше Оливър в кухнята. Изглеждаше ужасно — уморена и бледа под загара, дори не си сложи грим. Обикновено ѝ се случваше рядко да се гримира и сега не виждаше смисъл да променя навиците си заради Оливър. Масата все още бе отрупана с кутии с овесени ядки и купички от закуската на децата, които Маги не си направи труда да раздигне. Когато Оливър влезе, тя забеляза, че той изглежда още по-зле и от нея. Обеща си, че няма да проявява никакво съжаление към него.

Оливър седна сковано зад масата.

— Оливър, искам да ти обясня как стоят нещата.

— Не може да има приемливо обяснение за връзката ти с най-добрия ми приятел. И то под носа ми.

— Не сме имали връзка, Ол. Преспяхме заедно веднъж.

— Предполагаш, че от това признание ще ми стане по-добре ли?

— Не — каза тя благоразумно. — Просто смятам, че трябва да знаеш фактите, преди да се скараме.

— Защо трябва да ти вярвам? Защо трябва да приемам за чиста монета всичко, което ми казваш?

— Защото не лъжа. Слушай какво, няма никакво значение дали сме го направили веднъж или хиляда пъти. Само искам да ти кажа, че спях с Еди, защото наистина се чувствах нещастна, от години...

— Разбирам. Нова версия на старата история. Съпругът ми не ме разбира.

Маги прехапа устни.

— Всъщност смятам, че наистина не ме разбираш. Но това е само една от причините да не съм щастлива.

— Маги, смайваш ме. Продължаваш да мислиш само за себе си, дори за миг не ти минава през ума какво ми причиняваш, как ме унижаваш. Имаш ли представа как се чувствам?

— Ето, това е проблемът, нали, Ол? — попита тихо Маги. — Въпросът не е в Еди, а в това, че ти се чувстваш унижен?

— Така ли смяташ? Че съм унижен? Мога да измисля много по-жесток и верен израз за това, което ми причини.

— Обзалагам се, че можеш. Ти си такъв лицемер, Оливър. Имаш голям опит в подобни ситуации, нали? Как ще опишеш отношенията си с Луиз?

— От къде на къде ще правиш подобно сравнение? Ти дори не познаваше Луиз. Ако не беше толкова любопитна, никога нямаше да разбереш за нея и нямаше да се чувстваш засегната. Направих всичко, което можах, за да те предпазя. Нищо не съм ти отнел.

— Не вярвам на ушите си, че можа да изречеш подобно нещо! — Маги се хвана за главата. — Да не мислиш, че ще се хвана на това твое гадно старо извинение, че си чукал Луиз, тъй като това не ми отнемало нищо? И било по-добре да не зная!

— Не ти е отнело. Чувствата ми към теб не се промениха, то нямаше нищо общо с брака ни.

— Прав си. То не може да се сравни с онова, което се случи между Еди и мен. Но тази ти връзка беше доста свързана с нашия брак, аз знаех какво тя ни отнема.

— Моите уважения.

— Тази твоя връзка ме отдалечи от теб — извика Маги.

— При нито една моя връзка не съм променял отношението си към теб.

— Сигурно. Защото в нито една своя връзка не си влагал нищо от себе си. Така. Значи не е била само Луиз. Признаваш, че си имал и

други връзки, нали? С други жени?

— Да, имал съм. Сега вече няма какво да губя.

— Много добре. Сега няма какво да губиш. Но какво ще кажеш за всичките онези пъти, когато си ме лъгал, когато си ме наричал невротичка и параноичка, значи тогава си ме мамил, защото си смятал, че имаш какво да губиш, така ли? — Оливър сви рамене, сякаш въпросът не се отнасяше до него. — Така че всъщност, когато си имал какво да загубиш — мен, това не те е спряло да лягаш в леглото с други, нали? Страхът да не узная, е бил достатъчен, за да те накара да излъжеш, но не и за да престанеш да кръшкаш?

— Разбирай го както желаеш, Маги. Вече не ме е грижа.

Маги го зяпна. Колкото и пъти да си бе казвала, че вече не обича Оливър и че той се отнася към нея отвратително, когато чу съпругът ѝ да потвърждава, че не го е грижа, това я засегна повече, отколкото подозираше. Оливър изучаваше задната част на пакета с овесени ядки.

— Между другото, Маги, да не забравя, че през уикенда прочетох една много интересна книжка в Бокхемптън.

— Така ли?

— Да. Заглавието ѝ е „Тъжна история“. Признавам, че не е кой знае колко ефектно. Какво те накара да използваш Алек Боунс като псевдоним? Смятам, че така няма да стигнеш много далеч. Звученето ѝ не ми харесва, ако разбираш какво искам да кажа.

— Престани, Оливър.

— Защо не си ми казала за книгата, Маги? Ти си я писала изцяло за мен. Дори си използвала името на Луиз. Трябваше да ме предупредиш.

Маги поклати глава недоумяващо.

— Тя не е за теб, Ол. Може би ти си ми подсказал сюжета, но само дотолкова, че ме правеше нещастна. Отнася се за мен, Оливър. Не можа ли да го разбереш? Тя е изцяло за мен, основава се на моите фантазии. Ако е за някой друг, тя е за Еди. Просто измислица. В нея съм искала да кажа как бих желала да бъда обичана.

— Това обяснява защо е такава... — Оливър замълча.

— Каква такава? Такъв боклук? Това ли щеше да кажеш? Че е сантиментална, глупава? Добре, съгласна съм. Може да е глупава. Но поне направих нещо за себе си, то е мое дело и само мое. — Маги

толкова беше свикнала Оливър да я унижава, че единственият начин, по който можеше да се предпази, бе да го изпревари.

За разлика от семейство Макарти, чиито мнения рядко се различаваха, Калаханови бяха разработили специална военна стратегия. Дватамата предпочитаха техниката на предварителния удар — да се обезоръжи противникът. Оливър беше склонен да излъже, преди да се е появила нужда от лъжа, а Маги атакуваше, преди да бъде нападната или се преструваше, че сваля гарда, когато всъщност се укрепваше.

— Глупава е, нали, Оливър? — Маги се молеше у съпруга ѝ да е останало достатъчно великодушие, за да я насърчи. Макар безвъзвратно да бе загубила любовта си към него, мнението му все още имаше значение за нея. Все пак никой друг още не беше чел книгата.

— Да, глупава е, Маги — отвърна уморено Оливър. — Но не давам и пет пари за твоята книга. Малко късничко е да започна да се занимавам с литературна критика, нали? Дори не искам да разговарям с теб. Не желая да чуя нито дума повече. Връщам се в Англия. Имам много работа. Трябва да оправям много неща. Сам. Не мога да понеса и мисълта за теб.

Нервите на Маги не издържаха.

— Много впечатляващо, Оливър, Когато многократно чукаше Луиз и Бог знае още колко други жени в продължение на шест години, аз продължавах да те обичам и да се опитвам да те разбирам, а на теб ти трябваша само двайсет и четири часа, за да решиш да свършиш с мен ѝ да си тръгнеш. Доста бързо действаш.

Оливър се изправи олюлявайки се. Не можеше да понася подигравателния ѝ тон.

— Аз не само си тръгвам, Маги, аз бягам, за да спася живота си. Нямах представа колко ме наскърби.

— За разнообразие помисли и за някой друг, Оливър. Ами децата? Не желаяш ли поне да ги видиш, преди да тръгнеш? Те са на езерото.

Той се наведе през масата и приближи лицето си до нея. Изразът му беше толкова гневен, че Маги се дръпна уплашена.

— Само не споменавай децата пред мен, Маги. Сега не мога да ги видя, иначе може да реша да остана при теб.

— Ти какво очакваш да направя? Как ще си тръгнеш така? Не можеш да ни оставиш в чужда страна в къщата на непознати... Да стягам ли багажа? Какво да правя?

— Ти ще решиш, Маги. Ще направиш каквото ти се иска. Нямах нужда от мен, нали? Голяма жена си. Ако толкова желаеш да се опреш на някого, обади се на Еди.

— Не вярвах, че си толкова безотговорен. Трябва да решим как да постъпим. Какво ще правим отсега нататък?

— В съгласие с неморалните качества на твоя герой, Маги, въобще не ми пука.

Маги го чу как потегля с колата.

Вероятно женитбата няма за цел двама души непременно да вършат всичко заедно, но означава, че са заедно завинаги, а Оливър загърбваше проблемите като намусено малко момче след игра на футбол. Тя наистина се засегна заради „Тъжна история“, която въобще не заслужаваше подигравки. Маги бе достатъчно самокритична, за да знае, че книгата не е шедьовър, но все пак беше първият ѝ опит да направи нещо, което действително желаше, да извърши нещо самостоятелно и Оливър трябваше да я подкрепи. И сигурно би го направил, ако не бе толкова засегнат. След първоначалния гняв Маги откри, че се успокоява и изпита чувство на истинско облекчение. Реши да продължава, все едно че нищо не се бе случило. Що се отнася до Лили, дъщеря ѝ знаеше, че баща ѝ работи в Лондон и ще се прибере, когато успее. Артър още не бе стигнал възрастта да иска обяснения. Единствената, на която трябваше да съобщи, бе Лия, а Лия познаваше Оливър твърде добре, за да разбере ситуацията с малко думи. Маги отиде при семейството си край езерото.

— Лия, Оливър се върна в Лондон.

— Но той току-що пристигна!

— Пристигна, но се скарахме и той реши да хване обратния самолет за Лондон.

— Какво говориш по дяволите! Явно, че си му смачкала фасона.

— Би могло и така да се каже.

— Мъже. С тях не може да се живее...

— Вярно е — не може да се живее.

- Ти добре ли си, Маги?
— Никога не съм била по-добре.

Вечерта семейство Калахан бе поканено на скара у Ричардсови. Маги им бе обяснила, че би могло Оливър да пристигне навреме, но е възможно и въобще да не се върне, а те ѝ бяха отговорили, че можела да заведе, когото си поиска. Ричардсови не държаха на условностите. Тя не бе в настроение да ходи на гости, но ако останеше къщи, това би представлявало морална победа за Оливър, а той прекалено дълго бе печелил. Тя се постара да направи по-голямо усилие от обикновено, за да се облече и да отиде у семейство Ричардс. Нямаше нужда да е официална, затова Маги си сложи къси панталонки и риза, но панталонките бяха копринени, а блузата — от лен. Дори отскочи до фризьорката на Кристи да ѝ направи косата. Не можеше да си спомни откога не бе ходила на фризьор. Взе малката кола на Кристи, за да стигне до Ричардсови, които живееха извън града, на около шест километра и половина от Оук Ридж. Дворовете на съседните къщи бяха пълни с тикви, подредени в редици, готови за бране. Там вече бе пълно с коли, което показваше, че колкото и неофициално да бе партито, бяха пристигнали много гости.

— Маги, ела, мила, да се запознаеш с нашите хора! — Би Джей излезе да я посрещне. — Предполагам Оливър не е успял да се върне.

— Не, изникнала някаква работа. Ще трябва да се задоволите с мен.

— С най-голямо удоволствие, скъпа. Хайде, ела. Носиш ли банския си? Можеш да се разхладиш в басейна. Но първо да ти приготвим нещо студено за пиене. — Докато ѝ сипваше, той продължи: — Маги, изненадващо дойде един гостенин... Току-що пристигна направо от летището. — Примигна с очи. За миг Маги с ужас си помисли да не е Оливър. Дали вместо на летището Оливър не е отишъл у семейство Ричардс? И това бе възможно. В миналото бе правил какви ли не неща, за да я постави в неудобно положение.

— Познавам ли го? — попита тя нервно.

— Всъщност не бих казал, че го познаваш, но сте доста близки. Гейб, ела да те запозная с нашата видна гостенка Маги Калахан —

провикна се той, през поляната около басейна. — Маги, това е моят стар приятел Гейб Макарти, който току-що се върна от Англия.

— Господин Макарти, няхах представа, че се връщате толкова рано! Трябваше да ни известите.

— За мен е чест да се запозная с вас, госпожо Калахан. До тази сутрин аз самият не знаех, че ще се върна. Позвъних на Бейдж да ме вземе от летището и да ме подслони за една-две вечери.

— Но вие трябва да се върнете в Оук Ридж, знаете, че там има много място, бих могла да отведа децата обратно в къщата край брега, освен ако вие не искате да отидете там?

— Не, в никакъв случай не искам да смущавам почивката ви. Върнах се да свърша една работа, затова повечето време ще бъда в Шарлот. Там имаме апартамент. Може би ще се наложи да си взема някои неща от къщата, нищо повече.

— Естествено! Вижте, наистина ми е много неудобно. Ние можем да се преместим. Кристи върна ли се с вас?

Гейб отклони поглед встрани, после отвърна:

— Не, мисля, че тя ще довърши почивката си там, освен ако вие с Оливър нямате други планове.

— Нямаме никакви планове. Всъщност Оливър в момента е в Англия...

— Знам.

— Знаете ли? Всъщност как няма да знаете? Той спомена, че през уикенда ще се отбие в Бокхемптън, за да се запознае с вас.

— Отбил се е.

— Значи сте се видели?

Преди Гейб да успее да отговори, Линди дръпна Маги, за да я представи на свой приятел от Чарлстън. Линди много настояваше, преди да си замине Маги да отиде до Чарлстън и бе извикала приятеля си за подкрепа.

— По-късно ще си поговорите с Гейб, дете, той ще остане по-дълго. Ти си нашата почетна гостенка, затова ще трябва да чака на опашка.

Маги усети, че Гейб я наблюдава, докато я отвеждат. Изгаряше от нетърпение да си поговори с него и да разбере какво се е случило през уикенда и дали Оливър е казал нещо на семейство Макарти за разправията им.

Въпреки всичко Маги се отпусна. Семейство Ричардс бяха добри и щедри домакини и с изключение на една странна, политически невярна, расистка забележка, която би вцепенила хора на парти в Ню Йорк или Лондон, приятелите им бяха олицетворение на обаянието и гостоприемството. Маги се замисли защо хората в тази част на света са толкова различни от другите, с които се бе срещала. Отчасти може би защото мъжете се държаха като истински кавалери. Ако бе отишла на парти в Лондон или в Комптън Пърлу без съпруга си, Маги би прекарала вечерта сама или пък някой щеше да се опита да я сваля. Тук, в градчето Лорънсвил, не остана сама нито за миг. Все едно че бе попаднала в роман на Джейн Остин, където се описваше прием в Бат. Непрекъснато около нея се въртяха поне трима мъже — единият настояваше да ѝ донесе ново питие, друг ѝ предлагаше нещо за ядене, трети повеждаше непринуден разговор. Всички се държаха извънредно прилично. Те живееха в един благороден свят, който като че ли бе застинал от столетие насам, и Маги им завидя. Жените, отдавна привикнали на подобно внимание, бяха силни и в същото време нежни дами, чийто начин на говорене наподобяваше шумолене на коприна, и подвеждаха събеседниците си, че и душите им са нежни като коприна. Маги се зарадва, когато видя, че Гейб се присъедини към групичката около нея.

— Госпожо Калахан, надявам се, че добре се грижат за вас?

— Прекрасно, благодаря. Но, моля, наричайте ме Маги. — Той наклони тъмнокосата си глава.

— Вие така и не ми отговорихте дали сте се срещнали със съпруга ми през уикенда?

— Не успях. По това време не бях там и не бях известен, че ще идва, иначе непременно бих останал. Съпругата ми се е срещнала с него.

— Чудесно! Очаквам го да се върне — вероятно в края на седмицата.

Гейб я хвана под ръка и я поведе настрана от останалите.

— Говорили ли сте напоследък с него, Маги? С Оливър?

Маги овлажни устни.

— Съвсем накратко. Много е зает, понеже работи върху един проект за телевизията.

— Да, мисля, че Кристи го спомена.

— Вероятно е искал да му даде някоя идея. Филмът ще бъде за Южните щати.

— Би било интересно да се види през неговите очи.

— Нали знаете, туристите никога не стигат до най-важното, като че ли винаги се прибират вкъщи с погрешни впечатления.

— Ако въобще се приберат.

Маги го изгледа въпросително.

— Какво искате да кажете, Гейб? Надявам се не мислите, че никога няма да излезем от къщата ви и да ви оставим на мира? Обещавам ви, че ще си тръгнем.

— По-скоро мислех за моята съпруга, тя доста се е привързала към долината.

— На вас хареса ли ви престоя в Англия?

— Много приятна част на света — отвърна Гейб безизразно. Лицето му беше доста мрачно и Маги предположи, че е разочарован от Бокхемптън, вероятно къщата му се е сторила много занемарена или кучетата са го смущавали, или нещо друго го е отблъснало.

— Надявам се, че съседите ни са ви помагали, те не са особено гостоприемни към непознати както вашите приятели тук, но съм сигурна, че са ви харесали.

— Държаха се много добре.

— Чудесно. — На Маги ѝ беше трудно да поддържа разговора, тъй като Гейб Макарти беше малко разсеян, макар че не проявяваше признаци, че желае да се лиши от компанията ѝ.

— Маги... намирам се в много трудно положение. Нося неприятна новина, а не ми е лесно да ви я съобщя, понеже не ви познавам.

— Нещо свързано с къщата ли е? Или с кучетата? Нищо не се е случило със Снъф, нали? Той е много стар, казвах на Оливър, че не бива да го оставяме.

— Не, кучетата са много добре. По-скоро е свързано със съпруга ви.

— Само не ми казвайте, че е избягал от вас. Това би обяснило много неща — каза тя, преди да забележи безизразното лице на Гейб.

— Нещо с крикета ли? Загубили са? Почувствал се е унижен?

— Боя се, че не знам нищо по тези въпроси.

— Така ли? Добре, какво тогава?

Той я отведе още по-далеч от останалите и наведе глава към нея.

— Оливър спомена ли нещо за съпругата ми? За Кристи?

Маги се замисли за миг.

— Май че не. Не, въобще не я е споменавал. Както ви казах, той бързаше. Тя добре ли е? Да не би да се е случило нещо?

— Маги, моята съпруга ми съобщи, че има връзка с вашия мъж. Поне така твърди. Може и да не е истина.

— Това е невъзможно. — Маги поклати глава нервно и се опита да се усмихне слабо, но не успя. Дяволите да го вземат Оливър, как можеше да изкарва кирливите си ризи на показ! — Боя се, че може би не сте разбрали както трябва. Вероятно е говорила за Едуард.

— Не. Тя ми заяви съвсем ясно, че е влюбена в Оливър, че са... прекарвали нощта заедно, неделя вечер, мисля, и също, че не желае да оставам повече в къщата. Затова се върнах. Може би трябваше да си мълча. Като че ли в момента не разсъждавам както трябва.

— Но това е лудост! Та те дори не се познават! Има някакво огромно недоразумение, сигурно се чувствате ужасно, но то няма нищо общо с вас и Кристи, знам за какво се отнася, грешката е моя...

— Не вярвам грешката да е ваша, нито моя, Маги. Ние сме, както казват в съда, засегнатата страна. Напълно възможно е Кристи — той преглътна трудно, — жена ми да си е въобразила нещо и вашият съпруг въобще да не е замесен, но трябва да ви призная, че каквото и да се е случило, те... те...

— Са се любили? — Очите на Маги блеснаха, макар да се постара да запази спокоен израз на лицето си.

— Да. Имам причини да вярвам...

— Какви причини? Откъде знаете?

— Просто не мога да ви го кажа, Маги. Отнася се за вас и съпруга ви, сигурен съм, че това не е означавало нищо за него, въпреки че жена ми се надява да не е така.

— Разбирам. Добре. Много странно, че чувам подобно нещо в такава приятна вечер, но не съм чак толкова изненадана. Всъщност така получавам отговори на някои въпроси. Благодаря ви, че споделихте това с мен, Гейб. Явно ни свързват повече неща, отколкото си мислим. Сега, ако ме извините, ще си тръгна. — Маги се обърна твърде ядосана, за да се сбогува с когото и да било. Оливър сигурно бе

разбрал за нея и Еди и бе преспал с Кристи като съвсем детинско и безотговорно отмъщение.

Докато Гейб я водеше към колата, всъщност към колата на Кристи, Би Джей ги забеляза и насила ги заведе до малка масичка на осветената поляна.

— Няма начин! Няма да си тръгнете, докато не опитате специалитета на Линди, Гейб, ти вече присвои най-хубавата дама тук. Седнете тук с Мейбъл и Джери, а аз ще довърша скарата. Не приемам отказ.

Така Маги и Гейб бяха принудени да седнат с унили лица и да слушат клюките на Мейбъл. Гейб се владееше и ѝ задаваше въпроси, но Маги дори не се постара да направи подобно усилие. Когато я питаха нещо, тя отговаряше едносрично или въобще не отговаряше. Изведнъж се чу вик откъм грила, където Би Джей обръщаше ребрата.

— По дяволите! Боже мили! — Би Джей се бе изгорил, разтревожените гости го обградиха, жените предлагаха най-различни мазила за изгорено, а мъжете малко неохотно се наеха да продължат печенето.

— На скарата можеш да си направиш ужасни рани — отбеляза Мейбъл. — Винаги карам Джери да си слага ръкавици. Той свири на пиано, почти на професионално равнище е, затова трябва да пази ръцете си. Грижа се за него както за децата си. — Обърна се към Маги. — Вие сигурно също така се грижите за Оливър, след като е писател. Предполагам, че и той внимава за ръцете си.

Над купата със салатата Маги ѝ отправи невинен поглед със зелените си очи.

— Искаш да кажеш, че е специалист онанист ли, Мейбъл?

Когато се върна в Лондон, Оливър изложи идеята си: за сериата на Дани Бужевски, който незабавно предложи копродукция с някой американски канал. Трябваше само да направят пробни снимки на Оливър и Кристи заедно, но Оливър подразбра, че Бужевски вече е планирал всичко. Докато продуцентът подготвяше молби и пускаше колелата в действие, на Оливър не му остана нищо друго, освен да се върне в Бокхемптън и да чака. Кристи го посрещна на прага с отворени

обятия, но не го целуна, защото нямаше никакво намерение да разстройва Джейк.

Оливър прекара остатъка от седмицата у дома — официално спеше в стаята за гости. След като Джейк и Мариела си лягаха, той се промъкваше по коридора до спалнята и се любеше с Кристи, призори се връщаше на пръсти в своята стая. На третата нощ се сблъскаха с Джейк, докато затваряше вратата на спалнята, но убеди момченцето, че е ходил до банята и забравил в коя стая спи. Избягваше Едуард, боеше се от още един сблъсък и казваше на всички в селото каква ирония на съдбата било, че се върнал вкъщи, точно когато Гейб бил извикан спешно по работа в Щатите. Вътрешно се наслаждаваше на отношенията си с Кристи. Тя нямаше никакви претенции към него. Оливър беше повече от щастлив да спи с нея при всяка възможност и не чувстваше неудобство от подредената ѝ програма. Тя правеше всичко възможно да го държи настрани от досадния домашен живот, така че нямаше никакви разправии кой да хвърли боклука или кой е забравил да заключи външната врата, неща, с които бе свикнал по време на брака си. Кристи не би позволила нищо нормално или досадно да помрачи любовната им връзка. Той започна да вярва, че тя е най-доброто, което някога му се е случвало, но предпочете да не разсъждава много-много върху това. Петата нощ в Бокхемптън Кристи го изненада. Лежаха в леглото — Оливър полузаспал, Кристи — напълно будна.

— Оливър, трябва да поговорим.

— Хайде сутринта.

— Не. Не можем да говорим, когато Джейк и Мариела се въртят около нас.

Оливър се престори, че отново заспива, но не успя да заблуди Кристи, а следващите ѝ думи го накараха направо да седне в леглото.

— Не искам да говорим за нас. Знаеш какво изпитвам към теб, щастлива съм както се развиват нещата, докато ти не поискаш да се променят. Не желая да говорим и за Луиз или за друга жена. Каза ми това, което пожела, на мен то ми е достатъчно. Искам да поговорим за бъдещето ти. — За моето бъдеще?

— За бъдещата ти кариера, Оливър. За кариерата ти като писател. Трябва да публикуваш „Тъжна история“. Знаеш, че трябва.

От завръщането си Оливър не беше споменавал за книгата, а нямаше никакво намерение да ѝ съобщи, че Маги я е писала. Кристи се задоволяваше с идеята, че му е твърде болезнено да говори за нея. Фактът, че Кристи не спомена „Тъжна история“ цели пет дни го подведе, че и тя я е забравила. Той просто не знаеше, че Кристи никога нямаше да забрави, за нея тя винаги щеше да остане като пътека, която я бе отвела до него. В бъдеще тази лъжа щеше да му тежи много.

— Твърде хубава е, за да я забутваш, Оливър, повярвай ми. Разбирам от книги.

— Не мога да я публикувам, Кристи. Просто не мога. Тя е твърде...

— Лична ли? Причинява ти болка? Разбирам те, скъпи, но така ще прогониш демоните си. Може би това ще ти помогне да забравиш миналото. — Говореше му нежно, примамливо, гальовно шепнеше в ухото му. Думите ѝ погъделичкаха самочувствието на Оливър. Беше затънал в толкова лъжи пред Маги, че формулира Първия закон на Калахан и се закле да го спазва. Той гласеше: когато си затънал до такава степен, трябва да се постарая да прекъсна навика. Желаше да започне на чисто с Кристи и никога да не я лъже, но проклетата книга на Маги му пречеше да изпълни намерението си.

— Вече ми се струва, че забравям, но още не съм готов да я направя достояние пред никого. Дори с теб не мога да говоря за нея, Кристи. Как мога да разкажа на целия свят какво съм преживял?

— Оливър, трябва ти само време. Ще дойде момент, когато ще бъдеш готов, когато ще осъзнаеш, че тя не се отнася само за теб, а за много хора.

— Не точно заради това. Заради Маги.

— Но Маги знае за нея, нали? Знае какво се е случило.

— Разбира се, че знае.

— Тогава няма да е изненада за нея.

— Не... няма да е точно изненада... Струва ми се, че не бива да я наранявам повече.

— Оливър... Ти си чудесен мъж. Възхищавам се на лоялността ти към Маги, но сега е време да помислим за теб. Ти толкова дълго си закрилял Маги, пожертвал си всичко заради нея, сега имаш нужда някой друг да се погрижи за теб. Защо да не бъда аз? Виждам нещата като външен човек, разбирам какво си преживял и съм готова да

направя всичко, което е по силите ми, за да се уверя, че отсега нататък ще бъдеш щастлив. И ти заслужаваш малко щастие, Оливър.

— Благодаря ти, скъпа. Никой не ми го е казвал толкова отдавна.
— Никой никога не беше му го казвал.

— Знам. Усещам, всичко ти е отнето, Оливър, ти си се отрекъл от много неща, сега е време да забравиш стария си живот и да погледнеш напред.

— Вероятно имаш право. Но все пак не мога да публикувам книгата. Не мога да постъпя така с Маги. Моля те, повече не споменавай за този роман.

— Добре, добре, скъпи, едно по едно. Първо да направим телевизионния ти филм, макар че въобще не разбирам за какво ти е притрябвала помощта ми, пък после ще видим какво ще ти хрумне. Но един ден ще се събудиш и ще откриеш, че си много известен и уважаван писател.

Оливър всячески се стараеше да отклони разговора от книгата.

— Да остана ли при теб, Кристи?

— Не знам, скъпи, предоставям това решение на теб. Както прецениш, тези мигове ми стигат за цял живот. — Тя се наведе и започна да го целува лекичко по гърдите. След известно време двамата заспаха. Кристи и Оливър наистина спяха заедно с преплетени ръце и крака. Той не помнеше подобно нещо да му се е случвало с Маги.

Лусиъс обикновено се събуждаше преди Джейк и започваше да лиже лицето на момчето, докато той не станеше да му даде да яде. Тази сутрин, когато двамата с кучето тръгнаха към площадката на стълбата, Лусиъс подуши позната миризма, приближи се до вратата на голямата спалня, започна да я дращи с лапи и да вие.

— Не, Лусиъс, стига! Мама спи. Тя ще слезе по-късно.

Хайде да намерим Мариела да ни даде да закусим. — Но Лусиъс бе много настоятелен и Джейк си помисли, че е по-добре да го пусне вътре, вместо кучето да се разлае и да събуди господин Калахан. Отвори вратата и Лусиъс се спусна право към леглото. Завесите на балдахина бяха спуснати. Джейк се приближи и ги дръпна. Майка му спеше дълбоко, чаршафът я закриваше до брадичката, а косата ѝ бе разпиляна върху голите гърди на господин Калахан. Джейк ги зяпна безмълвно, а Лусиъс скочи върху леглото и започна да лиже лицето на господин Калахан и да скимти.

— Върви на майната си, Лусиъс. Защо ме вдигаш посред нощ? Върни се в кошницата си. — Оливър стискаше клепачи, опитвайки се да изблъска Лусиъс и без да иска отхвърли завивките. Кучето продължи да упорства, Оливър с неохота отвори очи и срещна вперения в него сериозен сив взор на момченцето, застанало на сантиметри от него.

— Какво правиш в леглото на баща ми? Защо си гол? — Тънкото гласче на Джейк веднага събуди майка му.

— Джейк! Какво правиш тук? Не бива да влизаш в чужди спални, без да чукаш.

— Какво става тук, мамо? Какво прави той в леглото на татко? Защо е гол? Виждам пишката му. — Оливър дръпна нагоре завивката, а Кристи се пресегна за халата си и го навлече, докато ставаше.

— Джейк, остави господин Калахан на мира и ела с мен. Долу ще си поговорим. Тя хвана Джейк за рамото и го изтика през вратата. Оливър чу как докато слизаше по стълбата, момчето продължаваше да задава настойчиви въпроси:

— Той защо няма пижама, мамо? Защо англичаните не носят дрехи? Беше гол като пушка. Видях пишката му, ама наистина я видях. — Оливър се усмихна колко настойчиво и прямо беше момчето. Ако човек иска да разбере същината на нещо, винаги трябва да се обръща към петгодишно дете.

На Кристи не ѝ бе до смях. Боеше се тъкмо това да не се случи. Сложи Джейк да седне зад кухненската маса и без да каже нито дума му сипа овесените ядки. После седна срещу него със скръстени върху масата ръце.

— Джейк, трябва да поговорим, миличък.

— Ти не отговори на въпроса ми, мамо.

— Не ти отговорих, защото ми зададе много труден въпрос, Джейк. Трябва да се опиташ да разбереш. Виж какво, понякога големите вършат неща, които ти не можеш да проумееш, просто трябва да приемеш постъпките им и да разбереш, че имат съображения да го правят.

— Но защо този мъж беше в леглото на татко?

— Не го наричай този мъж, скъпи. Може да му казваш господин Калахан или „сър“, когато разговаряш с него.

— Защо господин Калахан беше в леглото ти? — Джейк бе не само добре възпитано, но и решително момче.

— Защото е мой приятел, скъпи.

— Татко не е ли твой приятел?

— Да, баща ти ми е приятел, освен това е твой баща, което е най-важното. Той винаги ще си остане твой баща. Но господин Калахан е много добър приятел на мама. Разбираш ли разликата?

— Май да. — Момченцето сви рамене. — Но не мога да си обясня защо беше в леглото ти?

— Понеже е мой приятел, скъпи, затова. Ти го харесваш, нали, Джейк?

— Не, не го харесвам. Не го искам тук. Искам татко да се върне.

— Скъпи, тази къща е на господин Калахан и той ни е пуснал да живеем тук. Баща ти си е в нашата къща.

— Тогава и аз искам да се върна в нашата къща! Искам да съм там, където е татко! — Той се мъчеше да сдържи сълзите си, но брадичката му потрепери.

— Джейк, скъпи, знаеш, че не можем да се върнем сега, тук имам работа, трябва да остана още известно време. Нали искаш да бъдеш с мен, Джейк? Няма да ме оставиш сама, нали?

— Искам да бъда с теб и с татко! Искам да бъда с теб и с татко! Искам да бъда с теб и с татко! — Джейк се беше разгорещил и повтаряше изречението като заклинание. Кристи коленичи на пода до него и прегърна слабото му телце.

— Знам, знам, хайде стига, миличък, всичко ще се оправи, тихо, моето момче, мама ще направи всичко...

— Мамо, искам да бъда с татко. Искам да се върна вкъщи. — В този момент Кристи реши да даде някакво обяснение на Джейк.

— Джейк, моля те, изслушай ме, защото не е много лесно за разбиране. Понякога големите вършат неща, които изглеждат погрешни, понякога те също грешат... Ние винаги постъпваме правилно, макар така да казваме на вас, децата. Понякога големите постъпват зле, непослушни са...

— Да не би татко да е направил нещо лошо? Да не е в затвора?
— Кристи се усмихна.

— Не, скъпи, той никога не би направил нищо лошо.

— Тогава защо не можем да бъдем заедно с него? Той не ни ли обича?

— Разбира се, че ни обича! Вината е моя, Джейк. Татко ти се сърди на мен. Ако някой е бил непослушен, това съм аз. Наистина много ще се постарая да сложа ред във всичко, обещавам ти. А ти трябва да помниш, че татко ти наистина те обича, аз също те обичам и след известно време всичко ще се оправи. — За пръв път Кристи се замисли дали ще успее да задържи Джейк при себе си. Боеше се, че заради Оливър щеше да се наложи да направи някаква жертва.

Тя залюля момченцето в ръце. Щеше да опита по един или друг начин да оправи нещата.

Оливър, вече по анцуг, се облегна на вратата на кухнята и се загледа в тях. Заети един с друг, те го забелязаха, едва когато излезе в градината. Долавяйки болката в гласа на Кристи, той усети, че му е мъчно за децата му и се замисли дали и те чувстват липсата му така, както Джейк тъгуваше за баща си. Какво ли им казваше Маги? Прекара седмицата, без да се замисля за последствията от действията си. Сега, докато тичаше по пътеката към фермата, той се напрегна да разсъди сериозно как щеше да се промени животът им. Наум изброяваше доводите си, краката му определяха ритъма, в който препускаха мислите му. Снъф и Бумър тичаха заедно с него, а малкият териер се мъчеше да ги догони. Първо — все още беше много сърдит на Маги и нямаше намерение да я приеме обратно, дори и да го помолеше за това. Второ — знаеше, че Маги нямаше да го моли, цяла седмица тя дори не опита да се свърже с него по телефона. Трето — след като Маги нямаше да се върне, не виждаше никаква вероятност Лили и Артър да живеят с него. В момента не искаше да разсъждава по този въпрос. Четвърто — имаше нужда от Кристи. Не само заради телевизионната серия, но и заради себе си. Тя му вдъхваше самочувствие, караше го да вярва, че не е толкова късно да завладее света. Имаше безгранично доверие в него и в способностите му и това заличаваше какъвто и да е гложещ страх от бъдещето. Кристи би била любящ, подкрепящ го партньор. Той щеше да забрави приказките на Маги за общуване и споделяне на нещата в брака, макар самата тя да не споделяше всичко с него. От друга страна Кристи решително

заявяваше, че щастието ѝ зависи от него. Ако Оливър действително мислеше за бъдещето, по-добре Кристи да бъде до него, Маги само щеше да го дърпа надолу, към дъното. Пето — Кристи му се противопоставяше смело. Караше го да бъде по-настойчив, той знаеше, че тя заслужава много, имаше чувството, че тя е неговият късмет. Само за една седмица той вече гледаше различно на жените. Когато видеше хубаво момиче на улицата, за разлика отпреди, сега мислите му веднага се обръщаха към Кристи, Шесто — Кристи бе истински влюбена в него, забелязваше го по очите ѝ, по начина, по който тялото ѝ реагираше на допира му, и най-вече защото беше съгласна да промени живота си заради него. Само това бе достатъчно, за да го накара да я обикне, дори тя да нямаше и други качества. Когато се запозна с Маги, двамата говориха надълго и нашироко как тя вижда брака, с какви компромиси той трябва да се съгласи, какво беше склонна тя да направи и какво не, и ако през годините споразумението им загуби силата си, грешката беше на съпругата му, понеже се опитваше да постави правилото на първо място. Маги влезе в брака готова за борба. Кристи нямаше никакви изисквания, не водеше никакви преговори, тя само искаше той да бъде щастлив. Точка по въпроса. Седмо — тя беше почитена и вярна, никога не бе изневерявала на мъжа си, освен когато той я съблазни — Оливър живееше с убеждението, че именно той я е съблазнил. Кристи не беше жена, която ей така би преспала с най-добрия приятел на мъжа си. Осмо. Нямаше осмо. Всъщност имаше. Трудно му беше да го каже, защото това го удивляваше и плашеше, а той не обичаше да се плаши, но се насили да го признае и да го изрече на глас: „Осмо — влюбен съм в Кристи Макарти“. Откъдето и да погледнеш, везните се наклоняваха силно на страната на Кристи. Стига погледът му да не попаднеш на Лили и Артър. Докато тичаше, Оливър откри, че се осланя на Божията воля също като дете — ако пробягаше до фермата, ако успееше да издържи до последния дъб ако изминеше цялото разстояние за по-малко от четирийсет и пет минути, тогава всичко щеше да бъде наред.

Оливър тръгна към къщи и край пясъка откри някого, когото търсеше.

— Джейк? Играеш ли си, стари приятелю?

— Аз не съм стар. Само на пет години съм. Ти си стар. Сър. — Джейк продължи да рови из пясъка и му хвърли поглед, пълен с неприязън.

— Няма нужда да ме наричаш „сър“. Караш ме да се чувствам престарял. Нямам още четирийсет години. С майка ти сме на еднаква възраст. Искях да си поговорим за тази сутрин.

— С мама вече си поговорихме. Каза ми да те наричам „сър“. Само не ми каза защо беше гол.

— Сигурно ми е било топло. Понякога не си ли сваляш пижамата, когато ти е горещо?

— Не.

— Добре, баща ти никога ли не си сваля пижамата?

Джейк сви рамене.

— Може би понякога. Когато влиза да се къпе.

— Слушай, стари приятелю, представям си какво ти е. Сигурно ти е мъчно за баща ти. Аз имам момченце и момиченце и знам колко ми липсват. Искам да станем добри приятели.

— Това значи ли, че трябва да спя в твоето легло?

— Не непременно, освен ако не искаш.

— Не искам. Не искам и ти да спиш в леглото на мама.

— Разбирам. Радвам се, че си мъж, който знае какво иска. Уважавам това в хората. Сега предлагам да се споразумеем.

— Да се договорим?

— Точно така. Ще направя всичко възможно, за да уважа желанията ти по отношение на майка ти, ако и ти направиш нещо за мен.

— Какво? — Джейк го погледна подозрително.

— Обещай ми, че по един час на ден ще играем крикет.

— Не знам как се играе крикет.

— Крайно време е да се научиш. Защо да не започнем още сега? Тук има една бухалка на Лили, която е точно като за теб, аз ще ти хвърлям топката, а ти ще я посрещаш. Това е игра за джентълмени, Джейк. Ще ти хареса. Споразумяхме ли се? — Протегна ръка на малкото момченце и Джейк я разтърси тържествено. Вървяха хванати за ръце чак до къщата.

Луси Уикъм-Едуардс недоумяваше защо Оливър нито ѝ позвъни, нито се отби у тях. Беше чула от Стив Вестника, че се е върнал в Бокхемптън, очакваше го щом се прибере и разопакова багажа си да отиде у тях и да разкаже на двамата с Чарлс за почивката. Оливър не се бе видял дори с Едуард Арейбин. Луси му се обади първо на него, за да научи повече подробности за телевизионния филм, но Едуард направо ѝ отвърна, че Оливър сигурно е много зает или се крие. Луси имаше чудесно извинение да се отбие в Бокхемптън — беше обещала на Кристи рецептата си за сладкиш със сини сливи и лешници.

Когато следобеда отиде в Бокхемптън, откри, че в къщата няма никой и излезе в овоцната градина. Там също не забеляза никого. Тъкмо се канеше да остави бележки до Оливър и Кристи, когато забеляза, че старата плетена люлка под голямото ябълково дърво се люлее и тръгна натам. Оливър и Кристи лежаха в люлката. Заедно. Един до друг. Вярно, че не е неприлично да се люлееш с някого в люлка, но на Луси ѝ се стори много странна близостта на двама непознати. Оливър никога не я беше канил да се полюлеят на люлката, а тя го познаваше от много години. Двамата си говореха тихо и не забелязаха появата ѝ. Когато стигна на около двајсетина крачки от тях, Луси спря, сложи ръце на хълбоците си и извика:

— На вас май ви е много... уютно. — Оливър едва не събори Кристи от люлката, когато скочи на крака на земята.

— Луси! Каква изненада!

— Виждам — отвърна Луси и присви очи.

— Тъкмо се канех да дойда да ви видя и да си поговорим. — Оливър отхвърли косата си назад и се засмя с непринудения си момчешки смях.

— Нямах вид да си тръгнал, където и да е. Дори се беше настанил много удобно.

Оливър се изсмя малко нервно и направи жест към градината.

— Нали знаеш — слънце, късно лято, хубав обяд, ябълкови дървета, сигурно съм задрямал.

— Разбирам. Здравсти, Кристи. — Двете жени си размениха хладни погледи. Няколко седмици даваха вид, че са много близки приятелки. Но за част от секундата отношенията им се промениха на сто и осемнадесет градуса и станаха открито враждебни.

— Здравсти, Луси. Как влезе? Мислех, че съм заключила вратата.

— Никога не влизам през външната врата. Маги ми е казала да заобикалям откъм задната или да влизам направо в градината.

Кристи сви рамене и отново залюля люлката, като дръпна едно въже, вързано за дърво.

— Може би понеже съм американка, все мисля за сигурността.

— Предполагам, понеже си американка. — Луси тропна нервно с крак. Изглежда напрегнато Оливър, който от неудобство прехвърляше тежестта на тялото си от единия на другия си крак. — Е, няма да ви притеснявам повече. Дойдох да попитам само как е Маги, Оливър. Мисля да ѝ позвъня по телефона.

— Добре е, чудесно, човек не може да я откъсне от плажа. Направо е тип-топ.

— Много добре. Както ти казах, ще ѝ се обадя. — Когато се обърна да си тръгне, тя продължи сякаш тъкмо се беше сетила: — А, Кристи? — Кристи бе затворила очи, единия си крак бе прехвърлила отстрани на люлката. — Ще ти оставя рецептата, която поиска, на масата в кухнята.

— Добре. Ще я опитам, стига масленото съдържание да не е много високо. Вие, англичаните, използвате много масло.

— Така ли? Чудно. Бях останала с впечатлението, че не можеш да се наситиш на сладки неща. — Луси се озъби за миг и си тръгна.

Оливър крачеше в кръг около люлката и ругаеше тихичко.

— Не се притеснявай за нея, Оливър, тя просто е стара клюкарка, която само гледа да надуши нещо.

— Тъкмо това ме тревожи. Както и да е, струваше ми се, че двете много се разбирате. Ти ми каза, че я намираш за прекрасна.

— Така ли? Може би така ми се е сторило отначало. Държеше се много приятелски. Също като змия е, която се опитва да се сприятели с плячката си. Когато се запознах с нея, ми изглеждаше приятна и свежа като английска роза. Но ако се вгледаш в нея отблизо, тя въобще не е хубава. Може косата ѝ наистина да е руса, но толкова пъти е изрусявана и боядисвана, че прилича на изсушено лико. Знаеш ли на какво ми напомня? — Тя отвори очи и Оливър забеляза злобно пламъче в тях. — Напомня ми на абажур за лампа, каквито правехме в детската градина, когато бях малка — нали ги знаеш — навити найлонови конци около грозна метална рамка. Ето на това ми прилича тя. В лицето е добре, има класически овално за бога! — тя обърна

артистично очи. — Когато се усмихне, о! Все едно че виждаш гримаса на мъртвец. Ъгълчетата на устата ѝ се извиват надолу, горната ѝ устна изтънява толкова, че почти изчезва и единственото, което виждаш са дребните ѝ, като на животно резци и кучешки зъби. От ключиците до челюстите сухожилията на врата ѝ се изпъват като въжета, кожата ѝ също е доста изсушена. — Кристи изимитира една от дежурните усмивки на Луси и преувеличеното ѝ изпълнение беше толкова добро, че Оливър се разсмя въпреки желанието си. — Човек трябва да гледа Луси Уикъм-Едуардс само при такава светлина, при която изглежда добре и ако бях на нейно място, бих си носила лампа със себе си.

Оливър знаеше, че описанието, което прави Кристи на старата му приятелка, не е справедливо, но му бе забавно. Развесели се. В началото се боеше, че Кристи е твърде изискана и твърде много дама, за да се забавлява с нея, но колкото повече я опознаваше, толкова повече му правеше впечатление остротата на ума ѝ. Тя беше много потвърда, отколкото си я представяше и това направо го замая. Не можеше да се сдържа да не я докосва непрекъснато. Качи се в люлката и отново дръпна въжето.

Когато телефонът иззвъня, Маги още спеше. Прекара тежка нощ с децата и най-после в три часа сутринта Лили и Артър дойдоха в леглото при нея. На Артър му никнеха зъби, скимтеше и стенеше цяла нощ, а Лили никога не пропускаше възможността да спи в леглото при майка си. Маги се пресегна през спящата си дъщеря и стигна до телефонния апарат. Можеше да е Оливър. Би могло, разбира се, и да е грешка, но се надяваше да е той.

— Ало? — изрече глухо.

— Маги? Магс? Ти ли си? Гласът ти звучи много особено. Луси е.

— Луси! Направо фантастично е, че те чувам!

— Какво ти е на гласа? Да не си болна? Защо шепнеш?

— Току-що се събуждам. В леглото съм с децата и не искам да ги будя. Добре съм. Само че е много рано.

— Съжалявам, все не мога да свикна с тази часова разлика. Просто не мога да проумея защо целият свят не е със същото време като нашето. Би било толкова по-просто.

— Все едно някой говори за последните дни на английското господство. Лус, ти как си? Как са всички?

— Добре сме. Нали знаеш, в Комптън Пърлу никога нищо не се променя.

— Чудесно. Не обичам да стават промени, докато ме няма. Не е приятно да пропусна зрелището.

— Слушай, Маги, сега като го спомена, има нещо, което ми се струва малко странно...

Маги замълча за миг, боеше се от онова, което Луси се готвеше да ѝ съобщи. Най-накрая, след пауза, през която биха могли да се родят три близнчета, Маги я подсети.

— Какво, Лус? Какво е странното? Не ме дръж в напрежение.

— Отнася се за Оливър. — Луси също понижи глас, макар че беше сама вкъщи. Донякъде се чувстваше като заговорничка, затова зашепна като Маги. — Току-що ходих у вас и го видях.

— Така ли? — Маги дръпна изтръпналата си ръка изпод главата на Артър.

— Нещо много странно става между него и Кристи Макарти.

— Какво имаш предвид, имат връзка ли?

— Маги как можеш да предположиш подобно нещо! Боже опази! Съвсем не исках да кажа това. Ти защо си го помисли?

— Просто защото някой ми подсказа. Едно птиченце. По-скоро американски орел.

— Моля те, скъпа, бъди така добра и говори на английски. Нямам ни най-малка представа какво ми приказваш.

— Първо ти ми кажи защо толкова странен ти се е сторил Оливър.

— Ами, само между нас да си остане...

— Кой друг мислиш, че слуша, Лус? ЦРУ ли?

— Той лежеше в люлката, Магс.

— Това не е нещо ново за мен, Лус.

— С нея. Лежеше в люлката до нея, Магс.

— О! — Маги мълча толкова дълго, че Луси започна да се тревожи дали не е припаднала.

— Маги? Маги? Маги Още ли си там? Чуваш ли ме, Маги? Какво стана с теб?

— Мисля, че тя поне е накарала Оливър да върже люлката. Аз все не успях да го направя. — Продължи да размишлява. — А може и сама да я вързала... ти как мислиш?

— Маги, ама ти дори не се изненадваш! Как може да си толкова спокойна? Това е направо ужасно! Всъщност отвратително. Истински скандал!

— Лус, казах ти, че ме предупредиха. Съпругът на Кристи. В момента той е тук. Така че не ми идва изневиделица. Имат връзка. Какво от това? Голяма работа. Браво на тях.

— Маги, какво ти става? Сигурна ли си, че не си болна? Говоря ти за Оливър. За твоя съпруг Оливър.

— Знам за кого ми говориш. Знам и за кого съм омъжена, Лус. За съжаление.

— Защо не се разстрои?

— За бога, Луси, нима не разбираш? Разстроена съм, но Оливър не ми изневерява за пръв път. Макар че за пръв път го прави публично, пред свидетели. Нито съм изненадана, нито съм шокирана, нито се чувствам съкрушена. Той просто ми е омръзнал. Той е низък лъжец, малодушен, егоистичен негодник и не съм в настроение да плача за него.

— Защо по-рано не си ми казвала всичко това?

— Луси, мила Луси. По две причини. Едната е, че имаш най-голямата уста в Южна Англия и докато сложа слушалката на място, цялата енория щеше да научи, и второ — все пак исках да запазя репутацията на Оливър. Сега не ме интересува нито дали ще разнесеш новината, нито пък доброто име на съпруга ми.

— Маги, ти ме обиждаш. Наистина е обидно. Нали не мислиш, че съм клюкарствала за теб?

Маги се засмя.

— Не си го правила нарочно, Лус. При теб е като болест. Не можеш да се спреш, както Оливър не може да престане да лъже и мами.

— На никого няма да кажа нито дума. Честен кръст.

— До гроб?

— Маги, ужасна си! — изсумтя Луси и изведнъж осъзна, че Маги се шегуваше с нея. — Виж какво, кажи ми какво да направя? Дали да си поговоря направо с Оливър? Или да накарам викария? Може би най-добре би било Едуард да го дръпне настрана.

— Не! — викна Маги и събуди децата. — Остави Едуард на мира! Обещай ми да не казваш на никого нищо, Лус. В никакъв случай на Едуард. Не желая съчувствие, не искам никой в долината да шепне за бедничката Маги, не желая да отслужват специална молитва за мен. Ако случайно някой повдигне въпроса, ти просто кажи, че знам какво става, че не давам и пукната пара и че възнамерявам да довърша почивката си на спокойствие. Разбра ли?

— Както кажеш — съгласи се Луси.

— А сега, само за да удовлетвориш любопитството ми, кажи ми нещо за Кристи. Наистина ли е толкова красива?

— Повече отколкото можеш да си представиш — изстена Луси. — Наистина е великолепа. Но не само поради външния ѝ вид, а и защото прави всичко съвършено. Никога не греши, не можеш да си представиш колко е елегантна, умна е, привлича хората около себе си. Дори си мислех, че Чарлс си пада по нея, сигурна съм, че и Едуард е лапнал въдицата...

— Едуард?

— Нали го знаеш как се отнася към хубавите жени? Както и да е, тя е просто госпожа Съвършенство. Изглежда като манекен на Диор, готви прекрасно, има великолепен глас, говори за литература, за акции, за селскостопанска политика, за архитектура... Това ми напомня, Маги, че тя ми зададе много въпроси за някаква приятелка на Ол, някоя си Луиз. Имаш ли представа коя е?

— Луиз? Да, имам и много добре си представям откъде Кристи е чувала за нея. Много смешно. Идва ми да ѝ се обадя и да я попитам какво мисли. Лус, казах ли ти, че започнах да пиша роман?

— Маги, колко вълнуващо! Никога не си споменавала.

— Преди малко ти обясних, Лус. Заради устата ти, която е колкото тунела под Ламанша...

— След като не ми вярваш, никога повече няма да ти казвам нищо, Маги Калахан.

— Луси, кажи ми още нещо — как е Еди?

— Еди ли? Добре е, така мисля. Не съм го виждала седмица или две. Всъщност от мача по крикет. Може да е заминал. Може също да има връзка с Кристи, никога не бих се учудила. Защо питаш?

— Просто така. Мъчно ми е за всички ви.

— Кога си идваш?

— Не знам, Лус. Може би след десетина дни. Всъщност още не съм решила.

— Когато се върнеш, ще си поговорим надълго и нашироко. Трябва да ми разкажеш всичко.

— Изключено — засмя се Маги.

— Ах, каква кучка си...

Докато Луси довършваше разговора си с Маги, Чарлс влезе незабелязано в гостната, сложи ръце около кръста на жена си и я прегърна. Когато тя затвори телефона, той попита нехайно:

— С кого говори?

— Не е твоя работа! — сръза го Луси.

— Извинявай, че дишам. Току-що чух, че наричаш някого „кучка“ и си помислих дали не си говорила с любимата ми тъща.

— Виж какво, няма защо да ти казвам всичко, което знам. Имам право на собствени мисли! За каква ме мислиш, за тунела под Ламанша ли? — Луси излетя от стаята, на прага спря и кресна обидено, по женски. — И остави майка ми на мира!

Чарлс се загледа след нея в пълно недоумение.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пощенска картичка с роза до Маги Калахан, Холдън Бийч, Северна Каролина:

Пиша ти само за да ти кажа, че това, което прави Оливър, е отвратително — вече никога няма да му проговоря, докато той не ми се извини. Мъже. Не можеш да имаш вяра на никого, нали? Всички сме с теб, мила. Случайно в града срещнах Имоджин и малко си поприказвахме за твоето положение. Знам, че нямаш нищо против. Бъди смела и не се отчайвай. Ще му дойде умът в главата.

С обич

Луси

Въпреки че в телефонния разговор с Луси Маги демонстрира безразличие, тя не се чувстваше чак толкова безучастна към Оливър, колкото се представяше. Едно време най-големият ѝ проблем беше, че се мислеше за нещо средно — бракът ѝ вървеше горе-долу, работата ѝ беше наред, животът ѝ беше приблизително добър. Изведнъж всичко това бе заличено. Сега нямаше нищо. Принуди се да погледне фактите направо — нямаше работа, нямаше съпруг, а вероятно и дом, нямаше собствени пари в банката, намираще се в кухнята на непознати хора, в чужда страна, с двете си малки деца и бавачка, която не задаваше въпроси, но явно усещаше, че нещо става. Прибързано заяви пред Луси, че не може вече да понася Оливър, че ѝ бил омръзнал, но в действителност се намираще в пълна безизходица и се ужасяваше от мисълта, че бе съвсем сама. Ако Оливър не се обади до края на следващата седмица, когато трябваше отново да разменят къщите си, тогава тя щеше да му се обади. Другото, което можеше да направи, бе да грабне децата, да се качи на самолета и да се появи в Бокхемптън

като нещастна измамена съпруга с дечица на ръце. От тази мисъл на Маги ѝ се догади. Нямаше да моли Оливър да се върне при нея, защото вече не го желаше, а точно сега не би се обърнала към него дори за пощенска марка, но трудностите я притискаха и се налагаше някак да се справи със ситуацията. Копнееше да излее сърцето си пред Едуард, но щеше да го направи, когато се стегнеше. Не желаше съчувствие и помощ от никого. Забележката на Луси, че Едуард бил лапнал по Кристи едва не я съкруши, колкото и да му вярваше, но опитът ѝ с Оливър я бе научил да бъде предпазлива. От друга страна пък Еди не ѝ дължеше нищо. Постара се да изглежда независима, когато набра номера и чу гласа му от другата страна на линията. Накратко му разказа последния си разговор с Оливър.

— Маги, върни се и всичко ще се оправи. Разбирам, че вината е моя.

— Не е нито твоя, нито моя. С Оливър имаме проблеми много по-отдавна, отколкото на теб ти е известно, Еди, и те нямат нищо общо с това, че спяхме заедно. Въпросът е принципен. Той смята, че е наложил контрол над мен, а аз съм се оставила, защото съм прекалено слабовата, за да се боря с него. Щом се е разбеснял и постъпва толкова детински, смяташ ли, че бих запазила някакво уважение към него? Да не искаш да припълзя и да се разхленча, че съжалявам? Не, това вече сме го минали. Ще остана тук, докато изтече срока на споразумението, а после ще реша какво да правя. Тогава ще се обадя на Оливър, за да се разберем.

— Има ли нещо, което да направя, за да ти помогна? Да дойда ли при теб? Да поговоря ли с Оливър? Имаш ли нужда от пари? Каквото кажеш, прекрасна моя. Моля те. Позволи ми да се опитам да ти помогна.

— Единственото, което можеш да направиш за мен, е да ми кажеш дали Оливър е спал с Кристи преди, или след като е научил за нас. — Искаше да го попита дали има нещо между него и американката, както загатна Луси, но не можеше да му зададе подобен въпрос.

— Дори не знам, че е спал с нея.

— В такъв случай телефонът ми служи по-добре, отколкото на теб. Сама ще го разбере. Еди, не мисли, че не оценявам предложението ти, но ме чуй. Добре съм. Ще се върна, когато съм готова. Ако някога

бъда готова. Може да остана тук и да си намеря работа. Още не знам. Всъщност проблемът ми с Оливър се корени в моя страх да се държа на краката си, затова го оставих да ме стъпче. Няма повече да позволя подобно нещо. Като че ли всичко ми се изясни изведнъж. Все едно съм тръгнала за Дамаск и по средата на пътя съм се покръстила. Знам защо се влюбих в Оливър и сега най-после знам как да се оправя с него.

Стомахът на Едуард се сви.

— Май не си много потисната?

— Чувствам се добре. Малко ми е мъчно за вкъщи, наистина се изненадвам колко ми липсва всичко. — Маги копнееше да му каже, че ѝ е мъчно за него, но след като той не каза, че тя му липсва... Държеше се като предан приятел, който бе на нейна страна, на когото знаеше, че може да разчита, но бе малко отчужден.

— Домът е там, където е сърцето ти, Магс.

— Клише, с което да завършим този разговор от клишета.

— Не изхвърляй клишетата, в тях има много истина, помни ми думите. Значи наистина няма какво да направя за теб? Ако имаше, щях да съм по-спокоен.

— Не, мили Еди. Продължавай да се обаждаш от време на време и не... ме забравяй съвсем.

Едуард изсумтя особено и каза довиждане.

Освен че си поговори с Едуард и Луси и очакваше Оливър да позвъни, докато се преструваше, че ѝ е все едно, Маги нямаше какво толкова да прави. Не беше виждала Гейб от партито у семейство Ричардс и макар да знаеше, че трябва да седнат и да поговорят за това, което се случи, не намираще сили да вдигне телефона и да му предложи да се срещнат. Тя наистина се опита да се прояви като разумна жена, да пристъпва логично към проблемите и да им търси разрешение. Направи списък на нещата, които я безпокояха.

1. Провал на брака
2. Лили и Артър
3. Еди
4. Трябва да си тръгна от САЩ, а няма къде да отида.

5. Непознатата жена живее в моята къща и спи със съпруга ми.
6. Ако изобщо може да се нарече къщата моя и съпругът мой.
7. Остават ми само 1800 долара в пътнически чекове.
8. Ол никакъв не се обажда.
9. Артър и Лили
10. След три седмици Лили трябва да тръгне на училище.
11. Гейб Макарти

Маги се взря в списъка, после го смачка на топка. Стори ѝ се, че най-лесният проблем беше Гейб и напускането на къщата. Линди Ричардс ѝ даде номера на служебния му телефон и макар че стомахът ѝ беше свит от притеснение, тя му се обади. Гласът му беше спокоен и твърд.

— Маги? Канех се да ти позвъня.

— Ами мисля, че трябва да поговорим за някои неща или да направим нещо... — Несвързаните и думи не скриваха отчаяната нотка в гласа ѝ.

— Напълно съм съгласен. Щях да се обадя да те попитам дали имаш нещо против, ако дойда в Оук Ридж през уикенда? Ще използвам стаята за гости, естествено, не бих искал да ви причинявам неудобства.

— Неудобства, на мен? Разбира се, че не! Нали къщата е твоя. Кога мислиш да дойдеш?

— Сигурно ще тръгна рано в петък. Както знаеш тази седмица трябваше да бъда в отпуска, затова нямам много работа. Опитвам се да си запълвам времето. — Маги не може да измисли какво да каже. — Ще бъда при вас около седем, седем и половина. Така удобно ли ще бъде?

— Разбира се. Може би бихме могли... да пийнем... или да вечеряме?

— Разбира се. Ще се видим в петък.

— Довиждане.

В петък вечер Гейб свърши всичко, което от пет години насам му беше станало навик да прави всеки четвъртък. Прекара половин час с

помощничката си Лайла, като прегледаха програмата за следващата седмица. Взе такси от кантората си до летището, по пътя остави Лайла в нейния апартамент, прелетя късото разстояние до Файетсвил, взе колата си и за четирийсет минути стигна до Лорънсвил, спря до алеята пред къщата си, паркира внимателно, заключи колата, разхлаби вратовръзката си, взе куфарчето и чантата с дрехи, която носеше, и прехвърли сакото си през рамо, докато вървеше към задната веранда. Този път не носеше цветя, макар за миг да се замисли дали да не купи. Почти щеше да повярва, че нищо не се бе случило и че Кристи, уравновесена и спокойна, го чака да го поздрави с кана освежаваща напитка на верандата. Когато зави по градинската пътека, пред очите му се разкри съвсем различна картина.

Маги се бе свила на един стол по къси панталонки и тениска, прекалено голяма за нея, така приличаше на момиче. По цялата веранда бяха разхвърляни смачкани хартийки и бележници. До лакътя ѝ стоеше бутилка евтино бяло вино и една чаша. Момиченце и висока млада жена, която той не познаваше, се гонеха около поддържания тенискорт. Под стълбите съвсем малко момченце търкаляше топки за тенис.

— Маги? — Той прочисти гърлото си.

— Стана ли вече седем часа? — Маги скочи на крака, спусна се надолу по стъпалата, грабна Артър и срамежливо подаде ръка на Гейб. Той я стисна набързо.

— Седем и трийсет. Извинявай, но първо бих искал да се освежа.

— Разбира се, банята е... — Тя направи колеблив жест, а той слабо се усмихна.

— Помня къде е. Ще използвам крилото за гости и след минута ще слеза при вас.

Маги предаде Артър на Лия и я помоли да сложи децата да спят.

— Ако не искат да заспят веднага, упои ги с нещо, удари им по един или каквото искаш, само да не слизат по стълбата и да не крещят. — Лия намигна и избута протестиращите деца. Маги успя да си сложи чиста блуза и да срещне косата си, както и да събере хартиите преди Гейб да се върне с уверена походка на верандата.

— Така. Какво ще кажеш да пийнем?

— Боя се, че започнах преди теб. — Маги леко се изчерви. Беше отворила бутилката между три и четири часа следобед, виното вече се

бе стоплило, а беше останало само четвърт от съдържанието на бутилката.

— Ще ти предложи нещо друго. Какво ще кажеш за джин и тоник? Във вашия край като че ли всички пият това.

— Чудесно. Благодаря.

Докато Гейб приготвяше напитките, Маги крачеше нервно на верандата. Срещата с Гейб бе съвсем изкуствена. Двамата гледаха да се държат възпитано, непрекъснато си разменяха благодарности и нервни усмивки сякаш някой беше уредил среща между двама души, които въобще не се познаваха. Всъщност как иначе биха могли да се държат? Дали Гейб не би могъл да запретне ръкави и да изреве: „Така. Твоят негодник — съпруг чука моята кучка — съпруга. Какво ще правим оттук нататък?“. Някои мъже вероятно биха одобрили такъв подход, но не и Гейб. Маги се чудеше колко ли време ще мине, докато стигнат до главната тема. Може би около час ще обсъждат времето, а след това Гейб ще си легне? Очевидно той бе решен да се държи официално и тя се стегна, за да бъде готова. Той ѝ подаде висока чаша и се отпусна тежко върху малкото плетено диванче от ратан.

— Така, Маги. Не обичам заобикалките. Твоят съпруг спи с моята жена във вашата къща. — Маги разшири очи от изненада. — Май това го установихме вече?

— Ами да. Установихме го.

— Добре. Значи започваме от същото място. Ти разговаря ли с Оливър?

— Говорихме, но не за Кристи. Чакам го да се обади. Гейб сви устни недоволен.

— По дяволите. Надявах се поне ти да имаш някакъв напредък.

Маги нервно се изсмя от неудобство. Положението беше толкова особено, а Гейб говореше като че двамата участваха в някаква кампания.

— Какво смешно казах? — Гейб свъси вежди.

— Нищо. Само че ми е малко трудно да обсъждам измяната на съпруга ми с непознат мъж. — Гейб я изгледа напрегнато, намръщи се и стисна челюсти. След малко потърка очи и лицето му се отпусна.

— Добре. Грешката е моя. Съжалявам, чувствам се малко... напрегнат. Да започнем отначало, съгласна ли си? — Този път се усмихна и след като Маги кимна, той продължи: — Виж какво, много

ми е трудно да повярвам, че това се е случило наистина и просто не знам как да действаме. Мислех, надявах се, явно пресилено, че може би вие с Оливър сте се разбрали вече и ти ще ми кажеш, че Кристи и синът ми се връщат.

Маги поклати глава тъжно и забеляза как надеждата в очите на Гейб угасна. Той се наведе напред, подпрял лакти на коленете си, стиснал чашата с две ръце.

— Тогава не знам какво да правя. Тази седмица разговарях с Кристи почти всеки ден. Тя твърди, че иска нещата да останат така, както са. Каза, че нямала достатъчно време, за да обмисли какво точно изпитва. Искала да бъде сама. По-точно трябвало да бъде сама с Оливър. — Той вдигна очи към нея, в тях се четеше боязън. — Как ще успее да реши какво изпитва към мъж, когото не познава?

— Може би се опитва да реши какво изпитва към теб — изказа предположение Маги.

— Не! Между Кристи и мен никога не е имало проблеми! Никога! — Гейб отрече решително. — Ако нещо се е променило, то е заради твоя съпруг. Бракът ни вървеше прекрасно. Тя винаги е имала всичко, което е пожелала. Няма нещо, което да не бих й дал!

На Маги й мина през ум, че може би онова, от което Кристи е имала нужда, не са били подаръците на Гейб, но си замълча. Тя остана с впечатлението, че Гейб искаше от нея тя да поеме част от отговорността, че мъжът й е такъв негодник.

— Искан ми се да можех да кажа същото за нас с Оливър, но се боя, че не мога. За случилото се със съпругата ти съм толкова шокирана, колкото и ти, но не мога да отрека, че с Оливър имаме проблеми. Смятам, че си извадил доста голям късмет, щом сте женени толкова дълго и не сте имали никакви проблеми.

— Не е въпрос на късмет, Маги. Аз работих много упорито за нашия брак, Кристи също. Отнесохме се към него съвсем сериозно — поне така смятах. Аз се ожених за нея за цял живот, да не мислиш, че ще се откажа от всичко заради някаква си безумна лятна история?

Когато Маги забеляза колко отчаян изглежда, изпита искрено съчувствие към него, жалеше го повече от себе си, инстинктивно се пресегна и докосна ръката му.

— Безкрайно ми е мъчно, Гейб. Съжалявам, че и двамата изпаднахме в това положение. Не мога да повярвам обаче, че само

Оливър е виновен. Приемам, че е негодник. В държанието си към мен действително не се покрива с представата за верен и предан съпруг, но не е демон, доколкото знам никога не е насилвал никоя жена, за да му обърне внимание. Просто не се е налагало. Ако с Кристи наистина са влюбени, а това го твърди самата тя, тогава не виждам какво можем да направим.

— Кристи ми спомена за някаква книга, която мъжът ти бил написал, мисля, че се е влюбила в него заради тази проклета книга... Затова е спала с него в неделя вечер.

Маги се озадачи. Когато за първи път Гейб ѝ каза, че жена му е спала с Ол, тя си представи, че Оливър е открил връзката ѝ с Еди и за да си отмъсти, бе съблазнил Кристи. Беше възможно, като се имаше предвид колко разстроен беше. Сега ѝ хрумна, че също така беше възможно, а и доста правдоподобно, че Ол беше спал с Кристи, преди да открие за нея и Еди. Изглежда той представяше книгата ѝ като своя въпреки презрителните забележки, които направи по неин адрес.

— Копеле такова.

— Аз пък какво съм направил?

— Не ти, Гейб. Извинявай, мислех си за Оливър.

— Значи според теб трябва да ги оставим те да решат?

Маги енергично поклати глава.

— Не. Смятам да взема някои решения, но те не засягат Кристи.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще напусна Оливър. Преди той официално да ме е оставил. Каквото и да става. Омръзна ми. Дойде ми до гуша да се опитвам да живея с надеждата, че в края на краищата всичко ще се оправи, че той наистина ме обича, че всичко това си заслужава и че всички бракове са такива. В никакъв случай нямам предвид твоя. Омръзна ми да се задоволявам с остатъците. — Гейб я изгледа недоумяващо. — Връщам се в Англия.

— В Бокхемптън? — В тона му пак се появи надежда.

— Не. Къщата е на Оливър. Ще отида в апартамента или при родителите ми, или при приятели, още не съм мислила за това. Но няма да водя борба за Оливър. Разбираш ли, Гейб, не мога да го направя.

— Значи всичко е свършено.

— Какво искаш да кажеш?

— Надявах се да се върнеш и да изгониш Кристи от къщата. Тогава тя би се върнала тук и аз бих могъл да оправя нещата. Не искам да кажа, че ще забравим всичко, но с времето, с усилия би могло да се получи...

Гейб не плачеше. Не приличаше на мъж, който има навика да плаче, но очите му бяха зачервени.

— Гейб, това, че аз ще разваля брака си няма нищо общо с твоя. Доколкото съм чувала Кристи е интелигентна жена. Смяташ ли, че ще захвърли всичко това — тя направи широк жест — заради Оливър? Заради някакъв каприз?

— Да, смятам, че би го направила. Винаги съм мислил, че къщата и всичко останало имат значение за нея, затова и ги купих, но сега вече мисля, че тя просто е запълвала времето си, докато не изникне нещо, което винаги е желала.

— Защо си толкова сигурен? Може би просто е имала нужда от вълнуващо преживяване. Много омъжени жени с деца изпитват същото. Искат да се уверят, че някой още ги смята за привлекателни. Жените направо обожават състоянието на влюбеност. Повярвай ми. Така е. За тях това, че някой ги харесва, пък и сексът са несравними с подкрепата и чувството на задоволеност, които получават при добър брак. Може скоро да й омръзне.

— Наистина ли мислиш така?

— Сигурна съм. — Маги изобщо не бе уверена, но искаше да го успокои, а не да го дразни още повече. Въпреки всичките й добри намерения Гейб Макарти не беше глупав и много добре съзнаваше, че жена му е напълно способна да превърне каприз в желание и знаеше, че независимо от всичките си усилия да я задоволява или може би именно поради тях, бе направил фаталната грешка да й стане скучен.

— Виж какво, Маги, откакто се запознах с Кристи, винаги съм я смятал за прекрасна. Може би стои малко над мен, тоест е от друга класа. Мислех, че ако й дам всичко, което иска, ако винаги я подкрепям, дори да ме напусне, за да удовлетвори някакво желание, по-късно би се върнала отново при мен. Разбираш ли — аз смятах, че съм нейната опора. — Говореше с горчивина, но без самосъжаление.

— Може би ще се върне при теб.

— Не вярвам, но ще я чакам. Според мен няма да се, върне. В полезрението й е попаднало нещо ново и там няма място за мен.

— Ще ти направя друго питие. Може да донеса бутилките тук. Така се пести време.

— Маги, единственото, което двамата с теб имаме, е време.

Възможно е, макар че не се случва често, двама души да се намерят и да си говорят така, сякаш са се познавали цял живот. Кристи възприемаше така Оливър, почувства го през шестте седмици преди да го види, а срещата им просто затвърди всичко, което вярваше, че е той. Маги и Гейб се свързаха на друго ниво — като корабкрушенци или по-скоро като жертви на природно бедствие.

— Как са децата, Маги?

— Много добре. Изкараха чудесна почивка, харесва им тук и на плажа. В момента са горе в леглата.

— Спят ли?

— Сигурно — отвърна Маги с усмивка. Представи си как Лия седи между леглата, затиснала устите им с двете си ръце.

— Би ли напуснала Оливър, ако това означаваше да се откажеш и от децата?

— Никога. — Каза го искрено като свършен факт, сякаш го беше обмисляла дълго и бе стигнала до това решение. Всъщност подобна мисъл никога не бе минавала през главата ѝ.

— Смяташ ли, че Кристи би ми отстъпила родителските права, ако се стигне дотам?

— Ако се стигне дотам... Не знам, Гейб. Надявам се да не се стига дотам. Заради теб. Също и заради нея. И заради сина ви. Но ако бях на нейно място, никога не бих се отказала от детето си.

— Тя също няма да го направи. Ако се стигне дотам. Ако има избор, разбира се. Но аз също няма да се откажа от него — след онова, което направи, всеки съд в страната би дал родителските права на мен.

Постояха мълчаливо известно време, наблюдаваха как светлината намалява и настъпва вечерта.

— Кога ще се връщаш в Англия?

— Билетите ни са за другата седмица. Не съм сигурна дали тогава ще тръгнем, но трябва да освободим къщата ти и да видим

какво ще правим.

— Можете да останете тук докогато пожелаете. Месец, шест месеца, колкото искаш. Дори, да ти кажа честно, засега нямам намерение да се премествам в къщата. Няма да ви преча. Ще идвам само понякога за събота и неделя. Добре ми е в крилото за гости. — Почти ѝ се извиняваше.

— Благодаря, Гейб, но не съм съгласна. Не мога да стоя тук като някоя бездомница. Трябва да живееш в къщата си.

— Не желая, истина ти казвам. Не се чувствам много удобно, ако ме разбираш. Мен почти ме няма, хубаво е тук да играят деца. Смятахме, че ще имаме повече деца. Това също не можа да стане. Моля те, постойте повече.

Маги го погледна и си помисли дали пред нея не е бабуинът, въплътен в човек. В мъж, който бе посветил живота си да се грижи и да прави компания на своята женска, който ѝ бе предан, на когото тя можеше да разчита, мъж за семейство. Как седем години по-рано не успя да срещне такъв?

— Вероятно няма да е лошо да поостанем. Поне заради децата. Докато измисля какво да им кажа. Имаш ли нещо против да си помисля?

— Мисли колкото желаеш. Нямам никакви планове. — Гейб изгълта питието и изсипа остатък от бърбъна в чашата си. — Дъщеря ти е много хубава, Маги. Прилича на теб. Ти си чудесна жена.

— Благодаря, Гейб. — Маги се почувства неудобно. Макар да бе започнала от следобеда, тя не пи колкото Гейб, а ефектът от алкохола си пролича, когато той започна да замазва думите. Не го обвиняваше, че в мъката си се мъчи да се напие. Не го обвиняваше за нищо. Колкото повече той пиеше, толкова повече губеше задръжки и толкова повече ѝ напомняше на малко момченце, което се мъчи да се държи като голям мъж.

— Защо една прекрасна дама изведнъж решава да остави съпруга си? Може би защото той не я заслужава. Може би дълбоко в себе си той е нищожество. Ето такива мисли ме занимават.

— Гейб, не говори така. Всъщност ако имаш предвид Оливър, имаш право. Но за теб не е вярно. Някои хора постъпват така. Някои неща просто се случват. Това не значи непременно, че някой е сбъркал или че друг е негодник. Случват се лоши неща. Случват се и добри.

— Само на онези, които ги заслужават.

— Не, тук грешиш. То няма нищо общо с това дали го заслужаваш, или не. Зависи как си се държал по време на брака.

— Маги, никога не съм се държал особено. В брака си се държах по единствения начин, който знаех. Смятах, че съм се оженил за цял живот и че тя мисли като мен. Правих всичко, за да бъде щастлива. Покрай нея и аз бях щастлив. Не се получи. Загубих. Не знам как другояче да се държа.

— Някога лъгал ли си, Гейб? — Маги зададе въпроса направо и той се смути.

— Да лъжа?

— Да, някога изричал ли си лъжи?

— Само когато ми плащат — в адвокатската професия, на това му казваме спестяване на истината.

— Но Кристи не си лъгал?

— Защо да го правя? Нямах как да крия от собствената си жена.

— Мамил ли си я? Изневерявал ли си ѝ?

Гейб затвори очи и вместо да ѝ отговори, я попита:

— Виждала ли си Кристи?

— В действителност не.

— В такъв случай разбирам въпроса ти. Ако някога я беше видяла, дори не би ти хрумнало да ме питаш.

Гейб най-после отиде да си легне. Взе със себе си друга бутилка бърбън и се потътри към крилото за гости с походка на човек, който разглежда книги в книжарница. Маги остана сама с комарите на задната веранда.

До обяд на следващия ден Гейб не се появи. Маги го очакваше за закуска, дори му сипа чаша сок, но него го нямаше. Докато играеше с децата в градината, няколко пъти забеляза бледото му лице зад прозореца да ги наблюдава, но той не слезе при тях. Това я обезпокои. Макар да го познаваше малко, не го смяташе за пияница, съмняваше се да е човек, склонен към депресивни състояния. Чуждото страдание ѝ помогна да забрави собствените си проблеми. Оливър не се обаждаше. Линди Ричардс позвъни, за да каже, че тъй като партито им се оказало много успешно, решили да поканят хора вечерта, Маги би ли дошла и дали случайно не знае къде е Гейб. Когато Маги призна, че е в крилото

за гости в Оук Ридж, Линди я помоли да направи всичко възможно да го заведе. До три часа следобед Гейб не се появи и не отвърна, когато Маги леко почука на вратата. Тогава тя измисли нещо, което щеше да го извади навън.

Маги мразеше да играе тенис. Не бе играла от ученическите си години, когато с най-добрата си приятелка се отдалечаваха от трениорката си, госпожа Шепърд, преструваха се, че играят с топка и се провикваха, за да се окуражават взаимно: „Чудесен удар, Джо!“ или „Прекрасна топка, Магс! Браво!“ с надеждата, че ентусиазмът им би убедил трениорката да ги остави на мира. Този ден Маги избра една доста тежка ракета на Гейб и тръгна право към корта. Нагласи машината за изхвърляне на топките на пълна скорост, напълни я със стотина топки и отиде в отсрещното поле, като взе със себе си дистанционното устройство. Натисна „старт“, като с едно око наблюдаваше прозореца на крилото за гости. Ритмичното изхвърляне на топките от машината привлече Гейб до прозореца. Тя нарочно пропускаше и онези топки, които би могла да отбие. Когато машината свърши топките, всичките сто, от които Маги изби осем, а пет излязоха извън линията, Гейб вече стоеше до вратата на корта.

— Да не би машината да ти прави номера? Нагласена е на висока скорост.

— Така ли? Не съм забелязала. Никак не съм добра на тенис, така че не обвинявай машината! — засмя се Маги.

— Ракетата е много тежка за теб, затова ти е трудно. Ще ти дам една на Кристи и ще видиш как ще ти бъде по-лесно.

Гейб влезе в къщата и се появи с друга ракета.

— Дай ми твоята, а ти пробвай тази. — Маги взе по-леката ракета и я стисна здраво.

— Не, виж, хващаш я неправилно. Ако я държиш така, ще ти излязат мехури и няма да можеш да удряш. Ето. Чакай, ще ти покажа. — Той постави ръката си върху нейната, с която бе хванала дръжката, премести палеца ѝ, застана зад нея и залюля ръката ѝ назад в полукръг. — Това е движението, Маги, прави го плавно и силно, наблюдавай топката. Сега ще ти хвърля няколко топки преди пак да пуснеш машината.

В продължение на петнайсет минути Гейб ѝ подаваше топки, които и еднорък инвалид би могъл да отбие, а Маги успя да удари най-

много пет. Видя, че Гейб се смее и клати глава недоумяващо.

— Виждаш ли? Сега увери ли се, че за нищо не ставам?

— Не е трудно да се постигне, стига да си готова да опиташ, Маги. Виждал съм и по-тежки случаи.

— Това вече ме радва! В такъв случай смяташ ли, че ще мога да стигна до Уимбълдън?

Шегата не беше от най-добрите, но все пак предизвика още една усмивка на лицето на Гейб, а Маги само това желаше.

Докато играеха, Лили крачеше около високата телена мрежа, с която бе обграден корта.

— Пази се да не те ударим, миличка! — извика Гейб.

— Мамо, кой е този мъж?

— Казва се Гейб, душичката ми. Той е собственикът на тази къща. Той живее тук.

— С нас ли?

— Не точно.

— Какво значи това?

— Не мога да ти обясня. При нас ще бъде, докато ние сме тук. В момента живеем заедно. Както ти и Артър.

Лили изглежда мрачно Гейб.

— Защо играеш с него, а не с мен, мамо? — запита тя направо.
— Трябва да играеш с мен.

— С теб малко по-късно, мила. Когато свършим.

— Татко винаги играе с мен. Той кога се връща?

— Не мога да ти кажа, Лили. Не знам. — Маги премести тежестта от единия си крак на другия и държеше вяло ракетата. Гейб стоеше и чакаше в другата част на корта и разглеждаше мрежата.

— Защо не знаеш?

— Просто защото не знам. Хайде сега тичай да си играеш, скъпа.

— Не искам да играя, искам да стоя при теб. — Лили обви с ръце краката на майка си.

— Сладурче, не се дръж глупаво и не ми пречи. Гейб ме учи да играя тенис. По-късно ще играя с теб.

— Не е честно.

— Съвсем честно е. Сега е времето на големите.

— Не исках да кажа това. Не е честно, че правиш неща, които не можеш да обясниш. Не е честно, че аз не ги разбирам. Не си честна

към мен. — Тръгна да се отдалечава от корта, като риташе по пътя си всичко, което ѝ попаднеше.

— Лили? По-късно ще дойда да играя с теб, искаш ли? Ще ти чета приказки.

— Не искам да играя с теб, мамо. Ще играя с Лия.

Изпаднала в неудобно положение, нещастна, Маги не погледна Гейб, докато той не извика: „Готова ли си“, след което ѝ подаде лесна топка.

В деня преди Кристи и Оливър да се срещнат с Дани Бужевски за пробните снимки, решиха да заминат за Лондон, като оставиха Джейк на Мариела. Кристи не желаше да спи в студиото на Оливър и го убеди да си наемат стая в малък хотел в Нйтсбридж. Не му обясни, че не желаше да спи в леглото, което смяташе, че е делил с Луиз. Оливър се съгласи да отседнат в хотел, след като се разбра с Бужевски, че разходите ще бъдат за негова сметка. За пръв път бяха съвсем сами заедно, без деца, без съседи, които да ги наблюдават, и се държаха като влюбени ученици. Оливър я разведе да види Парламента, Тауър, Бъкингамския дворец, разходиха се из парка „Сейнт Джеймс“ и най-после стигнаха до „Харъдс“. Кристи заяви, че иска да си купи рокля за пробните снимки, но когато излязоха от магазина, а това стана, когато го затваряха, Оливър се оказа с подновен гардероб. Всяко нещо бе лично избрано от Кристи — три ризи от египетски памук, костюм „Армани“, чифт светлобежови велурени обувки, блейзър, панталони за всеки ден, два панталона от рипсено кадифе, сако от светъл туид — в случай че искаха да има типично английски вид, както каза Кристи и няколко пуловера. С толкова много нови дрехи, избрани грижливо, Оливър беше неизмеримо доволен. Маги никога не излизаше на пазар с него, тя дори не кърпеше чорапите му. Често казваше, че нямат достатъчно пари той да се перчи като петел и че така и така бил достатъчно суетен. А Кристи твърдеше, че това е инвестиция, че дори с вида си трябва да прави впечатление. Добави също, че имал тяло на манекен и лице на филмова звезда и Оливър поглъщаше жадно думите ѝ.

Кристи купи някои неща и за себе си. Тя мислеше вече за предстоящата зима, независимо къде щеше да я прекара — избра си

бледорозов кашмирен пуловер и черен кашмирен клин, купи си и пола от туид. За пробните снимки намери лятна рокля с намаление — бледожълта, с бяла якичка и широка пола, пристегната в кръста. Избра си и сламена шапка с много широка периферия. Оливър малко се изненада. Роклята не беше нито толкова изискана, нито пък секси като другите ѝ дрехи, макар че ѝ придаваше невинен вид на момиче, което му действаше възбуждащо.

— Повярвай ми, Оливър. Продуцентът очаква да види южняшка красавица и съм напълно сигурна, че ще остане доволен.

— Много си опитна в това отношение, Кристи.

— Опитна в какво? — попита Кристи, примигна и го изгледа изпод периферията на шапката си.

— В манипулацията.

— Оливър Калахан, моля те! Това е жестоко и не подобава на един джентълмен!

Оливър бе готов да се закълне, че стои посред отдела за шапки в „Харъдс“ със Скарлет О’Хара. Мисълта му напомни за Маги, понеже не бе я забравил съвсем през последната седмица. Чакаше я да позвъни. Фактът, че не се обаждаше не го разстрои, но го ядосваше. Маги не бе способна да прави две неща — да мисли за друго, освен за себе си и да признае, че греши. Оливър изобщо не се съмняваше, че този път Маги дълбоко греши и колкото повече разговаряше с Кристи, все повече се убеждаваше, че Маги не бе успяла да изпълни едно от основните му изисквания — да изпитва безкрайна и абсолютна, солидна като скала преданост към съпруга си. Маги се луташе между двете крайности — да се държи или раболепно, или деспотично, тя беше или безкрайно сантиментална, или студена като камък. А Кристи беше непоклатима. Тя беше силна и нищо не бе в състояние да я изплаши. На Оливър и за секунда не му минаваше през главата да ѝ се налага и в крайна сметка това го освобождаваше от задължения.

Когато се върнаха в хотела, след като изпиха бутилката шампанско, която Кристи беше поръчала, докато той беше под душа, Оливър забрави напълно за приликата със Скарлет О’Хара. Беше направо зашеметен от жената, която държеше в обятията си. Кристи бе великолепна любовница, беше изумително човек да я гледа, за нея той сякаш беше бог. Харесваше му начинът, по който тя говореше и се смееше, докато се любеха, и напълно разкрепостената радост, която

изпитваше. Понякога той се любеше разгорещено с Маги само поради нажежения ѝ до червено гняв, в страстта ѝ винаги бе долавял неохота. Тук, както бяха сами с Кристи, той се чувстваше блажено доволен. Лежейки в прегръдките му, Кристи го изгледа замислено и само с няколко думи развали спокойствието му.

— Трябва да поговорим за Гейб и Маги.

— Защо? Не желая да говорим за тях. — Оливър си играеше с косата ѝ, опитваше се да я сплете на плитка, но всъщност само я разрошваше. Кристи се пресегна назад и хвана ръцете му.

— Скъпи, това е най-хубавата седмица в целия ми живот, но трябва да поговорим за бъдещето.

Когато други жени му казваха същото, Оливър веднага си намираще някакво извинение да излезе от стаята и повече не се връщаше. Когато го чу от устата на Кристи, той я целуна.

— Ти си моето бъдеще. Не мога да живея без теб.

— Аз също не искам да живея без теб, но се налага да се вземат някои решения. Вероятно и да се направят жертви.

— Не, Кристи, аз не бих ги направил. Маги съвсем ясно ми даде да разбере, че не желае да има нищо общо с мен. Направи го, като спа с Арейбин и го изрази още по-красноречиво, докато разговаряхме. Не дължа нищо на Маги.

— Не го вярвам, както вероятно и ти — каза тя тъжно. — Маги ще пожелае да се върнеш при нея, Оливър, сигурна съм. Колкото и да се опитваме да се правим, че ще ни оставят на мира, няма да стане. Освен това трябва да помислим за децата.

Оливър я хвана за раменете.

— Кристи, да не би да искаш да ми кажеш, че ще се върнеш при Гейб?

— Не, не, в никакъв случай. По-скоро бих умряла. Не двамата с теб знаем, че в такъв случай животът ще свърши за нас. Ако Маги пожелае да се върне при теб, няма къде да ходиш. Заради децата. Защото е твоя съпруга. Защото си почтен. Трябва да ѝ дадеш възможност и да се съгласиш с избора ѝ.

— Ами Гейб? Ти ще му дадеш ли възможност за избор? Сигурен съм какво ще избере — теб. Кристи, да не би да се опитваш да ме оставиш с лека ръка?

— Не, Оливър, заклевам се. Обичам те. — Изрече думите като вложи в тях цялото си сърце. — Ти си единственият, когото обичам истински, освен Джейк. Понякога, когато сме в леглото, ми се струва, че те обичам дори повече от Джейк и тъкмо това ме плаши. Дори и да е така, винаги ще слагам него на първо място, разбираш ме, нали, скъпи?

— Естествено, не те ревнувам от Джейк. Тревожа се само когато говориш за Гейб.

— Не Гейб е важният тук, ако се наложи, той ще ми тежи на съвестта. Става дума за Маги. Не бих понесла мисълта, че тя е съсипана. Не бих причинила подобно нещо на друга жена. Такава вина не бих могла да поема, Оливър. В края на краищата това ще ни разсипе нас. Трябва да ѝ кажеш, че ще се върнеш при нея, ако иска. А тя ще поиска.

Оливър не споделяше убеждението на Кристи, че Маги би го пожелала отново, но колкото и малък да бе рискът, залогът бе прекалено голям.

— Какво ще стане, ако Маги каже да? Ако се прибере вкъщи?

— Тогава двамата с Джейк си заминаваме за Щатите. — Кристи го изрече искрено, със сведени надолу очи.

— При Гейб? — Оливър затаи дъх.

— Може би. Не съм мислила. Знам, че никога няма да намеря мъж като теб, затова няма да има голямо значение с кого живея, а Джейк има нужда от баща си. Все пак го откъснах от баща му, а двамата искат да са заедно. Мисля, че ако не мога да те имам, в такъв случай няма значение какво ще се случи с мен, в края на краищата ще постъпя така, както желаят Гейб и Джейк. Вече никога не бих могла да приема Гейб като свой съпруг както досега, но ако той се съгласи да ме приеме при това условие, тогава май ще се наложи да се върна. Не че се опитвам да бъда мъченица, разбираш ли ме, Оливър? Най-малко искам това. Но пък не мога да съсипя живота на други хора заради моето лично удоволствие. По отношение на Гейб лошото вече е сторено, но дотук. — Тонът ѝ беше твърд и сигурен, непоносим за Оливър.

— Не е възможно да го мислиш наистина — прошепна той ужасен. — Как можеш да изречеш толкова спокойно, че щял да дойде

краят? Да не би за теб да е било само флирт, Кристи? Да не си го направила само заради вълнението от една вечер или една седмица?

— Как можеш да кажеш подобно нещо? — Тя вдигна глава и Оливър забеляза сълзи в очите ѝ. — Обичам те с цялото си сърце. Признах ти го още първата вечер и ако бе писано да сме заедно само една нощ, и това би ми било достатъчно. Да не мислиш, че съм искала така да се объркат нещата? Но просто не бях в състояние да се спра. Толкова дълго съм била нещастна, бих могла да продължавам да бъда нещастна до края на живота си само ако знам, че се обичаме. Оливър, бих дала всичко на света наистина да бъда лоша, да кажа, че не ме интересува никой, освен нас двамата, но не мога да го сторя! По дяволите, не съм възпитана по този начин, никога няма да забравя нещастията на Маги и на децата ти, това би ме смазало. То би те съсипало и теб и ще бъдем много жалки взаимно да се успокояваме поради вината, която носим. Не разбираш ли, че нямаме шанс да го направим? Може да се пържа в ада заради онова, което причиних на Гейб, но не съм съгласна да бъде, затова че съм разрушила твоя живот и този на Маги.

— Защо не приемеш, че имаме правото да бъдем щастливи като всички останали?

— Приемам го, но просто не вярвам, че другите хора са толкова щастливи. Помниш ли какво си написал, Оливър? „Може би няма щастливи хора. Може би ако щастията се получава с цената на нещастията на други, с него е свършено. Може би по този начин получаваме наказанието си. Дълго съм мислил по този въпрос, копнеех това чувство да изчезне, но няма да стане.“

Чувстваше се толкова злочеста, че в отчаянието си Оливър неочаквано за себе си пое обещание.

— Кажи ми какво искаш да направя, Кристи. Кажи ми какво точно желаеш и ти обещавам, че ще го изпълня. Мога да поема цялата вина на земята, но не бих живял с мисълта, че съм те наранил.

— В такъв случай говори с Маги. Накарай я да повярва, че ако желае да направите опит, ти си готов. Кажи ѝ, че го искаш.

— Боже мой!

— Трябва да го направиш.

— Ами ако отговори да?

— Както ти казах, аз ще си тръгна. Веднага.

— Ами филмът?

— Ще го направиш с някой друг. Не бих понесла дори да те видя отново.

На пробните снимки на следващия ден Оливър продължаваше да мисли, че всичко е напразно, че не след дълго ще се наложи да се сбогува с Кристи завинаги. Тя го гледаше с такава нежност и в същото време му даваше кураж, че му идеше да ревне пред камерата. Дани Бужевски потвърди мнението на Оливър, че Кристи е изумителна, той забеляза и нещо друго, което бе още по-важно за него. На екрана двамата изглеждаха родени един за друг и тъкмо от това се получаваше магия. Химическата реакция между тях караше зрителя да затаява дъх. Бяха пълна противоположност — той рус, с ъгловати черти, тя — тъмнокоса и тайнствена, той — чист англичанин, тя — американска аристократка. Привличаха камерата към себе си, както се привличаха взаимно.

След неколкочасови разисквания къде да снимат, какъв екип би им бил нужен и след като обсъдиха вероятността американци също да финансират проекта, Бужевски беше повече от доволен. Ако зависеше само от него, той бе готов да пусне филма за снимки. Пийнаха по една-две чаши, после Оливър и Дани се отбиха в мъжката тоалетна.

— Спиш ли с нея? — Бужевски зачекна темата преди още да е разкопчал джюкяна на панталона си.

— Има ли значение?

— Добре, значи я чукаш. Щастливец. Ох! Сигурно е страхотно, наистина страхотно. — Оливър с престорена скромност отклони очи.

— Не и ако беше на мое място.

— Майната ти, Калахан. Това е проблемът с вас, драскачите, толкова сте самомнителни, че не можете да различите сваяното от лайната.

— Проблемът с вас, хората от телевизията, е, че не сте в състояние да направите и едно сравнение, дори животът ви да зависи от това.

— Голяма работа. Да не би да пиша глупавите сценарии, аз само продуцирам стоката. Както ти казах, би било страхотно. Двамата с нея

може да направите голям удар. Наистина би могло да стане истински удар.

— Смятам, че схванах тайната ти мисъл, Дани.

— Така. Ще подпишете договор. За да не би някой да се отметне. Може да попътувате — да отидете до Шотландия или в Ню Йорк, както решим. Ще го правим заедно, разбрахме ли се?

— Ако парите са достатъчни, съгласен съм.

Дани Бужевски се изтръска така, както футболистът на годината разтърсва бутилка с шампанско.

— Парите ще бъдат достатъчни за теб, задник такъв. Тя да не вземе да се омете ненадейно? Нали ще остане тук по-дългичко?

Оливър се усмихна злобно.

— Точно така, задник такъв. Няма да се омете. Стига да се отнасяш с нея както трябва. Тя е дама, Бужевски, макар че не знаеш какво значи точно думата. Ще се отнасяш с нея като към дама, разбрахме ли се? Ако, естествено, знаеш как. Като към истинска дама.

Оливър излезе от тоалетната, примирен със съдбата си. Утехата беше нищожна. Ако той загубеше Кристи, това лайно Бужевски също би я изгубило. Макар бъдещето да му изглеждаше мрачно, Оливър изпита непознато усещане. Почувства се горд от себе си. Почувства се като победител. Почувства се джентълмен. Почувства се като рицар в съвсем нови, лъскави метални доспехи, яхнал превъзходен бял кон.

Оливър и Кристи се върнаха с колата в Бокхемптън. Бяха постигнали негласно споразумение да не говорят за Маги, докато тя не съобщеше решението си. Когато спряха на алеята, видяха синия мерцедес на Едуард Арейбин, самият той бе застанал до колата и подритваше едната гума, пъхнал ръка дълбоко в джоба на кадифения си панталон.

— Проблеми с мотора ли имаш, Едуард? — Оливър излезе от колата и тръгна да отвори вратата на Кристи.

— Не, просто ви чаках. Гувернантката ми каза, че скоро ще се върнете. Добър вечер, Кристи.

— Здравсти, Едуард, не сме те виждали известно време...

— Вярно е, бях зает. Изглеждаш чудесно.

— Оливър ме разведе из Лондон... Прекарахме превъзходно. Извинете ме, но искам да видя Джейк. — Кристи дискретно изчезна в къщата.

— Оливър? Имаш ли малко време да поговорим? Не съм те виждал откакто се върна от Щатите.

Оливър, който няколко минути по-рано се чувстваше едва ли не на върха на света, изпита неприятно предчувствие.

— Разбира се — отвърна с явна неохота. — Влез да пийнем.

Нито един от двамата не проговори, докато не се настаниха в малкия кабинет с по чаша уиски в ръка. Отстрани всичко изглеждаше както едно време, когато сядаха на същите столове, говореха за крикет, спореха за политика или се шегуваха за непонятното поведение на жените. Двамата знаеха, че никога вече нямаше да бъде същото. Оливър изчакваше Едуард да подаде топката и Едуард го направи.

— Искан да те попитам какво става. С Маги. Между теб и Кристи.

— Твоя работа ли е да се интересуваш какво става между мен и съпругата ми?

Едуард въздъхна.

— За съжаление така го приемам. Обичам и теб, и Маги. Признавам, че съм много привързан към нея.

— Привързан към нея ли? Едуард, та ти съблазни жена ми. Чука я, по дяволите!

За да защити Маги, Едуард не се заяде с подобно дребнаво твърдение, че той я бил съблазнил.

— Не бих употребил тази дума...

— Не е въпросът в това, нали, Ед? Работата е там, че докато ме нямаше, най-добрият ми приятел спа с Маги, с жена ми. Смяташ ли, че това ти дава право да идваш тук и да започнеш да ми задаваш въпроси, да твърдиш, че си имал морално право?

Изведнъж Едуард осъзна, че Оливър се чувстваше заплашен, усещаше, че заслужава да бъде предизвикан заради отношението си към Маги. Това малко променяше сценария.

— Много съм далеч от принципите на високия морал. Няколко пъти през седмицата разговарях с Маги. Тревожа се за нея. Безпокоя се и за теб. Помислих, че така ще помогна. Маги ми забрани да идвам и да говоря с теб, но не можах да устоя.

— Не е ли малко странно, че тя ти се е обаждала толкова пъти през седмицата, а на мен не е?

— Тя не ме е търсила. Аз ѝ се обаждах. Ти не си ли ѝ звънил?

Оливър отпи голяма глътка скоч и се закашля. Не отговори на въпроса.

— Как е?

— Не можах точно да разбера. Нали познаваш Маги. Не се издава. Не иска съвет от мен. Ако съм принуден да ти отговоря как е, бих казал, че е сърдита.

— Сърдита ли? — Оливър скочи на крака. — Какво право има тя да се сърди? Тя ме измами — измами ме. От къде на къде ще се сърди?

— Оливър, не мога да разбера какво ви става на вас двамата. Ако съботата, когато беше мачът, някой ти беше казал, че между нас с Маги е имало нещо, тогава бих ти отговорил, че лъже. — Оливър се взря в него. — Не отричам, че спяхме заедно. Веднъж. Но грешката беше изцяло моя. Маги не искаше. Аз... — той сведе очи към килима — я напих. Много я напих. Самият аз бях малко пийнал, макар и да не го смятам за извинение. Тя се чувстваше нещастна. Смяташе, че ти не я обичаш, беше в окаяно състояние и аз се възползвах от положението. Ако това може да те успокои, тя остана дълбоко недоволствена. Мога да ти кажа само, че много ти завиждам. Аз съм самотен, твърде стар съм, твърде голям циник съм, за да се надявам, че някога ще намеря идеалната жена. Маги е прекрасно момиче. Красива е. Много съм привързан към нея. Беше разтревожена, имаше нужда от приятел и аз злоупотребих с доверието ѝ. Както и с твоето. Не очаквам някой от двамата ви да ме извини, но няма да ти разреша да обвиняваш Маги. Имате добър брак. Оцени го. Просто дойдох да ти кажа, че след като живея толкова близо осъзнавам, че присъствието ми би затруднило живота ви с Маги. Готов съм да се преместя да живея другаде.

Оливър бавно поклати глава, сякаш не вярваше на нито една негова дума.

— Оливър, послушай ме. С Маги сте женени отдавна. Имате две деца. Много неща ви свързват. Маги има известни... тревоги. След като спря да работи, може би се чувства несигурна. Има нужда да я приласкае човек. Забелязах го и се възползвах. Веднъж. Не трябваше да го правя и затова не бива да обвиняваш нея. Тя те обича. — Докато Едуард говореше, стори му се крайно несправедливо, че Маги обичаше съпруга си, всъщност не беше сигурен дали още го обича, но при последния им разговор се убеди, че Маги е решила да доведе нещата до край и последната услуга, която би могъл да ѝ направи, бе да ѝ

помогне да го извърши. — Не желая да се преструвам, че това ми харесва, но трябва да ти кажа, че беше ужасна грешка. Тя е сама, Оливър. Изплашена е.

— Каза, че била сърдита.

— Това е външно поведение. Тя не знае какво друго да прави. Опитва се да не покаже пред никого колко е уязвена. Има нужда от теб.

— За какво съм й необходим? За да плащам сметките ли? Никога не ми е давала и най-малък повод да помисля, че съм й необходим. Не прави нищо друго, освен да ме подкопава и да ме унижава. — Оливър удари с юмрук по стената. — Аз се боря, Едуард. Аз съм несигурен. Това е като двупосочна улица, не е ли така? Имам нужда от подкрепа. Необходима ми е жена, която вярва в мен. Трябва ми силен и убеден партньор — не мога да вярвам на Маги. Имам нужда от някой като... — Обърна се, загледа се в Едуард, после сви рамене.

— Като Кристи ли?

— Едуард, не се бъркай — промълви Оливър. — Това няма нищо общо с теб.

— Опитвам се да помогна. Имаш съпруга, две деца...

— По дяволите, вече го каза. Само не ми казвай какво имам! Имам си и собствен живот. Имам кариера, имам бъдеще, не заслужавам ли да бъда щастлив?

Едуард изгледа Оливър изумен. Когато идваше към Бокхемптън той не се и съмняваше, че Оливър просто наказва Маги, затова че е преспала с него. Реши, че единственото почтено нещо, което би могъл да извърши, бе заради Маги да поеме колкото се може по-голяма част от вината, а гордостта на Оливър да остане ненакърнена, после да напусне долината. Едуард смяташе, че ако успее да убеди Оливър, че грешката е негова и той е съблазнил Маги, най-много до час Оливър щеше да позвъни на жена си, Маги щеше да се върне в Бокхемптън и няколко седмици по-късно цялата работа щеше да се забрави. Тази мисъл изобщо не му бе приятна, но Едуард приемаше посещението като свое задължение. Според него така би било най-добре за Маги, а той би направил всичко възможно, за да бъде тя щастлива.

— Защо поне не поговориш с Маги? Да се изясните. И двамата умеете да го правите.

Оливър сви рамене.

— Не зависи от мен. Маги сама решава. Действа съобразно желанията си. Не ми остава нищо друго, освен да седя тук, докато тя бъде така любезна да ми съобщи какво ще прави. Такова е било винаги желанието ѝ, сега го изпълни. Аз съм жертвата в цялата тази тъпа история. Ако Маги прояви желание да опитаме отново, тогава ще се съобразя с него, нали така?

На Едуард му прилоша при мисълта, че някой би решил да живее с Маги по милост. Докато се мъчеше да си го обясни, зададе последния си въпрос:

— Имаш ли връзка с Кристи Макарти?

— Да, разбира се, че имам връзка с нея. По случайност живеем в една и съща къща по причини, за които нямам вина — раздразнено отвърна Оливър. — Кристи и съпругът ѝ си имат проблеми в брака. Съгласих се да остане тук, докато реши какво да прави. Тя е великолепна жена. Възхищавам ѝ се. На всичкото отгоре пасва идеално за телевизионната серия. Работим заедно. От нея зависи какво ще прави по-нататък. Аз лично нямам възражения, ако предпочете да остане.

— Ами съпругът ѝ? Гейб?

Оливър пак сви рамене.

— Какво по дяволите очакваш да ти кажа? Никога не съм го виждал. Да не би аз да съм разстроил брака им? Това си е тяхна работа.

— Но ти спиш с жена му?

— Едуард, ти за кой се мислиш? За Главния инквизитор ли? Кое ти дава правото да дойдеш и да ми задаваш такива въпроси?

Вратата се отвори тихо и Кристи влезе при тях. Беше се преоблякла с къса пола от туид, бяла блуза с якичка и жилетка в ръждив цвят. Изглеждаше напълно като господарката на дома.

Тя пристъпи зад Оливър и облегна ръце на раменете му.

— Оливър, спокойно. Сигурна съм, че Едуард няма намерение да бъде груб. — Направи жест за извинение и се обърна към Едуард. — Без да искам чух въпроса ти, Едуард. С удоволствие ще ти кажа истината. Бракът ми се провали вероятно непоправимо. Отдавна имаме проблеми с Гейбриъл, това са лични въпроси. А една от причините е, че не мога да имам повече деца, предполагам това до голяма степен охлади отношението му. Не съм способна да му осигуря живота и семейството, което той желае. Когато пристигнахме, като че ли всичко

изплува отново. Разбрах, че няма да мога да се върна с него. Оливър беше така любезен и ми предложи да остана тук, докато измисля какво да правим с Джейк.

— Съжалявам да го чуя, Кристи. Сигурно ти е било трудно през последните седмици. Наистина успяваш да направиш така, че по нищо да не проличи.

— Не обичам човек да излага на показ проблемите си, Едуард, но мисля, че тримата можем да говорим открито, нали? Оливър сподели с мен за отношенията ти с Маги. Вероятно не осъзнаваш каква болка му причини. Аз съм свидетелка. Може би с Оливър се разбираме, защото и двамата сме изстрадали, понеже не сме успели да задоволим партньорите си. Трудно е да се преглътне подобно нещо. Оливър беше достатъчно мил да разбере моите проблеми, аз пък от своя страна чувствам необходимост да му помогна. Докато...

— Докато какво?

— Докато двамата с Маги намерят време и спокойствие да решат как най-добре да постъпят. Според мен никой не би трябвало да им се бърка. — Кристи продължаваше да се обляга на раменете на Оливър.

Едуард бавно стана. Вътрешно трепереше, но когато се изправи в пълния си ръст, той изглеждаше като въплъщение на Божия гняв.

— Оливър, ти ме изумяваш. Смайваш ме. Никога не съм бил женен и нямам деца, но не мога да повярвам, че родители могат да бъдат егоисти до такава степен. Нима не разбираш? Ти нямаш право да взимаш решения или да правиш избор, или каквито там глупости ми говориш. Никой от вас не е жертва. От моя гледна точка нито един от четиримата не е жертва. Само замазвате нещата. Вие нямате възможности за избор, а задължения и отговорности, а двамата сте прекалено големи егоисти, за да се справите с тях. Жал ми е за децата ви. Те заслужават повече. — Закри очи с ръка, за да не гледа Кристи и Оливър. — Искане ми се да вярвам, че двамата ще се държите един за друг, защото колкото и да е странно, си подходите. Не мисля, че има какво друго да си кажем.

— Едуард, след като изнесе благородната си реч, отговори ми само на един въпрос. Наистина ли чука Маги, когато е била пиана?

Едуард го изгледа хладно.

— Грях ми на душата, да.

— Негодник такъв.

Едуард ги изгледа безмълвно и излезе от стаята. Те чуха затръшването на външната врата и след това шума от мотора на колата.

Кристи седна в скута на Оливър и го погали по главата.

— Не се оставяй Едуард да те разстройва, скъпи. Той направо умира от ревност, знаеш го. Не съм сигурна дали казва истината за Маги. Нещо ми подсказва, може би е женска интуиция, но той чисто и просто се опитва да я защитава. Всичко ще се подреди. Каквото и да става, всичко ще се оправи. Повярвай ми.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Обикновена пощенска картичка до Маги Калахан, Оук Ридж, Лорънвил, Северна Каролина:

Къде изчезна, по дяволите? Как да се свържа с теб, след като не ми, казваш къде си и не отговаряш на съобщенията ми? Не искам кой знае какво, Маги, само една дума.

Едуард

Маги беше в стаята си и се преобличаше за партито у семейство Ричардс, когато чу телефона да звъни, но остави да отговори телефонния секретар. Беше Едуард, който само каза, че ходил при Оливър и според него Маги трябвало да се досети какво са обсъждали. Маги не вдигна телефона. Не искаше да чува думите на Оливър от втора ръка, стана ѝ неприятно, че Едуард и Оливър са говорили за нея сякаш беше нещо подобно на спорен имот. Всъщност вероятно са се карали заради Кристи — Кристи се пада на победителя, а тя — на победения като утешителна награда. Налагаше се да предприеме някакви действия — Лия ѝ намекваше, че трябва да вземе решение — или да се върне в Англия, или каквото друго си науми, но да направи нещо. От друга страна Гейб я караше да остане още, докато страстите се уталожат. Дори предложи да говори в училището на сина си да приемат Лили за един срок. Изглеждаше повече от щастлив, че щяха да останат в Оук Ридж, докато и той подреди живота си. Макар да знаеше, че трябва сама да решава, Маги се изкуши да остави това на друг, особено на толкова гостоприемен и обективен човек като Гейб. Щом се облече, Маги отиде в стаята на Лили, за да ѝ прочете приказка и да ѝ пожелае лека нощ.

Когато влезе, дъщеря ѝ не я погледна.

— Миличко, искаш ли да избереш коя приказка да ти прочета? После ще те завия и ще ти кажа лека нощ.

— Не искам сега да ми четеш приказка, по-късно.

— По-късно ще изляза, Лили, скъпа. Хайде сега да почетем.

— Не искам да излизаш. Откакто татко замина, непрекъснато излизаш.

Лия, която подреждаше дрехите на децата, изгледа майката и дъщерята, но разумно замълча.

— Лили, с най-голямо удоволствие бих останала при теб, знам, че не искаш да излизам, но трябва.

— Защо? — Лили й отпрати поглед като на голям човек.

— Приех поканата, скъпа. Не е учтиво да отказвам в последния момент.

— Ако не си искала да ходиш, не е трябвало да я приемаш.

— Но аз искам да отида!

— Значи не искаш да останеш при нас с Артър.

— Лили, искам. Целия ден утре ще прекарам с вас, обещавам. След като заспите, за какво да стоя тук? Какво да правя — да седя и да говоря на себе си ли? — Маги се опита да успокои момиченцето, но Лили не се оставяше да я подведат.

— Да, искам. Искам да седиш тук, докато спя — настоя тя.

— Не мога, Лили. Особено тази вечер. Не ме моли.

— Тогава не искам да ми четеш приказка. Искам Лия да ми я прочете. Лия ще остане с нас, ти ще излезеш. Искам Лия да ни прочете приказка.

Маги въздъхна, изправи се и застана до леглото. Знаеше, че не бива да се чувства отхвърлена и обидена, Лили беше достатъчно умна да засегне майка си по най-чувствителното място, като ясно изрази предпочитанието си към бавачката. Също както Оливър избра да бъде с Кристи. Лили бе наследила способността на родителите си да нанася силни удари.

— Тръгвай, Маги, тя ще се оправи. Само иска да ти развали настроението. — Лия взе книжка с приказки от полицата и седна да чете на Лили. Когато Маги се наведе да целуне дъщеря си, момиченцето извърна бузата си и се настани удобно в ръцете на Лия.

Гейб я чакаше на верандата. Беше поръчал такси — нито един адвокат не би рискувал да го хванат, че кара пиан, заведе я до колата,

хванал ръката ѝ под лакътя. Отвори задната врата, Маги влезе и механично започна да се плъзга по седалката, когато осъзна, че Гейб вече е затворил вратата и заобикаля от другата страна. Маги се усмихна на себе си. Толкова дълго бе прекарала в компанията на Оливър, че бе свикнала кавалерството му да се ограничава само до отварянето на вратата. Оливър винаги се гордееше, че го прави, макар че ако се замислеше повече, би установил, че за дамата му е много по-неудобно да седне на задната седалка и да се плъзне навътре, за да седне и той, тогава роклята ѝ би се намачкала повече. Оливър правеше първите стъпки в поведението на джентълмен, но не стигаше до естественото им продължение. Гейб ги владееше от А до Я. Маги се замисли кой бе виновен за това, че Оливър бъркаше този ритуал? Тя ли? Не, запозна се с него твърде късно, за да може да го промени. Вероятно майка му. Май майките винаги са виновни за всичко.

Махмурлукът на Гейб от предната вечер беше преминал и на партито беше в добра форма. Маги го отдаваше и на урока по тенис, той очевидно бе мъж, който обичаше да помага и да бъде полезен, а това бе най-малкото, което тя би могла да направи в замяна на искреното му гостоприемство. Маги осъзна, че след предишната вечер двамата с Гейб са станали истински приятели. Той не стоя край нея през цялото време, но я наблюдаваше, усмихваше ѝ се над главите на другите гости, притичваше ѝ се на помощ, когато явно ѝ беше скучно или се чувстваше неудобно, запознаваше я с хора, които тя срещаше за пръв път. Всички питаха за Кристи и Гейб идеално се справяше с положението. Смееше се на съвпадението, че Оливър и Кристи щели да работят заедно...

— Чистосърдечно ви препоръчвам да си размените къщите. Отидох на почивка с жена ми, която беше безработна, тя си намери нова кариера и в резултат имаме двама нови приятели! — Смееше се, прегърнал Маги през раменете, тя също се усмихваше. Явно Гейб нямаше намерение да разкрива душата си пред цял Лорънвил. Разказваше интересни случки от почивката, за приятелите и съседите на Маги, забавляваше гостите с разказа как сър Найджъл Бейвингтън копаел градината си гол и как майор Хенгъм паднал в лехата с рози. Всички изразиха желание да отидат и да гостуват в Бокхемптън, Маги раздаваше покани наляво и надясно, без да знае дали самата тя ще се върне там. Оливър заслужаваше да бъде нападат от цяла армия гости

американци. Маги бе много нервна, но Гейб правеше всичко възможно да я улеснява. Вместо да се задълбочава върху своите проблеми, той като че ли бе намерил нов източник на енергия, като се стараяше да бъде в нейна услуга. След вечеря Би Джей пусна музика, всички започнаха да танцуват, някои доста близо до ръба на басейна. Висок хубав лекар с момчешки вид на име Ханк покани Маги на танц и започна открито да флиртува с нея.

— Вашият мъж е чудесен, госпожо Калахан.

— Така ли мислите? Познавате ли Оливър?

— Не, но напълно оценявам жеста му, че ви е оставил да поседите тук... Чудесен мъж. Иначе истински глупак. Ако бяхте моя съпруга, никога не бих ви изпуснал от очи нито за секунда.

Маги се разсмя, но когато Ханк предложи двамата да дадат тон на къпането в басейна, тя отхвърли поканата и седна на празния стол до Линди Ричардс.

— По вида ти познавам, че ти е много приятно, мила.

— Вярно, Линди. Вие с Би Джей правите чудесни партита. Искане ми се да ви взема вкъщи при нас. Сигурна съм, че ще оживите Комптън Пърлу!

— Ние с Би Джей не обичаме да пътуваме много, но се надявам, че ще поддържаме връзка, когато си заминете. — Маги кимна. — Като стана дума за това, мила, кога смятате да пътувате?

— Наистина не знам. Чакам Оливър да се обади и да каже какво става — искам да кажа с неговата работа. Като че ли двамата с Кристи уреждат нещата.

Линди замълча, докато си палеше цигарата.

— Маги, момичето ми, не съм вчерашна. Имам очи, също и уши. Още с връщането си Гейб ни разказа всичко. — Маги прехапа устна и се опита да се усмихне.

— В такъв случай вероятно знаеш повече от мен.

— Знам, че Кристи Мур се е влюбила в твоя съпруг.

— Как човек може да се влюби в човек, когото не познава?

— О, мила, това е най-лесното. Също като да паднеш от дърво. Можеш да се влюбиш във всекиго, в когото решиш — в непознат на парти, в съседа си, в шефа си, дори в собствения си баща. Знаеш ли какво казваше майка ми? „Линди никога не се жени за пари, защото

тогава няма да си щастлива, но ходи там, където се събират богатите и гледай да се влюбиш.“ Не че последвах съвета ѝ.

Маги се усмихна.

— Продължавай. Разкажи ми още нещо.

— Ами ще ти кажа онова, което знам и което мисля, и ако след това речеш, че съм стара интригантка, която не бива да пъха носа си в чужди работи, просто ми кажи да си затварям устата и ще млъкна. Когато се запознах с твоя мъж, помислих си, че е хубаво момче, а това, че сега съм над четирийсет не значи, че не разбирам от хубави мъже. Но между нас казано, мила, той не е най-интелигентният мъж на земята, чуваш ли какво ти говоря? В това няма нищо чудно — в повечето бракове, които познавам, включително и в този на Кристи, както и в моя, жените са интелигентните, не че така сме пожелали да бъде. Въобще не мога да разбера какво става между Кристи и Оливър — каквато е упорита нещо си е наумила, устроила му е нещо като капан и твоят човек върви по гайдата ѝ, а тя го води за носа. Според моето виждане за нещата, имаш три възможности за избор. Можеш да се върнеш с подвита опашка и да се бориш за него, има вероятност и да спечелиш. Би могла да останеш тук, да се самосъжالياваш и да оставиш Кристи да довърши работата точно както тя желае. Или добре се вгледай в себе си и въобще го забрави, ама наистина го изхвърли от главата си! Аз се омъжих за Би Джей, когато бях на седемнайсет години. Ако тогава ми беше известно това, което знам сега, мислиш ли, че щях да се насадя така? Няма начин. Ти си млада, умна, вече имаш деца, които са единствената смислена причина, за да се ожени човек, затова брак не ти трябва. Ако става дума за моето поколение, по дяволите, ние нямахме никакъв избор, затова сега тегля. Знаеш ли, Маги, прочетох статия в едно от новите женски списания за това, че неомъжените жени живеят по-дълго, боледуват по-малко и нямат толкова психически проблеми като омъжените. Пишеше също, че неженените мъже умират по-рано и са по-малко щастливи от женените. Какво ти говори това, мила? Няма нужда да си завършил Харвард с отличие, за да проумееш! — Напълни чашата на Маги от бутилка, която стоеше на тревата до нея. — Сега се забавлявай, но ме послушай, забрави всичко, разбра ли? Нищо не те спира да живееш живота си и да правиш каквото пожелаеш, няма защо да се страхуваш, пък и не мисля, че се боиш от нещо.

— Много грешиш, боя се от всичко, Линди. Боя се от себе си, боя се да не остана сама, боя се, че Оливър беше прав да ме остави, боя се от Кристи... Боя се дори от четиригодишната ми дъщеря.

Линди я изгледа внимателно с присвити очи.

— Значи не си съкрушена? Не смяташ, че не би могла да живееш без Оливър?

Маги поклати бавно глава.

— Да ти кажа честно дори не съм разсъждавала чак толкова за него. Мислех само за себе си.

Линди се усмихна широко и я потупа майчински по коляното.

— Ще се справиш. Само трябва да се стегнеш и да престанеш с тези смахнати приказки за страх. Не бива да се плашиш, мила, трябва да бъдеш много щастлива. Според мен всичко е пред теб. Просто трябва да вървиш напред.

— Линди! Линди, моя единствена любов! — Фалшивият глас на Би Джей се издигна над шума от партито. — Къде е скъпото ми момиче? Няма кого да прегръщам, любима... — Той танцуваше сам и с ръце сякаш обгръщаше някого.

— Погледни това голямо дете — изрече Линди с искрена нежност. — Трябва да отида при него, преди да започнат да му се смеят. Тук съм, глупчо...

Двойките танцуваха бавно под звуците на някаква монотонна балада, която Маги не беше чувала. Мелодията беше меланхолична и сантиментална и тя наблюдаваше бавно движещите се крака на Линди и Би Джей, тя напълно бе потънала в мечешката прегръдка на съпруга си. Въпреки протестите на Линди, че се е заробила с Би Джей, онова, което си личеше от пръв поглед, бе истинската близост и чувство на взаимна зависимост. Линди можеше да мърмори против съпруга си, но бяха прекарвали цял живот един до друг и сега, след близо трийсетгодишен брак не само бяха заедно, но и много спомени ги свързваха. Гледаха се с безкрайна нежност — Би Джей — сантиментално романтично, а Линди — с мъдра преданост, на Маги дори й се стори, че шпионира нещо, което никой не биваше да види. Тя отмести очи и за пръв път напълно осъзна случилото се с Оливър. Бракът й се беше изчерпал много отдавна, откакто тя престана да се

интересува от него, освен кога се прибира и ако ѝ бе нужно, да ѝ помогне с къщата и децата. Престана да се интересува от него, защото още по-преди престана да му вярва и не можеше да се остави да бъде уязвима. След като престана да се интересува от него, тя се бранеше двамайсет и четири часа в денонощието. В много отношения бе по-близка с Модж или Луси, или дори с Едуард, отколкото с Оливър. Той я привлече, защото беше дързък, непредсказуем, много я разсмиваше и с него никога не ѝ беше скучно. Колкото и силно да бе това привличане, то не успя да се превърна в любов. Затова сега не се чувстваше съкрушена. Всъщност той не ѝ липсваше, дори чувстваше облекчение, че не ѝ се налага да се брани от мъжа, който всъщност трябваше да я закриля. За пръв път от години се замисли за него обективно, с искрена привързаност. Зачуди се дали през месеците, може би и годините, през които се бе вглеждала в себе си и бе потискала растящото усещане за неудовлетвореност, Оливър също не е бил нещастен. Възможно бе Оливър също да е страдал, и то дори повече от нея, защото се е разочаровал от романтичната си мечта. Маги не вярваше, че все още съществува начин да бъде щастлива с Оливър, с мъж като него. На Оливър му бе потребно някой непрекъснато да му се възхищава, вероятно както на всички мъже, самочувствието му беше огромно, но ако го бе обичала истински, той би бил различен. На Маги ѝ мина през ума, че мъжете не могат да се разделят на бабуини и пустинни мишки. Може би жените, които ги обичат, и начинът, по който ги обичат, определят поведението им. Не че не намираще вина у Оливър за случилото се, нито пък бе готова да му прости, но реши, че в края на краищата това бе за добро и за двамата. Магията, която той упражняваше върху нея, се развали. Поне от три години не беше мислила за него толкова задълбочено.

— Маги, ще ми направиш ли честта да танцуваш с мен, моля те?

— Не, благодаря, Гейб, смятам да поседна. Може би по-късно.

— По тези места не се смята за редно дама да танцува, след като вече е отказала на някого. Така сме възпитани, един отказ означава отказ до края на вечерта. Няма да има втори случай, никакво по-късно. Така че, моля те, бъди така добра и не казвай не.

— Добре, но не съм много добра в тези танци.

— Дори няма нужда да се движиш. Аз ще върша тази работа вместо теб.

Гейб я прихвана с едната си ръка, а другата плъзна около кръста ѝ.

— Изглеждаше някъде много далеч и явно мислеше усилено.

— Прав си. Тъкмо стигнах до решението да позвъня на Оливър и да му кажа, че съм съгласна с него. Тоест че не смятам да се събираме отново.

— Наистина ли ще го направиш?

— Зависи от теб. Не бих искала да направя нещо, което би усложнило нещата между теб и Кристи.

— Едва ли би могла да направиш нещо, което да усложни отношенията ни. Те и без това са достатъчно объркани.

— Виж какво, аз не бързам. Ако наистина нямаш нищо против, може да остана още малко. Искам да съм по-дълго с децата и да се опитам да поговоря с тях за всичко, всъщност с Лили, и да видя как ще реагират.

— Те как се чувстват, Маги?

— Мисля, че са нещастни. Ти говори ли с Джейк?

— Всеки ден. Не мога да отрека на Кристи, че тя прави много, за да не се отчуждаваме. Ако не се разберем с нея, няма да може да се стигне до дело за попечителство. Това ме тревожи. Всеки път, когато влизам в магазин, си мисля дали Джейк би харесал това или онова? Винаги, когато видя реклама на храни по телевизията, се питам дали Джейк е закусил добре сутринта. Той не се оплаква. Само пита кога ще се върна. Изглежда Оливър му е направил силно впечатление. Сподели, че го учи да играе крикет.

Маги изпита болка, когато го чу, помисли си, че шансовете Оливър да научи Артър да играе крикет са нищожни и се ядоса заради сина си.

— Как се чувстваш, Гейб? Искрено?

Той се замисли, внимателно прецени въпроса ѝ.

— Когато завършвах училище, голямото ми желание бе да стана лекар. Обикновен лекар в малко градче, а не светило. Това беше мечтата ми. Баща ми беше лекар, неговият баща — също, затова винаги съм искал да стана лекар. Не ми достигна балът. В продължение на месеци си казвах, че сигурно има някаква грешка, че

изпитната комисия е объркала документите ми. Очаквах да получа писмо, в което признават, че са направили голяма грешка. Най-накрая баща ми каза, че няма да стана лекар и е време да помисля за нещо друго. Ей така се чувствам.

— Не съм сигурна дали те разбрах добре. Всички казват, че си завършил право в Харвард.

— Вярно е, но това беше компромисно разрешение. Дори и сега не бих го избрал. Бих предпочел да съм лекар. Може и да е за добро, може би щях да бъда лош лекар, а сега съм добър адвокат, но имаше нещо, което много исках да постигна, а не успях. По отношение на Кристи се чувствам по същия начин, но историята е наопаки. Все едно че съм получил писмото, с което ме уведомяват, че ме приемат да уча медицина, а години по-късно искат да ми отнемат титлата. С Кристи сме женени от десет години и никога не съм се съмнявал, че е за цял живот. Сега ми се налага да помисля по този въпрос и да свикна, че надеждите ми са били напразни.

— Значи просто ще го приемеш?

— Не, в никакъв случай! Ще обжалвам! Ще се явя на изпитите отново, ще подам молба или каквото трябва да се направи. Все си мисля, че някой ще дойде и ще каже: „Съжалявам, друже, песента ти е изпята“. Също, когато искаш да постигнеш десет точки от десет възможни, молиш се, числата излизат, а ти имаш осмица. Всъщност и осем не е лошо. Но в никакъв случай не е десет от десет.

— Боже, Гейб, колко ужасно тъжна двойка сме.

— Ще ти кажа нещо, Маги. Искаш ли да се престорим, че това е най-хубавата вечер в живота ни и да забравим цялата бъркотия, какво ще кажеш? — Намигна й. — Така правят южняците.

— Добре. — Той я завъртя, смеейки се. Намериха се хора на партито, които помислиха, че Оливър Калахан и Кристи Мур Макарти са направили огромна грешка като са оставили Маги и Гейб сами.

Гейб бе много въодушевен, но това въобще не се дължеше на алкохола. Предишната вечер тя видя как му се отразява пиенето. В таксито обратно към Оук Ридж той пееше с пълен глас, шофьорът клатеше глава и дружелюбно подхвърляше, че Гейб е постъпил много добре като не се е наел да кара кола в това състояние. Все пак, когато пристигнаха, Гейб скочи от колата, стъпи здраво на двата си крака и се затича да отвори вратата на Маги.

— Ела в студиото да пийнем по чашка преди лягане, Маги. — Задържа отворена вратата. — Комарите ще ни изядат, ако останем навън, остана ми малко бърбън. Ти да не си помислила, че съм изпил всичко?

Маги се настани на дивана пред камината и огледа стаята с възхищение.

— Кристи наистина има много добър вкус. — Почувства, че заради Гейб можеше да признае нещо на Кристи. Дори заради Оливър. Чувстваше се великодушна. Може би поради някакво химическо съединение в кръвта ѝ.

— Да, винаги е имала прекрасен вкус. Освен за мъже. — Той се засмя.

— Ти съвсем не си лош, Гейб. А и трябва да призная, че едно време онова, което видях у Оливър, ме накара да помисля, че той е мъжът за мен.

— Смяташ ли, че с Оливър си приличаме?

— Абсолютно. — Маги се усмихна и се наведе напред, за да остави чашата си върху масичката. — Абсолютно по нищо. — Двамата се заляха от смях като ученици, които си разказват първите неприлични вицове. — Всъщност не е съвсем вярно. И двамата ме разсмиват. Предполагам, че и двамата сте хубави мъже.

— Предполагаш значи? Искам да ти кажа, че в Уортън бях избран за най-хубавия първокурсник. Една колежка дори се заклани да се самоубие, ако не я изведе.

— Сериозно? Никой не го е правил заради мен в Бристол.

— Да не би да се шегуваш? Изненадан съм. Ако това беше в приличен, в истински американски колеж, заради теб немалко момчета щяха да се самоубият. — Той трепна. — По дяволите, звучи ужасно, нали? Искях само да ти направя комплимент.

— Благодаря, Гейб, оцених комплиментата ти.

— Харесваш ми, Маги, наистина си хубава. — Гейб я изгледа с открито възхищение, а Маги се размърда на дивана от неудобство. Не че той я плашеше, но от дълго време вече се намираше в положение, в което не знаеше каква роля да играе, да не говорим как да я играе.

— Да не би да се чувстваш неудобно?

— Не, в никакъв случай! — Маги отговори прекалено бързо. — Много ми е удобно, дори съм чудесно. — Тя взе списание от

масичката, на чиято корица имаше снимка от Колорадо.

— Ходил ли си някога в Колорадо, Гейб?

— Не. — Той продължаваше да я гледа с възхищение.

— Наистина? Много странно. Мислех, че американците пътуват непрекъснато... — Опитваше се да поддържа непринудения разговор, но гласът ѝ стана писклив. Гейб започна да се усмихва. — Всъщност къде си ходил? — изчурулика Маги.

— Тук и там. На юг, на север, по Западното крайбрежие.

— Сигурно е прекрасно. Бих искала да видя Сан Франциско.

— Мога да те заведа, преди да си тръгнеш. — Той се отпусна на стола до нея, като продължаваше да я гледа в лицето. Без да иска Маги го сравни с Оливър. Гейб имаше широки рамене, беше едър и не притежаваше недодяланата елегантност на Оливър. Беше мускулест и сто процента солиден. Не го сравни с Едуард. Винаги ѝ се струваше, че Едуард е по-едър от другите мъже.

— Звучи много... приятно. Но знам колко си зает.

— Не е вярно. Винаги мога да направя каквото поискам.

— Ще видим какво ще стане. Наистина е срамота, че няма да разгледам повече места в Щатите, докато съм тук. Смятам да отскоча до Чарлстън.

— Знаеш ли колко жители на Чарлстън са нужни, за да сменят една електрическа крушка?

— Не, колко? — попита Маги.

— Трима. Един сменя крушката, вторият прави коктейлите, а третият твърди колко по-хубава е била старата... — Ухили ѝ се. — Чарлстън е град на носталгията.

— Много бих желала да го видя.

— В такъв случай наистина мога да ти бъда полезен. Не е далеч. Много добре го познавам. За мен ще бъде удоволствие да те разведа. Има едно чудесно романтично ресторантче „Двете пресечки“.

— Ужасно мило от твоя страна, Гейб — изрече Маги сериозно и искрено, — но наистина не мога да си позволя подобно пътуване. Мислех да взема децата, да преспим в мотел.

— Каня те като моя гостенка.

— Разбирам. Хм. Много изкушаващо. — Маги погледна часовника си сякаш случайно. — Боже мой! Колко е късно! — Изрече

думите, преди да измисли нещо по-оригинално. Гейб се засмя и ѝ се закани с глава.

— Скъпа Маги, голям часовник с трийсетсантиметров циферблат виси точно пред очите ти. И двамата знаем колко е часът.

— Да, така е, просто не искам да направя нещо необмислено.

— Аз също. Така ли се чувстваш?

— Не...

— Трябва да ти кажа, че аз напълно се контролирам. Затова не се тревожи. — Маги не изглеждаше убедена, но отново се отпусна на дивана.

— Маги, знаеш ли какво си мисля? — Бе свел очи малко надолу и тя имаше усещането, че изпод ресниците очите му бяха приковани върху гърдите ѝ.

— Не, да опитам ли да позная?

— Недей, защото може да предположиш нещо друго, а би било срамота, но пък би могла и да познаеш, тогава ще отнемеш изненадата ми. Ще ти го кажа направо. Мисля, че ще ни се отрази много добре, ако двамата си легнем. Това си мислех. Без никакви ангажименти и никакви задължения. Просто да скрепим уговорката си.

— Уговорка ли?

— Да не позволим на никой да разбере колко страдаме. — Това ли е единствената причина, за да легнеш с мен?

— Не, разбира се, че не. Искам го, защото отдавна не съм пожелавал друга жена, освен Кристи. Защото имаш великолепно крака. Защото още от дете съм бил добър и изпълнителен и за разлика от друг път ми се прави нещо щуро. Защото очите ти ми харесват. Защото обичам начина, по който говориш. Защото когато си нервна и ядосана, наистина си сексапилна, както и когато се смееш. Защото ме разсмиваш, а това отдавна не ми се е случвало. Защото заяви на Мейбъл Мартин, че мъжът ти е истински педераст. Защото ме измами, че никога не си играла тенис.

— Разбирам. Значи това е моментно решение? Не си го обмислил грижливо?

— Ела, прекрасна. — Гейб протегна двете си ръце към нея.

— Само още, един въпрос, Гейб. Относно южняшкото правило, когато каниш дама на танц. То отнася ли се и за случай като този? Един отказ и край?

— Разбира се.

— В такъв случай... — канеше се да каже: „По-добре да отговоря «да», за да ми останат открити възможности“, защото изразът ѝ харесваше, но го погледна в очите и отвърна: — Не, съжалявам, би било грешка, Гейб. По-добре да не го правим.

— Не желая да спиш с мен? — В тона му тя усети едва доловимо облекчение, което разбра прекрасно.

— Не, не желая.

— Защо?

— По много причини. Някои са свързани с мен, други — с теб. Наистина обичаш Кристи, нали?

— Да, мисля, че да.

— Щастливка. Би умрял за нея, нали?

— Бих направил много повече. Относително лесно е да изправя тялото си между нейното и камион, тогава бих действал само по инстинкт, нищо повече. Не само това, бих убил заради нея. Истина ти казвам. Ако тя имаше нужда или много го желаше, бих извършил предумишлено убийство. — Изразът на Гейб ѝ подсказа, че говори напълно искрено. — Маги, не ми се спи сам. Поне би ли останала при мен тази нощ? Обещавам, че няма да те докосна.

— Разбира се, че ще остана, Гейб. На мен също не ми се спи сама.

Маги облече халата на Гейб с индийски орнаменти и се пъкна в леглото до него. Прегърна го, както би прегърнала Лили, след като е сънувала кошмар.

Стаята бе обляна в ярка слънчева светлина, когато Маги се събуди на другия ден. За миг не можа да се сети къде е и какво прави там. После сънена видя Гейб, който лежеше до нея върху голямото легло и чу, че на вратата се чука.

— Маги, там ли си? Лия е. — Гласът на девойката звучеше тревожно. Маги стана, отвори вратата на студиото, която изскърца и закри очи срещу слънцето. Лия стоеше на прага с ръце на хълбоците, необичайно намръщена.

— Здравсти, Лия. Късно ли е? Съжалявам, сигурно съм се успала.

— Разбира се, че си се успала. Обяд е. Снощи не намери ли бележката ми?

— Не, всъщност не съм влизала в къщата. Просто реших да остана да спя тук.

Лия бавно измери с очи халата на Гейб, който стигаше до глезените на Маги.

— Жалко. Сигурна бях, че ще я прочетеш. Артър е болен. Цяла нощ повръща. Лили също гори. Искях да извикам лекар, но не намерих телефонен номер. Оливър звъня — два пъти, Едуард Арейбин звъня цяла нощ, разговарях с тях, докато чистех повръщаното. Къде беше, по дяволите? Тази сутрин позвъних у семейство Ричардс, да не би да си останала там. Те доста се разтревожиха, но аз им казах, че колата на господин Макарти е на алеята. — Гледаше Маги неумолимо.

— Боже мой, колко съжалявам, Лия. Чакай да се облека. Идвам веднага.

— Нали имаш дрехи, Маги, или искаш да ти донеса от стаята ти? Може би ти трябва четка за зъби?

Маги трепна от язвителния ѝ тон, но прие удара покорно.

— Не, благодаря, Лия. Ще се справя.

Навлече роклята си от предната вечер, независимо, че бе измачкана. Виеше ѝ се свят, искаше само да легне в тъмна стая с чаша чай и няколко аспирина. Но когато имаш деца, още повече и бавачка, може да избягаш, но не и да се скриеш.

Маги влезе в кухнята и завари Артър да плаче жално в ръцете на Лия, докато бавачката се опитваше да извади сок от хладилника. Лили спеше, свита на дивана.

— Лия, много съжалявам. Трябваше да се прибера и да проверя дали всичко е в ред.

— Не се тревожи. Явно, че други неща те занимават. — Обичайно веселият ѝ тон сега беше рязък.

Артър протегна ръце към майка си, задъхвайки се от рев.

— Лия, защо не отидеш да си легнеш? Сигурно си изтощена.

— Не, благодаря. Точно сега не бих заспала. Както и да е, трябва да говоря с теб, Маги. Знаеш, че не обичам да държа устата си затворена и да премълчавам. — Маги се отпусна зад масата и Лия, която изведнъж изпита известно съжаление към господарката си, ѝ сипа чаша кафе.

— Реших, че е време да напусна. Искам да се прибера вкъщи.

— Предположих — каза предпазливо Маги.

— Да, тази сутрин взех решение, това бе последната капка, не издържам повече. Виж какво, Маги, знам, че си затънала дълбоко, но това, което правиш просто не е честно към децата. Нямам намерение да оставам и да се правя, че не забелязвам нищо.

— Разбирам.

— Всъщност май не разбираш. Ясно ми е, че си имаш проблеми с Оливър. От онова, което Едуард Арейбин каза снощи, разбрах, че се е върнал вкъщи и спи с американката. Не бих искала да те оставям, когато си в затруднение, но като си решила снощи да свалиш тоя глупак, смятам, че е по-добре да се измитам. Не мога да разбера какво вършиш, а след снощи не ме и интересува. Лили и Артър имаха нужда поне от един родител, който да се грижи за тях. Какво си решила да правиш — да си размените съпрузите ли? Кой по дяволите ще гледа децата? Аз? Бог е свидетел, че ги обичам, но не мога да поема подобна отговорност. Разбираш ме, нали?

— Да, разбирам. Не беше честно от моя страна.

— Въпросът не е в това дали е честно, или не. Ти май си превъртяла. Какво, по дяволите, правиш, Маги?

Маги я изгледа с празен поглед.

— Не знам. Нямам ни най-малка представа. Каквото и да си мислиш, не съм свалила Гейб Макарти и не се чукам с него. Не знам какво прави Оливър. Чаках го да се обади.

— Е, вече се обади. Вторият път му казах, че си отишла на парти с Гейб и той направо полудя. Но не колкото аз бях полудяла. Затова, когато ме попита как са децата, казах му, че са болни. Съжалявам, Маги, но ми писна. Не искам да ти причинявам повече неприятности, но смятам, че всички се държите като деца и то лоши деца и на никого от вас въобще не му пука за истинските деца. Погледни Лили — тя не може да си обясни нищо. Цял ден се интересува къде е баща ѝ, а снощи ме попита дали и ти не си ги изоставила. Смята, че тя е виновна, бедното мишле. Напоследък стана много затворена и потайна. Държи се като на четиринайсет, а не като четиригодишно дете. — Маги гушна Артър и започна да го люлее. — Поне това малко човече не проумява какво става, но Лили разбира. Е, казах каквото имах за казване, време е да си стягам багажа и да тръгвам.

— Кога искаш да заминеш?

— Колкото се може по-скоро. Трябва да се върна в Бокхемптън, да си прибера нещата и оттам на първия самолет — вкъщи.

— Добре. Веднага ще ти купя билет за Лондон. Дължим ти и билет за връщане до Австралия.

— Вярно, но ако това ще те затрудни, имам достатъчно спестени.

— Не е проблем. Ще ти купя билет. Ако не искаш да се връщаш в Англия, ще ти осигуря билет директно оттук, а Оливър ще ти изпрати нещата.

— Не, сама ще се оправя. Не обичам някой да върши работата вместо мен. Недовършените неща винаги ме дразнят.

— Разбирам те.

Лия се обърна с намерение да излезе от стаята, но размисли.

— Слушай, Маги. Трябваше да те предупредя две седмици предварително. Ако държиш, мога да си ги отработя. Не е чак кой знае какво. Ще ти дам възможност да се справиш, а аз ще се прибера в средата на септември. Няма за къде да бързам. Не е чак толкова важно.

— Важно е. Щом си го решила, разбирам те, освен това не ми дължиш нищо. Ако изчакаш до утре, само докато извикам лекар, утре вечер ще те закарам до летището.

— Добре, съгласна съм.

— Благодаря ти, Лия. Много съжалявам.

— Не се тревожи.

Нямаше как, Маги събуди Гейб, за да ѝ даде името и телефонния номер на педиатъра на семейство Макарти. Гейб се впусна в действие. Обикновено в Щатите хората не безпокоят лекарите на домашните им телефони и като правило никога в неделя, но Гейб помоли доктор Фейнстейн да дойде в Оук Ридж незабавно. Лекарят убеди Маги, че няма нищо страшно, с антибиотици децата щяха да се оправят, каза ѝ да следи температурата им и ако имаше промяна, да му позвънят. Докато преглеждаше Лили и Артър, той си поговори с Гейб за Джейк и Кристи и за почивката им в Англия, а Маги се замисли колко лесно онова, което им се струваше нормално, спокойният им подреден живот се обръщаше наопаки от една най-проста размяна на къщите. След като лекарят си тръгна, Маги нямаше време, нито желание да разговаря с Гейб за предната вечер. Той усети промяната в настроението ѝ и я остави на мира.

— Маги, ще бъда в кабинета си горе, ако ти потрябвам за нещо. Извикай ме, ако състоянието на децата се влоши или ти е нужна помощ.

Тя кимна, настани децата около себе си, по-голямата част от следобеда гледаха няколко пъти на видео „Невероятно пътешествие“, докато сълзи потекоха по бузите ѝ. Лили и Артър бяха капризни и не пожелаха да хапнат, но ефектът от лекарствата си пролича и до вечерта Лили почти възвърна нормалното си състояние. Маги сложи Артър в кошарката и седна на леглото на дъщеря си, за да ѝ прочете приказка. Лили не можа да си избере, не поиска любимите си приказки и най-накрая помоли Маги да ѝ съчини.

— Измисли ми приказка, мамо, нека да е за малко момиченце на име Лили.

— Непременно, сладката ми. Имало едно време едно чудесно, прекрасно момиченце на име Лили с красива права руса коса, големи зелени очи и вълшебни розови обувчици.

— Имало ли е малко братче?

— Да, малкото му братче се казвало Артър, то понякога било палаво, друг път много послушно, но Лили го обичала всякак.

— Имало ли си е майка и татко?

— Разбира се, че си е имало, скъпа, те много го обичали.

— И какво станало?

— Ами един ден Лили излязла на разходка в гората и стигнала до голямо, зелено езеро.

— Като тукашното ли?

— Съвсем същото, да, но много по-голямо, по-зелено и по-тайнствено.

— Какво е тайнствено?

— Ами особено красиво — вълшебно. Лили се разходила около езерото и си казала: „Сега страшно ми се яде един сандвич“.

— Какъв сандвич искала?

— А ти какъв мислиш, че ѝ се доял?

— С конфитюр от ягоди и салам — отвърна уверено Лили. Маги се усмихна.

— Така Лили затворила очи, чукнала обувките си една в друга и казала: „Вълшебни обувчици, може ли да получа сандвич с конфитюр от ягоди, салам и черен хляб? Без коричката“. Фокус-мокус! Точно

пред нея се появил сандвич с конфитюр от ягоди, салам и черен хляб и Лили го изяла.

— Била ли е болна?

— Не, миличко, сандвичът бил чудесен, нейният любим и тя го излапала. Тогава си казала: „Сега бих искала да имам хубава нова рокличка“, затова пак чукнала вълшебните си розови обувчици, много силно си я пожелала и фокус-бокус! Появила се красива рокличка и тя я облякла.

— Как изглеждала рокличката?

— Ти как мислиш?

— Според мен е била зелена, с много, много къдрички и дълги розови панделки.

— Рокличката била точно такава. Тогава Лили пак чукнала обувчиците си и казала: „Сега, вълшебни обувчици, бих искала да се появи красив принц на бял кон, който да препуска и да ме отведе на чудесен бал, който не свършва никога.“ Ти какво мислиш, че се случило?

— Принцът дошъл?

— Е, не. Изведнъж от огромното зелено тайнствено езеро изскочила една грозна стара жаба, крякала и пръскала слюнки.

— Уф!

— Така казало и момиченцето от приказката. Извикало „Уф, ужас!“. Тогава жабата проговорила. Казала му: „Здравей, Лили, квак-квак. Може да ме мислиш за грозна стара жаба, но всъщност съм много красив принц. Една лоша дърта вещица ме омагьоса и ме преобрази в жаба. Ти можеш отново да ме превърнеш в принц, ако ми дадеш една хубава целувка по грозните ми стари устни и да ми кажеш, че ме обичаш“.

— Уф!

— Точно така. Много отвратително, нали? Лили решила, че си заслужава, ако наистина жабата се превърне в принц, затова се навела, целунала я и казала: „Обичам те, отвратителна, грозна жабо“. Знаеш ли какво се случило тогава?

— Жабата се превърнала в принц?

— Не. Жабата се изсмяла и изкрякала: „Хвана се! Излъгах те! Не съм принц, аз съм само отвратителна стара жаба!“ и скочила обратно в езерото. Така че малкото момиченце Лили решило отново да опита.

Чукнала токчетата на обувките си и си пожелало красив принц и фокус-бокус! Още една отвратителна стара жаба изскочила от езерото и казала същото — че е принц и че някое красиво момиченце трябва да я целуне.

— По какво Лили познала, че не е била същата жаба? — прекъсна я Лили.

— Изглеждала по-различно. Имала голямо жълто петно на главата.

— Уф!

— Точно така. Уф! Та тази жаба му казала: „Аз съм принц. Повярвай ми. Не съм като предишната лъжлива жаба. Обещавам ти“. Лили се навела и целунала смрадливата стара жаба и казала: „Обичам те, жабке“. Втората жабка се разсмяла и разквакала: „Измамих те! Не съм принц, аз съм просто една миризлива стара жаба!“ и скочила в езерото. Какво мислиш, че този път направила Лили?

Дъщеря ѝ помисли малко.

— Май пак опитала.

— Права си. Помислила, че третият път ще има успех, макар и малко да се ядосала на вълшебните розови обувки. Но пак чукнала токовете им и се помолила да се появи красив принц. Фокус-бокус! След малко се появила най-отвратителната и грозна жаба, много по-грозна от предишните — била с черни, червени и жълти петна и брадавици по цялото ѝ тяло, подскочила и надала отвратителен писък: „Здравей, малко момиченце. Може да ти изглеждам на смрадлива стара жаба, но наистина съм красив принц. Една зла вещица ме омагьоса и превърна в лоша жаба, но ако ме целунеш и ми кажеш, че ме обичаш, ако наистина ме обичаш, тогава пак ще се превърна в принц“. — Маги чу някакъв шум, вдигна очи и видя Гейб, облегал на касата на вратата, който слушаше. Усмихна му се, но Лили не забеляза.

— Продължавай, мамо. Какво станало после?

— Ами Лили се замислила, после казала на жабата: „Слушай какво, вече ме излъгаха две като теб“. Жабата ѝ отговорила: „Този път ти казвам истината. Не те лъжа, истина ти казвам. Принц съм, честна дума“.

— Така казва татко.

— Какво? Какво казва баща ти?

— Честна дума — отговори самодоволно Лили.

— Вярно, забравила съм. Та докъде бяхме стигнали? А, да. Лили се взряла в жабата и ѝ се заканила с пръст. „Слушай — каза ѝ, — нямам нищо против да те целуна и да ти кажа, че те обичам, но вече два пъти ме излъгаха, освен това не виждам как наистина бих могла да те обичам, когато си толкова грозна и стара жаба. Въпреки всичко, ще ти дам най-хубавата си целувка“. — Тя се навела с красивата зелена рокличка с дълги розови панделки, целунала старата жаба и каза: „Някога бих могла да те обикна и да те харесам, но засега ще получиш само толкова“. И знаеш ли какво станало тогава?

Лили поклати глава отрицателно с широко отворени очи.

— Старата жаба се превърнала в невероятно красив и очарователен принц, яхнал бял кон, който ѝ казал: „Благодаря ти, благородно момиче, само ти успя да развалиш магията, защото каза истината, че ще се опиташ да ме обикнеш, не ми даде напразни обещания, нито пък ме излъга. Искаш ли да станеш моя принцеса и да си заживеем щастливо? Искаш ли да дойдеш на бал с мен?“. Лили се замислила дълбоко и отговорила: „Не, благодаря, ако нямаш нищо против. В момента нямам нужда от принц. Най-много ми се иска един хубав сандвич с конфитюр от ягоди и салам“. И точно това получила. Ето така свършва приказката.

— Какво станало с принца?

— Ами май си намерил друга принцеса.

— А какво станало с Лили?

— Сигурна съм, че си живяла щастливо и когато преценила, че е дошъл моментът, намерила си друг принц, който никога преди това не бил жаба. — Маги забеляза, че Гейб вече го нямаше.

— Много хубава беше приказката, мамо — каза сънливо Лили. — Всички приказки ли започват с „Имало едно време...“?

— Не, скъпа, не всички. — Маги замълча. — Татко ти обикновено започва с „Какъв срам и позор е този дъжд...“ — но Лили вече спеше.

Маги намери Гейб на верандата, седнал на люлеещия се стол. Четеше вестник, но вдигна очи, когато чу, че вратата се отваря.

— Ей, Маги, приказката беше хубава. Би трябвало да пишеш за деца.

Маги поклати глава.

— Не мисля така. Родителите не биха одобрили моите приказки.

— Аз бих ги одобрил. Как са децата? Ела да седнеш. — Потупа стола до себе си.

— Добре са. Оправят се най-последно. Гейб, искам да те помоля за една услуга.

— Искаш да ме попиташ дали няма бързо да скоча обратно в езерото ли?

— Не. — Маги му се усмихна мило. — Исках да те попитам дали имаш нещо против, ако заведе Лили и Артър в къщата на брега за няколко седмици? За три-четири, още не съм решила за колко.

— Можеш да я ползваш колкото пожелаеш. Нямам никакво намерение да ходя там.

— Искам да остана известно време само с тях. Утре Лия си заминава. Днес ми изнесе цяла лекция и то с право, иска да напуска.

— Ако искаш, да ти намеря друга бавачка.

— Не, нямам нужда от друга, докато не знам какво ще правя. Освен това не бих могла да си го позволя.

— Имаш ли нужда от пари?

— Не, просто искам да знам накъде отивам.

— Снощи знаеше ли какво правиш?

— Да, така мисля. И двамата знаехме. Но това не беше изход, нали, Гейб?

— Не. — Той започна да подръпва калъфа на стола.

— Би се получило още едно усложнение, ако разбираш какво искам да ти кажа, а в момента си ги имам достатъчно.

— Моите уважения. Смятам, че същото се отнася и за мен.

— Ти обичаш Кристи, Гейб, знаеш го. Аз не знам дали обичам някого.

— Значи правиш поръчка за сандвич с конфитюр от ягоди и салам? — Очите му се присвиха присмехулно, но тонът му остана тъжен.

— Някога чувал ли си по-отвратителна комбинация?

— Децата какви ли не ги измислят.

— Да.

— Е, няма какво много да си кажем, Маги. Имаш ключове от „Оушън Едж“, нали?

— Да, имам.

— Тогава може да я използваш като своя собствена. Смятам утре сутрин да тръгна за Шарлот. Имаш телефона ми в службата, нали? В случай че ти е необходима помощ — лекар или каквото и да е.

— Благодаря ти, Гейб, имам го.

— Тогава ще поддържаме връзка, чуваш ли? Ти не си чужд човек.

— Утре ще откарам Лия до летището, след това ще продължим към плажа.

— Разбира се. Ще ти се обадя. Само за да проверя как сте.

— Чудесно. Сигурен ли си, че си добре?

— Да. Ще оцелея, Маги. Роден съм да оцелявам, дори и да съм жаба.

— Ти не си жаба и се обзалагам, че никога не си бил. Да ти кажа честно, по-скоро мисля за теб като за бабуин.

Гейб явно много се обиди и Маги му обясни теорията за двата вида мъже.

— Е, това е малко по-приемливо. Стори ми се, че ме мислиш за маймуна. Знам, че американците не са изискани като британците, но когато каза бабуин, трябва да ти призная, че малко ме жегна.

— Ти си един от най-големите джентълмени, които съм срещала, Гейб. Истински принц.

— Приятно ми е да го чуя от теб, Маги. Но според моя опит най-добрите пристигат последни. Все пак мисля, че грешиш, когато разделяш мъжете на бабуини и пустинни мишки.

— Защо?

— Мъжете не са родени такива или онаквива. Стават такива в зависимост от това как жените се отнасят към тях. Ако аз съм тип бабуин, както казваш, това е само защото Кристи ме е оформила така.

— Прав си, аз самата вече стигнах до това заключение. Значи смяташ, че аз съм превърнала Оливър в пустинна мишка?

— Това не бих могъл да ти кажа. Не забравяй, че не го познавам. Но според това, което казваш...

— Сигурно си прав — повече отколкото си мислиш. Може би ако още от самото начало се бях държала другояче, ако го бях подкрепяла, да не се бях преструвала, че вярвам на лъжите му, да не се правех, че

изневерите му не ме интересуват... Може би нещата биха били различни.

— Може би, но вече е твърде късно. Какво ли пък знам аз? Винаги съм подозирал, че жената е тази, която избира партньора и дава тон на нещата — тя измисля модела, сигурно ме разбираш.

Маги кимна.

— Много добре. Всъщност някой друг неотдавна ми каза същото, но аз не го приех на сериозно. Колкото повече мисля по този въпрос, толкова повече смятам, че си прав.

— Така че следващия път, Маги, внимавай какво правиш и ти определяй скоростта. — Изправи се и я целуна по главата. — По една чашка на прощаване? Чаша вино или нещо друго, мила?

— Само по една чашка, нали?

— Обещавам. Съзнавам, че такива като мен преди са те лъгали, но аз ти казвам истината. Честна дума. Хайде да пийнем по чашка за миналото, после ти ще си отидеш в твоята стая, аз — в моята. Утре ще тръгна, преди да сте станали.

Маги го прегърна преди той да отиде да напълни чашите.

Когато си легна, отпусна се спокойно и кой знае защо се почувства дълбоко щастлива.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Пощенска картичка от Холдън Бийч до Гейб Макарти, „Уинкълър и Бероус“, Шарлот:

Пиша ти само, за да ти благодаря. Добрите не пристигат последни, те печелят още преди да е започнало състезанието.

С обич

Маги

П.П. Можеш ли да ми препоръчаш добър адвокат в случай на нужда?

Лия Дженкинс пристигна на железопътната гара в Солсбъри във вторник около обяд и се надяваше в Бокхемптън да завари госпожа Мейсън, а Оливър и госпожа Макарти да са излезли. След като се сбогува с Маги и децата на летището Рали-Дъръм, не изпитваше абсолютно никакво желание да каже довиждане и на Оливър. За нейно съжаление не се получи така. Когато таксито я остави пред къщата на Калаханови, тя видя, че големите, също и малкото американче обядваха около кухненската маса. Оливър се изуми при влизането ѝ.

— Лия! За бога, какво правиш тук? Къде е Маги? Къде са децата?

— Ти какво мислиш? На Холдън Бийч са. Добре са. Маги не ти ли се обади?

— Не, не е. Какво става? — Лия не му обърна внимание и подаде ръка на Кристи. — Здравейте. Вие трябва да сте госпожа Макарти. Аз съм Лия — бавачката на Лили и Артър.

— Радвам се да се запознаем, Лия — отговори Кристи любезно и продължи да се храни.

— Здравей, госпожо Мейсън. Изглеждаш великолепно. Вие трябва да сте Мариела?

— Лия, би ли седнала да ни кажеш какво, по дяволите, става? — Оливър едва не започна да си скубе косата. Девойката реши да седне, поздрави всяко куче поотделно и след като видя, че никой не се сети, сама се представи на момченцето.

— Спокойно, Оли, не се натягай толкова. — Остави раницата си до вратата на кухнята за най-голямо неудоволствие на госпожа Мейсън. — Напуснах, не е кой знае какво. При вас съм повече от година и реших да се върна вкъщи. Маги се съгласи. Даде ми билет за връщане. Дойдох само да си взема нещата.

Джоун Мейн въздъхна с облекчение. Оливър реагира прекалено бурно.

— Какво искаш да кажеш с това, че си напуснала? — изрева той. — Не можеш да напускаш. Не можеш да оставиш Маги и децата сами в Щатите без никаква помощ! — Той мислеше само, че Маги щеше да последва Лия и щеше да се прибере скоро, преди дори да е имал възможността прилично да ѝ предложи да я доведе обратно.

— Защо не? — Лия сви рамене. — Ти как го направи?

— Но къде са те? Как са? Тя защо не се обажда?

— Както ти казах, в събота вечер излезе на среща. Децата са добре. *Нейният* съпруг — посочи тя към Кристи — извика лекар и той ги излекува. След като ме остави на летището, Маги реши да ги заведе отново край морето. Тя е добре. Поръча ми да ти предам следното: чувстват се прекрасно, ще постанат на Холдън Бийч известно време, ако искаш, там можеш да ги намериш. Каза, че във вторник ще се опита да ти се обади, ако ѝ остане свободно време.

— *Ако ѝ останело свободно време ли!* — изкрещя Оливър. — Тази жена направо е превъртяла!

— Оливър, моля те, мери си приказките — намеси се меко Кристи. — Остави Лия да довърши каквото има да каже. Не личи нещо да не е наред. Сигурна съм, че Гейб е предложил на Маги да отиде на Холдън Бийч.

— О, той ѝ предложи много неща, но идеята да се върнат на брега беше нейна. Каза да ти предам, че ще поработи върху тена си. Тя е добре, повярвай ми. Изглежда чудесно. На вас, госпожо Макарти, поръча да предам, че много харесва вашата къща.

— Радвам се да го чуя — отвърна вежливо Кристи, без да вдига очи.

— Така че, ако ме извините, само ще си взема нещата и дим да ме няма. Ол, би ли ме закарал отново на гарата? Оттам заминавам направо на летището.

— Не. Исках да кажа да де, но още не. Трябва да уредим всичко, да поговорим...

— Всичко е уредено. Маги ми плати до края на месеца, тя настоя така, макар че не я предупредих две седмици по-рано. Почакайте само да си събера нещата и след малко отново ще дойда при вас. О, да, преди да съм забравила. Маги ми предаде писмо за теб, Ол, в случай че не успее да ти позвъни. — Лия хвърли бледосин плик върху масата, кимна на всекиго поотделно, усмихна се широко и отскочи до апартаментчето, в което живееше.

На Лия, която бе пъргава и решителна млада жена ѝ бяха необходими само дващест минути, за да премахне от апартамента следите от присъствието си след четиринайсетмесечно обитаване. Остави чантите си до колата на Оливър, тръгна по алеята до старата плевня, където в пощенската кутия пусна подобен син плик за Едуард Арейбин.

Кристи изчака, докато свърши обяда и двамата с Оливър останат сами.

— Няма ли да отвориш писмото от Маги? Не искаш ли да разбереш какво ти пише?

Оливър я изгледа тъжно.

— Май не. Знаеш ли, Кристи, в неделя бях готов да говоря с нея и да ѝ кажа истината. Сега не знам дали бих могъл да го понеса. Ами ако е решила да се върне? Ако е решила да остане при Гейб?

Кристи го изгледа поразена.

— Това не е възможно.

— Какво да ѝ отговоря? Поне по телефона бих имал превъзходство, бих поел инициативата. А сега... — посочи с треперещ пръст обвинително плика, — вътре може да пише всичко. Все едно че е бомба.

Кристи хвана ръцете на Оливър.

— Оливър, скъпи мой, в събота обсъдихме всичко заедно. Не си променил решението си, нали?

— Не. Освен ако ти не си — изрече печално Оливър.

— Тогава знаеш как трябва да постъпиш. Нищо не се е променило. Колкото и да е болезнено, доброто на децата налага да постъпиш правилно. Трябва да забравиш, че съм тук и първо да се оправиш със семейството си. Нали така се споразумяхме? В края на краищата и двамата ще постъпим така, както е най-добре. Никакво връщане назад, нали?

Оливър кимна.

— Добре. Но не искам да отворя писмото. Защо ти не го прочетеш и не ми кажеш какво пише?

— Не мога да направя това, Оливър, колкото и да ми се иска. Толкова ми се ще да те излъжа и да ти кажа, че всичко ще бъде наред между нас, но не мога. Това е твоя работа. Обичам те, винаги ще те обичам, до края на живота си и след това, но повече не можем да отлагаме. Трябва да постъпиш както е правилно. Ти си добър човек. Това е една от многото причини, поради които те обичам.

Лицето на Оливър видимо просветна, подкрепен от безграничното доверие на Кристи в благородството му.

— Добре, ще изчакам, докато закарам Лия на гарата, после ще се отбия в „Лисицата“ и ще го прочета. Мисля, че трябва да бъда сам.

— Ще те чакам тук. Не се бави, моля те. Ако ни остава само тази вечер да бъдем заедно, нека да се възползваме от нея, както трябва.

Оливър отпусна глава в скута ѝ.

— Не казвай това, Кристи, само не го казвай. Разкъсваш сърцето ми. По дяволите, предпочитам да умра.

— Хайде, върви и намери момичето. Аз ще отида да се изкъпя. — Стана от масата и му се усмихна сърдечно. — Ей, Оливър, не го забравяй. — Подхвърли писмото в скута му. — И не забравяй последните ни седмици.

Оливър откара Лия до гарата в пълно мълчание, но и тя не направи опит да го наруши. На заминаване не му отправи покана да отиде в Брисбейн, както на Маги, а само му подаде ръка, благодари му, че я откара, метна на рамо раницата, взе куфара си и се отдалечи. Оливър подкара колата бавно, към „Лисицата с жарттиерите“ в Комптън Еш. Когато стигна там, кръчмата беше празна и Джон, вечно намусеният барман, като че ли се подразни, че има посетител.

— Здравсти, Оливър. Тъкмо се канех да затварям.

— Направи ми услуга и не затваряй, Джон. Ще те възнаградя. Дай ми двойно уиски, моля те. — Джон се учуди, но изпълни поръчката.

— Ще играеш ли в събота, а, Оливър? Или отново се връщаш в Америка?

— Моля? — Оливър се беше разсеял. — А, да, имаш предвид крикета ли? Още не знам. Може би ще трябва да се върна в Щатите.

— Не е лошо, ако отиваш за малко — изсумтя Джон. — Нямам нищо против да се разходя из екзотични места по света, не че някога съм имал възможност, като стоя по цял ден тук зад тоя глупав бар с дядковци, които пият една бира по два часа.

— От мен не можеш да се оплачеш, Джон. — Оливър въртеше писмото в ръка, обръщаше го ту на една, ту на друга страна, докато четеше единствената дума, „Оливър“, написана с познатия едва разбираем почерк на Маги.

— Да предположим, че не мога — призна неохотно Джон. — Някакви проблеми ли имаш?

— Няма такива, на които уискито да не помогне.

— Твоя работа. Аз самият не пия следобед.

Оливър се сдържа да не го попита: „Защо в такъв случай държиш кръчма?“, но отнесе повторно напълнената си чаша в нишата в дъното на кръчмата. Отвори плика с разтреперани ръце.

— Скъпи Ол — прочете и слабата му надежда помръкна. Тя не го мразеше. Желаше да започнат всичко отначало. Използваше обичайното обръщение.

Скъпи Ол,

Помолих Лия да ти донесе писмото, в случай че нямаме възможност да говорим по телефона в близките дни. Лия реши, че цялото това положение ѝ е омръзнало, поиска да напусне и не я обвинявам. Аз също бих искала това да приключи. Много мислих за всичко, което стана, но признавам, че се чувствам почти като във вакуум, защото двамата не сме разговаряли. Смятам, че е време и двамата

да пораснем, да престанем да се държим като деца и да поемем отговорностите си.

Гърлото на Оливър се сви. Тонът ѝ беше точно такъв, какъвто го очакваше или както двамата с Кристи предполагаха. По-надолу сигурно щеше да каже, че желае да започнат отначало и да се постараят повече. Продължи да чете.

Давам си сметка, че не бях добра съпруга, поне не такава, от каквата ти имаш нужда и съжалявам за това. До известна степен всичко, което се случи, се дължи на моята грешка. Наистина не смятам, че ме напусна, понеже написах онази книга — дори ти не би могъл да бъдеш толкова тесногръд, нито пък, защото съм преспала с Едуард, не би могъл да бъдеш и такъв лицемер, нали? Напоследък не ти е било лесно да живееш с мен. Не мога да си обясня защо в миналото не успях да те задоволя. Но всичко, което се случи през последните няколко седмици, ме накара да се замисля основно. Даде ми истински урок, предполагам, и на теб. Би било прекалено да очакваме децата да разберат, че сме престанали да се обичаме — мисля, че това е най-верният израз, защото ако им кажем, че никога не сме се обичали, биха се почувствали много нещастни, но непременно трябва да се опитаме да помислим за нашето и за тяхното бъдеще.

— Джон, може ли още едно уиски? Голямо. — Оливър дори не чу как Джон неодобрително изцъка, докато пълнеше отново чашата му.

Много ми е трудно да изразя мислите си. Например даваш ли си сметка, че през шестте години откакто сме женени, ние никога не сме си писали? Може би затова ми е толкова трудно да ти пиша сега. Е, ти винаги си казвал, че писането не ми върви, макар и много да се старая. Може би

си имал право. Просто никога не стигам до същината на въпроса, нали? Сега обаче трябва да го направя. Казах ти вече, че мислих много, разговарях с някои хора и смятам, че трябва да започнем отначало. Да приключим с всичко досега, да отправим поглед напред и да се опитаме да бъдем щастливи с някой друг. Може би, би било по-добре, по-смело и по-благородно, ако продължим и постоянстваме в нашия брак, но стигнах до решението, че вече всичко е ясно — ние никога няма да бъдем щастливи заедно, така и децата няма да имат добро семейство.

Оливър прочете пасажа още веднъж.

Не знам доколко е сериозно отношението ти към Кристи. От онова, което съпругът ѝ ми разказа, разбирам, че тя е дълбоко влюбена в теб. Вероятно двамата си приличате. Ние с теб вървахме по различни пътища до олтара, а и след това. Според мен и на двамата отдавна ни е ясно, че нещата са много зле, ти се опитваше да се правиш на забавен и си вършеше, каквото пожелаеше, аз пък се опитвах да се справя като смятах, че те превъзхождам, чувствах се оцетена и не се занимавах, с каквото желях. Не се получи и сега не би могло да се получи. Просто не те обичам. Надявам се да не ти прозвучи много неприятно, но съм съвсем сигурна, че ще си отдъхнеш, не вярвам и че ти си ме обичал, освен в отделни моменти. Така че по-добре да приключим. Да се разведем, да се разделим или както предпочиташ. За мен няма значение точно как ще бъде, не бързам, за да се омъжа отново. Мисля, че никога повече няма да ми се прииска да се омъжа. Прекалено страхлива съм, за да рискувам втори път да се разочаровам толкова дълбоко. Длъжна съм да ти кажа още две неща — предложението ми отпада, ако не се съгласиш Лили и Артър да останат при мен. Не искам да кажа, че няма да ги виждаш, но те ще живеят при мен. Второ — що се отнася до практичните неща като къщи, пари и тъй нататък, бих

искала да остана още няколко седмици тук, после сигурно ще се върна в Англия и тогава ще уредим тези въпроси. Не желая адвокати и тем подобни. Как ти се струва предложението ми? Сигурна съм, че не е добре написано, но този път си спести червената химикалка. Искрах само да разбереш главното и да кажеш да или не. Наистина се надявам да се съгласиш.

С обич

Маги

Оливър препрочете писмото три пъти. Маги не го искаше повече. Не желаше да се върне при него. Дори не беше огорчена. Не му се сърдеше. Пътят бе широко открит пред него. Маги му даваше картбланш, само искаше децата да останат при нея. Беше свободен да си изгради нов живот. Маги беше добре, не усещаше нищо тревожно, щеше да се върне по-късно и да се разберат. Би могъл да ѝ отстъпи апартамента, даже и Бокхемптън. Е, може би не чак Бокхемптън. Но би могъл да направи ипотека на къщата и да ѝ даде пари в брой. Остана да седи в кръчмата като вцепенен. С Кристи бяха говорили, че не могат да изпълнят мечтите си за сметка на Маги и децата. Смятаха, че Маги естествено би поискала да се върне при съпруга си в къщата и ако Оливър е честен мъж, тогава къщата и съпругът ѝ биха ѝ били поднесени на тепсия заедно с всякакви угризения и обещания за вечна вяност. Тогава Оливър плака, Кристи също, но прояви желязна твърдост и убеди Оливър, че това е единственият почтен начин, по който трябваше да постъпи. Тъкмо тогава Маги, която толкова мразеше и от която се боеше, отвори широко вратите пред него и му посочи друг път. Оливър пхна писмото във вътрешния джоб на сакото си и тръгна, клатушкайки се, към бара.

— Смятам все пак да играя в събота, Джон.

— Значи няма да пътуваш?

— Засега не. Джон, случайно да имаш шампанско в хладилника? Някоя изстудена бутилка?

— Имам две бутилки „Болинже“ за всеки случай, не че много го търсят местните негодници.

— Дай ми една, не, всъщност ще взема и двете.

Джон пое дълбоко дъх и наклони глава.

— То е скъпо, Оливър. Не расте по дърветата, нали знаеш.

— Не ме е грижа. Взимам го. Веднъж се живее, Джон.

— Щом казваш.

По-късно същата вечер Едуард Арейбин седеше в градината, загледан към реката и потупваше по коляното си все още неразпечатаното писмо в син плик. Както Оливър не смееше да го отвори, така и той се боеше от съдържанието му. Не си сипа никакъв алкохол, за да укрепи нервите си, а просто седеше и мислеше за Маги. Тя не отговори на няколкото съобщения, които ѝ остави през уикенда. От дни не бяха се чували. Когато се прибра вкъщи от „Бишъп & Муди“ и откри писмото в пощенската кутия, помисли, че се е върнала в Бокхемптън и първото му желание бе да се втурне незабавно натам, без дори да прочете писмото. Но щом му беше писала, вместо да позвъни по телефона и да дойде лично, той си помисли, че онова, което е искала да каже, му го съобщаваше официално, написано на хартия и бе длъжен да го прочете. Отвори го с разтреперани ръце.

Скъпи Едуард,

Ти винаги си ми бил толкова добър приятел, а аз дори не проявих вежливостта да ти се обадя, след като ме търси няколко пъти. Сега ти пиша, защото исках Лия да пусне писмото — тя се връща в Англия довечера, а има неща, които бих искала да ти обясня.

Едуард си отдъхна дълбоко. Поне не се е прибрала вкъщи. Поне в същата тази минута не се гушкаше щастливо с Оливър на километър и половина разстояние. Продължи да чете.

Реших да остана тук още известно време. Малко се сблъскахме с Оливър, понеже разбра за нас, беше се разбеснял и понеже съм написала роман, както и за още много други неща.

Едуард нямаше представа за какъв роман става дума. Продължи да чете.

Смятам, че дълго време бях глупачка, но макар сега да реших, че не е чак толкова лошо, няма защо да бъда такава до края на живота си. Ако в миналото съм правила грешки, това не означава, че ще трябва да продължавам да греша, нали? Струва ми се, че щом мога да го призная, значи може би всичко е наред. Понякога най-трудният урок е да разбереш кои мостове да изгориш и по кои да преминеш. Писах на Ол, че съм доволна, че бракът ни привърши — все пак и двамата не бяхме щастливи, макар че в края на краищата какво означава щастието? Сигурна съм, че не знам. Не мога да разбера и какво представлява любовта — струва ти се, че е някъде в стаята, че е нещо познато и определено, но не мога да я осъзная напълно. Както и да е, въобще не бих искала да се чувстваш отговорен за каквото и да било. Ти нямаш нищо общо със станалото. Поначало не е трябвало да се женим с Оливър и ако това, че се любихме с теб има някаква връзка с разтурянето на брака ни, поне едно добро нещо се е случило. Моля те, не се обвинявай. Когато през последните години сме разговаряли с теб, много често съм имала усещането, че истински ме разбираш, че ме обичаш и си ми казвал толкова много неща, които дори не бих изрекла на глас — просто искам да ти кажа каква благодарност изпитвам към теб. Споделяла съм с теб, че Оливър непрекъснато ме лъжеше — за това какво изпитва към мен, къде е бил, с кого е бил, за него самия — всъщност всичко това ме разстройваше. Както ти веднъж каза, вероятно съм прекалено голяма романтичка, за да се омъжвам. Вероятно и мерникът ми е много висок. Или пък твърде нисък. Може би съм и много страхлива. Но никога не се е налагало да лъжа теб. Не желая да изпитваш задължение към мен — не бих могла да го понеса. Нямам представа кога ще се видим

отново. Не знам и какво ще правя. Просто ми се иска да поседя тук и сама да намеря изход. Мислих за схващането ти, че жените взимат решенията. Вероятно силните, оправни жени. Нямам чувството, че съм стигнала до някакви решения, освен това да не се разправям повече с Оливър, нито пък да го моля да се върне при мен. Едуард, скъпи Едуард, нямам никаква представа как ще се оправя. Но веднъж в живота си ще се опитам да правя това, което желая. Ще се върна в Англия след няколко седмици — трябва да уредя някои практически неща с Ол. Не очаквам нищо от теб. Не желая нищо от теб. Само изпитвам огромна благодарност за всички случаи, когато си ми помагал и за това, че те има. Може би ще се видим, когато се прибера вкъщи. Вкъщи? Вече не знам къде е домът ми.

Скъпи, скъпи Едуард, моля те, прости ми, че съм толкова безпомощна и те подлагам на такова изпитание. Но ще стана по-добра. Може би един ден ще седим и ще се смеем на всичко това. Вероятно достигнах до тази изумителна зрелост в живота си, когато осъзнах, че нямам нужда от противния пол или изобщо от секс. Не е ли чудесно? Искам да кажа, че щом ти можеш да го правиш, защо и аз да не мога? Един ден ще се гордееш с мен. Обещавам ти. Ако случайно отново ми се обадиш и не ти отговоря, моля те, не се безпокой. Когато чуя гласа ти, просто не знам какво да ти кажа. Освен благодаря.

С много обич както винаги

Маги

Едуард продължи да гледа как тече реката, докато стана твърде тъмно, за да я вижда, колкото и да се взираше. Въпреки неприязънта му към Оливър и дълбокия му страх, че Маги е отново щастлива в обятията му в Бокхемптън, той не се изненада чак толкова, че тя слага край на брака им. Винаги тайно бе подозирал, че вероятно бракът им ще бъде относително краткотраен и че Маги ще бъде тази, която ще каже край. Но очакваше, желаше, надяваше се тя да му даде някакъв знак. Хубаво е да бъдеш приятел, да бъдеш ценен и много близък

приятел. *Скъпи Едуард*, пишеше. Рядкост е да имаш добър приятел. Не го успокояваше мисълта да се задоволи с приятелство вместо с нормална, естествена и най-обикновена любов. Маги явно мислеше, че той бе особено щастлив в самотата си. Тя беше жизнена, интелигентна жена и в същото време какво дете! Той нито за миг не се съмняваше, че би могъл да я издържа материално, че би могъл да ѝ се радва и да я обича, и да бъде толкова близо до нея, колкото тя му позволише. Но тъкмо в това се състоеше проблемът. От всичко, което разбра, последното, което Маги желаше, бе да има мъж до себе си. Тя се стремеше към свобода, както винаги се бе надявал, че ще направи. Имаше ли право той да ѝ се предлага като нов вид окови, колкото и различни да бяха от предишните? Маги съвсем ясно даваше да се разбере и той нямаше защо да чете между редовете — ако го желаше или пък имаше нужда от помощта му, щеше да му пише. Но тя не споменаваше подобно нещо. Не желаше нищо от него. Не би могла да се изрази по-ясно, дори ако беше писала да върви по дяволите. Тя дори казваше, че не трябвало да плаща никаква цена за грешките, които бе извършила в миналото. Беше права. Явно той бе една от грешките ѝ. Вероятно беше твърде млада, за да разбере какво ѝ предлагаше той. Може би пък той беше твърде възрастен, за да проумее желанията ѝ.

Какво представлява зрелостта? В някои отношения е нещо съвсем детинско — желание да повярваме в неща, които не можем да проумеем. Възрастните се озадачават, че децата смятат часовника за ужасно объркващ, а в същото време много добре разбират понятия като Бог, смърт, както и абсолютната същност на любовта, защото не изпитват необходимост да задават въпроси за тях. На големите всичко им е много по-трудно.

В сряда сутрин Оливър Калахан и Кристи Макарти бяха събудени от Джейк, който се покатери на леглото при тях. Момчето вече бе приело Оливър като заместник на баща си, но всеки, който има деца и желае те да спят отделно, да си лягат рано, винаги да казват моля и благодаря, би трябвало да осъзнава, че децата притежават неизмерима способност да приемат странно и нестандартно поведение. Това не означава, че им харесва, но се стараят да го приемат. Дали защото им се налага, трудно е да се каже. Но Джейк бе

приел факта, че често откриваше Оливър в леглото при майка си, престана да задава въпроси и не изискваше Оливър да спазва неохотно даденото обещание. Вероятно страхът да не загуби майка си го караше да приеме приятеля ѝ. Точно тази сутрин Джейк се пъкна при майка си и я погъделичка по ухото.

— Мамо, мамо, гладен съм. Искам да закуся.

— Хм? Поспи още, скъпи. Ще закусим малко по-късно. Помоли Мариела да ти даде закуска. Мама е много уморена.

На масичката до леглото имаше две празни бутилки от шампанско, а също и две чаши.

— Мамо, моля те, гладен съм.

— След мъничко, сладък — отвърна сънливо Кристи. — Искаш ли да ти направя палачинки? Само ме остави да поспя още малко.

— Мамо? Позволяваш ли днес да се обадя на татко? Може ли да поговоря с него?

Кристи веднага отвори очи.

— Да, Джейк. Ще се обадим на татко ти, когато можем. Оливър? Оливър, събуди се. — Единственото, на което Кристи държеше, когато спяха заедно, бе Оливър да облича или халата, или долнището на пижамата си. Не желаше да чува повече въпроси защо му се виждала пишката.

— Оливър! Събуди се! Имам прекрасна идея! Хайде днес да поканим гости на вечеря.

— Хмм. Както кажеш, душичке. — Оливър се обърна настрани и захърка. Кристи го потупа.

— Оливър, събуди се. Хайде довечера да направим парти. Трябва да поканиш Дани, жена му, разбира се, и някои от местните хора. Луси и Чарлс, може би Имоджин и Къртис, Едуард, и без това трябва да подобрим отношенията си с него — трябва ни поне още четири души, освен семейство Бужевски. Няма значение кои. Но трябва да им се обадиш по телефона. Ще обясниш, че сме го решили сега. Съобщи им, че празнуваме. Оливър се подпря на лакът.

— Какво да им кажа, че ще празнуваме? Разводът ми? Или годежа ни?

— Не, разбира се, че не! Обясни, че вечерята е в чест на твоя продуцент. Местните хора ще останат доволни. Няма как да откажат.

— Скъпа моя Кристи, Луси те мрази. И то много силно. Трудно ми е да проумея защо толкова те ненавижда, но съм съвсем сигурен в чувствата ѝ.

— Повярвай ми. Ако ѝ се обадиш и ѝ съобщиш, че даваме вечеря в чест на твоя продуцент, без да споменаваш моето име, тя няма да ти откаже. Обзалагам се на един милион долара.

Оливър я изгледа накриво.

— Да не би да имаш толкова пари?

— Приблизително.

— В такъв случай ще позвъня на Ага Хан и на принца на Уелс и ще поканя и тях.

— Мамо, гладен съм! Искам палачинки!

— По дяволите! — Оливър скочи. — Джейк тук ли е?

— Да, от другата ми страна.

— Кристи, ако искаш да бъдем сами, трябва да го приучиш да спи в леглото си. Какъв смисъл има да държиш бавачка? Искам да кажа, че съм много привързан към момчето, но никога не знам кой ни слуша, когато разговаряме.

— Оливър, искаш ли домашни палачинки с кленов сироп? Или със сироп от боровинки? Онзи ден направих сироп от боровинки.

Оливър изохка от дън душа.

— Кристи, скъпа, има няколко неща, които би могла да ми предложиш и които бих предпочел пред палачинките, но явно трябва да ги отложа.

— Те не са вписани в менюто, Оливър.

— Още по-жалко. Ако не беше малкото...

— Ангелче. Нали се канеше да кажеш малкото ангелче. Значи ще позвъниш на всички? И ще ги поканиш на вечеря?

— Добре, малката ми командирке. Но не и за довечера. Тази вечер бих искал да бъдем сами. Ще позвъня на всички сутринта. Ще поканя глутницата за петък, за тогава едва ли ще имат други планове. Ние сме главната тема на клюките. Всички ще се съберат като чакали.

Той удържа на думата си и веднага след закуска позвъни на Дани Бужевски и го покани заедно с жена му на вечеря в петък вечер. Дани прие, но вдигна голяма врява за присъствието на жена си.

— Сигурен ли си, че би искал и Джилиън да дойде? Наистина ли?

— Да, Дани, сигурен съм. Така постъпваме ние в провинцията. Каним мъжете и най-изненадващо, понеже сме истински дръвници, каним и жените им да дойдат с тях. Не каним любовниците или новите им секретарки, нито пък клоуни, каним съпругите им.

— Значи твоята съпруга ще бъде там, Ол? Още не я познавам.

— Всъщност не. Маги още е в Щатите на почивка с децата.

— А прекрасната Кристи ще присъства ли? Когато се видяхме, имах усещането, че тя ми хвърли око...

— В сънищата ти, Бужевски. Само в сънищата ти. Тя е омъжена.

— Но по случайност те сваля. Не съм вчерашен, Калахан.

Оливър въздъхна.

— Тя не ме сваля, Бужевски. По случайност работим заедно.

— Хубава работа, стига да я получиш, разбираш какво искам да кажа, нали, Ол? И аз не бих имал нищо против да поработя малко с нея, дори съвсем мъничко.

За голяма своя изненада Оливър кипна:

— Слушай, Бужевски, тъпа главо. Кристи Макарти е дама. Вече те предупредих. Осмелявам се да кажа, че в кариерата си досега не си срещал много дами, но ще те науча как да се държиш с тях, дори и да се наложи да ти счупя главата. — Месец по-рано пред мъж като Дани Бужевски Оливър никога не би разкрил колко чувствителен характер има, но сега се гордееше с това. — Аз я обичам, дяволите да те вземат. Това несъвременно ли ти се струва? Не е много подходящо за звезда от медиите да се влюби като нормален човек, а? Е, влюбен съм.

— Е, хайде, Оливър. По-спокойно. Просто се пошегувах. Шегата между мъже, нали разбираш? Уважавам те, приятелю. Възхищавам ти се. Обаче ще трябва да те подложат на изпитание. Бих могъл да доведа приятелката си Фийби.

— Млъкни, по дяволите. Ела на вечеря в петък вечер и доведи, когато си искаш. Надявам се все пак да е жена ти.

— Това пък на мен не ми харесва. Но ще дойда.

Оливър затвори. Преди месец последните думи на Бужевски биха го разсмели от душа, но сега дори не предизвикаха усмивка. Потрепери от неприятно чувство и реши да не го споделя с Кристи. Променяше се. Ставаше нов човек. Кристи му вдъхна куража да

повярва, че действително е по-добър от останалите. Понеже бе обещал на Кристи, скръцна със зъби и позвъни на Едуард. Никой не му отговори. Тъкмо смяташе да ѝ каже, че е направил всичко възможно да го намери, както би обяснил и на Маги, когато осъзна, че не е направил всичко. Затова му позвъни в службата. Секретарката на Едуард му отговори, че го очаква да се появи по-късно, но според нея нямало да бъде свободен — бил канен на вечеря. Оливър му остави съобщение, че ако е свободен, го канят на вечеря. Съвестта му бе чиста, Кристи също щеше да бъде спокойна. Сега му оставаше да позвъни на Луси. Тя вдигна слушалката още при първото позвъняване.

— Ало, тук е 62 27 91.

— Луси, тук е Оливър.

За миг Луси забрави принципите си. Всички жени колкото и да са верни на приятелките си, понякога за миг-два забравят принципите си.

— Оливър колко се радвам, че те чувам отново!

— Луси, искам да ви поканя на вечеря с Чарлс в петък.

— В петък? Ама ти го съобщаваш в последния момент.

— Да не би да сте заети?

— Не, разбира се, че не сме, глупчо. С най-голямо удоволствие ще дойдем.

— Добре. Да кажем между седем и половина и осем?

— Чудесно. Но, Оливър...

— Да?

— Значи Маги се е върнала?

— Не, още е в Щатите с децата.

— Ами тогава не съм съвсем сигурна... Да нямаш нужда от домакиня? С най-голямо удоволствие бих поела ролята на домакиня.

— Луси, партито е за моя телевизионен продуцент. Нали знаеш, че двамата с Кристи Макарти ще правим телевизионна серия? Всъщност това е бизнес вечеря. Кристи ще изпълнява ролята на домакиня. Исках само да поканя някои приятели за поддръжка.

— Не съм съвсем сигурна, Оливър... Не желая да поставям никого в неудобно положение, но ще ми е много трудно да гледам как някой играе ролята на Маги...

— Лус, той е голям продуцент. Ама наистина голям. Гледала ли си „Нощта преди края“? „Майски дъждове“? А „Оцет и лимон“? —

Оливър изреди последните продукции на Бужевски.

— Ама да! — възкликна възторжено Луси. — Всичките ли са негови?

— Да, той ги е правил и ще доведе някаква актриса със себе си.

— Значи не е женен?

— Не е много привързан към жена си.

— Ами... — Луси се поколеба, но не задълго. — Виж какво, Оливър, естествено, че ще дойдем и ще ти помогнем. Щом имаш нужда от нас. Знаеш, че обичаме да ходим на гости. Но трябва да те предупредя, че няма да бъде любезна с Кристи. Заради Магс.

— Няма значение, Лус. Не бих искал да имаш такова отношение към нея, но щом така ти се иска, ще те сложа на отсрещната страна на масата. Тогава можеш да се отнасяш толкова ужасно с нея, колкото искаш. Имаш ли нещо против да седнеш до мен?

— Разбира се, че нямам! О, Оливър! Това е толкова ужасна работа...

— Вярно...

— Не бих искала нищо да помрачава отношенията ни. Искам да кажа, че Маги е една от най-добрите ми приятелки, но знаеш колко сме привързани с Чарлс към теб, нали?

— Знам, Лус. Поне се надявах, че не си била приятелка с мен само покрай Маги...

— Мили Ол! Знаеш, че това не е вярно! Ние сме много привързани към теб. Само че не мога да не бъда лоялна и към Маги.

— Знам, Лус. Затова те уважавам. Значи ще се видим в петък?

— Идеално.

Трима осигурени, един не можа да намери. Оливър все пак трябваше да спази обещанието пред Кристи и да се обади на Имоджин. Тя отговори от клетъчния телефон на двора.

— Модж?

— Да?

— Оливър е.

— Какво искаш?

— Модж, какво става? Не си много любезна.

— Ами защото вече не изпитвам приятелски чувства към теб, Оливър. Не си ми приятел. Слушай какво, бързам. Сама съм, а имам много коне, за които трябва да се грижа. Защо се обаждаш?

— Исках да ви поканя на вечеря с Къртис. В петък.

— Ти май се шегуваш. — Но Имоджин не се засмя.

— Хайде, Модж! Престани да се правиш на толкова строга с мен! Тук е Оливър. Старото другарче. Единственият, който язди Самсон.

— Оливър, дори да беше последният човек на земята, пак не бих ти разрешила да яздиш Самсон. Ако не беше Маги, нямаше да ти позволявам да яздиш нито един мой кон. Според мен се качваш на кон само за да ти кажат колко добре изглеждаш. Винаги съм го знаела, но заради Маги от време на време ти давах да пояздиш някой безнадежден грубиян на четири крака. Понеже разговарях с Маги, разбирам, че нямам никакви задължения към теб. Така че не идвай да яздиш. И по дяволите, не ни кани на вечеря с Къртис.

— Е, Модж, виждам, че наистина знаеш как да се държиш изискано. Можеше просто да кажеш, че сте заети. Нали знаеш, че с Къртис играем крикет.

— Крикетът въобще не ме интересува, а теб май те бива само в това. От всичко, което съм чувала, държиш се като истински задник. И понеже тъкмо сме се разприказвали, искам да ти кажа, че статиите ти в „Дейли телеграф“ са направо отвратителни. Разбра ли? Мислех просто да ти го кажа. Освен това понятие си нямаш от коне. Хайде да се споразумеем, Оливър, ако получа някое магаре, което трябва да се упражнява, или пък ако Къртис организира мач само за четириноги, ще ти се обадим. Иначе върви на майната си, разбра ли? — Имоджин изключи телефона. Беше съвсем искрена.

Оливър намери Кристи в кухнята, заровена в готварски книги.

— Скъпа, обадох се на всички.

— Ще дойдат ли?

— Бужевски да, поне Дани, Джилиън трябвало да си остане вкъщи. Кракът ѝ още е в гипс. Ако тя не може да дойде, той ще доведе някой друг. Чарлс и Луси приеха.

— А Едуард?

— Не успях да се свържа с него. Оставих му съобщение, но секретарката му каза, че според нея бил зает.

— А Имоджин и Къртис?

— Ами говорих с Модж, имат по-раншен ангажимент. Тя изрази съжаление. — Не ѝ каза истината, за да не я нарани. След като изрече

всичко това, промени решението си. Беше дал обещание пред себе си, че никога няма да я лъже. — Всъщност не е вярно. Тя ми отговори, че вече не ме смята за приятел, че всъщност съм гадняр и проклето магаре. Точно това ми каза. Освен че няма да дойдат на вечерята.

— Наистина много жалко. Уважавам чувството ѝ на преданост. Искаше ми се да я опозная. Ако я оставим на спокойствие, тя може би ще свикне с идеята, че сме заедно? Е, ще трябва да поканим друго семейство. Дали семейство Хенгъм? Или викария и жена му? — Кристи изглеждаше толкова въодушевена и щастлива, че на Оливър не му оставаше друго, освен да кимне и да се усмихне. Тя нямаше представа колко неохотно щяха да я приемат местните хора. Може би невинността бе най-добрата стратегия.

— Кристи, смятам, че не бива да избързваме и да им съобщаваме плановете си... Нека първо всичко се уреди с Маги.

— Както кажеш, скъпи. Ти знаеш най-добре. Ти си шефът.

В петък сутрин Кристи стана рано. Независимо дали Оливър бе готов официално да оповести бъдещия им съюз, или не, това щеше да бъде първата вечеря, която щеше да даде като господарка на Бокхемптън и желаше абсолютно всичко да бъде идеално. Щом слезе долу, запари чай „Ърл Грей“ — любимия на Оливър и излезе навън по копирен халат, за да вземе вестника и пощата. Обичаше да ги слага върху подноса до чашата за чай и закуската на Оливър. Между писмата забеляза едно, адресирано до Маги с адреса на Световния клуб за почивки на разменни начала. Нещо отвърте я подтикна да го отвори.

Уважаема госпожо Калахан,

Надяваме се, че сте сред многобройните ни членове, които са прекарвали приятна почивка на разменни начала през 1993 г. Ако не е така, надяваме се, че ще опитате отново през 1994 г. Предлагаме ви да напишете писмо с препоръка, което да публикуваме в следващия ни справочник. Много важно е да разполагаме с вашите лични впечатления, в случай че са положителни и ни известете, ако бихте могли да предложите някакви ценни препоръки за клуба. С нетърпение очакваме да чуем как сте прекарвали почивката си и дали сте напълно доволни. За всяко писмо,

което публикуваме, можем да предложим намаление от 1000 долара, когато следващия път наемате кола в Америка...

Кристи остави писмото настрана, на устните ѝ се появи слаба усмивка от думите напълно доволни... Някой път щеше да им отговори. Струваше ѝ се, че би трябвало, но не точно сега, когато ѝ предстоеше да готви вечеря. По тази причина се чувстваше много понервна, отколкото се издаваше пред Оливър. Знаеше, че Дани Бужевски я харесваше, възхищаваше ѝ се, дори бе сигурна в още нещо — той си лягаше с мисълта за нея. Но знаеше също, че останалите гости — честните приятели и съседи на Оливър гледаха на нея с подозрително око. Всъщност не я одобряваха. За тях тя бе чужденка, глупава американка, а това я обиждаше. Тя доста се постара да се сприятели с местните хора и ако се случи това, че се влюби в Оливър и той — в нея, тя не виждаше защо трябваше да я обвиняват. Едуард нямаше да дойде, той не отговори на нито едно от съобщенията на Оливър, Имоджин и любовникът ѝ също нямаше да дойдат и дълбоко в сърцето си Кристи осъзнаваше, че те не одобряваха главно нея, а не толкова Оливър. Биха извинили поведението на някой от своите хора. Оливър покани едно семейство, което Кристи още не познаваше — Майк и Рейчъл, както и Хилъри — приятеля на Едуард от „Бишъп & Муди“, той пък щеше да доведе жена, която била специалистка по керамика. Кристи много старателно обмисли менюто, не желаше да слисва гостите, сметна за неподходящо да подготви „южняшка“ вечеря. Затова реши да поднесе просто солен пай с домати за начало, телешко филе и за десерт традиционен английски пудинг. За да си възвърне доброто отношение на Луси, реши да направи сладкиша със сини сливи и лешници, макар че за нейния вкус той бе малко тежък.

Всъщност почти никой не обърна особено внимание на храната. На всички малко им доскуча, докато седнат на масата и затова им беше все едно какво им се предлага. Оливър настани Дани Бужевски и Хилъри от двете страни на Кристи, а около себе си — Луси Уикъм-Едуардс и Фийби. Кристи не се почувства пренебрегната дори когато

наблюдаваше как Оливър флиртува с двете жени. При всяко ласкателство, което им отправяше, той вдигаше очи и срещаше погледа ѝ. Тя пое задълженията си да поддържа разговор с Дани и Хилъри. Специалистът по антиките нямаше нужда да бъде забавляван, той говореше неспирно за мебели и след като засвидетелства уважението си към Кристи с това колко очарователни били американските мебели отпреди Гражданската война, той се впусна в монолог относно разликите между ранните и късни инкрустации върху дърво от епохата на крал Джордж. Лицето на Кристи се изопваше, докато се мъчеше да отдели ръката на Дани Бужевски от горната част на бедрото си. От другата страна на масата Оливър следеше като хипнотизиран ръката на продуцента. Тя изчезна под масата, тогава той се скова на стола, докато забеляза, че Кристи се усмихва, а ръката на Дани отново се появи върху масата малко по-червена от преди.

— Оливър, не ме ли слушаш?

— Извинявай, Лус, замислих се дали да не донеса сирене.

— Искан да си поприказваме за книгата на Маги, тя ми каза, че е написала роман. Колко вълнуващо, нали? И аз винаги съм искала да напиша нещо, но Чарлс казва, че всеки човек носи в себе си един роман, а аз — около двацет. Но чух, че всъщност Маги е написала книга за...

Оливър замръзна и хвърли поглед към Кристи. Този път дори се зарадва, че пак е заета с лявата ръка на Бужевски.

— А, да! Всъщност не го е написала. Това е една много объркана история. Предпочитаме да не говорим за това. Всъщност то не е книга, а една шега между двама ни.

— Съвсем сигурна съм, че последния път, когато говорих с нея, Маги ми каза, че е написала книга... — настоя Луси.

— Да, вярно, но е част от майтапа. Това е стара шега между двама ни с Маги, много е сложно да се обяснява, пък и звучи глупаво.

— Хайде, Оливър! — провикна се Чарлс. — Щом е шега, кажи я на всички ни! — Всички на масата млъкнаха от гръмогласния тон на Чарлс. — Хайде и ние да се посмеем!

— Не е така, Чарлс. Съвсем не е такава шега, а твърде лична. Не е честно по отношение на Маги. Все пак нея я няма. Лични работи. Когато се върне, тя ще ви я разкаже, ако поиска, но не смятам, че ще иска.

— Какво, Оливър? Какво няма да поиска? — Кристи, разсеяна от нежеланото ухажване на Бужевски и непрекъснатото бърборене на Хилъри за чипъндейл, най-после се включи в разговора от другата страна на масата. Сметна, че Оливър говори нещо за нея.

— Просто клюки, Кристи. Глупави, стари, селски клюки. Щастлива си, че не си живяла достатъчно дълго тук, за да ги знаеш. Слава богу, че поне не поканихме викария и жена му. — Оливър се измъкна на косъм от темата.

— Да бяхте поканили викария — каза намусената Фийби. — Никога не съм се запознавала с викарий.

— Не си ли, мила? — попита услужливо Луси Уикъм-Едуардс. — Чарлс не го смята за истински викарий, бил само за прасета и тем подобни. Самият той се нарича викарий на паството си.

— Моля те, Луси — предупреди я Оливър. — Тук сме се събрали истински човешки същества. Те няма да те разберат.

Луси примигна към Оливър.

— Но, Ол! Моля те, не говори така! Можеш ли да си представиш мъж да влезе в кухнята в седем часа сутринта и да каже: „О, колко обичам миризмата на помия за прасета“. Моля те! Може ли някой, който е с всичкия си, да ме упрекне?

— Не, скъпа Лус, не те упреквам...

— Кристи, мила моя Кристи, някога смятала ли си да ставаш актриса? С твоите, хм, дадености...

— Ценността на истинските мебели от периода на Регентството се състои в стила. Лично аз съм голям привърженик на Гилоус, смятам, че е подценяван...

— Чувам, че ще участваш в телевизионна програма, Оливър? Много вълнуващо. За Би Би Си, надявам се?

— Не, интересувам се от майсенски порцелан. Боя се да кажа, че за мен това е нещо като мания.

— Ол? Искаш ли утре да постреляме? Открива се сезонът. Винаги мога да взема още една пушка. Това ми напомня, всъщност къде е Едуард тази вечер? Смятах, че ще го видя тук и ще вземем и него.

Всички чуха ясения носов глас на Хилъри:

— Беше на работа сутринта, но за много малко.

— Около обяд се, отбих в къщата. Беше заключена. — Луси вдигна въпросително вежди. — Много мистериозно. Дори не беше изнесъл бутилките си за мляко.

— Не... — изрече провлачено Хилъри. — При нас се чу, че си е взел отпуска. Съвсем ненадейно. Не казал кога ще се върне. Може утре, може следващия месец. Не че влиза в работата на някой от нас, а най-малко на мен, нали разбирате, но бих казал, че Едуард просто търси жената.

— Много вълнуващо, нали? Не искаме да се лишим от нашия съсед ерген, но ако случайно има някаква жена, е, това ще бъде страшно забавно, нали? — изкикоти се Луси.

— Не виждам защо да няма — изрече Кристи с равен и звънливо ясен глас. — Не разбирам какво толкова интересно има дали Едуард Арейбин си има любовница?

— О, Кристи, ти си толкова невинно искрена и открита... личи си, че си американка. — Това бяха думи на Рейчъл. — *Разбира се*, че е интересно дали Едуард Арейбин има нова любов. Това ще подхрани клюките.

— Нямате ли с какво друго да се занимавате, освен да клюкарствате за любовните връзки на хората? — попита хладно Кристи.

— Кристи, скъпа. Това всъщност не е клюка. Естествено, че не би го разбрала. Това Просто е спорт. — Рейчъл ѝ се усмихна снизходително.

— Спорт ли? Съвсем не ми звучи като спорт. Спорт е тенисът, може би голфът, футболът и с много уговорки — крикетът. — Тонът ѝ беше аристократично презрителен. — На мен ми се струва, че това не е спорт, а просто намеса в личния живот на друг човек. Бихте ли ме извинили? Трябва да проверя как е синът ми. — Преди да стане от масата, Кристи обърна огромните си очи към Дани. — Какво става с твоята ръка и моя крак? Да не би някой да ги е намазал с лепило, без да съм забелязала? Или моето коляно просто е най-близкото място, където можеш да отпуснеш ръката си? — Като перна ръката му за последен път, Кристи излезе от стаята. За миг се възцари тишина.

— Ама колко е пламенна, истинска жена! — заяви Бужевски.

— Майната ти, Бужевски, предупредих те да не я докосваш.

Луси погледна възхитена Оливър.

— Какво се е случило с теб, Оливър? Как успя да се превърнеш във вълшебния принц?

— Нищо. Случайно смятам, че Кристи е права. Това е всичко. Някой да иска пудинг?

— Остави пудинга — настоя Луси. — Разкажи ни нещо за Америка. Ти си се променил. Какво ти стана там, Оливър?

— Наистина ли искаш да знаеш? — Оливър захвърли салфетката си върху масата. Време му беше да закове знамето на мачтата — и то на мачтата на Кристи. — Нагледах се на какви ли не глупости. Научих, че английските къщи не са осветени както трябва, макар и да са отрупани с книги. Американските къщи са много добре осветени, но само с голям късмет можеш да откриеш някой и друг брой на „Рийдърс Дайджест“. — Компанията се изхили самодоволно. — Английските къщи са студени дори през лятото. Англичаните са студени през цялата година. — Присъстващите престанаха да се хият. — Противно на очакванията, много от американските кухненски уреди не са толкова модерни, колкото английските, но в Америка всичко е голямо — голяма перална машина, по-голяма миялна, по-голям хладилник. Вероятно и членовете им са по-големи. Е, доволни ли сте? Съществуват стари клишета, че американците много ядат, че образованието им било лошо, че масовата им култура е ниска и телевизията — тъпа. Според мен янките ни превъзхождат във всяко отношение. Сигурно си мислите, че говоря глупости. Смятате, че предавам добрата стара Англия. Искам да споделя нещо с вас — знаете ли защо американците са по-свестни? Защото според тях е грубо и невъзпитано да прошепнеш: „Искам да ти кажа нещо“. И знаете ли какво? Според мен са прави. Искам да ви кажа и още нещо. Учили са ме и аз вярвах, че всички хора по света са еднакви. Че тези дребни различия относно храна, култура, език, движение по пътищата нямат значение. Важно било, че хората имат топли отношения един към друг, имали си доверие, били честни и почтени, че се обичали и че не се страхували да признаят, че се обичат. Хората по света били еднакви, а? Как не. Лус, ти ме попита какво съм научил от пътуването си в Америка. Научих нещо много просто. Американците са по-свестни от нас. Разбрахте ли? Още не съм проумял защо, но за мен това е факт. Факт — разбирате ли, американците са по-добри от нас. Толкова. Някой да иска пудинг?

Вечерята нямаше да се запомни като такава. Кристи така и не се върна при гостите. Но вечерта щеше да се запомни с друго — Оливър Калахан най-после изрази мнението си и по друг въпрос, освен за крикета и защити друг човек, освен себе си, показа се готов да отдаде дължимото някому, а хората в долината винаги уважават подобни неща.

Маги изкара четири дни сама с децата на Холдън Бийч. Тя обикна „Оушън Едж“. Лили и Артър се чувстваха добре, бяха щастливи и вероятно заради това тя също беше добре и щастлива. Пренесе компютъра на Оливър на верандата към брега и когато не плуваше с децата, тя работеше. Довърши „Тъжна история“ само за да бъде завършена, остави я настрана и започна нов роман с условно заглавие „Неотдавнашните ни неприятности“. Беше доволна. Нямаше друг живот извън къщата, както и никакви романтични и сексуални развлечения. Обикновено си лягаше с децата, но понякога оставаше още час, за да наблюдава как светлината изчезва зад океана. Стигна до решение — щеше да се посвети на писане, щеше да се занимава с онова, което желаше, и нямаше да се съобразява с друг, освен с децата си, изпитваше облекчение да се освободи от напрежението да се старее да задоволи всички. Искаше ѝ се само да гледа децата си и да бъде доволна от себе си. Сложи двете си златни деца да спят и влезе в банята, за да се приготви и тя за сън. Докато почистваше лицето си, счу ѝ се, че кола забавя ход по пътя зад къщата. Ако спреше на алеята, значи щеше да бъде Гейб. Погледна се в огледалото и изстена. Не ѝ се стоеше до късно, за да разговарят с Гейб. Нямаше желание да прави никакво усилие, искаше ѝ се да бъде сама. Колата продължи и Маги си отдъхна. Вероятно някой отиваше при съседите — там непрекъснато пристигаха и си отиваха разни хора. Уви се с лека памучна кърпа и излезе на терасата, за да погледа океана и големите вечерни вълни. Вече се бе стъмнило и когато видя как до стълбите се появи мъжка фигура откъм брега, тя затаи дъх. Съществуват и някои неудобства да си сама жена в къща с две малки деца.

— Маги? Ти ли си? Това ли е проклетата къща? От половин час вървя нагоре-надолу по шибания плаж и питам къде живее англичанката.

— Едуард, какво, по дяволите, правиш тук?

Той спря по средата на стъпалата и изтърси пясъка от черните си обувки. Беше неподходящо облечен — с костюм и вратовръзка, и носеше малък куфар.

Не можах да издържа, Маги. Толкова се ядосах, че не можех да седя и да мърморя на себе си, затова долетях. Много ми дойде сърдечното ти проклето писмо, в което на всичкото отгоре ми казваш колко добър и сладък съм бил и колко предан приятел. Почувствах се физически зле. Освен това пишеш, че било грешка преспиването ти с мен, и то такава, която няма да си простиш до края на живота...

— Едуард, не съм...

— Млъкни, Маги. Ти каза каквото имаше за казване. Сега аз имам думата. Репетирах с часове в самолета и през шестте часа, докато стигна до тая проклетата дюна. Ще ти кажа какво мисля, а ти само мълчи и, слушай. Докъде бях стигнал? А, да. Пишеше и че си стигнала до това чудесно състояние, когато не изпитваш никаква нужда от мъже, а освен това имаш наглостта да загатнеш, че от години живея в някакво божествено състояние на предпочетено от самия мен безбрачие. Ти за какъв ме мислиш, Маги? За някакъв добродушен култивиран евнух ли? Никак не е смешно!

На Маги ѝ беше много трудно да се удържи и да не се разсмее, докато гледаше Едуард, застанал по средата на стълбата по чорапи, а малка групичка от летовници под трийсет години се бе събрала на терасата на съседната къща, за да го слуша. Тя поклати глава сериозно.

— Въобще не е смешно. Та какво каза — за евнуха?

— Вече го казах — отвърна надменно Едуард. — Дойдох само да ти кажа, че направих грешка, когато смятах, че жените взимат решенията, избират си партньор и правят първите стъпки към сексуалните отношения. Според мен ти си права. Относно бабуините и мишките. Прелетях над целия Атлантически океан като застаряващ, хленчещ, зажаднял за любов бабуин, за да ти кажа, че те обичам. И да се опитам да започнем нещо.

Стоящите на съседната тераса нададоха възгласи.

— Я се разкарайте оттам! — каза Едуард, без въобще да ги погледне.

— Едуард, искаш ли да влезеш или предпочиташ да довършиш тук?

— Оставете го да довърши тук! Не искаме да изпуснем нито дума — това е много по-интересно отколкото кино на открито! — Хубаво момче, все още облечено с леко водолазен костюм се бе привело над парапета така, че за малко не падна на терасата на Маги.

— Нямам какво друго да кажа — довърши Едуард тържествено.

— Добре. Тогава ми позволи пък аз да ти кажа, че ти беше прав във всичко, аз сгреших. Имаше право относно жените. Наистина те поемат инициативата. Те избират партньорите си. Защо мислиш, че ти написах това писмо?

Едуард смръщи вежди.

— Искаш да кажеш, че си знаела, че ще долетя?

— Не бих казала, че знаех, но много се надявах.

Едуард се втурна нагоре по стъпалата и я целуна пламенно. Наблюдаващите от съседната тераса изръкопляскаха одобрително.

Много по-късно през нощта Маги лежеше в топлите прегръдки на Едуард, облегнала глава на гърдите му.

— Маги, прекрасна моя, сигурна ли си, че не съжаляваш за нищо?

Маги се замисли.

— Сега не съжалявам за нищо. Допреди един час обаче съжалявах.

— Какво искаш да кажеш?

— Съжалявах, че преспях с теб.

— Боже, Магс... Това се боях да чуя.

— Искам да ти обясня защо, Едуард. Помниш ли какво ми каза за мечтите и очакванията си и че те никога не отговарят на действителността?

— Да — отвърна Едуард замислено.

— Още след онази нощ, съжалих, защото почувствах, че съм провалила Коледата си — беше твърде рано и не ми остана никаква изненада.

— Не те разбирам.

— Сигурно като дете си бил послушен, но аз не бях. Една Коледа — сигурно съм била десетгодишна, не можах да дочакам подаръците. В навечерието на Коледа, докато мама беше в кухнята, готвеше, претърсих спалнята на родителите си — рових под леглото, в задната част на гардероба, докато ги открих. Мама винаги имаше много работа около Коледа — опаковаше подаръците чак до към три часа през нощта, след като ние бяхме заспали. Вълнувах се неописуемо, съзнавах, че не бива да го правя. Изпитах наслада, докато ги разглеждах, после ги оставих на същото място, където тя ги беше скрила. След това си легнах и се почувствах ужасно нещастна, защото вече нямаше какво да очаквам сутринта на Коледа. Мама дойде да ме целуне и ми каза да заспивам бързо, защото на сутринта дядо Коледа ще донесе подаръците. Сега си спомням, че тя поддържаше мита за дядо Коледа до осемнайсетата ми годишнина... Онази нощ лежах и почти не се надявах, че съм пропуснала нещо, че има някакъв специален подарък, който е скрила на друго място.

— Каква непослушница си била.

— Не, бях много сладко дете.

Той я целуна нежно.

— Знам. Все още си. Непослушна и сладка. Но все още не разбирам каква връзка има с мен.

— Не бързай толкова. Дори Лили слуша по-търпеливо. Така на Коледа сутринта получих цяла камара с подаръци, но аз вече знаех какво представляват, опитах се да се правя на изненадана и се преструвах, че се радвам, когато отварях всяко пакетче, защото мама и татко очакваха реакцията ми. Не че не харесвах подаръците, но просто нямаше изненада. Аз сама си я провалих, нали разбираш? Докато привършвах купчината, се молах с цялото си сърце да има нещо ново, нещо, което да не съм видяла. Но нямаше, прегледах всичко, а татко ни каза да отидем и да се облечем за църквата.

— Бедното мишле. Колко тъжна приказка.

— Не е тъжна, Еди. Слушай. Когато слязох, облечена с най-хубавите си дрехи като за Коледа, татко и мама казаха, че искали да ми покажат нещо в градината. Татко закри очите ми с ръка, излязохме и в задната част на градината, под голям чаршаф, завързана с червена панделка беше най-красивото конче — люлка. Все още е здрава. В стаята на Лили е вкъщи.

— Чудесни родители.

— Да, вярно, наистина са чудесни. Но разбра ли поуката от цялата история, Еди?

— Не претърсвай чуждите спални? Не разваляй изненадата.

Маги се засмя и го прегърна.

— Отчасти. След този случай никога повече не съм го правила. Чак докато спях с теб. Знаеш ли, докато си мислех за това през последните два месеца, смятах, че сама съм провалила всичко. Понеже се любихме в неподходящ момент, когато още не бях свободна и не бях изяснила отношенията си с Оливър, боях се, че съм развалила всичко. Набързо предварително изпитах удоволствието да бъда с теб, но не бях свободна, тогава все още нямаше нищо между нас и не биваше да го правя.

— Съжалявам, Маги, не биваше да си позволявам, нито пък на теб... каквото и да е...

— Не разбираш ли, глупчо? Сега е най-подходящият момент, за мен ти си мечтаната кукленска къща, която не се побира в гардероба. Ти си люлеещото конче, което бях загубила надежда, че ще получа. А то си е било там през цялото време, докато се молих.

ЕПИЛОГ

Единайсет месеца по-късно. Октомври 1994 г.

Кристи нае френски дизайнер за вътрешно оформление, за да преустрои Бокхемптън. Работата продължаваше вече шест месеца, но ремонтът далеч не беше завършен. Стига всичко да бъде готово за сватбата, Кристи пак щеше да бъде доволна. Телевизионната поредица „На юг“ се смяташе за успешна и получи положителни рецензии от двете страни на Атлантическия океан. Кристи и Оливър вложиха по-голямата част от хонорарите си — плюс част от сумата, която тя получи при развода — в ремонта и новото обзавеждане на Бокхемптън. Тъй като двамата с Оливър станаха известни личности, към Кристи се обърнаха списанието „Здравей!“ и „През ключалката“, но тя отказа интервюта и на двете. Не само затова че къщата не беше довършена, а най-вече заради сина си. Джейк сега учеше в Солсбъри и Кристи желаше животът му да бъде колкото е възможно по-нормален за дете на известна личност от телевизията.

Кристи вече имаше две належащи задачи — първата — да събере сили и да съобщи на госпожа Мейсън, че нещата за сватбата щеше да поръча отвън, вече бе избрала и фирмата от Лондон. Милият Мартин Уърт се съгласи да благослови двамата с Оливър щом приключе формалностите по уреждането на двата развода. Другият проблем я безпокоеше повече — Дани Бужевски имаше две идеи за тях — едната беше серия с работно заглавие „Блатната лисица и други приказки от Юга“, която двамата с Оливър щяха да снимат отново в Щатите. Поредицата съдържаше няколко истории от времето на Революцията и Гражданската война. Другата предвиждаше пътуване из западните щати, но Кристи се надяваше, че ще успее да убеди Оливър да откаже. Малко се боеше, че няма да се представи толкова добре в непозната среда, а не искаше да отстъпва от мястото, което вече си бе извоювала. Сега, след като Гейб и Джейк прекарваха заедно всички ваканции — единственото му условие за развода бе да получат еднакви

настойнически права — тя разполагаше с доста време и трябваше да се занимава с нещо.

Съществуваше и друг проблем — продължаващата неохота на Оливър да направи нещо с „Гъжна история“. Моментът беше много подходящ да започне и литературна кариера — щеше да успее да завърши книгата, преди да започнат новата серия и сигурно повечето издатели биха останали доволни от предложението да издадат добър роман от известен журналист, превърнал се в телевизионна знаменитост. Предишната седмица Кристи се осмели дори да поговори с Маги по този въпрос. Тя наблегна на обстоятелството, че Маги и Оливър един ден сигурно ще станат утвърдени писатели и отбеляза, че между двамата не би трябвало да има професионално съперничество. За първи път се засякоха в училището, където водеха Джейк и Лили и оттогава Кристи навикна от време на време да се отбива в къщата на Едуард на кафе. Предишния петък, когато повдигна въпроса за „Гъжна история“ Маги бе доста уклончива — направо каза, че не знаела Оливър някога да е писал роман и я посъветва да не го кара да върши неща, които той не желае. Кристи малко се подразни от реакцията ѝ. Тримата доста приятелски бяха уредили нещата и ѝ се стори ограничено и злобно от страна на Маги да не пожелае успех на Оливър в бъдещите му начинания. Като се изключи това, тя харесваше Маги. Оказа се изненадващо, че имаха доста общи черти. Срамота, че Оливър и Едуард така и не успяха да уредят отношенията си — обикновено мъжете по-често успяват да се пригледат, дори когато жените не могат. Кристи реши сама да се заеме с въпроса. Това лято тя запълни празнината от отсъствието на Джейк, като се посвети на идеята романът на Оливър да бъде публикуван независимо дали той го желаше, или не. От Дани Бужевски взе телефонния номер на един литературен агент и му изпрати „Гъжна история“ докдето беше написана, без да каже нищо на Ол. Беше сигурна, че в края на краищата щеше да ѝ бъде благодарен.

Само на километър и половина от Бокхемптън Едуард и Маги живееха в старата плевня в Комптън Пърлу. Едуард очакваше, че Маги ще поиска да се преместят — поне някъде по-надолу в долината, но тя настоятелно заяви, че при него се чувствала великолепно. За да

прекарва повече време с нея и децата, Едуард се отказа от съдружието си в „Бишъп & Муди“, стана им консултант, както и на американска аукционна фирма. Двамата с Маги предложиха на Гейб Макарти да купят „Оушън Едж“, продажбата бе уредена шест месеца преди това и включваше мебелите и всичко, съдържащо се във вилата. Маги не направи абсолютно никакви промени нито в „Оушън Едж“, нито в къщата на Едуард. След като той беше около нея, тя почти не обръщаше внимание на заобикалящата я среда. Прекараха три месеца през лятото в „Оушън Едж“ и по време на престоя им семейство Ричардс ги посети три-четири пъти. Едуард хареса Линди и Би Джей и нямаше нищо против непрекъснатите шеги на американката, че се е оженил за много по-млада от него жена. Той знаеше какво мисли Маги по въпроса и за него то бе достатъчно.

Маги изпрати ръкописа на „Неотдавнашните ни неприятности“ на издател и получи много ентузиазирани отговор. Започна и третия си роман, но ѝ вървеше бавно, въпреки че Лили ходеше на училище — същото, което посещаваше и Джейк, но Артър много ѝ пречеше. Нито Маги, нито Едуард повдигаха въпроса да се оженият. Смятаха се за бракосъчетани и изпитваха особен суеверен страх от самата церемония. Едуард се оказа отличен втори баща и посрещна Артър и Лили в дома си с отворени обятия. Отношението му към кучетата обаче не бе толкова сърдечно. Маги даде ясно да се разбере, че където и да живее, Бумър също ще живее с нея, така че Едуард прояви твърдост по отношение на Лусиъс. Според него кучето бе пострадало непоправимо от живота си в семейство с нарушени функции и намекна, че сърцето на Джейк щяло да се скъса, ако му вземели любимеца от Бокхемптън. Снъф реши сам за себе си да живее ту в едната, ту в другата къща и често успяваше да измами и двете семейства и да получи порция и от едното, и от другото място. Лили и Джейк се сприятелиха и се приспособиха към странната подредба. Онези, които явно страдаха, бяха учителите им в училището в Солсбъри — преди спортния празник репетираха цяла нощ фамилените имена: госпожа Макарти и господин Калахан, госпожа Калахан и господин Арейбин и се постараха да запомнят кой на кого беше баща. Бяха убедени, че Едуард, който не беше баща нито на единия, нито на другия, по някакъв начин бе отговорен и за тримата. Положението

щеше да се обърка още повече, когато Маги и Едуард се сдобиеха със свое дете, то трябваше да се появи през март.

Месеци наред Маги бе под натиска на Едуард, на агента си и на новия си редактор да им даде да прочетат „Тъжна история“. Тя удържаше на опитите им, докато посещението на Кристи предишната седмица не я накара да размисли. Тя се съгласи да я публикува, след като набързо преосмисли досегашните си резерви. Романът щеше да се появи точно година след „Неотдавнашните ни неприятности“. Маги не можа да сдържи усмивката си, когато си представи как ще покани Оливър и Кристи на премиерата на книгата.

Гейб Макарти вече бе старши съдружник във „Уинкълър, Бероус & Макарти“. Всъщност самите Уинкълър и Бероус отдавна не бяха между живите. Той бе доволен, че се отърва от „Оушън Едж“, макар че с удоволствие навестяваше Маги и Едуард там и прие поканата да използва къщата, когато Джейк беше при него през ваканциите си. Остави Оук Ридж за себе си, след като изплати на Кристи нейния дял. Макар да отхвърляше всяка вероятност да продаде къщата, той прекарваше там много малко време, защото усещаше, че тя наистина се нуждае от женска ръка. За щастие на Гейб, на неговата супер експедитивна помощничка Лайла Бригс нищо не ѝ костваше да се заеме и с тази грижа. През следващите дванайсет месеца Гейб изцяло се посвети на работата си, подпомаган от Лайла, на която можеше да разчита за всичко. Синът му пристигаше да прекарат заедно коледните празници и за още две седмици по Великден, по-късно двамата заминаха за Девън за десет дни преди да се върнат вкъщи за лятната ваканция. Оливър Калахан не му беше много симпатичен, но поне не се срещаха често. Кристи редовно се обаждаше на Гейб, за да го държи в течение за успехите на Джейк в училище, той получаваше фотокопия от бележника му и снимки как синът му печели награда на спортния празник на училището. Лайла му ги подреждаше в албуми, слагаше свежи цветя на бюрото му всеки ден. Тя казваше, че като вижда колко време прекарва в кабинета си, той поне малко би трябвало да му напомня на дом. Напоследък нещо се бе случило с Лайла — Гейб подозираше, че е влюбена в някого.

Един ден през февруари Каролин Гроуз — редакторката на Справочника за размяна на къщи седна зад бюрото си, опитвайки се да съгласува записаното в компютъра си и се взря в трите писма. На страницата пред себе си имаше записани две семейства — Кристи и Гейб Макарти и Маги и Оливър Калахан, както и три къщи — Оук Ридж, „Оушън Едж“ и Бокхемптън. След Коледа бе им изпратила писма, за да ги включи в новия справочник и получи три отговора. Госпожа Кристи Мур Калахан ѝ отговори от Бокхемптън, съобщавайки ѝ, че двамата с Оливър са твърде заети, за да пътуват, където и да било през годината. В отговора си госпожа Маги Калахан твърдеше, че ще прекара лятото в „Оушън Едж“ и едва ли имаше вероятност отново да разменя къщите си с друго семейство. Най-накрая госпожица Лайла Бригс ѝ изпрати отговор на официална бланка, за да ѝ събщи, че в момента Оук Ридж е в ремонт, който нямаше да завърши преди лятото на 1995 година, което двамата с господин Гейб Макарти са решили да прекарат на почивка в Италия. Каролин Гроуз доста се обърка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.